HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105

Hẹn Ước Nhân Gian

Phượng Cửu An

Review by
Hạ Tần
Design by
Cỏ Chiêu Nghi

Hẹn Ước Nhân Gian

Tác giả: Phượng Cửu An

Editor: [L.A]_Kai'Sa Team

Thể loại: Cổ đại, cưới trước yêu sau, nhất kiến chung tình, duyên trời tác hợp, 1x1, công chúa thẹn thùng x tướng quân biên thùy mặt dày miệng ngọt, duyên kiếp trước nợ kiếp này, 3S

#SẠCH_SỦNG_SẮC, HE

Nguồn: lustaveland.com

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Người trong mộng

Mồng ba tháng Chín năm Đinh Dậu, tướng quân trấn thủ Yến Xuyên Bắc Cảnh - Bộ Cố và con trai Bộ Khê Khách dẫn 10 vạn binh mã, cùng với Nhã Minh thành đánh lui 30 vạn đại quân Nguyệt Ngạn tộc, mối nguy Bắc Cảnh của Đại Lương được hóa giải.

Mười chín tháng Chạp năm Đinh Dậu, Bộ Cố đưa theo hạ lễ tới hoàng đô chúc mừng tân đế đăng cơ, được tân đế phong làm Đại tướng quân, phong con trai Bộ Khê Khách làm Phiêu Kỵ tướng quân.

Hai mươi mốt tháng Chạp, tân đế phong tam công chúa Tiêu Tình Lan làm Hòa Uyển công chúa, gả cho Phiêu Kỵ tướng quân Bộ Khê Khách.

Mồng bảy tháng Sáu năm Mậu Tuất, Bộ Khê Khách lấy được thủ cấp đại hãn Cam Đạt của Nguyệt Ngạn tộc, thu hồi đất ba thành Bắc Cảnh bị mất, rồi thừa thắng truy kích khiến Nguyệt Ngạn tộc phải bỏ vương thành Da Đô, lui về Tiểu Lâu Lan ở Nhung Châu, không dám xâm phạm biên giới Đại Lương nữa.

Hai mươi mốt tháng Bảy, phủ công chúa ở Nhã Minh thành được xây xong.

Hai mươi hai tháng Tám năm Mậu Tuất, Hòa Uyển công chúa được Lễ bộ thượng thư Phó Tề tháp tùng, rời khỏi hoàng đô.

Mồng ba tháng Chín, đội ngũ đưa dâu đến biên giới Yến Xuyên.

Sau khi đội đưa dâu qua thành quan thứ nhất của Bắc Cảnh, Vu ma ma bước chậm tới, nhắc nhở Tình Lan che lại khăn voan trên đầu.

Gần một tháng ròng đường sá xa xôi, ăn không ngon, ngủ không yên, cộng thêm sự bất an trong lòng, sắc mặt Tiêu Tình Lan tái nhợt như tờ giấy.

Vu ma ma liếc vào xe rồi vội vàng gọi người hầu tới dặm thêm son phấn.

Tiêu Tình Lan thừa dịp nghỉ ngơi, lén nhìn ra bên ngoài. Đập vào mắt nàng là một mảnh vắng lặng, cát vàng nối tiếp cát vàng, sắc trời ảm đạm, hoàn toàn không có chút sức sống nào.

Càng về phía Bắc càng hoang vắng.

Vùng đất hoang dã này chính là nơi về sau nàng phải sinh sống lâu dài.

Người hầu dặm son phấn xong xuôi rồi chỉnh lại khăn voan cho nàng, chiếc khăn màu đỏ đội xuống sao mà nặng trĩu.

Tiêu Tình Lan khẽ thở dài, trong lòng cảm thấy chua xót, lại thấp thỏm.

Vu ma ma nghe thấy, lòng thắt lại, rồi cũng thở dài hai tiếng, an ủi nàng: "Điện hạ đừng sợ, thân phận người tôn quý, nếu phò mã vô lễ, có lão nô ở đây, tuyệt không để hắn phạm thượng tới công chúa."

Tiêu Tình Lan rũ mắt, khóe miệng hơi giật giật, muốn than thở nhưng sợ Vu ma ma nghĩ nhiều, chỉ đành nhịn xuống.

Môi nàng khẽ mở, giọng nhỏ nhẹ, "Ma ma, lời này đừng nên nói nữa."

Nếu nàng đã phải gả cho vị tướng quân thô tục vô lễ kia, ma ma cứ khăng khăng muốn lôi uy nghi hoàng gia ra thì có ích lợi gì chứ?

Xa giá bỗng nhiên dừng lại.

Một lát sau, Lễ bộ thượng thư Phó Tề đến trước xe nàng, nói: "Điện hạ, phía trước là sứ giả tiếp thân mà Bộ tướng quân phái đến trước, phải dựa theo phong tục phương Bắc, làm chút nghi thức kính thần cầu phúc đã."

Vừa dứt lời, Tiêu Tình Lan liền nghe được ba tiếng roi ngựa giòn giã cách đó không xa, tiếp đó là tiếng la hét thô lỗ.

"Ô —— Hung thần cút đi, phúc thần hạ xuống! Hồ tiên hồ tiên, mở đường cho tân nương!"

Ngay sau đó là một trận gào khóc loạn xạ và rống to.

Phó Tề sợ nàng không hiểu, giải thích: "Mẫu thân của Phiêu Kỵ tướng quân là người Hạ tộc, đây là lễ Hạ tộc đuổi quỷ mời hồ thần, có ý tốt, công chúa đừng sợ."

Tiêu Tình Lan im lặng, sửng sốt một hồi rồi mới đáp: "Ta biết rồi."

Đúng rồi, vị Phiêu Kỵ tướng quân nàng phải gả mang nửa dòng máu dị tộc.

Nghe nói Hạ tộc kia cũng giống Nguyệt Ngạn tộc, là vu tộc ở phương Bắc, sống hoang dã.

Đám sứ giả tiếp thân phía trước gào nháo một lúc lâu, nghi thức mời thần mới kết thúc.

Mấy vị sứ giả đeo mặt nạ hồ ly đập vỏ rùa, nhảy cẫng lên hoan hô một hồi. Sau khi được thông báo có thể đi, xe mới lại chuyển bánh.

Tình Lan vừa mới thở phào, cung nữ Oanh Ca đi theo bên cạnh nàng bỗng run rẩy nói: "Điện hạ, thật đáng sợ!"

Tình Lan nghe vậy, lòng chợt trầm xuống, hỏi nàng ta: "Đáng sợ chỗ nào?"

Oanh Ca nói: "Tướng người mấy sứ giả kia to lớn, giống như gấu mặc áo giáp vậy, tay cũng to bằng eo nô tỳ rồi!"

Tiêu Tình Lan sợ hãi bấm tay, rõ là sắp khóc, nhưng vẫn cố làm như không có chuyện gì, gặng hỏi Oanh Ca: "Họ đều là... dáng vẻ kia sao?"

Oanh Ca gật đầu: "Đều là dáng vẻ đó, aiz."

Tiêu Tình Lan im lặng.

Nàng chưa từng gặp Bộ Cố, cũng chưa từng gặp Phiêu Kỵ tướng quân Bộ Khê Khách mình phải gả. Nàng mới chỉ thấy thủ cấp đại hãn Nguyệt Ngạn tộc bị Bộ Khê Khách chém xuống. Đó là một khuôn mặt lớn, râu ria mọc xồm xoàm, mắt to gồ lên như chuông đồng, hàm răng đen sì trông giống lão yêu quái hắc phong ăn thịt người, vô cùng xấu xí.

Khi đó, nàng nghe những tiểu thái giám kia nói, ở phương Bắc, gió tựa như đao, nước cứng đến nỗi có thể rèn sắt, còn có rất nhiều chó sói hoang. Cho nên người nơi đó đều có bộ dạng còn dọa người hơn cả sói, nếu không thì không thể sinh tồn được.

Tiểu thái giám nói: "Bộ Đại tướng quân tuy là người Đại Lương chúng ta, nhưng lớn lên ở Bắc Cảnh, lại cưới nữ nhân Hạ tộc

của Bắc Cảnh, nô tài nghĩ, sợ là Bộ tiểu tướng quân sẽ mang dáng vẻ hung ác dọa đến cả sói như vậy..."

Ý nói rằng công chúa đừng ôm ảo tưởng nữa.

Lúc ấy, nàng còn không cam lòng, cố giữ một chút hi vọng nhỏ nhoi: "Nghe hoàng huynh nói... Phiêu Kỵ tướng quân còn trẻ, mới hai mươi tuổi, cũng chưa lập gia đình... Có lẽ Phiêu Kỵ tướng quân sẽ... bình thường hơn yêu quái Nguyệt Ngạn tộc kia một chút?"

"Sao có thể thế được!" Tiểu thái giám phất tay một cái, "Chủ tử, người đừng trách nô tài nói thẳng, thân mẫu Bộ tiểu tướng quân là người Hạ tộc đấy. Tuy Hạ tộc và Nguyệt Ngạn tộc là kẻ thù truyền kiếp, nhưng ngược lại mấy đời trước, bọn họ xuất thân là vu tộc ở cùng một nơi, cùng tông cùng giống, đều là man nhân Bắc Cảnh. Chủ tử thấy thủ cấp đại hãn Nguyệt Ngạn tộc rồi chứ? Tướng tượng xem tướng mạo người Hạ tộc kia, chỉ sợ cũng không kém Nguyệt Ngạn tộc là mấy. Nô tài nghe nói nữ nhân Hạ tộc ấy à, người nào cũng như núi, tay to chân to, cánh tay như sắt, có thể siết chết một con sói lớn bằng người! Hơn nữa, nô tài may mắn được thấy sườn mặt của Bộ Đại tướng quân, Đại tướng quân cũng hùng dũng như núi vậy... Chủ tử, thân phụ mẫu đều như vậy thì ít nhất Bộ tiểu tướng quân cũng cường tráng thế này!"

Tiểu thái giám khua chân múa tay, vẽ ra một tòa núi lớn gấp hai, ba lần Tiêu Tình Lan nàng.

Tiêu Tình Lan kinh sợ tròn mắt, nấc lên một cái.

Tiểu thái giám hứng thú bừng bừng, tiếp tục nói: "Chủ tử à, các tướng sĩ trấn thủ biên cương nếu không có dáng vẻ kinh người như thế, sao có thể đánh lui được đám man nhân Nguyệt Ngạn tộc ăn thịt uống máu người kia?"

Tiêu Tình Lan lấy quạt che miệng, lần này, nàng dè dặt nấc một cái.

Lúc nàng còn thiếu nữ hoài xuân, từng mơ thấy một nam nhân thần bí, dù không rõ mặt nhưng cũng biết là vô cùng tuấn tú. Sau mấy lần mộng đứt quãng, nàng cảm thấy phu quân sau này của mình chắc cũng cao như người trong mộng vậy, mặt mũi thanh tú, tuấn mỹ vô cùng.

Đáng tiếc, năm mười bảy tuổi, hoàng huynh lại nói người nàng phải gả là Phiêu Kỵ tướng quân ở Yến Xuyên, Bắc Cảnh. Chó sói của thảo nguyên... chặt đầu đại hãn Nguyệt Ngạn tộc làm sính lễ cưới nàng,

Mặc dù tám phần biết phò mã của mình sẽ như yêu quái mang tướng mạo hung ác, lưng hùm vai gấu, nhưng Tiêu Tình Lan vẫn ôm hai phần hi vọng hắn không... "chó sói" như vậy.

Thế mà hôm nay, miêu tả của Oanh Ca đã khiến cho hai phần hi vọng của Tiêu Tình Lan vỡ vụn.

Đến cả sứ giả tới tiếp thân cũng to lớn như gấu vậy thì nàng còn trông cậy gì nữa.

Tình Lan thầm thở dài, đánh nát hình tượng người trong mộng mơ hồ ở đáy lòng, nhắm mắt cam chịu số phận.

Chiều nay, bọn ở nghỉ ở Liễu Phiên sơn thành.

Lúc Vu ma ma đỡ nàng xuống xe, có một vị sứ giả tiếp thân không biết lui xuống tránh hiềm nghi mà lại há mồm muốn đến gần nhìn xem Tiêu Tình Lan như thế nào.

Phó Tề cho người đi ngăn cản, có lẽ do sức yếu, không có tác dụng, vị sứ giả như gấu kia chẳng thèm để ý, cứ ngoẹo đầu

như cũ, thậm chí còn muốn ngồi xổm xuống, lén vén khăn voan để nhìn Tiêu Tình Lan một cái.

Tiêu Tình Lan cúi thấp đầu, tay khẽ run, nàng đã thoáng thấy chân người nọ.

Oanh Ca không khoa trương, chân hắn ta to hơn eo nàng nhiều, lớn như cái thuyền vậy.

Thấy người nọ khom người, cái đầu to sắp tới gần, Tiêu Tình Lan nhéo nhẹ tay Vu ma ma, khẽ gọi một tiếng "Vu ma ma".

Vu ma ma lấy hết dũng khí, che chở Tình Lan ở sau lưng, lớn tiếng khiển trách: "Láo xược! Còn không lui lại!"

Lúc này hộ vệ mới phát hiện ý đồ của người này, cầm đao tiến lên quát mắng.

Trong chốc lát, bốn phía yên lặng.

Tiêu Tình Lan hít thở khe khẽ, nắm tay ma ma không dám buông, sợ người này không biết tiến lùi, va chạm với hộ vệ, đến lúc đó hai bên ầm ĩ rất khó coi, không khéo lại rách việc.

Bên này, nàng đang suy nghĩ miên man thì nghe sứ giả đó hô "Ấy" một tiếng.

Tên to con dùng tay chỉ mặt bự của mình, trợn tròn mắt: "Nói ta sao?"

Ma ma giữ khí thế cứng cỏi, trừng hắn ta mà nói: "Vô lễ!"

Tên to con vẫn mù tịt, các sứ giả bên cạnh hắn ta đã kịp phản ứng, ba chân bốn cẳng kéo hắn đi.

Tình Lan nghe tiếng hỏi nhỏ dần của tên to con: "A? Không thế nhìn sao? Phải để thiếu tướng quân nhìn đã? Còn có quy củ này?"

Mấy hùng huynh hùng đệ* mồm năm miệng mười đáp trả vấn đề quỷ quái của hắn ta, rồi đè đầu hắn đánh cho một trận.

(*) gấu anh gấu em

"Ngươi giả vờ đi! Về để thiếu tướng quân biết, cẩn thận bị treo ở cửa thành bắc ba ngày bây giờ!"

"Ta vừa rời mắt một lát mà ngươi đã lỗ mãng vậy rồi! Quên thiếu tướng quân giao đãi với chúng ta thế nào rồi sao?"

"Đánh hắn, đánh hắn! Làm thiếu tướng quân chúng ta mất mặt này!"

Thấy tình hình này, Vu ma ma ngẩn người, thu lại biểu cảm trên mặt rồi ôn tồn nói với Tiêu Tình Lan: "Điện hạ yên tâm, tên vô lễ kia đi rồi."

Khi trời tối hơn, Tình Lan rửa mặt rồi đi nghỉ. Cuốn chăn nệm nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nàng chỉ cảm thấy ban đêm nơi này lạnh hơn hoàng đô rất nhiều.

Nàng không dám khóc, nàng tự biết thân là công chúa Đại Lương thì nhất định phải phân ưu giải nạn giúp hoàng huynh, dùng hôn sự của mình để đổi lấy bình an cho quốc gia.

Năm ngoái, lúc hoàng huynh nói với nàng cửa hôn sự này thì vẻ mặt vô cùng áy náy, thở ngắn than dài, kể xong đạo lí lại gượng cười tán dương phụ tử Bộ gia đều thật anh hùng, nàng gả cho Bộ Khê Khách không ủy khuất chút nào.

Tình Lan nhìn màn đêm sương lấp, nghĩ thầm trong đầu, hiện nay nàng đã đến Yến Xuyên Bắc Cảnh, có sợ cũng chẳng được đổi ý nữa.

Vả lại, phụ tử Bộ gia đều là anh hùng thú biên hộ quốc*, nếu không có họ, Bắc Cảnh của Đại Lương há chẳng phải bị Nguyệt Ngạn tộc liên tục quấy nhiễu?

(*) thú biên hộ quốc: trấn thủ biên cương, bảo vệ tổ quốc

Nàng nên vui mừng vì được gả cho Phiêu Kỵ tướng quân Bộ Khê Khách của Đại Lương mới phải.

Trước khi chia tay, mẫu hậu đã dặn dò nàng, dù thế nào cũng không được để lộ ấm ức lên trên mặt, phải biết nếu không có phụ tử Bộ gia, chỉ sợ hôm nay nàng phải kết thân với Nguyệt Ngạn tộc, gả cho đám chó sói thảo nguyên thực sự.

Tình Lan nắm góc chăn, lẩm bẩm: "Chẳng qua người Bắc Cảnh chỉ to con hơn người thường một chút, tướng mạo thô kệch hơn một chút... Phò mã anh dũng là tốt rồi."

Tuy tự an ủi mình như vậy, nhưng cứ nhớ tới bóng người tuấn tú thường xuất hiện trong mộng, nàng vẫn thấy buồn bã, mất mát.

Bình minh hôm sau, chải chuốt và trang điểm xong xuôi, phủ khăn voan đỏ tươi lên đầu, lúc ma ma đỡ nàng ra cửa kiệu thì nhỏ giọng: "Điện hạ, đêm qua sứ giả thất lễ kia tìm tới nói xin lỗi, lão nô sợ quấy nhiễu điện hạ nghỉ ngơi, thượng thư đại nhân bèn nhận lễ rồi khuyên hắn ta rời đi."

Tình Lan hỏi: "Có biết tên họ không?"

"Người nọ tên Kim Thu." Vu ma ma nói, "Lão nô đã cho người ghi lại rồi."

"Ừ, lúc đến Nhã Minh thì sai người trả lễ cho hắn ta, nói bổn cung tha cho hắn ta rồi."

"Vâng."

"Điện hạ, đến Hạc Thành rồi." Người hầu nói, "Đã thấy cửa thành, Phiêu Kỵ tướng quân cũng đến, thấy cờ tiếp thân rồi."

Vu ma ma ngẩng đầu lên nhìn, thấy dưới cửa thành thật cao phía đằng xa, cờ xí tung bay như mây đỏ, dưới tầng mây đỏ là một đám người chen chúc, người đứng đầu cưỡi ngựa đen đeo tua lụa đỏ, thân mặc hồng y, không nhìn rõ tướng mạo, chỉ cảm nhận được khí chất không hề tầm thường.

Thấy khí thế tiếp thân không nhỏ, ma ma gật đầu nói: "Lễ nghi không tồi. Oanh Ca, hôm nay gió lớn, chăm sóc điện hạ cho tốt."

Oanh Ca nũng nịu thưa vâng.

Xa giá dừng lại, Phó thượng thư tuyên đọc hôn chỉ.

Gió rất lớn, Tiêu Tình Lan xoắn ống tay áo, bên tai chỉ nghe tiếng gió gào thét, không nghe nổi giọng của Phó thượng thư.

Mọi người quỳ lạy xong, Phó thượng thư tới mời nàng xuống kiệu, hai bên làm lễ.

Đây chỉ là lễ gặp mặt khi vào thành, nàng phải đội khăn voan xuống kiệu để phò mã hành lễ vấn an, sau đó mới lên kiệu vào phủ bái đường.

Tiêu Tình Lan được Vu ma ma và Oanh Ca đỡ xuống kiệu, gió thổi khăn voan trên đầu nàng, Oanh Ca phải dùng một tay giữ hộ.

Nàng nghe Phó thượng thư nói: "Mời tướng quân xuống ngựa làm lễ."

Tiêu Tình Lan bất giác ngừng thở.

Một đôi ủng da nai xinh đẹp tiến đến gần tầm mắt của Tiêu Tình Lan, nàng nghe được tiếng ngọc bội va vào nhau bên hông Bộ Khê Khách, cũng nghe được tiếng hít thở bỗng ngừng lại của Oanh Ca và ma ma.

Thế nào? Hắn... rất dữ tợn sao?

Tiêu Tình Lan không kìm được mà phát run.

Bây giờ người nọ đứng trước nàng, tuy cách lớp khăn voan, nàng cũng có thể cảm giác được hắn đang nhìn mình.

Không ai nói gì.

Gió thổi lên một góc khăn, Oanh Ca lại quên giữ khăn giúp nàng.

Trong chớp mắt khăn bị bay lên, trong lòng Tiêu Tình Lan hoảng hốt, ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu lên, muốn nhìn hắn một cái.

Nàng liếc đến hồng y và mái tóc đen tung bay trong gió.

Rất nhanh sau đó, khăn voan lại rơi về chỗ cũ.

Tiêu Tình Lan trống rỗng, vừa nãy thấy gì, nàng muốn nhớ cũng không tài nào nhớ ra.

Nam nhân nàng gả cho... cao hay thấp? Béo hay gầy? Cái liếc mắt vừa nãy nàng đã thấy những gì? Sao nàng lại không có

chút ấn tượng nào cả?

Nàng quá căng thẳng.

Lúc tim Tiêu Tình Lan đang đập loạn xạ thì bỗng nhiên nghe tiếng loạt soạt, một cánh tay tháo khăn voan trên đầu nàng xuống.

Nàng nghe Vu ma ma hít một hơi.

"Ngươi..."

Ánh sáng lóa mắt chiếu thẳng vào.

Tiêu Tình Lan vội nâng tay lên che ánh sáng chói gắt, trang sức hồng ngọc trên trán đong đưa lóe sáng, chiếu lên cánh tay trắng bóc của nàng. Nàng lấy tay che mắt, không dám nhìn hắn.

Xung quanh yên lặng rất lâu.

Bỗng nhiên, trời đất xoay chuyển, Tiêu Tình Lan kinh hãi hô lên một tiếng, nàng bị hắn ôm lên không. Nam nhân xoay người, Tiêu Tình Lan bị ôm trong lồng ngực ấm áp bỗng đỏ mặt, chẳng biết làm sao nên đành cúi đầu, không dám ngẩng mặt nhìn hắn.

Hốc mắt hơi ươn ướt.

Tiêu Tình Lan cảm thấy mình sắp khóc đến nơi rồi.

Lúc này, nàng chợt nghe tiếng người trẻ tuổi, ôn lãng như nắng mai, dường như đang nhẹ nhàng nói với chính mình: "Điện hạ... quen thuộc biết mấy, hình như đã thấy trong mộng rồi."

Tiêu Tình Lan hơi sửng sốt, mắt ngấn lệ quang, cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu.

Hồng y thiếu niên ôm nàng xinh đẹp tuấn dật, mắt trong mày sắc, cúi thấp đầu, vừa cười tủm tỉm vừa nhìn nàng.

Quân tử như ngọc, phong hoa vô song, giống hệt người trong mộng của nàng.

Tròng mắt đen nhánh của hắn thấm đẫm ý cười dịu dàng.

Tiêu Tình Lan mở to mắt, vô cùng kinh ngạc.

Một ánh nhìn, trêu đến tiếng lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Được rồi, giới thiệu truyện này một chút.

Truyện ngọt, kể về chuyện ngọt ngào thường ngày sau cưới của nam nữ chính.

Vô cùng ngọt ngào.

Muốn xem âm mưu quyền mưu đấu đá gì đó thì đây không có.

Muốn xem sinh hoạt của vợ chồng son hòa hòa mỹ mỹ, ngọt ngọt ngào ngào thì đến đúng chỗ rồi!

Đây vốn là chuyển thế của Bộ Liên Hoa và Tiêu Lan Khanh trong 《 Nằm thắng giang sơn 》 .

Triều đại hư cấu, không thuộc tuyến bình quyền.

Có thể nói đây là bộ truyện ngọt nhỏ viên mãn cho Bộ Liên Hoa và Tiêu Lan Khanh.

Không ngược.

Chưa đọc 《Nắm thắng giang sơn》cũng có thế đọc, không ảnh hưởng gì. Đương nhiên đọc rồi thì tốt hơn, bởi vì sẽ tìm được trứng màu(*) hưng phấn cho rất nhiều người, cũng sẽ càng hiểu hơn tình cảm của nam nữ chính.

(*) Từ "trứng màu" (Easter egg) xuất xứ từ trò chơi tìm trứng màu dịp lễ Phục sinh ở phương Tây, ám chỉ khi xem phim nếu không cẩn thận chú ý sẽ lỡ mất chi tiết thú vị.

Ý chính là lương duyên trời ban, kiếp trước kiếp này, ông trời tác hợp, trời sinh một đôi.

Ai thích tình yêu chú mệnh thì nhảy hố nào!

Tốt, là vậy đó, chúng ta cũng bắt đầu hành trình ngọt ngào đi!!

P/s: Chương này là trứng màu nhỏ

Khê Khách là tên khác của hoa sen.

Còn nữa, tên to con tên Kim Thu là cung tiễn thủ được A Lan thu phục trong nhóm tướng sĩ kiếp trước.

Chương 2: Không hợp quy củ

Tiêu Tình Lan không biết rằng, thì ra tim mình cũng có thể đập mãnh liệt đến vậy.

Nàng ngơ ngác nhìn đôi mắt của hồng y thiếu niên, lúc bốn mắt nhìn nhau, tim nàng tựa như bị ai gõ cửa, sau đó trút vào đủ loại tình cảm. Những tình cảm đó trộn lẫn vào nhau, lại bị trái tim đập kịch liệt của nàng ủ nhiệt, như đang xé nát tất cả những giấc mơ mười bảy năm của nàng rồi gộp lại thành một chiếc chuông lớn, vang lên đỉnh đang không ngừng.

Đôi mắt kia của hắn.

Đôi mắt kia của hắn, nàng vừa thấy xa lạ, lại quen thuộc, vừa thấy vui mừng, lại vừa muốn khóc.

Đến khi Tiêu Tình Lan định thần lại thì mới phát hiện mình đã bị hắn ôm lên ngựa, lao nhanh trong gió.

Hay cho một kẻ cuồng vọng, dám coi thường lễ nghi tiếp thân, cướp nàng lên ngựa đi trước!

Tiêu Tình Lan kinh ngạc trong chốc lát, muốn quay ra sau nhìn xem có người đuổi theo không, nhưng nàng còn chưa kịp động đậy đã nghe tiếng nói ở trên đầu, "Đừng lộn xộn."

Tiêu Tình Lan tức giận nhìn hắn, nhưng khi chạm tới ánh mắt ấy, nàng lại lần nữa trở nên ngây ngô.

Thật là một đôi mắt đẹp, đường hoàng mà sáng rõ, tràn đầy ngạo khí khiến người ta an lòng, đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Tiêu Tình Lan biết, chủ nhân của đôi mắt này nhất định không phải người dốt nát thô bỉ, không thông chữ nghĩa.

Hồng y thiếu niên cứ vậy ấn nàng vào ngực, một tay che đầu nàng, một tay điều khiển ngựa, bỏ lại mọi người đằng sau, kể cả Phó thượng thư đang hô to "Tướng quân, dừng lại, không hợp lễ nghi".

Hộ vệ đi theo công chúa đều bị hắn bỏ xa, con ngựa đen hình như hiểu tâm tình của chủ nhân, cũng vui vẻ nhấc móng chạy như điên.

Tiêu Tình Lan không biết hắn muốn đưa mình đi đâu.

Nhưng lạ là khi nàng nhìn vào đôi mắt kia, thấy sự vui sướng của hắn, lại không sợ hãi chút nào.

Cướp dâu sao?

Thật ra thì... chẳng hề gì.

Gió gào thét, Tiêu Tình Lan nghe tiếng hắn cười, tiếng cười cực kỳ trong sáng.

"Rốt cuộc cũng chờ được nàng." Hắn vẽ tay xuống ngực nàng, nhếch miệng cười, nói: "Thì ra vẫn còn là một tiểu cô nương này."

Nghe vậy, Tiêu Tình Lan bừng tỉnh, hốt hoảng thu ánh nhìn lại.

Không xong rồi, nàng đại diện cho hoàng gia, vậy mà hắn lược bớt lễ chào, ôm thẳng nàng lên ngựa phóng như điên, vậy là

không được!

Hồng y thiếu niên nhíu mày, khẽ hỏi: "Nhìn đủ chưa?"

Mặt Tiêu Tình Lan đỏ lên, cũng không suy nghĩ tiếp chuyện được hay không, theo bản năng xấu hổ trốn vào ngực hắn, lát sau nàng mới kịp phản ứng, hai tay chống ngực hắn, muốn đẩy ra.

Nàng cứ giãy giụa như vậy, hồng y thiếu niên cười một tiếng, nhìn xuống, cố ý buông lỏng tay đang che đầu nàng ra một chút, để nàng cảm nhận được lắc lư.

"Điện hạ nên cẩn thận." Hắn cười nói, "Đừng để bị ngã."

Tiêu Tình Lan ngẩn ra, mặt hơi ngạc nhiên, hai tay lại vội nắm cổ áo hắn thật chặt rồi e dè nhích đến gần. Nàng nhìn chằm chằm vào vạt hồng y, do dự một hồi, sau đó quyết định kề sát vào cái ôm trong ngực hắn.

Hắn cười, ngực rung rung, bàn tay xuyên qua tóc nàng, nắm lấy tay nàng đang níu cổ áo hắn.

Trong nháy mắt, ấm áp xua tan gió lạnh.

"Bé ngoan."

Câu này kèm theo nụ cười tán dương, khiến mặt Tiêu Tình Lan đỏ đến tận mang tai. Nàng rúc trong ngực hắn hoảng hốt một hồi mới chợt ngọ nguậy, nhận ra có gì đó sai sai.

"Ngươi..." Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn, "Ngươi là... Bộ Khê Khách?"

Giọng nàng ngày một nhỏ.

Nàng có chút lúng túng, trước khi đến đây, nàng chưa từng nghĩ tới việc sau khi gặp Phiêu Kỵ tướng quân sẽ xưng hô thế nào.

Gọi tên hắn thế này liệu có ổn không?

"Ừ?" Hồng y thiếu niên nhíu mày, mắt nhìn nàng, miệng cong thành một đường vòng đẹp mắt, hắn cười nói: "Bây giờ điện hạ mới phát hiện ra sao? Ha ha ha ha, đúng là chậm tiêu!"

Tiêu Tình Lan bỗng chốc không biết nên phản bác thế nào, thấy hắn cười, mặt nàng nóng cực kỳ, hốt hoảng né tránh ánh mắt hắn, ngây ngốc nhìn hoa văn hoa sen thêu trên vạt áo hắn.

Sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa, rốt cuộc cũng có người đuổi theo.

Bộ Khê Khách nghe thấy, khẽ mỉm cười, rút một chiếc roi bạc trắng như tuyết từ bên hông, nâng cánh tay lên vẽ một bông hoa giữa không trung. Tiếng roi phát ra lanh lảnh, Tiêu Tình Lan bị dọa co người lại, tay cũng nắm chặt hơn.

Có vẻ điều này khiến hắn cao hứng, Bộ Khê Khách cúi đầu nhìn công chúa trong ngực, khóe mắt ngập tràn ý cười.

Hắn huýt sáo rồi nói: "Lương Duyên, chạy nhanh nữa lên, đừng để bọn họ đuổi kịp."

Con ngựa nhận được lệnh, càng chạy nhanh hơn.

Gió thổi càng mạnh, Tiêu Tình Lan chôn trước ngực hắn, giá y đỏ rực theo gió bay phần phật.

Ngựa của hắn tên là Lương Duyên sao?

Tiêu Tình Lan cắn môi, lại lén nhìn hắn một chút.

Bộ Khê Khách chậm rãi nói: "Tiểu hữu chớ vội, đợi về Nhã Minh thành thành thân với ta rồi từ từ nhìn, vi phu sẽ để nàng nhìn đủ."

Cuối cùng, Tiêu Tình Lan không nhịn được, nhỏ giọng nói: "Vô sỉ."

Nàng cho là giọng mình đủ nhỏ, tiếng gió cũng khá lớn, vì vậy hắn sẽ không nghe được.

Không ngờ rằng Bộ Khê Khách lại tai thính mắt tinh, nói nhỏ vậy mà cũng nghe được. Hắn ngẩn ra một lúc rồi cao giọng cười to. Thiếu niên môi đỏ răng trắng, ngay cả tiếng cười cũng trong như trời xanh mây trắng vậy.

"Tiểu cô nương thật thú vị."

Thấy hắn không giận, chẳng biết Tiêu Tình Lan lấy dũng khí từ đâu mà lớn tiếng hơn: "Hành động này của tướng quân không hợp quy củ!"

Quy củ vốn nên là đội ngũ tiếp thân đánh trống thổi kèn đi chậm từ Hạc Thành đến Nhã Minh Thành, sau khi ra mắt phụ mẫu Bộ Khê Khách ở phủ công chúa thì trao đổi hôn sách, uống rượu mừng, vén khăn voan xong thì mới tính lễ thành.

Không ngờ hắn lại to gan làm bậy, dám vén khăn voan của nàng ngay ở Hạc Thành, còn bỏ tất cả mọi người lại, bắt thẳng nàng lên ngựa rồi thúc ngựa đi.

Chỉ e hai nhóm người ngoài Hạc Thành giờ vẫn mù tịt, không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Quả thật không ổn." Không ngờ Bộ Khê Khách lại thoải mái đồng tình, "Ban đầu còn nghĩ nên dùng quy củ đón công chúa

về, nhưng duyên do tâm sinh, mệnh không do ta quyết... Trận gió kia thổi qua, ta thấy công chúa liền không chờ được nữa, chỉ muốn ôm nàng thúc ngựa lao nhanh để sớm về nhà một chút."

Lần này, Tiêu Tình Lan hoàn toàn kinh sợ.

Bộ Khê Khách rũ mắt, ôn nhu nhìn nàng, nói: "Không biết điện hạ có giống ta không... Trong lòng ta rất vui."

Hắn nói xong, khẽ mỉm cười một cái.

Yên lặng một hồi lâu, Tiêu Tình Lan định thần lại rồi bật thốt lên: "Ôi, miệng lưỡi trơn tru!"

Vô sỉ hết sức!

Bộ Khê Khách cười to, đúng như hắn nói, rất vui.

Hắn cởi ngoại y của hôn phục, bao lấy Tiêu Tình Lan.

"Đừng lộn xộn, giữ lấy, chớ để nhiễm lạnh." Hắn nói, "Còn về bồi lễ... để sau hẵng nói."

Hắn nhíu mày, có lẽ đây để làm đường lui cho một phút kích động.

Quãng đường từ Hạc Thành đến Nhã Minh Thành nói gần cũng không gần, nói xa cũng chẳng xa.

Sau khi rời khỏi địa giới Hạc Thành, Bộ Khê Khách phát hiện Tiêu Tình Lan ở trong lắc lư đi vào giấc ngủ mất rồi.

Việc này khiến Bộ Khê Khách hết đỗi kinh ngạc, khẽ gọi hai câu "công chúa", "tiểu điện hạ", Tiêu Tình Lan vẫn không phản ứng gì.

"Ngủ rồi?" Bộ Khê Khách ngẩn người, nắm tay lại, không nhịn được bật cười.

"Lương Duyên, chậm lại chút đi." Hắn vuốt ve bờm chú ngựa đen, mắt vì cười mà cong lên, giọng dịu dàng, "Quả nhiên vẫn là một tiểu cô nương."

Bị người vừa mới gặp lần đầu bắt đi mà cũng ngủ được.

Hẳn là đoạn đường này nàng đã mệt lả rồi.

Bộ Khê Khách vừa chậm lại thì lập tức bị người phía sau đuổi kịp.

Đúng như dự đoán, nhóm đầu tiên đuổi đến đều là tinh binh tùy tùng của hắn.

Bộ Khê Khách nhướn mày, trước khi bọn Kim Thu kịp mở miệng đã ra dấu đừng lên tiếng.

Kim Thu thúc ngựa đi theo, ngựa thở phì phò, Kim Thu cũng thở hổn hển, hắn ta cố hạ thấp giọng hết mức có thể, hỏi: "Thiếu tướng quân, ngài sao thế? Tự dưng lại bất ngờ cướp công chúa chạy, ta chỉ không hiểu, công chúa không phải gả cho ngài à? Cần gì phải cướp? Huống hồ, ở nơi này ai dám tranh với ngài nữa? Thánh chỉ tứ hôn hoàng thượng cũng ban rồi, nói là ngài thì chính là ngài, ngài còn sợ công chúa đổi ý không lấy chồng nữa hay sao?"

Kim Thu chỉ đầu mình, thô lỗ nói: "Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra lí do, đừng nói ngài bị Hồ Tiên đá vào đầu nên nhất thời ấm đầu nhé... Ngài không biết đâu, nhóm đưa dâu của công chúa kinh ngạc rớt hết cả cằm, sau khi ngài thúc ngựa đi, thật lâu sau bọn họ vẫn không có động tĩnh, đều ngây người ha ha ha ha... Ối, khụ."

Hắn ta thấy người trong ngực Bộ Khê Khách liền bụm miệng.

"Khụ... Cái đó... Công chúa... Ngủ sao?" Kim Thu vẫn còn tò mò, lại không dám suồng sã trước mặt Bộ Khê Khách, chỉ lén liếc mắt nhìn một chút.

Bộ Khê Khách cười nhẹ, kéo cao ngoại bào của hôn phục, bao Tiêu Tình Lan lại thật kín.

Kim Thu không thể làm gì hơn ngoài thu lại ánh mắt.

Lại một người ngựa nữa đuổi kịp, hắn ta đi đến bên cạnh Bộ Khê Khách, cũng không dám nhìn trong ngực hắn, cố nén tò mò mà nhìn thẳng Bộ Khê Khách, nói: "Thiếu tướng quân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo, đêm qua ở Phiên thành, Kim Thu..."

Kim Thu hoảng hốt: "Con mẹ nó, đồ mách lẻo, mau im đi!"

"Kim Thu cứ muốn xem công chúa trông thế nào, định vén khăn voan để nhìn lén, làm công chúa kinh sợ, còn bị người bên cạnh công chúa khiển trách nữa, làm mất hết mặt chúng ta!" Hắn ta cáo trạng một hơi, công thành viên mãn.

Kim Thu: "Cái đó thì ai mà không hiếu kì! Các ngươi con mẹ nó cũng đều nhìn! Chuyện này có gì hay ho mà nói cho thiếu tướng quân, ngươi không thấy thiếu tướng quân cũng không tháo thẳng khăn xuống xem sao hả?!"

Bộ Khê Khách liếc Kim Thu một cái, Kim Thu liền ngậm mồm không dám nói nữa.

Không lâu sau, Kim Thu che miệng hỏi: "Thiếu tướng quân, ngài gấp gáp cái gì? Cướp về động phòng sao?"

Hỏi câu này, không phiền Bộ Khê Khách động thủ, các tướng sĩ bên người đã thay hắn đánh Kim Thu.

"Đây là chuyện ngươi nên hỏi à?!"

"Loại chuyện này có hỏi thiếu tướng quân cũng không trả lời, ngươi phí miệng làm gì!"

"Oa, đánh hắn đánh hắn, hay cho một tên đầu gỗ!"

"Này thì nói nhảm! Động phòng lại còn không vội sao!"

Bộ Khê Khách xoay người nhìn sau lưng một cái.

Binh sĩ có khí chất chững chạc bên cạnh trả lời: "Hồi môn của công chúa quá nhiều nên những người đó phải đi chậm."

Bộ Khê Khách nhíu mắt hỏi: "Ngươi thấy những hộ vệ nàng mang từ hoàng đô đến thế nào?"

"Ngựa đều là ngựa tốt, nhưng cũng đã mệt nhọc nhiều ngày, trong phút chốc không thể sánh bằng sức đi của chúng ta được, sợ là đến Nhã Minh muộn hơn chúng ta nhiều."

"Ừ."

"Tướng quân hành động thật khiến người ta phải kinh hãi." Binh sĩ kia nói, "Không biết đến Nhã Minh Thành phải giao đãi với Phó thượng thư thế nào?"

Bộ Khê Khách yên lặng trong giây lát rồi nói: "Đúng vậy, giải thích thế nào mới phải đây?"

Binh sĩ hơi chậm lại: "Vậy sao tướng quân lại làm ra chuyện này?"

Bộ Khê Khách ôm Tiêu Tình Lan, nhẹ giọng cười, nói: "Ai mà biết được."

Vốn chỉ đến Hạc Thành tiếp thân, mục đích để tỏ ra không thất lễ, hộ tống vị công chúa này bình an vào gia môn, cố gắng làm một vị phò mã hợp quy củ.

Vậy mà, lúc gió thổi tung khăn voan của nàng, lòng hắn đột nhiên nảy lên, vội muốn liếc nhìn thê tử có thân phận tôn quý.

Dung mạo quen thuộc hắn đã từng gặp trong mộng, tựa như mở ra ký ức đã rất lâu rồi.

Mừng rỡ đến phát khóc.

Khoảnh khắc thấy nàng, hắn làm gì, nói gì, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Chỉ muốn ôm nàng vào ngực, về nhà nhanh một chút, để cho nàng biết được trong lòng mình vui sướng đến nhường nào.

Bộ Khê Khách nói: "Trước khi ra cửa, ta đã thỉnh Hồ Thần một quẻ."

Binh sĩ hỏi: "Kết quả thế nào ạ?"

Bộ Khê Khách nói: "Luân hồi hữu sổ, nhân duyên thiên định. Đại cát."

Binh sĩ: "Ý thiếu tướng quân là?"

Bộ Khê Khách liếc hắn, nhếch mép cười một tiếng, nhướn mày, nói: "Ta cũng không hiểu."

Luân hồi hữu sổ, nhân duyên thiên định.

"Thì ra... là thật." Hắn nhìn tiểu công chúa đang ngủ say trong ngực, người từ trước đến nay mới gặp lần đầu nhưng sao quen thuộc đến vậy, hình như hắn biết rõ độ ấm trên người nàng, tận sâu trong đáy lòng hắn khát khao hơi ấm của nàng, tham luyến sự ấm áp quen thuộc này khiến hắn kinh sợ.

Tiêu Tình Lan mở mắt ra, thấy Bộ Khê Khách đang nghiêng đầu, cười nhìn nàng.

"Tiểu hữu, tỉnh rồi à?"

Tiêu Tình Lan hoảng sợ nấc lên, nàng ngượng ngùng đứng dậy, đẩy hắn ra, ngỡ ngàng nhìn bốn phía.

Bọn họ đến Nhã Minh Thành rồi!

Trong hoảng hốt lo sợ, nàng ngạc nhiên làm sao mình có thể ngủ được!

Rõ ràng lần đầu gặp mặt, rõ ràng nên cẩn trọng lễ độ, nhưng nàng lại ngủ trong ngực hắn!

Có thể là... quá ấm áp, quá an tâm.

Tiêu Tình Lan chợt lắc đầu, gạt ý nghĩ đó đi, đỏ mặt lườm Bộ Khê Khách.

"Chúng ta đến rồi." Bộ Khê Khách nhảy xuống ngựa, đưa tay ra về phía nàng.

Trong nháy mắt, Tiêu Tình Lan nén cơn giận lại, chui ra khỏi hôn phục, giống như con nhím thu lại gai, do dự hồi lâu, nàng im lặng đưa tay ra từ tay hôn phục rộng thùng thình.

Ánh mắt Bộ Khê Khách rơi vào ngón tay nàng, hắn cười nhẹ: "Đừng sợ, ta không ăn thịt nàng đâu."

Tay rụt trở về.

Bộ Khê Khách túm lấy nàng, ôm eo đưa nàng xuống.

"Tránh gì chứ." Hắn thì thầm bên tai Tiêu Tình Lan, "Đừng tránh ta, ta là phu quân của nàng."

Hắn kéo tay nàng, cười nói: "Nhóm người theo nàng còn một hồi nữa mới đến, theo ta đi gặp phụ mẫu thôi. Điện hạ, mời."

Tiêu Tình Lan dừng bước, một lát sau, nàng mở to đôi mắt hạnh tròn trịa, nghiêm túc nói: "Phò mã."

Bộ Khê Khách hơi sững sờ, lát sau mới nhận ra nàng đang sửa từ "phu quân" của mình thì cười lớn.

"Điện hạ quả nhiên là người chậm tiêu."

Dáng vẻ chưa tỉnh ngủ vô cùng đáng yêu.

Bộ Khê Khách đưa tay sờ nhẹ đỉnh đầu nàng.

Tiêu Tình Lan chậm rãi ngẩng đầu, mắt hướng theo chuyển động của tay hắn.

Lông mày Bộ Khê Khách động một cái, cúi người xuống sát rạt, môi cách nàng ngày một gần, rũ mắt xem phản ứng của nàng.

Vẻ mặt mơ màng của nàng trong chốc lát đã lấy lại tinh thần, thấy gương mặt như ngọc kia đã sắp đụng đến mình thì rốt cuộc cũng đỏ mặt mà kinh hãi.

"Không, không hợp quy củ!"

"Tỉnh chưa?" Bộ Khê Khách lui ra, mặt đầy ý cười.

"Tỉnh rồi." Bộ Khê Khách nói, "Thì hãy về nhà với ta."

Tác giả có lời muốn nói: Đề cử với mọi người lúc đọc truyện thì nghe bài này một chút.

[Kiếp sau - Hà Y Nhiễm] (1)

(1) 下一个人间 - 何伊冉
Bạn nào muốn nghe thử có thể vào link này:
https://www.youtube.com/watch?v=554OlBg6Y_A

Được bạn thân giới thiệu nghe bài này mới đột nhiên nảy ra ý tưởng cho Tiêu Lan Khanh và Bộ Liên Hoa một kiếp an bài mĩ mãn.

Ừm, tiểu công chúa giữ quy củ chương sau phải đi gặp cha mẹ chồng và cô em chồng (đúng, Nguyệt Sương) rồi.

Cô em chồng khác với kiếp trước, kiếp này chỉ mới 6 tuổi thôi.

Là một con khỉ lì lợm.

Siêu lì lợm.

Lại không sợ anh trai.

Nếu không phải thấy con khỉ lì lợm này có khả năng trợ công thì Bộ Khê Khách đã sớm đánh rồi.

(Cô em chồng sắp xuất hiện trong chương sau: ??? Gì???)

Chương 3: Gặp gia trưởng

Bộ Khê Khách không dẫn nàng đến phủ công chúa mà đến phủ tướng quân ở Nhã Minh Thành.

Viện không lớn, cửa cũng không to, vật thưởng thức được là hai chữ "trung dũng" treo ở ngoài cửa lớn mà tiên đế tặng cho Bộ Cố.

Lúc Bộ Khê Khách kéo tay áo Tiêu Tình Lan qua cửa thì tất cả tướng sĩ canh gác được trang bị đầy đủ đều dựng thương lên, đuôi thương đập xuống đất, đồng thanh chào.

Tiêu Tình Lan chưa từng tận mắt thấy binh sĩ toàn thân khoác áo giáp ở khoảng cách gần ra sao, nàng tò mò nhìn trộm, không ngờ những binh sĩ kia cũng tò mò nhìn lại nàng.

Bộ Khê Khách thấy vậy liền lôi nàng về: "Đây là Hòa Uyển công chúa."

Các binh sĩ: "... Ồ."

Bộ Khê Khách lại nói: "Đây là phu nhân mà hôm nay ta đến Hạc Thành đón về."

"Thiếu tướng, tướng quân phu nhân!" Các binh sĩ ngẩn ra một lát rồi đồng thanh hô chào.

Nói công chúa thì không có tác dụng, nói phu nhân lại hiểu liền.

Tiêu Tình Lan dùng ống tay áo che nửa mặt, dè dặt trước cái nhìn chằm chằm của bọn họ.

Bộ Khê Khách nhân cơ hội này kéo tay nàng lại, dẫn nàng vào trong phủ.

Trên đường đi, chỉ cần gặp người khác, Bộ Khê Khách đều giới thiệu: "Chư vị nhớ kĩ nhé, đây là phu nhân của ta."

Nói mấy lần, Tiêu Tình Lan mới chỉnh lại: "Không hợp quy củ, chàng là phò mã."

Bộ Khê Khách cười: "Ở phủ tướng quân, nàng là phu nhân của ta. Đến phủ công chúa, ta lại làm phò mã của nàng. Thế nào, không đúng với quy củ của điện hạ?"

Tình Lan muốn trừng mắt nhìn hắn, nhưng chờ Bộ Khê Khách quay đầu mới dám làm.

Thế nhưng, hình như Bộ Khê Khách có mọc mắt sau lưng, hắn nói: "Vẻ thẹn thùng của phu nhân rất đẹp, ngay cả điệu trừng người khác cũng đặc biệt."

Tiêu Tình Lan không dám trừng hắn nữa, nàng lấy cây quạt ra che lấy khuôn mặt đang đỏ bừng vì xấu hổ.

Tiêu Tình Lan ngồi trên ngựa bị gió quật như điên một hồi, lúc này đầu cũng phản ứng chậm hơn.

Thẳng đến khi Bộ Khê Khách hiên ngang rảo bước dẫn nàng đến trước cửa nội đường, tuyên bố với đôi phu phụ một đang thay đồ, một đang uống trà bên trong: "Con đón phu nhân về rồi." Bấy giờ, Tiêu Tình Lan mới thảng thốt phát hiện ra đây là lần đầu nàng gặp phụ mẫu của Bộ Khê Khách.

Theo quy củ, Bộ Khê Khách phải đón nàng thẳng từ Hạc Thành về phủ công chúa ở Nhã Minh Thành, sau đó, phụ mẫu của Bộ Khê Khách, cũng chính là Đại tướng quân Bộ Cố và tướng quân phu

nhân đến phủ công chúa chào hỏi, thân quyến còn lại trong phủ phải lần lượt tới quỳ lạy vấn an.

Có điều, kể từ khi Bộ Khê Khách cướp người ở ngoài Hạc Thành thì chỉ e những chuyện sau này không thể theo quy củ được nữa rồi.

Lực sát thương của câu nói này không lớn như tưởng tượng.

Hai vị trong nội đường chẳng qua chỉ hơi ngạc nhiên một chút. Hẳn là Đại tướng quân áng giờ, lúc này đang cởi khôi giáp, thay chính trang để chuẩn bị ra ngoại thành, còn tướng quân phu nhân ngược lại, bà đã chuẩn bị xong xuôi, đứng ở cạnh bưng trà uống.

Tiêu Tình Lan dời quạt đi, len lén nhìn.

Tiểu thái giám nói đúng, mà cũng không đúng.

Quả thật tướng quân phu nhân rất cao, cũng khỏe mạnh hơn các phu nhân ở hoàng đô một chút, nhưng vẫn giống nữ nhân bình thường, mũi không to hơn, mắt không dài hơn.

Ừm... Nhìn kĩ thì thấy tướng quân phu nhân rất đẹp, oai hùng hiên ngang, nghe nói trước khi gả đi, vị phu nhân này là thủ lĩnh Hạ tộc, cũng đã từng ra trận giết người Nguyệt Ngạn tộc.

Chẳng trách trông khí khái như vậy.

Mà Đại tướng quân Bộ Cố...

Tiêu Tình Lan cẩn thận dời mắt, quan sát thật nhanh.

... Ồ? Rất, rất anh tuấn. Tuy mặt đen, thân thể cường tráng, nhưng chỉ với đôi mắt kia, tuyệt đối có thể khen ông là "Mĩ tướng quân".

Nội đường im ắng một lúc, bỗng nhiên, một "chú khỉ" leo lên lưng Đại tướng quân, giọng lanh lảnh, "Oa, lão đại, huynh đón tân nương

tử về rồi?!"

Tiêu Tình Lan sợ hết hồn, đợi nhìn kĩ thì mới rõ "chú khỉ" này là một cô bé xinh xắn, phấn điêu ngọc trác, khoảng chừng năm, sáu tuổi, tóc tai bù xù, mới vừa leo lên lưng Đại tướng quân. Vừa hô xong, cô bé lanh lẹ nhảy xuống khỏi người Đại tướng quân, vọt nhanh như một cơn gió về phía nàng.

Động tác của cô bé cực nhanh, giang hai tay nhào tới, nhưng kết quả nửa đường thì "băng tốt"*, Bộ Khê Khách chặn lại, xách cổ áo cô bé ném cho Đại tướng quân. Hành động của hắn rất quả quyết dứt khoát, đến mắt cũng không thèm chớp.

(*) băng tốt: nôm na là chết dở, "thài" :v (đế vương, quân chủ hoặc là thái hậu, hoàng hậu chết có thể dùng từ "băng", người bình thường chết thì dùng "tốt")

Đại tướng quân đón lấy con gái, mặt ngớ ra, nghiêng đầu nhìn Tiêu Tình Lan sau lưng Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách kéo Tiêu Tình Lan đứng bên cạnh, cười híp mắt, giới thiệu cho nàng: "Đây là phụ thân ta, kia là mẫu thân ta, còn đó... là muội muội ta, nghịch lắm, nàng không cần để ý đến nó."

Muội muội của Bộ Khê Khách ôm đầu phụ thân, đung đưa quả đấm về phía Bộ Khê Khách.

Hắn giới thiệu như vậy, Tiêu Tình Lan cũng không thể không đáp lời. Nàng đứng ngây ra một lúc, sau đó hơi nhún gối, khép quạt rồi hành lễ.

Vốn dĩ tướng quân và tướng quân phu nhân, còn có vị tiểu cô này phải đến phủ công chúa, nàng ngồi ở vị trí cao nhất, người nhà hắn hành lễ với nàng, sau đó nàng sẽ nói mấy câu đại loại như: "Bắc Cảnh có tướng quân đúng là may mắn của Đại Lương." Cứ khen như vậy, tiếp đó là ban thưởng một phen.

Nhưng bây giờ... bình thường như vậy, ngược lại, thấy rất kì quái. Có điều cũng tốt, gặp phụ mẫu hắn thế này thì càng thân thiết hơn.

Cũng may Tiêu Tình Lan không đa tâm nghĩ nhiều, nếu là người khác, chỉ e sẽ hiểu nhầm Bộ Khê Khách đang ra oai phủ đầu với mình.

Mẫu thân của Bộ Khê Khách phản ứng lại đầu tiên, đi lên trước, ngạc nhiên nói: "Đi nhanh như vậy sao?"

Nhưng cũng chỉ ngạc nhiên trong chớp mắt, không hổ là người Bộ gia đã gặp nhiều sóng to gió lớn, tướng quân phu nhân thích ứng rất nhanh.

"Đến cũng đến rồi."

Bà bưng chiếc khay bên cạnh lên, trong khay đựng đầy hạt sen.

"Qua đây." Giọng tướng quân phu nhân chắc nịch, nghe còn có phong độ tướng quân hơn cả Đại tướng quân.

Tiêu Tình Lan nhìn Bộ Khê Khách, hắn gật đầu mỉm cười, ý bảo nàng tiến lên.

Phải, bà ấy không ăn thịt mình đâu.

Tiêu Tình Lan tiến về phía trước, ánh mắt rũ xuống.

Không biết tướng quân phu nhân ném gì về phía nàng, đó là một loại bột màu đỏ, có mùi thơm.

Tướng quân phu nhân nói: "Hồ thần làm mai, hôm nay người mới qua cửa, mong thần linh phù hộ cho người mới vô bệnh vô ưu, trường trường cửu cửu."

Nói xong, bà đổ hết khay hạt sen vào hai tay nàng.

"Trước Huệ Chỉ Viện ở phủ công chúa có một ao sen, Hạ tộc chúng ta có tục lệ khi người mới qua cửa sẽ gieo hạt sen vào ao, nếu năm sau sen nở hoa thì người mới tất cũng có thể "kết quả".

Tiêu Tình Lan chấp thuận.

Lát sau, nàng mới "Ớ" một tiếng, ngẩng đầu lên, "Kết quả?"

"Ha ha ha ha..." Bộ Khê Khách cười không ngớt, nói như đang khoe khoang với mẫu thân mình: "Sao ạ? Rất đáng yêu đúng không?"

"Chú khỉ" tinh nghịch lớn tiếng: "Không hiểu thì để muội giải thích cho, "kết quả" ý là chỉ..."

"Khỉ" nhây còn chưa dứt lời đã bị mẫu thân liếc một cái dọa đến mức ngậm miệng.

Muốn trị "chú khỉ" này phải có nữ trung hào kiệt như tướng quân phu nhân, phụ thân hay huynh trưởng cũng đều bó tay.

Tiêu Tình Lan ngẩn ra, sau đó che miệng cười.

Dường như Đại tướng quân nhớ ra chuyện gì đó quan trọng, bỗng hỏi Bộ Khê Khách: "Những người khác đâu?"

Bộ Khê Khách nghĩ một chút rồi đáp: "Ở đằng sau ạ."

Đại tướng quân tưởng công chúa đã đến đây thì xem ra nghi trượng* đi theo hẳn đã vào Nhã Minh Thành rồi, vì vậy ông cuống cuồng cột chặt lễ phục thùng thình, gọi mấy binh sĩ nhanh nhẹn lên cửa thành tiếp giá.

(*) đồ nghi trượng gồm có vũ khí, quạt, ô lọng, cờ,... hộ vệ mang theo khi quý tộc xưa đi tuần hành

Nào ngờ ông đợi ở ngoài Nhã Minh Thành nửa canh giờ mà vẫn không thấy bóng dáng nghi trượng đâu. Muội muội nghịch ngợm của Bộ Khê Khách ôm đầu ông, hô to: "Phụ thân, lão đại lừa chúng ta! Huynh ấy đùa chúng ta như khỉ ấy!"

Một lời đánh thức người trong mộng, Đại tướng quân bỗng bừng tỉnh, vỗ đùi, quyết giết về phủ, chỉnh đốn Bộ Khê Khách một trận, "Chết thật! Ta còn nói sao có thể mơ mơ hồ hồ được gặp công chúa trước! Thì ra là tên khỉ đần nóng đít kia phá hỏng đại sự!"

Đại tướng quân mang "sát khí" về phủ tướng quân không thấy người đâu, bèn hùng hổ chạy tới phủ công chúa, nhưng đến nơi rồi lại thấy trước Huệ Chỉ Viện, tiểu công chúa vừa đến đang ném hạt sen vào ao, mỗi một động tác đều thanh tao điềm đạm, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, còn "hỗn tử" nhà ông đứng ngay bên cạnh, nhìn nàng cười dịu dàng.

Khung cảnh hài hòa, vô cùng tốt đẹp.

Đại tướng quân dập cơn tức, lặng lẽ đến cạnh phu nhân, kề tai nói nhỏ: "Sao có thể để nó làm càn như vậy!"

Tướng quân phu nhân không sợ hãi chút nào, bình tĩnh nói: "Đã hỏi rồi, chắc nó bị Hồ Tiên nhập, nhất thời mê muội nổi hứng cướp công chúa đi."

"Đây không phải là muốn gây chuyện sao?!" Đại tướng quân gào khóc, "Trời ơi thật là, lớn vậy rồi còn bắt phụ thân đi theo chùi đít ư?! Lỡ có lão bảo thủ nào đến khăng khăng đòi giải thích, sau đó chụp cho ta cái mũ kiêu căng xấc xược, đến lúc đó không tự phạt ba ly rượu rồi cười ha ha là qua được chuyện đâu!"

Tướng quân phu nhân cười một tiếng, nói: "Làm cũng làm rồi, vô lễ cũng vô lễ xong rồi, còn biết làm thế nào? Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Phạt ba ly rượu không được thì uống chín ly, lễ

pháp có lớn cũng không thể chém đầu nó đưa tới hoàng đô nhận lỗi để công chúa thành quả phụ đúng không?"

Quả nhiên hữu dụng, Đại tướng quân nghe vậy thì không quýnh lên nữa, xoa cằm nói: "Rất hợp lí!"

Chỉ cần không liên quan đến mạng thì chuyện gì cũng là chuyện nhỏ.

Nghĩ thoáng là được, nghĩ thoáng là được.

Cô nương nghịch ngợm nhà ông cũng bắt chước xoa cằm gật đầu: "Rất hợp lí!"

Bấy giờ Đại tướng quân mới nhớ ra còn một "chú khỉ" nhỏ đu trên cổ mình, ông trợn mắt, "Đi xuống, còn thể thống gì nữa!"

"Chú khỉ" nhỏ lầm rầm mấy câu, trượt xuống rồi nhảy cẫng lên chạy mất dạng.

Đại tướng quân giật giật cổ, tự nhủ: "Ta còn thắc mắc sao cổ lại nặng như vậy, hết cả hồn, còn tưởng dính vận đen gì."

"Chú khỉ" lì lợm không hổ là con gái nhà tướng, quanh co một hồi đã bò từ đầu ao bên này sang đầu ao bên kia.

Tiêu Tình Lan ném hạt sen cuối cùng, rũ ống tay áo xuống. Nàng cúi đầu thì thấy một "chú khỉ" lấm lem.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, nhe răng cười một tiếng, rồi thở dài.

"Tỷ, tỷ đừng kêu lên! Chúng ta nói nhỏ thôi!"

Tiêu Tình Lan ngoảnh lại nhìn Bộ Khê Khách sau lưng, hiển nhiên vị này đã thấy muội muội hiếu động của mình, nhưng chẳng qua làm như không thấy, dời ánh mắt đi, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: "Bảo nó gọi tẩu."

"Chú khỉ" nghe được, không giấu giếm gì mà nói thẳng: "Uây, lão đại, huynh đang nằm mơ à! Đến phòng còn chưa động mà đã có mặt mũi bảo muội gọi tẩu?"

Tiêu Tình Lan đỏ mặt.

Tiểu nha đầu bộc trực lớn mật ghê.

Bộ Khê Khách không nói gì, chỉ nhìn lướt qua cô bé rồi giải thích với Tiêu Tình Lan: "Muội muội ta được người trong tộc nuôi lớn, Hạ tộc lại không có nhiều quy củ tôn ti, nó không phân biệt được thân phận công chúa khác mình ra sao, nếu có chỗ nào đắc tội thì xin thông cảm cho."

Tiêu Tình Lan lắc đầu, "Đồng ngôn vô kị*, ta cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng mà..."

(*) đồng ngôn vô kị: lời trẻ nhỏ không kiêng nể gì

Nàng nhìn tiểu cô nương đang níu trên người mình, "Hoàng huynh chưa từng nói với ta chàng có muội muội."

"Đây đúng là tiểu muội ruột của ta, chỉ có điều không theo phụ thân." Bộ Khê Khách đi tới trước, thuận tay xoa đầu tiểu muội.

"Chú khỉ" tinh nghịch cắn ngón tay hắn một cái, "Oa nha nha! Không được xoa đầu muội!"

Bộ Khê Khách búng gáy cô bé, cười nói: "Con bé theo họ mẫu thân là Mặc Kỳ, tên Bạch Lộ, tính là người Hạ tộc... Nàng gọi nó Kiểu Kiểu là được rồi."

Tiêu Tình Lan hỏi: "Là chữ nào?"

"Nguyệt quang kiểu(*)." Bộ Khê Khách nói, "Bây giờ nó ở bổn tông(**) Hạ tộc phía đông Nhã Minh Thành, không thường về đây, sẽ không phiền đến nàng."

(*) ánh trăng sáng trong (kiểu là sáng, trắng)

(**) bổn tông: tông (phái) gốc

Nghe tên vị này hết sức văn nhã, nhưng người thì không văn nhã như vậy. Tiểu cô nương xúc động: "Oa, lão đại, huynh vừa có thê tử liền không cần thân muội nữa, lòng dạ đúng là độc ác!"

Tiêu Tình Lan bật cười, cũng xoa đầu đứa trẻ một cái, nói: "Kiểu Kiểu muốn thì cứ về đây."

Tiểu cô nương không thích bị người khác chạm vào mái tóc quý báu của mình, theo bản năng muốn nhe răng ra, nhưng để chừa chút mặt mũi cho Bộ Khê Khách, không dám cắn Tiêu Tình Lan như cắn hắn, chỉ dám dùng miệng đụng vào ngón tay Tiêu Tình Lan rồi ôm đầu bỏ chạy.

Cô bé vừa đi, chỉ còn lại đôi phu phụ mới quen, bầu không khí bắt đầu trở nên quái dị.

Chỗ này phong cảnh rất đẹp, khắp nơi đều là cây phong đỏ, gió thổi gợn nước trên ao sen lan rộng ra từng vòng.

Bộ Khê Khách không lên tiếng, nắng rơi xuống tán phong rồi chiếu lên mặt hai người, không biết mặt đỏ là do xấu hổ hay vì ánh phong chiếu xuống.

Bộ Khê Khách chậm rãi đưa tay ra định nắm lấy tay nàng, chỉ thiếu chút nữa là được thì Kiểu Kiểu ở đầu ao bên kia ló đầu ra, hô to: "Phụ thân mẫu thân mau nhìn kia! Đại ca của con đang ngượng ngùng!"

Bộ Khê Khách: "..."

Hôm nào đó nhất định phải trừng phạt muội!

Tiêu Tình Lan cúi đầu cười.

Nụ cười này, hồng diệp ánh giai nhân*, Bộ Khê Khách nhìn đến ngây người.

(*) hồng diệp ánh giai nhân: lá đỏ phản chiếu người đẹp

Lúc này, chợt có người truyền báo: "Đại tướng quân, xa giá của công chúa đã đến ngoài cửa Tây thành rồi, Phó thượng thư mời ngài ra trước..." Hắn ta nói không sót một chữ, "Nhận lỗi."

Tác giả có lời muốn nói: Chương này là một quả trứng màu(*) nhỏ.

(*) giải nghĩa ở cuối chương 1

Kiếp trước, em gái của Liên Hoa là Vạn Nguyệt Sương, kiếp này, em gái Bộ Liên Hoa có họ Mặc Kỳ, đại danh Bạch Lộ (bạch lộ thành sương), tiểu danh Kiểu Kiểu (ứng với ánh trăng), vẫn theo họ mẹ người Hạ tộc, xin mọi người yên tâm, kiếp này em gái sẽ không chết, sẽ kế thừa chức tộc trưởng Hạ tộc, không ngược.

(Muội muội: Tỷ, muội có một đống chuyện xấu hổ của lão đại này, ví dụ như tè ra giường, khóc nhè, thường xuyên ngược đãi thân muội, tỷ muốn nghe đúng chứ!

Tình Lan: Chậc... Khó nói lắm.)

Đợi sau này tôi sẽ thử đổi thời gian cố định.

Hôm nay không có canh hai, mai sẽ có canh hai~

Chương 4: Ca ca muốn đi trộm người

"Công chúa đợi ở đây đi." Bộ Khê Khách nói, "Tối gặp."

Hắn cúi người, đặt môi lên trán Tiêu Tình Lan thật nhanh, sau đó xoay người đối diện với nàng, lùi từng bước ra sau: "Tiểu cô nương, nàng đỏ mặt trông rất đẹp."

Nói xong, hắn liền bỏ chạy.

Tiêu Tình Lan sờ trán, vẫn chưa biết vừa nãy hắn đã hôn được chưa. Có điều, rất nhanh sau đó, Kiểu Kiểu đã trả lời giúp nàng.

"Chú khỉ" nghịch ngợm vòng từ sau lưng nàng ra, tháo luôn sân khấu của thân ca mình, "Tỷ, tỷ có thấy không! Huynh ấy mắc cỡ lắm kìa! Mặt mũi đỏ hết lên! Ha ha ha ha trông như đít khỉ ấy!"

Tiểu tướng quân nào đó ỷ vào việc lớn hơn công chúa mấy tuổi, công chúa lại rũ mắt không dám nhìn mình nên cố giả vờ thản nhiên hào phóng, nhưng mà bây giờ bị muội muội bóc mẽ mất rồi.

May là Bộ Khê Khách đã đi xa, nếu không, nghe được câu này, hắn nhất định sẽ nổi điên "xúc" muội muội đi mất.

Tiêu Tình Lan sờ trang sức trên trán, thấy mặt mình lúc này sợ rằng cũng không khác đít khỉ là mấy. Nàng hắng giọng một cái, dịu dàng nói: "Kiểu Kiểu, đợi lát nữa có người tới, muội đừng gọi ta là tỷ tỷ, không hợp quy củ."

Kiểu Kiểu ngước lên nhìn, đôi mắt cười vui vẻ, chỉ Tiêu Tình Lan nói: "Oa, một cái đít khỉ nữa! Ghép vừa một đôi với đại ca này!"

Hai ngón tay cô bé chạm nhau mờ ám, lại nói tiếp: "Công chúa tỷ tỷ thẹn thùng cái gì, muội thấy rõ lắm, lão đại đỏ mặt dùng sức thật mạnh, nhưng không chính xác, hôn lên viên hồng ngọc to trên đó của tỷ, rõ ràng không chạm tới da."

Tiêu Tình Lan lấy hai tay che mặt, nàng tuyệt đối không ngờ mình đường đường là công chúa Đại Lương mà không trị nổi "chú khỉ" nghịch ngợm này, ngược lại còn bị câu nói của cô bé làm đỏ mặt, nàng không khỏi thầm thở dài.

Sau đó, không đợi Bộ Khê Khách đến, Kiểu Kiểu cũng bị mấy người Hạ tộc dụ dỗ xách đi.

Cung nhân Tiêu Tình Lan mang đến sắp xếp đồ đạc rất nhanh, Vu ma ma bước chậm tới, lo lắng hỏi nàng có bị dọa không. Thấy Tiêu Tình Lan lắc đầu, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, vuốt ngực nói: "Thứ cho lão nô nói thô tục một chút, lúc đó lão nô sợ gần chết, Vương thống lĩnh đúng là đồ vô dụng, trơ mắt nhìn công chúa bị cướp đi..."

"Không phải tướng quân cố ý." Tiêu Tình Lan giải thích thay Bộ Khê Khách, "Ta không hề bị thương, dọc đường hắn cũng chăm sóc ta rất tốt."

Oanh Ca ôm bình ngọc chạy tới, giọng giòn giã hỏi: "Điện hạ, đặt ở đây đúng không ạ?"

Tiêu Tình Lan gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Viện này tên Huệ Chỉ, phò mã nói phong cảnh ở đây tao nhã nhất."

Oanh Ca đáp một tiếng, gọi người kéo rèm ở chủ thính Huệ Chỉ Viện xuống.

"Điện hạ có thể đi nghỉ trước." Vu ma ma nói.

Tiêu Tình Lan gật đầu.

Oanh Ca trải cho nàng mấy lớp chăn trên giường, thấy ma ma đi ra, mặt bỗng đỏ lên, hỏi: "Điện hạ, đó là phò mã thật sao?"

"Phải."

"Lúc đầu còn sợ phải gả cho sói thảo nguyên, làm điện hạ lo lắng vô ích cả quãng đường." Oanh Ca nói, "Vương công công cũng nói bừa, người ở đây giống đại yêu quái ăn thịt người ở đâu chứ, nô tì vừa nhìn qua, trừ mấy người đến tiếp thân, mọi người khác đều có dáng vẻ bình thường!"

Oanh Ca nói xong, vội vàng hỏi: "Điện hạ, đi đường... có ổn không?"

Tiêu Tình Lan khẽ gật đầu, mặt lại đỏ.

Oanh Ca không phát hiện ra, cảm thán: "Phò mã thật anh tuấn."

Tiêu Tình Lan cười một tiếng, dường như biết vì sao nàng ta lại cao hứng như vậy, rầu rĩ thở dài.

Vu ma ma bưng chậu nước sạch tới, thấy Oanh Ca chưa đi thì quở trách: "Càn rỡ, quấy rầy thanh tịnh của điện hạ, cẩn thận da của ngươi đó."

Oanh Ca vội chào một câu, lui về phía sau vài bước rồi nhẹ nhàng rời đi.

Vu ma ma tháo tóc Tiêu Tình Lan, dùng tay nghề lão luyện cầm lược giúp nàng thư giãn. Yên lặng một hồi bà ta mới lên tiếng: "Mấy cung thị điện hạ mang đến phải an bài thế nào đây ạ?"

Ý cười của Tiêu Tình Lan biến mất, nàng nhìn trời, không lên tiếng.

Ma ma cũng không thúc giục, tiếp tục xoa bóp trên đầu cho nàng.

"... Nhớ không nhầm thì hoàng huynh chọn bảy cung thị đi theo hầu hạ phải không?"

Vu ma ma nói: "Dạ, lão nô vừa xem rồi, phía Nam có mấy viện nhỏ nằm xa chủ viện, nhưng cũng không xem là quá mức hẻo lánh, nếu trong lòng điện hạ cảm thấy không thích thì cứ an trí bọn họ ở đó."

"... Ma ma cứ xem mà làm."

Đến buổi tối, Phó thượng thư sai người tới, nói không lâu sau Bộ tướng quân sẽ đích thân đến nhận lỗi với công chúa.

Tiêu Tình Lan suy nghĩ một lát rồi dặn dò: "Cũng chẳng phải chuyện nghiêm trọng, hơn nữa bổn cung không thấy bị mạo phạm gì, chỉ là phong tục bất đồng mà thôi, cho nên thượng thư không cần báo cho hoàng huynh nữa."

Một khắc đồng hồ trôi qua, Phó thượng thư dẫn phụ tử Bộ gia đến nhận lỗi.

Tiêu Tình Lan ngồi quỳ ở trong phòng, cách tấm rèm, thấy đám cung nhân xách đèn, Phó thượng thư dẫn Bộ Đại tướng quân và Bộ Khê Khách đi đến từ hành lang dài bên kia.

Hắn đã thay hôn phục ra, mặc cung trang màu xanh đậm, cổ hẹp tay rộng, đuôi ngựa ban ngày vẫn còn buộc cao bây giờ đã tháo xuống, tóc được chải ra sau đầu, cài ngân khấu hình hoa sen.

Trông hắn chững chạc hơn vài phần, Tiêu Tình Lan không khỏi vuốt ngực, tim đập mạnh.

Bộ Khê Khách đi theo phụ thân ngồi quỳ ở gian ngoài.

Đợi mọi người ngồi hết, Vu ma ma cuốn rèm lên một chút, khi cuốn cao bằng eo thì lặng lẽ lui sang một bên.

Phó thượng thư nói: "Hôm nay thiếu tướng quân thất lễ, kinh động đến điện hạ, cho nên cố ý đến nhận lỗi."

Có rèm che, Tiêu Tình Lan không cố kị gì, mở to mắt nhìn Bộ Khê Khách. Hắn cúi thấp đầu, nhưng Tiêu Tình Lan cảm thấy hắn như đang cười.

Tiêu Tình Lan từ tốn nói: "Tuy có thất lễ, nhưng không quá mức... Thiếu tướng quân chớ để trong lòng."

Mặt mũi Bộ Cố nghiêm túc, làm lễ lạy, nói: "Điện hạ khoan dung."

Bộ Khê Khách cũng hơi nghiêng người, ngước mắt nhìn về phía Tiêu Tình Lan.

Tuy cách tấm rèm, Tiêu Tình Lan vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Tiêu Tình Lan đón ánh mắt hắn, gò má nóng lên.

Bộ Khê Khách bỗng mở miệng, "Gió thổi duyên kết, cầm lòng không đậu. Cũng không phải thần cố ý thất lễ, mà do dung mạo như hoa của điện hạ... khiến thần không thể không động tâm."

Bộ Cố thấp giọng mắng: "Mau câm miệng cho ta."

Phó thượng thư ngẩng đầu nhìn trời.

Tiêu Tình Lan mở quạt, rũ mắt, Vu ma ma nói: "Phò mã nên biết vì tình cảm bộc phát của mình mà lễ phải dừng. Hôm nay phò mã hành động có khác gì đám phỉ đồ đâu!"

"Ma ma." Tiêu Tình Lan tỏ ý bà ta đừng nên nói thêm, Vu ma ma thưa "vâng", nghiêng người thi lễ, không nói nữa.

Vu ma ma dám nói như vậy, tất nhiên Bộ Khê Khách rất kinh ngạc. Tiêu Tình Lan thấy hắn chau mày, ánh mắt dò xét dời lên người Vu ma ma, dừng lại một chút rồi lại về chỗ nàng. Thấy nàng cũng nhìn mình, hắn nhếch môi cười một tiếng.

Tiêu Tình Lan vội rũ mắt, hai tay ốp lên má, nóng quá.

Sau đó, Phó thượng thư mời tướng quân phu nhân và "chú khỉ" nhỏ vào làm lễ.

Đợi xong, Vu ma ma hỏi: "Trong phủ tướng quân còn có thân quyến nào nữa không, sao không đến đây chào hỏi?"

Bộ Khê Khách đáp: "Người trong nhà đều ở đây rồi."

Vu ma ma ngơ ngác, lại hỏi: "Phía trắc thất thì sao, có đến không? Đến thì cũng có thể vào chào hỏi."

Bộ Khê Khách cười đáp: "Không có."

"Trục lý* trong phủ, nhị phòng, tam phòng cũng đều được."

(*) trục lý: chị em dâu

Bộ Khê Khách trả lời: "Có tiểu thúc hai năm trước đã đền nợ nước, có cữu cữu, di mẫu bốn năm trước chết trận sa trường."

Vu ma ma ngẩn ra.

Bộ Khê Khách nhìn về phía Tiêu Tình Lan sau rèm che, "Bởi tuổi tác còn nhỏ nên chưa có hôn thú, cũng chưa có hậu nhân."

Tất cả người nhà hắn đều ở đây rồi.

Phụ mẫu song thân và muội muội mới sáu tuổi của hắn.

Tiêu Tình Lan ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: "Tướng quân kiêu dũng, phúc trạch thâm hậu, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Chẳng hiểu sau nước mắt nàng bỗng giàn dụa, trong lòng cảm thấy hơi chua xót.

"Đa tạ... điện hạ." Bộ Khê Khách cười khẽ, "Nhất định sẽ không phụ mong muốn của điện hạ."

Sau khi lễ chào kết thúc, nhưng người còn lại về trước, Bộ Khê Khách ở lại, ngồi quỳ thẳng tắp ở dưới hành lang.

Vu ma ma cuốn rèm cao lên, mở thánh chỉ tứ hôn ra đọc, để xuống khay, sai Oanh Ca đưa cho Bộ Khê Khách.

Hai mắt Oanh Ca sáng lên, chỉnh lại tóc, hai tay bưng khay đưa cho Bộ Khê Khách, còn nói thêm: "Mời phò mã."

Bộ Khê Khách gật đầu, mắt đầy ý cười, cầm thánh chỉ lên, nhìn về phía Tiêu Tình Lan, cười đáp: "Tạ lương duyên bệ hạ ban cho."

Vu ma ma nói: "Nếu phò mã đã tiếp thánh chỉ thì nên tuân theo quy củ."

Bộ Khê Khách nhíu mày.

Lại là hai chữ này.

Chỉ một ngày hôm nay mà hắn đã nghe được hai mươi lăm chữ "quy củ".

Vu ma ma nói: "Mồng năm hàng tháng, phò mã đến phủ hầu hạ, ngày mười lăm thì ở lại qua đêm. Hôm nay không phải ngày, giờ Dậu ngày mai phò mã hãy lại tới."

Nụ cười trên mặt Bộ Khê Khách và Tiêu Tình Lan lập tức tắt ngấm, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt Bộ Khê Khách trầm xuống, "Quy củ này là ai định ra vậy?"

"Quy củ của lão tổ tông." Vu ma ma tỏ ra là người từng trải, đứng thẳng nói nghiêm túc, "Hôm nay phò mã đã vượt khuôn phép, sau này vạn lần không được hành động theo cảm tính, không coi lễ pháp ra gì nữa!"

Bộ Khê Khách im lặng hồi lâu, cũng không thể nói "không", hắn chỉ khẽ cười một tiếng rồi đứng dậy đi về.

Mặt Tiêu Tình Lan đầy vẻ mất mát, đưa mắt nhìn bóng hắn xa dần.

Vu ma ma nói: "Tối nay, theo quy củ, cần gọi cung thị đến hầu hạ."

Tiêu Tình Lan mang nỗi phiền lòng, gấp quạt lại, không nói câu nào mà đứng dậy về phòng.

Vu ma ma thở dài một tiếng, sai người đưa cung thị đến phủ tướng quân.

Bộ Khê Khách vừa rời khỏi phủ công chúa, cởi ngoại y xanh đậm thêu hoa sen ra thì trên đầu truyền đến tiếng cười, hắn nheo mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Xuống cho ta!"

"Chú khỉ" nhanh như gió, nhảy lên trên người hắn, ôm cổ cười trêu: "Hiếm thấy hiếm thấy hiếm thấy nhé, lão đại tức giận kìa! Ha ha ha ha ha, không động được phòng còn bị công chúa đuổi ra ngoài, đầu bốc khói rồi!"

Bộ Khê Khách xách cổ áo cô bé, sải bước về phủ tướng quân, vô cùng tức giận nhưng lại cười: "Một đứa nít ranh thì biết cái gì, trẻ con mà nói lời của người lớn, cẩn thận bị rút lưỡi đấy!"

"Chú khỉ" ôm đầu gào khóc: "Lão đại, muội khuyên huynh nên suy tính cho kĩ vào, bây giờ huynh thành gia lập nghiệp, đã không còn là bảo bối trong lòng phụ mẫu nữa rồi, còn muội thì chưa xuất các*, là thịt trong lòng bàn tay của phụ mẫu. Trước khi nổi giận với muội thì huynh cân nhắc đi, nếu không, để muội rơi giọt lệ nào, phụ thân nhất định sẽ hỏi tội huynh."

(*) xuất các: rời khuê phòng

"Im miệng!" Bộ Khê Khách nói, "Nếu muội thật sự có bản lĩnh thì lây bệnh cho mọi người hết đi, khiến ai cũng không tuân quy củ như muội vậy!"

"Dễ bàn dễ bàn!"

"A, nếu muội có bản lĩnh này thật thì từ nay ta sẽ không mắng muội câu nào nữa."

Hai huynh muội đi đến cửa phủ tướng quân thì đụng phải mấy cung thị phủ công chúa đưa tới.

Bộ Khê Khách thấy một nhóm thiếu nữ đội khăn che bằng lụa mỏng, trông chẳng đứng đắn gì, e rằng hoàng thượng lại tốn công vô ích, tặng không mĩ nhân cho phụ thân hắn, bèn hỏi: "Làm gì vậy?"

Một nội giám làm dáng trả lời: "Phò mã, đây là cho ngài. Tối nay ngài muốn giữ lại mấy người?"

Bộ Khê Khách ngây người.

"Khỉ" nhây lập tức bừng tỉnh, ánh mắt trở nên gian tà, kêu oa oa: "Lão đại! Cuộc hôn nhân này của huynh lời thật đấy! Cưới một người rồi còn đưa đến nhiều vậy nữa, nếu lên chiến trường, giết một tên Nguyệt Ngạn tặc lại được khuyến mại thêm nhiều mạng tặc thế thì mai muội cũng phải tìm mối để gả mới được!"

Bộ Khê Khách cất tiếng cười to.

Sau đó, hắn tiến lên, hất cằm với nội giám: "Nghe thấy chưa?"

Nội giám mơ hồ không hiểu ý hắn, không dám lên tiếng đáp lại.

Bộ Khê Khách nói: "Trên đời này, có chuyện giết một tên địch mà được mua thêm mạng bảy tên khác chưa?"

Nội giám nói: "Chưa, chưa từng có."

"Chính là như vậy, trên đời này nào có chuyện cưới một người thì bắt buộc phải kết thân với người ngoài nữa." Bộ Khê Khách nói, "Ở hoàng đô các ngươi, kết thân có những quy củ gì ta không biết, cũng chẳng muốn biết. Có điều, cần phải nói rõ chuyện này, công chúa gả đến Yến Xuyên Bắc Cảnh chúng ta chứ không phải ta gả đến hoàng đô các người. Nhập gia tùy tục, tất cả quy củ của các ngươi ở chỗ chúng ta không được tính."

Nội giám cân nhắc rồi cẩn thận nói: "Vậy, tướng quân, những cung thị này..."

"Vào cửa Tây đi, tìm mẫu thân ta." Bộ Khê Khách nói, "Nếu đã nhập gia tùy tục thì các ngươi cứ nghe bà ấy an bài đi."

Đợi nội giám dẫn người rời đi, "chú khỉ" nói: "Lão đại, huynh thông minh quá! Mẫu thân ngày nào cũng lải nhải ngày mùa bên tộc thiếu người giúp việc, vậy mà trong một đêm huynh đã giải quyết được vấn đề nan giải này rồi, chẳng trách mẫu thân thích huynh."

Bộ Khê Khách không nói gì mà xoay người, nhìn về hướng phủ công chúa.

"Móng vuốt" của "chú khỉ" nghịch ngợm quờ quờ trước mặt hắn, cô bé cười hơ hớ: "Lão đại, hôm qua huynh còn mang vẻ mặt đầy ưu sầu, vì cả nhà bán mình cho công chúa, bất đắc dĩ với cửa hôn sự

này, vậy mà mới một ngày trôi qua thái độ đã thay đổi hoàn toàn, hồn bị tỷ ấy hút mất rồi sao?"

Bộ Khê Khách nói: "Buông ra."

Hắn kéo Kiểu Kiểu trên người xuống, ném vào trong phủ.

Kiểu Kiểu lại nhảy ra, la lớn: "Oa, lão đại, huynh sẽ không vì sắc tâm không chết mà muốn đi trộm người chứ!"

Ý nghĩ của mình bị nhìn thấu, Bộ Khê Khách cười lạnh một tiếng, nói với tướng quân canh gác trước cửa: "Giang Phó, trói nó về!"

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ Khê Khách: Đau đầu.

"Chú khỉ": Huynh cam chịu số phận đi, nợ kiếp trước đấy.

Ừ, đúng là Bộ Khê Khách muốn đi trộm người (trộm công chúa, hiểu sai tự mình kiểm điểm), hắn vốn đang bực mình, sau đó phát hiện quy củ này đều như phân chó cả, dựa vào đâu ta phải tuân theo quy củ phân chó này vậy, không phục, không cho ta tới ta liền không tới ư? Đương nhiên là không!

Chương 5: Ta đến sưởi ấm cho bệ hạ

Bộ Khê Khách đã quyết định cướp công chúa lần nữa. Vì vậy, thừa dịp trời tối tránh thị vệ, hắn vòng ra sau cửa phủ công chúa, chọn vị trí đẹp, thắt ngoại y ngang hông, nhẹ nhàng nhảy một cái, leo tường vào, trốn trên cây ngô đồng trong phủ. Đợi bọn thị vệ tuần đêm đi qua, hắn mới nhảy xuống, điềm nhiên sửa sang lại xiêm áo.

Hắn đi vào dễ dàng, không bị tuần đêm bắt, nhưng lại không vui.

"Binh lính hoàng đô mù hết sao? Nếu là lính của ta thì đã sớm bị xử theo quân pháp rồi."

Bộ Khê Khách dứt lời liền cởi một xâu tiền bên hông, lấy vỏ rùa trong tay áo ra, bói cho mình một quẻ.

"Cát."

Hắc nguyệt phong cao, vạn sự như ý.

Bộ Khê Khách cất đồng tiền đi, híp mi cười: "Đứa trẻ ngoan, xem ra lần này nhất định sẽ không bị ma ma kia nhìn thấy."

Cuối cùng, nhờ công phu cao, khinh công trác tuyệt, hắn bước chân còn nhẹ hơn cả mèo, không lâu sau đã lẳng lặng lẻn vào được Huệ Chỉ Viện.

Cửa sổ Huệ Chỉ Viện mở, Bộ Khê Khách quét mắt vào bên trong một vòng. Vu ma ma trông giữ gian ngoài ngủ rồi, còn cô nương trẻ tuổi gác đêm cạnh giường ở gian trong cũng ngủ rất say.

Mà tiểu công chúa hắn muốn trộm tối nay đang ở ngay trước mắt.

Bộ Khê Khách nhìn nàng, mắt đầy ý cười. Đúng là điện hạ quy củ, ngay cả ngủ cũng rất quy củ, nằm thẳng trên giường, ngoan ngoãn nhắm hai mắt.

Bộ Khê Khách khẽ cười, nhảy cửa sổ vào, rón rén ngồi ở mép giường, cúi người ngắm công chúa điện hạ của hắn.

Ngắm đủ rồi, hắn gọi khẽ bên tai Tình Lan: "Điện hạ, không hợp quy củ."

Tình Lan nghiêng đầu, trốn tránh hơi thở của hắn trong mơ.

Tránh ta?

Bộ Khê Khách thấy nàng cau mày, mặt đầy vẻ không tình nguyện, bỗng dưng cảm thấy công chúa có sức sống hơn ban ngày mấy phần, đáng yêu hơn, không nhịn được lại gọi: "Tiểu hữu, tối nay có muốn dạo chơi Tê Sơn với ta không?"

Ban ngày Tiêu Tình Lan bị vùi trong ngực Bộ Khê Khách, cho nên bây giờ ngủ không ngon, cảm thấy có người nói chuyện bên tai, nàng mở mắt ra, lơ mơ một lát, đảo mắt thấy ở mép giường đúng là có người thì cực kỳ hoảng sợ.

Thân thủ Bộ Khê Khách nhanh nhạy, trước khi nàng kịp kêu lên đã che miệng nàng lại, không ngờ vị điện hạ này phản ứng vô cùng chậm chạp, còn chưa nhận ra hắn. Đêm đen, nàng lại khẩn trương, nhìn không rõ, cho rằng Bộ Khê Khách là kẻ xấu bèn giãy giụa.

Bộ Khê Khách thấy tay chợt lạnh buốt, không lâu sau lại đau rát, hắn cúi xuống nhìn, thì ra trong tay Tiêu Tình Lan vừa cầm một cây ngân trâm nhọn hoắt, đâm vào tay hắn không chút lưu tình.

Vị tiểu công chúa này ngủ cũng cầm vật sắc nhọn.

"Là ta." Hắn không buông tay, vỗ về, "Ta, ngoan, đừng sợ."

Tiêu Tình Lan sửng sốt, bấy giờ mới nhìn rõ người.

Tiêu Tình Lan đẩy tay hắn ra, ngồi dậy trừng mắt nhìn, ngập ngừng "à" một tiếng.

Người trước mặt chính là phò mã của nàng, không sai vào đâu được.

"Ừ, là ta." Bộ Khê Khách cúi đầu, thấy tay nàng còn nắm trâm cài tóc, suy nghĩ một lát rồi cười nói: "Phu nhân quả nhiên là người nhà chúng ta, ngủ cũng mang binh khi giết địch."

Mặt Tiêu Tình Lan đỏ lên, hốt hoảng giấu ngân trâm đi.

Nàng ngẩng đầu thì thấy vết đỏ trên tay Bộ Khê Khách, không khỏi bối rối.

Bộ Khê Khách cười híp mắt, nói: :"Làm sao, không biết à? Đây là phu nhân vừa thưởng ta."

Tiêu Tình Lan lúng túng đè cánh tay hắn lại, tựa như muốn lau sạch, nhưng lại nhận ra làm vậy chỉ phí công, cúi đầu lí nhí nói câu xin lỗi.

"Không sao. Nàng sợ à?" Bộ Khê Khách hỏi, "Đến cả ngủ cũng cầm vũ khí. Gả cho ta, nàng còn sợ cái gì? Ở đây không có người xấu, cũng sẽ không ai tới quấy rầy giấc ngủ của nàng... trừ ta."

Tình Lan dùng sức lắc đầu.

Từ nhỏ nàng đã ngủ như vậy, luôn thấy bên người cần có ít nhất một vật trấn giường áp tà, trong lòng bất an, tay phải cầm trâm mới ngủ được. Hoàng huynh mời vô số đại sư, thần vu trừ tà cũng không có tác dụng.

Tiêu Tình Lan ló đầu nhìn Oanh Ca và Vu ma ma, thấy hai người không tỉnh, nhỏ giọng hỏi Bộ Khê Khách: "Sao tướng quân lại đến đây?"

Tối nay, chẳng phải ma ma đã đưa cung thị đến rồi sao?

Bộ Khê Khách nói: "Ta đến tố khổ với điện hạ."

Tình Lan hơi nghiêng đầu, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Bộ Khê Khách cầm tay nàng, nói: "Điện hạ không động phòng hoa chúc với ta thì thôi đi, sao còn đưa nhiều thiếu nữ mĩ mạo đến vậy chứ, tội nghiệp ta, có phải là muốn khảo nghiệm nghị lực của ta không?"

Trên mặt Tiêu Tình Lan có ý cười.

Bộ Khê Khách nói: "Nam nhân Yến Xuyên chúng ta chưa bàn những cái khác, tâm tính đều rất kiên định, vững như bàn thạch, trước sau như một."

Tiêu Tình Lan che miệng cười khẽ.

"Vui lắm à?" Chân mày Bộ Khê Khách dãn ra, "Vừa nãy thấy vẻ mặt nàng lúc ngủ đầy gượng ép, rõ ràng trong chuyện này nàng cũng chẳng thích gì cho cam."

Tiêu Tình Lan ngẩng đầu nhìn hắn, hồi lâu sau gật đầu,

"Đừng vũ nhục ta." Bộ Khê Khách nói, "Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng từ khi thấy điện hạ, ước hẹn cả đời trong lòng ta chỉ muốn dành cho nàng."

Tiêu Tình Lan ngẩn ra một hồi rồi cười: "Đó là quy củ hoàng huynh ấn cho tướng quân."

"Đáng tiếc ta lại không phải một người tuân theo quy củ." Bộ Khê Khách nói, "Sợ là phải phụ tâm ý bệ hạ rồi."

Hắn vừa nói câu này, trong lòng Tiêu Tình Lan liền trở nên quang đãng, cơn buồn ngủ cũng bị quét đi, nàng không khỏi chúi người lên trước, hỏi hắn: "Nửa đêm tướng quân đến đây là để nói những lời hoa mĩ này ư?"

Bộ Khê Khách hé cười, liếc mắt nhìn hai kẻ trực đêm ở phòng ngoài, nói: "Không, ta đến mời nàng đi ngắm cảnh đêm Yến Xuyên."

Tiêu Tình Lan cả kinh, "Bây giờ?"

Bộ Khê Khách nói: "Chính là bây giờ."

Hắn nói xong liền ôm lấy Tiêu Tình Lan, nhún chân một cái đã vọt ra ngoài cửa sổ, tránh thị vệ tuần đêm. Hắn dùng khinh công nhảy lên tường, dừng lại ở một ngọn cây, bên này là phủ công chúa, bên kia của bức tường là Nhã Minh Thành mù mịt sương đêm.

Bộ Khê Khách hỏi Tiêu Tình Lan đang nằm trong ngực mình: "Công chúa chọn đi, nếu công chúa lắc đầu, ta sẽ lập tức đưa công chúa trở về."

Đèn đuốc của tuần đêm lại đang hướng tới đây.

Tiêu Tình Lan luống cuống, cuối cùng, nàng chọn nghe theo con tim, cắn môi gật đầu.

"Được." Bộ Khê Khách nhướn mày, "Ta cũng biết công chúa nhất định sẽ gật đầu."

"Ôm chặt ta." Nói xong, hắn tung người nhảy xuống khỏi bức tường cao của phủ công chúa.

Hắn ôm Tiêu Tình Lan chạy một hồi thì bỗng dừng chân, không nói gì mà cúi đầu nhìn nàng với ánh mắt tìm tòi.

Tiêu Tình Lan không biết hắn đang làm gì, cũng mơ màng nhìn hắn.

Không lâu sau, Tiêu Tình Lan nấc lên một cái.

Bộ Khê Khách cười: "Quả nhiên. Trên đường cảm thấy tiểu cô nương trong ngực ta giật giật, không ngờ lúc nhảy tường nàng không thét chói tai, thì ra là bị dọa đến mức nấc cụt rồi."

Tiêu Tình Lan tức giận lườm hắn: "Hức..."

Bộ Khê Khách đưa hai ngón tay ra, nhẹ nhàng bắt miệng nàng, yên lặng chờ một lúc, Tiêu Tình Lan: "Hức..."

Bộ Khê Khách buông tay, cao giọng cười to.

"Rất thú vị!"

Tiêu Tình Lan: "Im, im miệng, hức."

Bộ Khê Khách nghĩ ngợi một chút rồi ôm nàng chậm rãi đi tiếp.

"Công chúa mới đến, hẳn chưa hiểu Yến Xuyên chúng ta." Bộ Khê Khách nói, "Yến Xuyên có thảo nguyên Khố Nhĩ Thấm với thủy thảo tươi tốt bậc nhất, cũng có tuyết sơn Phượng Tê cao nhất, hiểm trở nhất, tráng lệ nhất, Yến Xuyên là quê nhà mấy đời của người Hạ tộc chúng ta... Dĩ nhiên, càng nguy hiểm càng mĩ miều, càng mĩ miều càng nguy hiểm, như công chúa tuy đẹp nhưng cũng có thể đả thương người khác vậy, Yến Xuyên đâu đâu cũng nguy hiểm."

"Nguy hiểm là chỉ, hức, người Nguyệt Ngạn tộc sao?" Tiêu Tình Lan mang vẻ mặt nghiêm túc, vừa nấc vừa hỏi.

Bộ Khê Khách ôm nàng đến giáo trường, nhảy lên hàng rào, chỉ vào bãi cỏ được sương mù ban đêm che phủ, nói: "Ngoại trừ Nguyệt Ngạn tộc, ở đây còn có chó sói."

Hắn sâu kín nói: "Bọn chúng có đôi mắt màu lục phát sáng, chuyên tìm những tiểu cô nương có da thịt mềm mịn như nàng, tìm được rồi, nó sẽ từ từ đến gần nàng, rút móng nhọn răng sắc ra ở sau lưng nàng, gào lên một tiếng rồi nhảy lên người nàng, cắn vào cổ nàng răng rắc!"

Nói xong, hắn nhìn về phía Tiêu Tình Lan.

Tiêu Tình Lan: "?"

Bộ Khê Khách đợi một hồi, cười nói: "A, không nấc nữa, cách này quả nhiên hữu dụng."

Tiêu Tình Lan ngẩn ra, cũng vui vẻ nói: "Ờ, đúng là... hức."

Nàng bụm miệng.

Bộ Khê Khách vuốt cằm: "... Hình như không có tác dụng mấy, xem ra ta phải kể cho nàng chuyện đáng sợ hơn mới được."

Tiêu Tình Lan nổi giận: "Chàng không được nói nữa! Ta không nghe đâu!"

Bộ Khê Khách: "Ha ha ha ha ha..."

Hắn cười xong, chỉ đỉnh núi tuyết xa xa, nói: "Đó chính là Tê Sơn, truyền thuyết kể rằng xưa kia từng có phượng hoàng đậu ở nơi ấy."

"Có thật không?"

"Là giả." Bộ Khê Khách nói, "Nhưng mà trên núi có tuyết hồ, còn có tuyết liên tám cánh, nghe nói có thể trị bách bệnh, đó là thánh hoa

của Hạ tộc chúng ta."

"Có thật không?" Tiểu công chúa tò mò nhìn đỉnh núi tuyết nhọn hoắt ở đằng xa, "Hình dáng nó như thế nào?"

"Chưa từng thấy, trong truyền thuyết, chúng được Hồ Thần trồng, nở tận đỉnh Phi Lai hiểm trở nhất." Bộ Khê Khách nói, "Nàng muốn xem không?"

Hắn nói: "Nếu nàng muốn, ta sẽ đi tìm ngay cho nàng."

"Hồ Thần ở trong núi sao?"

"Ừ." Bộ Khê Khách nói, "Nhiều đời Hạ tộc chúng ta cung phụng Hồ Thần, nghe nói ngài là tiên nhân từ thiên ngoại đến, ẩn cư ở Tê Sơn, những con tuyết hồ kia chính là phương tiện đưa tin mà Hồ Thần nuôi, cũng biết nói chuyện, nếu có người lên núi cầu y vấn dược, những con tuyết hồ sẽ chạy tới hỏi: Ngươi toàn tâm toàn ý xin thuốc vì người mình yêu thương không? Ngươi đã làm gì trái lương tâm chưa? Nếu người này trả lời thật lòng, tuyết hồ sẽ mời Hồ Thần ra, cho thuốc cứu mạng, nhưng nếu nói dối, chúng sẽ dùng chiếc đuôi to trắng như tuyết quật người này rơi xuống núi."

"Hồ Thần có tiên pháp?"

"Có, có một loại tiên pháp cực kì linh." Bộ Khê Khách cười nói, "Hồ Thần biết bịa chuyện, chuyên lừa gạt các tiểu cô nương như nàng, lừa một cách triệt để."

Tiêu Tình Lan "ơ" một tiếng, lúc này mới kịp nhận ra, giận dữ nói: "Không, không đứng đắn!"

"Ha ha ha ha ha... Thật thú vị." Bộ Khê Khách cười xong thì nghiêm mặt nói: "Không lừa nàng đâu, thật ra thì Hồ Thần tộc ta là thần nhân duyên, người Hạ tộc chúng ta tin rằng nhân duyên trời định, trời sinh

một đôi. Nếu nhân duyên được ông trời định trước, khi gặp đúng người, vừa gặp là có thể định tình cả đời."

Hắn nhìn Tiêu Tình Lan, giọng thấp xuống: "Ban đầu, ta còn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết..."

Tiêu Tình Lan nhìn vào mắt hắn.

Đôi mắt xinh đẹp, vừa sâu vừa chất chứa tình cảm nồng nàn, giây phút này, hắn dành trọn ánh mắt mình cho nàng.

Tim Tiêu Tình Lan nảy bình bịch, khóe mắt nóng lên như là sắp khóc.

Bộ Khê Khách đặt tay lên tay nàng, hơi ngạc nhiên, "Điện hạ lạnh không? Tay buốt cả rồi."

Tiêu Tình Lan hoàn hồn, mở mắt to, ngỡ ngàng lắc đầu.

Cô nương ngốc nghếch này.

Bộ Khê Khách bất đắc dĩ thở dài: "Là ta chăm sóc không chu đáo."

Hắn cởi ngoại y đắp lên người Tình Lan, lại nới lỏng cổ áo, nhét tay nàng vào ngực mình, nhếch môi cười: "Đêm lạnh, hay là ta đưa điện hạ trở về thôi."

Cơ thể hắn cực kì ấm áp, tay Tiêu Tình Lan chợt đụng phải bầu ngực ấm nóng của hắn, mặt mũi như đang bị thiêu trong gió lạnh.

Bộ Khê Khách cười nói: "Điện hạ đừng thẹn thùng, ngày mai, ta sẽ tận tâm tận lực sưởi ấm cho điện hạ."

Tiêu Tình Lan nghe vậy, nghĩ mãi mới hiểu ý hắn, nói năng cũng không được lưu loát: "Chàng, chàng thật đúng là không, không biết xấu hổ, hức!"

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ Khê Khách: Bịa chuyện lừa tiểu cô nương, lừa một cách triệt để.

Tiêu Tình Lan: Chàng có bản lĩnh thì về kiếp trước lừa ta đi! Ta tính là chàng khi quân! Hừ, không biết xấu hổ!

(Cũng vì đời trước tính là khi quân, Bộ Liên Hoa mới thu liễm. Kiếp này, rốt cuộc không phải gánh tội khi quân nữa, thật vui quá, thoải mái làm càn!)

Chương 6: Đêm hoa chúc trùng trùng trở ngại

Sáng sớm, Tiêu Tình Lan thức dậy, hồi tưởng lại tối hôm qua Bộ Khê Khách đưa nàng trở về, trước khi rời đi, tựa hồ hôn lên trán nàng một cái, cứ như một giấc mộng vậy.

Vu ma ma chải tóc cho nàng, thấy trên mặt nàng mang nụ cười, thấp giọng nói: “Lão nô không biết phải nói chuyện này với điện hạ như thế nào.”

Tiêu Tình Lan hỏi: “Chuyện gì?”

Vu ma ma nói: “Mấy cung nữ đưa qua cho phò mã ngày hôm qua chưa ai về cả.”

Tiêu Tình Lan đã sớm biết chuyện, hơi mỉm cười nói: “Không trở về thì không trở về thôi.”

Vu ma ma than thở: “Nhưng vẫn muốn hỏi các cô nương ấy một chút, để biết tính tình phò mã ra sao mà chuẩn bị cho tốt. Lão nô đã sớm biết người xuất thân binh nghiệp rốt cuộc vẫn không so được với thế gia đại tộc, nửa điểm quy củ cũng không biết. Vậy thì buổi tối lão nô biết phải chuẩn bị cho điện hạ như thế nào?”

Oanh Ca mở miệng không kiêng dè: “Sợ là không dậy nổi ấy!”

Vu ma ma trợn mắt nhìn Oanh Ca một cái, lại nghiêm mặt nói: “Thái hậu và Hoàng thượng nghĩ đến việc Phiêu Kỵ đại tướng quân là con trai độc nhất trong nhà, của hồi môn của công chúa được thêm ba cung thị, đây cũng là thương cho thân thể điện hạ. Phò mã xuất thân binh nghiệp sợ là không biết thương tiếc điện hạ, Thái hậu làm vậy

cũng là vì tốt cho điện hạ, trong lòng điện hạ có thể không vui, nhưng nên nhịn một chút, từ xưa tới nay, cuộc sống phu thê đều phải nhẫn nhịn như vậy…"

"Chuyện này đừng nhắc lại nữa." Tiêu Tình Lan cắt ngang lời nói của bà ta, "Truyền thiện đi."

Tối hôm qua Bộ Khê Khách đã nói rằng, những thứ quy củ của hoàng đô kia hắn chỉ cảm thấy kỳ quái lại buồn cười, cũng khuyên nàng nếu những quy củ này khiến lòng không vui thì không cần tuân thủ.

"Hạ tộc chúng ta tin vào nhân duyên trời định, dùng tình cảm mà đối đãi." Hắn nói: "Ta không biết vì sao ở hoàng đô phải tuân thủ những quy củ kỳ quái như vậy, người Yến Xuyên chúng ta và các nàng thật sự không giống nhau. Giữa phu thê làm sao có thể cách lòng? Tâm xa thì nhà tất đổ, nếu công chúa đã gả tới Yến Xuyên thì không cần tuân thủ những quy củ kia của hoàng đô nữa, vạn lần không nên để ta làm một người cô đơn đáng thương."

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Tiêu Tình Lan mang theo tâm tình tốt, tựa vào cửa hông Huệ Chỉ Viện ăn bánh uống trà, ngắm lá đỏ.

Vu ma ma hỏi thăm tin tức phía phủ tướng quân bên kia, biết được đám cung thị kể cả nội giám dẫn đường đều bị tướng quân phu nhân an bài đến bổn tông Hạ tộc bận rộn làm nông, bà ta kinh ngạc ngẩn người hồi lâu.

"Có thể làm như vậy sao?" Vu ma ma sống nửa đời chưa từng gặp loại chuyện này, quyết định đích thân đi đến phủ tướng quân để hỏi cụ thể.

Tiêu Tình Lan cắn điểm tâm, chợt thấy lá rụng xuống lả tả, nàng ngẩng đầu, thấy "chú khỉ" nhỏ nghịch ngợm treo trên cây phong, cười hơ hớ với nàng.

Tiêu Tình Lan kinh ngạc: “Muội vào đây bằng cách nào?”

"Chú khỉ" quậy nói: “Nói như vậy thật không công bằng, lão đại có thể vào, sao muội lại không thể chứ? Công phu của muội cũng không chênh lệch với lão đại nhiều lắm đâu!”

Tiểu muội muội này của Bộ Khê Khách nói chuyện cực kỳ vui, Tình Lan vẫy vẫy tay gọi cô bé xuống.

Chỉ trong nháy mắt, "chú khỉ" nhỏ kia đã nhảy xuống khỏi cây, đứng ngay trước mặt nàng, một đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm điểm tâm trên tay nàng.

Tình Lan thấy thế, hỏi: “Muội chưa ăn cơm sao?”

Khỉ nhỏ lẩm bẩm, nói hết sức ngượng ngùng: “Đã ăn rồi, nhưng muội vẫn thèm.”

Tiêu Tình Lan cười, đưa hộp đựng thức ăn cho cô nhóc: “Cho muội.”

"Khỉ con" ngược lại rất lễ phép, ngồi xếp bằng xuống nói tiếng cảm ơn, nhận lấy hộp đựng thức ăn, chọn một món mình thích, ăn từ tốn.

Tình Lan ngạc nhiên: “Ta cho là muội sẽ ăn kiểu nhồm nhoàm đấy.”

Kiểu Kiểu nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không, muội nói cho tỷ biết một đạo lý kì diệu nhé, ăn nhồm nhoàm sẽ nghẹn chết, đây đều là kinh nghiệm đầy máu và nước mắt.”

"Khỉ con" mặc dù há miệng ăn từ tốn, tuy nhiên cũng không tuân thủ cái gì mà quy củ khi ăn không nói gì đó, vừa ăn vừa nói: “Hôm nay công chúa tỷ tỷ vốn nên ăn nhiều, nhưng đều bị muội ăn mất rồi.”

Tiêu Tình Lan tò mò: “Vì sao ta phải ăn nhiều?”

“Điện hạ tối nay động phòng với lão đại.” "Khỉ con" nói, “Phụ thân nói động phòng là chuyện hao phí thể lực, không ăn nhiều làm sao được?”

Tiêu Tình Lan vạn lần không ngờ Kiểu Kiểu sẽ nói về loại chuyện này, vội nói: “Muội là một đứa con nít, nghe được những lời như vậy từ nơi nào, muội là nữ hài tử, sau này ngàn vạn lần không nên nhắc tới, nói nhiều những lời như vậy sẽ đau đầu lưỡi.”

Khỉ con: “Đầu lưỡi sao lại đau?”

Tiêu Tình Lan: “…”

Đồng ngôn vô kỵ*.

(*) Lời trẻ nhỏ không cố kỵ

Tiêu Tình Lan lại hỏi: “Vì sao muội không gọi chàng là ca ca, lại luôn luôn kêu là lão đại?”

“Khỉ con” lại nói: “Lão đại phải làm việc, cho nên muội để huynh ấy làm lão đại, huynh ấy là lão đại, đội trời đạp đất, trời sập có huynh ấy chống, muội còn nhỏ, chỉ lo cơm no rượu say.”

Tiêu Tình Lan bị tiểu nha đầu làm cho buồn cười.

"Chú khỉ" này ăn xong, hài lòng, gật gù đắc ý nói: “Vì cảm ơn công chúa khoản đãi, muội quyết định nói cho tỷ biết lão đại hiện giờ đang ở đâu.”

Tình Lan hùa theo cô bé: “Ở đâu nào?”

"Khỉ con" nói: "Điện hạ đi cùng muội.”

Nói xong, tiểu nha đầu nhảy lên cây.

Tình Lan do dự.

"Khỉ con" nói: “Không cần rời khỏi phủ, ở chỗ này có thể nhìn thấy lão đại.”

Ma ma còn chưa trở về, Oanh Ca ở phòng bếp canh thuốc, Tình Lan gật đầu một cái, nâng váy đi theo Kiểu Kiểu.

"Khỉ con" rẽ trái rẽ phải, vòng tới bên hông Huệ Chỉ Viện.

“Tới đây nhanh!” "Khỉ con" nói xong, leo lên một cây quế ở góc tường, tìm vị trí tốt nằm xuống.

Tiêu Tình Lan nghe được tiếng luyện binh có nhịp điệu phía bên kia tường, vui vẻ nói: “Là bãi luyện binh à?”

“Của lão đại đó, phụ thân không quản ở đây.” "Khỉ nhỏ" chỉ ngoài tường, hô, “Tỷ mau lên đây nhìn này! Lão đại hôm nay lẫm liệt hiên ngang, nhưng rất hôi đó.”

Tình Lan nhìn cái cây kia, lắc đầu một cái: “Kiểu Kiểu, ta sẽ không leo cây.”

"Khỉ con" "chậc" một tiếng: “Vậy tỷ làm thế nào bây giờ? Còn không tới xem, lão đại nấu chín sắp bay mất rồi.”

Nghe âm thanh huấn luyện bên kia tường, các binh sĩ bắt đầu luyện tập nghe lệnh bài trận, tiếng vó ngựa, tiếng khôi giáp va chạm, tiếng bước chân, Tình Lan nghe mà nóng nảy không dứt.

Nàng rất muốn nhìn.

Nàng rất muốn biết chuyện liên quan đến hắn, liên quan đến quân lính biên thùy, tất cả những thứ liên quan đến Yến Xuyên.

Thấy biểu tình ao ước của nàng, Kiểu Kiểu phóng xuống từ trên cây, vỗ sạch bụi bặm trên người, tích cực bày mưu tính kế: “Muội sẽ xếp một đống gạch thành một cái bục thấp ở đây, tỷ đứng ở trên này, hẳn là có thể nhìn thấy chứ?”

Tình Lan nhìn cái bục mà Kiểu Kiểu nói thấp, nhìn giàn hoa chưa xây xong bên cạnh rồi lại nhìn sang cái bục cao ngang eo mình.

Kiểu Kiểu: “Cái bục thấp như vậy, điện hạ đừng nói không leo lên nổi chứ?”

Tình Lan nghe theo tim mình, xắn ống tay áo nói: “Ta thử một chút.”

Tình Lan đè dặt leo thử lên bục, Kiểu Kiểu ở bên cạnh bắt đầu bán ca ca: “Hai người mới quen biết một thời gian ngắn, có rất nhiều chuyện của huynh ấy tỷ còn chưa biết đâu. Ưu điểm của muội chính là thân thiết, cho nên muội mới nói cho tỷ biết lão đại thế nào. Lão đại nhà muội tinh thông mười tám loại binh khí, biết xem bói vẽ bùa, có thể nướng thỏ cũng có thể giết chết sói, còn có thể không ăn gì liên tục ba ngày hai đêm, dụng binh còn xảo trá hơn Hồ Tiên, lại còn đánh trẻ con. Lão đại nhà muội sở trường là đánh trẻ con, chuyên chọn cỡ lứa tuổi muội mà đánh, ai…”

Thấy Tình Lan leo lên bục cao, Kiểu Kiểu rất tán thưởng, cũng theo leo lên, nói: “Lão đại của muội còn có thể vẽ, sở trường là vẽ nữ quỷ! Vẽ nữ nhân toàn không có mặt mũi, muội nói nhỏ cho công chúa biết, muội cảm thấy lão đại vẽ nữ quỷ không mặt bởi vì căn bản huynh ấy sẽ không vẽ mặt người.”

Tình Lan bám vào đầu tường, cố sức nhoài người ra ngoài tường nhìn thoáng qua, trường luyện binh cách nơi này cũng không gần, xa xa nhìn lại đại khái chỉ có thể thấy dáng người. Nhưng Tình Lan lại rất vui vẻ, mặt đỏ bừng, đây là đây là lần đầu tiên nàng bò lên tường nhìn trộm nam nhân, vừa mới lạ lại kích thích.

Làm một công chúa không tuân theo quy củ, thì ra lại vui vẻ như vậy.

Kiểu Kiểu nói: “Trong bụng muội có một đống chuyện hư hỏng của lão đại, chờ một ngày nào đó lão đại đắc tội muội, muội sẽ kể cho công chúa điện hạ nghe để làm huynh ấy mất mặt, muội thật là thông minh.”

Tiêu Tình Lan cười: “Muội là đứa nhỏ nói nhiều nhất mà ta biết đấy.”

Đám hoàng chất của nàng lúc tuổi ngang ngang Kiểu Kiểu, đã giống tiểu đại nhân, hệt ông cụ non, chỉ biết quy quy củ củ hành lễ vấn an, mở miệng là thi thư, nào có nói nhiều với nàng như vậy.

Kiểu Kiểu khiêm tốn nói: “Đạ tạ, đa tạ.”

Tiêu Tình Lan tìm kiếm trong một đám binh lính mặc áo giáp hình bóng Bộ Khê Khách.

Kiểu Kiểu thấy nàng mãi không tìm được, than thở nhảy lên đầu tường nói: “Được rồi, nhìn theo ngón tay muội, lão đại nhà muội mặc dù hay đánh muội, nhưng nói một câu thật lòng thì, ở trong một đám đầu ngỗng đần độn, huynh ấy vẫn rất ra dáng, tỷ làm sao lại không nhìn thấy huynh ấy chứ, không phải là ở kia sao?”

Tiêu Tình Lan nhìn theo ngón tay nàng, quả nhiên thấy Bộ Khê Khách.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, tay xoay một chiếc dây đỏ, mặc một bộ áo lam, bởi vì tân hôn, bên hông ghim hồng trù nhỏ, tóc cũng dùng dây màu đỏ tươi cột cao lên.

“Lão đại lại đang xoay đồng tiền, đó là của tổ mẫu cho.” Kiểu Kiểu giả thích, “Hồ Thần đã làm phép qua, xem bói rất linh. Mỗi lần huynh ấy muốn đánh muội, muội lắc ra toàn là quẻ hung!”

Tiêu Tình Lan cảm thấy cực kỳ thú vị, hỏi: “Hắn thật sự biết bói quẻ à?”

“Hỏi trời, bói quẻ, vẽ bùa, lão đại nhà muội chính là thần côn* đấy!” Kiểu Kiểu nói: “Trước khi hành quân huynh ấy sẽ xem bói, huynh ấy có bản lãnh này, ở trên chiến trường luôn có thể gặp dữ hóa lành.”

(*) Giống như thầy bói, làm phép, xem phong thủy…

“Vậy thì tốt.” Chẳng biết tại sao khi nghe Kiểu Kiểu nói câu có thể gặp dữ hóa lành này, Tiêu Tình Lan cảm thấy an lòng đến kỳ lạ.

Tiêu Tình Lan còn muốn nhìn nữa, Kiểu Kiểu bỗng nhiên đưa tay ra, đè đầu nàng xuống thấp: “Không ổn, hôm nay sao lão đại lại nhìn về phía bên này? Chẳng lẽ phát hiện ra chúng ta rồi?”

Chỉ chốc lát sau, nàng nghe được tiếng vó ngựa ngày càng áp sát, tiếng vó ngựa đến ngoài tường thì dừng lại, Tình Lan nghe tiếng Bộ Khê Khách cười khẽ.

Kiểu Kiểu hít một hơi thật sâu, chấp hai tay bắt đầu lầm rầm: “Hồ Tiên phù hộ, để cho ca ca tạm thời không nhìn thấy ta! Hôm nay ta không muốn bị đòn!”

Tình Lan không nhịn được, phốc một cái cười ra tiếng, vội vàng kéo ống tay áo che lại.

Kiểu Kiểu mở mắt ra, len lén nhìn lên trên, Bộ Khê Khách ngồi trên đầu tường, đu đưa một chân, vẻ mặt nhàn nhã nhướn mày nhìn cô bé: “Kiểu Kiểu, sáng nay ta đã nói với muội rồi, không cho phép muội tới nơi này, muội không nhớ sao?”

Kiểu Kiểu ngao một tiếng, co giò bỏ chạy.

“Lão đại, nếu huynh đánh muội, muội sẽ nguyền rủa huynh tối nay động phòng khó khăn trùng trùng, không có cách nào ôm mỹ nhân về!”

Tiêu Tình Lan mặt đỏ lựng, lẩm bẩm nói: “Cái này làm sao có thể!”

Sao có thể nói như vậy chứ, Kiểu Kiểu này!

Kiểu Kiểu chạy mất, bồn hoa mất cân bằng, Tiêu Tình Lan nghiêng mình, trượt chân khỏi bồn hoa.

Bộ Khê Khách nhanh chân lẹ mắt, bay qua đầu tường, nhào đến đón lấy nàng.

“Tiểu cô nương, nàng không cần phải dọa hỏng ta đâu.” Bộ Khê Khách mặt mũi trắng bệch, “Không sao chứ?”

Tình Lan ngơ ngác lắc đầu.

Thấy nàng không bị thương, Bộ Khê Khách yên tâm, tức cười nhìn nàng: “Chớ vội chớ lo, Kiểu Kiểu nói không linh, hôm nay ta nhất định sẽ ôm được mỹ nhân về.”

Tình Lan còn chưa hoàn hồn, lại bị hắn khiêu khích như vậy, tim đập thình thịch, mặt nàng đang áp lên ngực Bộ Khê Khách, phát giác tim hắn cũng đập cực nhanh.

Bộ Khê Khách lại nói: “Muội muội ta thật ra cũng không biết mình đang nói gì đâu. Phụ mẫu ta vì quanh năm bận rộn quân vụ, việc dạy dỗ muội ấy có phần lơ là, muội ấy lớn lên trong Hạ Tộc, trong quân nói lắm thứ bậy bạ, Kiểu Kiểu nghe nhiều lại không tim không phổi, chẳng biết ý nghĩa là gì mà lại dám đi nói với người ngoài, thật sự làm cho người ta khổ não.”

Tiêu Tình Lan lắc đầu một cái, nói: “Ta không trách muội ấy, muội ấy rất tốt, là một đứa bé ngoan.”

“Muội ấy nửa điểm cũng không liên quan đến chữ tốt.” Bộ Khê Khách cười nói: “Hôm nay ta không đánh muội ấy, ngày mai sẽ đánh bù, nàng yên tâm, ta nhất định nói được là làm được.”

“Không… không cần.”

Bộ Khê Khách cười nhìn nàng, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Điện hạ là người đẹp có tấm lòng lương thiện, không giống với những người thô tục mà điện hạ mang tới từ Hoàng đô, vô cùng hợp ý ta.”

Trong lòng Tiêu Tình Lan vừa vui mừng vừa xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Tướng quân… chàng cũng tốt.”

“Ta còn tốt hơn.” Bộ Khê Khách ghé bên tai nàng, cười cười nói: “Tối nay, ta sẽ cố gắng cho điện hạ biết ta tốt như thế nào.”

Giờ Dậu, Bộ Khê Khách đi tới Huệ Chỉ Viện, thấy bên trong đèn đuốc sáng choang, chính giữa dựng lên bức bình phong Bách Tử Hí Xuân, Vu ma ma và mấy lễ quan, cung nhân, nội giám quỳ ở phía ngoài bình phong, Tiêu Tình Lan thì ngồi bên trong bình phong, bóng dáng xinh đẹp in lên trên bình phong.

Thấy các nàng không có ý định rời đi, Bộ Khê Khách cau mày nói: “Này có ý gì?”

Ma ma nói: “Theo lễ pháp, đây là quy củ thành hôn của phò mã và công chúa.”

Cần có người nhìn còn phải ghi chép lại nữa sao?

Sắc mặt Bộ Khê Khách trầm xuống, nói: “Chuyện của ta và điện hạ chẳng lẽ các ngươi phải viết lại không thiếu chút nào bẩm báo cho Hoàng thượng sao?”

Vu ma ma không đáp, chỉ cúi người hành lễ, nói: “Quy củ không thể bỏ.”

Trong mắt Bộ Khê Khách nổi lên lửa giận, cuối cùng hắn trầm thấp cười một tiếng, cởi áo khoác ném lên trên bình phong, cả giận nói:

“Muốn xem thì xem đi.”

Hắn đi vào bên trong bình phong, ổn định tâm trạng, nhìn Tiêu Tình Lan mặt đầy áy náy đang ngồi trên giường.

Tay nàng đang run.

Bộ Khê Khách đi tới, vỗ nhè nhẹ tay nàng, lẩm bẩm: “Ta đã hiểu vì sao các nàng phải đưa tới nhiều cung nhân như vậy.”

Muốn thành hôn với công chúa phải chịu nhiều quy củ không có đạo lý như thế này, phò mã nào có thể chịu được?

“Người hoàng đô các nàng cưới công chúa vào cửa lại làm mọi cách không để cho hắn yêu thương công chúa, còn đưa đến nhiều nữ tử vô tội như vậy, thiên hạ này tại sao lại có đạo lý ấy?”

Tiêu Tình Lan khó chịu không thôi, hốc mắt đỏ lên, nhưng đây đường đường là quy củ Hoàng đô, mọi người ở Hoàng đô cũng đã tập thành thói quen.

Bộ Khê Khách thấy ánh nước trong mắt nàng, sâu kín thở dài, đem cái nồi này vứt cho muội muội, “Cái miệng của Kiểu Kiểu thật đúng là tốt không linh xấu lại linh!”

Kiểu Kiểu đang ở phủ đại tướng quân: “Ắt xì!”

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ Khê Khách móc ra đồng tiền: “Mong Hồ Thần báo cho ta biết, lúc nào ta có thể cùng công chúa kết thành vợ chồng.”

Hồ thần: Sau ba mươi ngàn chữ, chắc chắn có cơ hội.

Bộ Khê Khách: ??? xin trước thời hạn, đa tạ.

Chương 7: Tay ấm chân ấm

Sau khi Tình Lan nằm xuống, vẫn một mực không dám nhìn Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách cũng không có động tác gì, một tay hắn chống đầu, nhìn về phía Tình Lan, tựa như cứ định nhìn chằm chằm như vậy cả đêm.

Cho dù không thấy Bộ Khê Khách, Tình Lan cũng không chịu nổi ánh mắt đó của hắn, yên lặng một lát, Tình Lan nằm thẳng tắp, duỗi tay che mắt Bộ Khê Khách.

Đáng tiếc là do không nhìn Bộ Khê Khách, Tình Lan không che đến mắt mà ngược lại đụng phải miệng hắn.

Bộ Khê Khách nhẹ giọng cười, thổi khí vào lòng bàn tay nàng, thuận thế kéo tay nàng cầm trong tay, nằm ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Tuy quy củ này của các nàng không hợp lý, nhưng mà có thật nhiều đèn, giúp ta thuận lợi nhìn nàng một đêm, nàng che cũng vô dụng."

Tình Lan một lần nữa cứng ngắc.

Bộ Khê Khách nhéo nhéo ngón tay nàng, cau mày nói: "Tay điện hạ sao lại lạnh như vậy?"

Hắn nói xong lại động thủ muốn sờ tay kia của nàng: "Nàng lạnh không?

Tình Lan chợt lắc đầu, nhỏ giọng đáp lời hắn: "Ta không lạnh."

Bộ Khê Khách cũng không nghe nàng nói suông, nắm lấy tay kia của nàng, mò tới một cái trâm cài tóc.

Hai người đều ngừng lại.

Bộ Khê Khách kinh ngạc một lúc, nói: “Trước khi xin cưới công chúa, ta từng nghe Tô tiên sinh nói qua, công chúa là viên ngọc quý trong tay của Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu, lại là bảo bối của tiên đế, tuy có bị bó buộc bởi quy củ Hoàng đô, nhưng từ nhỏ đã đọc sách vỡ lòng với Hoàng tử. Ta đoán nàng ở trong cung sống rất tốt, nếu đã như vậy, tại sao khi đi ngủ lại phải nắm chặt trâm cài tóc, đây rõ ràng là ở vào hoàn cảnh nguy hiểm, thời thời khắc khắc đề phòng…”

Tình Lan lại lắc đầu: “Đó là thói quen của ta.”

Bộ Khê Khách không tin, hắn sững sốt một hồi, hỏi: “Chẳng lẽ nàng đây muốn đề phòng ta?”

Tình Lan vội nói: “Làm sao có thể…”

“Công chúa là người ta vừa gặp đã đem lòng cảm mến, bởi vì công chúa chưa từng cự tuyệt ta, trên mặt cũng không hề tỏ vẻ không vui, vì vậy ta đã cho rằng trong lòng công chúa cảm thấy hài lòng với ta.” Bộ Khê Khách nói, “Nhưng hôm nay thấy công chúa phòng bị như vậy, đêm động phòng còn siết chặt trâm cài tóc… Hoặc chính là từ đầu ta đã tự ý cuồng vọng, đoán sai tâm ý của công chúa?”

“Không phải vậy!” Tình Lan không đoái hoài tới mặt mũi nữa, nàng nhìn về phía Bộ Khê Khách, lo lắng nói: “Ta đối với tướng quân rất…”

Lời còn chưa nói hết, nàng đã thấy ý cười giảo hoạt trong mắt Bộ Khê Khách, nào còn ủy khuất như lúc nói chuyện. Tình Lan lúc này mới hiểu, sững sờ nói: “Chàng lừa gạt ta?”

“Tiểu cô nương cũng thật thông minh.” Bộ Khê Khách nở nụ cười, vẫn nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt hiện rõ nhu tình: “Ta thấy tiểu cô nương cả người đều lạnh đến cứng đờ, thật sự không đành lòng, muốn cho nàng nhúc nhích, cũng để nàng nhìn ta thật kỹ.”

Tình Lan bị lừa gạt: “Chàng đáng ghét quá!”

Bộ Khê Khách đưa tay chạm lên môi mình, thở dài một tiếng, nói: “Nhỏ giọng chút, ta không muốn các nàng nghe được, một chữ cũng không cho Hoàng thượng biết.”

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, trong nháy mắt Tình Lan ngừng công kích, xấu hổ.

Lúc này nàng và Bộ Khê Khách mặt đối mặt, muốn tránh hắn, lại ngượng không dám xoay người không để ý đến hắn, không thể làm gì khác hơn là dời ánh mắt sang hướng khác.

Bộ Khê Khách trêu chọc phát nghiện: “Điện hạ còn chưa nói hết, điện hạ đối với ta rất cái gì?”

Tình Lan cắn răng, đỏ mặt trợn mắt nhìn hắn.

“Thật hung dữ nha.” Bộ Khê Khách cười nói, “Ta nghe người khác nói, trước khi thấy ta, nàng từng lo lắng đề phòng, sợ tên phò mã là ta sẽ ăn tươi nuốt sống nàng?”

Tình Lan cam chịu.

Bộ Khê Khách cười vui vẻ hơn: “A… chớ sợ, tiểu cô nương hung dữ như vậy, ta làm sao dám ăn nàng?”

Tình Lan cúi đầu càng thấp hơn, nhỏ giọng nói: “Trước khi thấy tướng quân… ta cho là tướng quân và người Nguyệt Ngạn giống nhau… Bọn họ đều nói, tướng quân là người dị tộc, không giống chúng ta…”

Bộ Khê Khách hơi ngạc nhiên, nói: “Chẳng lẽ là nàng cho rằng ta có nhiều hơn một cái miệng? Một cái dùng để ăn cơm, một cái dùng để ăn thịt người?”

Tình Lan nghe hắn nói, mi mắt cong cong, cuối cùng bị hắn chọc cười.

Ngón tay nàng nhéo nhéo góc chăn, nói: “Cũng do tướng quân chưa bao giờ tới Hoàng đô… người ở Hoàng đô cho rằng tướng sĩ biên quan đều hung hãn như sói…”

Bộ Khê Khách nói: “Cái này ngược lại không sai, chúng ta quả thật hung hãn.”

Tình Lan tiếp tục nói: “Năm trước… đại tướng quân đến Hoàng đô đệ trình thư xin hàng của mười ba thành Bắc Cảnh Yến Xuyên, người bên cạnh ta nhìn từ xa, trở lại nói với ta Đại tướng quân thân hình tựa như núi… Còn nói mẫu thân chàng cũng như vậy, hung dữ đến mức có thể đánh lui lang sói… cho nên…”

Bộ Khê Khách nói: “Điều này nên trách ta, ta vốn muốn đến Hoàng đô cùng phụ thân, chẳng qua lúc đó Nguyệt Ngạn tộc cứ nhăm nhe như hổ rình mồi đối với tộc ta, vì vậy ta liền ở lại.”

Tình Lan hỏi hắn với giọng cực nhỏ: “Vậy chàng … sẽ trở thành dạng kia giống Đại tướng quân sao?”

“Điện hạ sợ?” Bộ Khê Khách cười nói, “Làm sao có thể như vậy được, phụ thân ta dùng binh khí là chùy, dựa vào sức lực là chính, ta đây bất hiếu, không muốn kế thừa cái đồ chơi kia, nếu ta cũng luyện thành thân thể như núi giống phụ thân, sợ rằng ta đã không ở cái viện này làm ấm giường cho nàng.”

Tình Lan: “Chàng lại thế rồi!”

“Ha ha ha ha… nhìn nàng đỏ mặt, rất thú vị.”

Tình Lan khó thở, lại không có can đảm nằm trên giường nhìn Bộ Khê Khách giống cách hắn nhìn mình, đành phải liều mạng cúi đầu tránh ánh mắt hắn.

Bộ Khê Khách quyết tâm muốn chọc tức nàng, cười xong lại hỏi: “Điện hạ đang nhìn đi đâu vậy? Trên người ta có gì để nhìn, để cho điện hạ nhớ mãi không quên, chăm chú như vậy.”

Tình Lan ngẩn ra, rốt cuộc không nhịn được, ngước mắt giận dữ nhìn hắn: “Ta không có!”

Nhưng không ngờ, nhìn một cái liền chìm vào trong ánh mắt hắn, không dời ra được.

Nàng có một người trong mộng.

Trước khi xuất giá, nàng liên tục nằm mơ thấy hắn, đêm nguyên tiêu đèn chiếu sáng, cung điện yên tĩnh, tuyết bay trên đỉnh núi… Địa điểm bất đồng, nhưng người giống nhau, ôn nhu gọi nàng là A Lan.

Mặc kệ nàng cố gắng thế nào cũng không thấy rõ đôi mắt người kia.

Giờ khắc này, Tình Lan kinh ngạc nhìn đôi mắt Bộ Khê Khách, bất tri bất giác rơi lệ. Nàng như có quỷ thần xui khiến đưa tay ra, sờ lên đôi mắt Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách lẳng lặng nhìn nàng, không tránh né.

Thật lâu sau, hắn mới hoàn hồn lại, đè tay nàng xuống, ôn nhu nói: “Tay của điện hạ, vẫn lạnh như vậy…”

Dứt lời, hắn đưa tay kéo Tình Lan vào trong ngực, bọc lại.

Tình Lan ngừng hô hấp.

Tay Bộ Khê Khách dọc theo trung y mỏng của nàng hướng xuống dưới, Tình Lan không dám cử động dù chỉ một chút, hơi kinh hãi, run rẩy hỏi hắn: “Tướng quân làm gì?”

Khuôn mặt Bộ Khê Khách không hề dao động, thần sắc hắn nghiêm túc nói: “Đưa chân cho ta.”

Tình Lan lắc đầu một cái.

Bộ Khê Khách ôn nhu nói: “Nghe lời.”

Tình Lan cắn môi, thẹn thùng co chân lên.

Bộ Khê Khách sờ đến chân nàng, thở dài: “Quả nhiên cũng lạnh như vậy…”

“Tiểu cô nương, tuyết trên Tê Sơn rơi xuống hóa thành công chúa là nàng sao?” Bộ Khê Khách vừa nói vừa đem chân nàng nhét vào trung y.

Da thịt thân cận, mặt Tình Lan đỏ bừng.

Nàng lắp bắp nói: “Không, không được…”

“Không hợp quy củ?” Bộ Khê Khách trêu chọc nàng, “Ta cứ không tuân quy củ như vậy đấy, hôm nay chẳng có cách nào cùng điện hạ hòa hợp phu thê, cũng phải tận tâm tận lực làm ấm giường cho điện hạ, không thể phí công tới một chuyến.”

Hắn nói xong đem hai chân của Tình Lan đè lên bụng mình: “Ấm không?”

Tình Lan không biết phải làm sao, hốt hoảng gật đầu, ngón chân không tự chủ cuộn tròn lại, len lén giương mắt lại thấy Bộ Khê Khách

cứng đờ, thần sắc thay đổi, nhíu chặt mi, ánh mắt khi nhìn về phía nàng trở nên nóng rực.

Thanh âm hắn khàn khàn, ở bên tai nàng dặn dò: “Điện hạ nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, cho thần một con đường sống…”

Tình Lan cũng không rõ chuyện gì xảy ra, gật đầu qua loa.

Bộ Khê Khách híp mắt cười, nhẹ giọng nói: “Đứa bé ngoan…”

Sau đó, hắn nhắm mắt an tĩnh thật lâu, mới mở mắt ra nắm lấy hai tay Tình Lan, ấn lên ngực: “Sau này điện hạ không cần lấy trâm cài tóc làm vũ khí tùy thân nữa, nàng chỉ cần cầm ta, ta chính là vũ khí bảo hộ nàng yên giấc.”

Những lời nói này bỗng làm hốc mắt Tình Lan ươn ướt, chóp mũi ửng đỏ, nàng nhẹ nhàng hít mũi một cái, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp.

Bộ Khê Khách hít một hơi thật sâu, ôm nàng, trong mắt là một mảnh nhu tình.

Hắn đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, lại ôm nàng sát vào lòng, thấp giọng nói: “Trong nháy mắt khi ôm lấy Điện hạ, Bộ mỗ an lòng, cầu cưới công chúa là nàng, cuộc đời này không tiếc nuối…”

Tình Lan dùng hành động thực tế cho hắn câu trả lời, nàng ngủ rất nhanh, cũng rất yên ổn. Cái ôm của hắn làm nàng an lòng.

Bộ Khê Khách vẫn tỉnh, nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, cười khổ: “Đêm đẹp nhưng khó qua, thật khổ…”

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tình Lan mở mắt ra, Bộ Khê Khách đã không còn nằm bên cạnh.

Trên người thấy lạnh, Tiêu Tình Lan nhẹ giọng gọi Vu ma ma, cảm thấy gọi hai tiếng cũng phải dùng hết khí lực.

Vu ma ma bước chậm đến vấn an, sắc mặt không tốt lắm.

Tình Lan hỏi: “Tướng quân đâu?”

Ma ma nói: “Phò mã giờ Dần hai khắc đã dậy, chế nhạo lão nô xong đã rời khỏi phủ”

Tình Lan vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vu ma ma không đáp, Oanh ca cướp lời nói: “Điện hạ không cần quan tâm, phò mã xem xét ghi chép cuộc sống hằng ngày, hừ một tiếng mà thôi..”

Tình Lan quẩn bách trong lòng, đêm qua hai người bọn họ chưa làm cái gì cả, chỉ thấp giọng trò chuyện, ghi chép cuộc sống hằng ngày ước chừng là trống rỗng.

Vu ma ma bất mãn vì Oanh Ca nhẹ nhàng bâng quơ, nói: “Đâu chỉ…”

Tình Lan lên tiếng cắt đứt lời bà: “Vu ma ma, cho mời đại phu tới đây.”

“Điện hạ có chỗ nào khó chịu sao?” Vu ma ma lo lắng nói, “Nhưng phò mã đối với điện hạ…”

“Không liên quan đến hắn.” Mặt Tình Lan trắng bệch, nói: “Ta đau bụng… chắc là nguyệt sự đến.”

Vu ma ma đuổi Oanh Ca đi mời người, mình thì bấm tay nhẩm tính: “Năm nay nguyệt sự của điện hạ luôn đến không chính xác, đường tới Yến Xuyên lại xa xôi trắc trở, lão nô cẩn thận ngẫm lại thì nguyệt

sự đã hai tháng chưa có. Lão nô định đem những dược liệu kia cất vào kho rồi mới mời đại phu đến xem, kê mấy toa thuốc điều trị...”

Suy nghĩ của Tình Lan sớm đã không còn ở đây, nàng đang nghĩ đến chuyện chung chăn tối hôm qua.

Nàng chưa bao giờ nghĩ việc ôm nhau ngủ sẽ ấm áp như vậy.

Kiểu Kiểu tinh lực dư thừa, bất kể là ngủ lúc mấy giờ, buổi sáng thức dậy đều hăng hái như một con khỉ.

Nàng tới trường luyện binh chào hỏi một vòng, thấy Bộ Khê Khách ở đó, vội kẹp chặt đuôi, rẽ sang hướng khác, coi lời Bộ Khê Khách dặn dò như gió thoảng qua tai, ngựa quen đường cũ bước vào phủ công chúa, chạy đến Huệ Chỉ Viện tìm Tình Lan chơi.

Tình Lan uống thuốc xong, đang nằm trên giường lật sách, Kiểu Kiểu nhìn thấy là bắt đầu đau mắt.

Một quyển sách, khiến “khỉ con” tránh xa ngàn dặm.

Chờ người hầu hạ bên cạnh Tình Lan đều lui ra hết, Kiểu Kiểu mới ngồi xuống, nằm ở trên tháp nói: “Tỷ bị bệnh sao?”

Tình Lan cong môi, cười với nàng: “Sao muội lại tới, không sợ ca ca muội khiển trách à?”

“Muội chạy nhanh, nếu ca ca không dốc hết sức thì sẽ không đánh được muội” Kiểu Kiểu dứt lời, lại nói: “Công chúa bị bệnh sao?”

Tình Lan suy nghĩ một chút, nói với Kiểu Kiểu: “Ừm, cũng không phải. Kiểu Kiểu còn nhỏ, chờ muội trưởng thành rồi sẽ biết.”

Nhưng không ngờ, chóp mũi Kiểu Kiểu giật giật, ngửi ngửi trong không khí, giọng nói trong trẻo cất lên: “Tỷ, tỷ chảy máu sao?”

Gương mặt Tình Lan càng trắng hơn, sách trên tay nàng cũng rơi mất.

Kiểu Kiểu cười hắc hắc, chỉ lỗ mũi mình nói: “Mũi muội thính lắm, ai bị thương chảy máu, muội chỉ ngửi chút là đoán ra được!”

Tình Lan ngẩn ra, đè đầu nàng thấp xuống, gọi người đến phân phó: “Đốt hương.”

Chờ hương đã được đốt xong, quay đầu lại lần nữa đã không thấy Kiểu Kiểu đâu.

Trong sân huấn luyện binh lính, Bộ Khê Khách giương cung, nhắm đến bia bắn cách đó hơn trăm bước chân. Lúc sắp buông tay, chợt trên đỉnh đầu truyền đến hai tiếng gọi: “Lão đại, lão đại.”

Bộ Khê Khách không đáp lời, nheo một mắt nhắm ngay hồng tâm.

Kiểu Kiểu nói: “Lão đại, lão đại, huynh không để ý muội cũng đừng hối hận, tiểu tức phụ nhà huynh bị bệnh, nàng uống một chén thuốc thật lớn, mùi thuốc rất nồng ấy, muội có lòng tốt đến báo cho huynh biết, vậy mà huynh lang tâm cẩu phế không biết lòng tốt của muội.”

Hô hấp Bộ Khê Khách hỗn loạn, vèo một tiếng, mũi tên bay lệch ra ngoài.

Hắn để cung tên xuống, nói: “Ngậm miệng lại, xuống cho ta!”

Kiểu Kiểu nói: “Vậy huynh không được đánh muội, chuyện ngày hôm qua huynh chưa đánh muội coi như xóa bỏ!”

Bộ Khê Khách: “Muội lại đến phủ công chúa?”

Kiểu Kiểu lẩm bẩm: “Nếu muội không đi, ngay cả việc nàng bị bệnh huynh cũng không biết, muội lập công đó.”

Bộ Khê Khách quay đầu nhìn về phía phủ công chúa, tự nhủ: “Bị bệnh sao?”

Bộ Khê Khách trách mình không cẩn thận, quên mất nàng đi đường xa mệt nhọc, Yến Xuyên vào thu lại lạnh như vậy, nàng là tiểu công chúa nhu mì mềm mại, làm sao mà không sinh bệnh?”

Bộ Khê Khách khoác áo ngoài, sải bước hướng về phía phủ công chúa.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng con ta, đời trước làm ấm giường, đời này cũng làm ấm giường.

Bộ Khê Khách: Ta cho rằng những thứ cản trở ta và công chúa động phòng là quy củ, là những lão cương thi theo nàng từ Hoàng đô tới đây.

Nguyệt sự: Hắc hắc, không nghĩ tới phải không? Ta cũng là cản trở.

Chương 8: Lời ngon tiếng ngọt không ngừng

Ma ma ở ngoài vườn chăm sóc hoa, thừa dịp bà không có ở đây, Tình Lan gọi Oanh Ca tới, lén hỏi nàng: “Trước khi phò mã rời đi có nói gì không?”

Oanh ca buông mâm thức ăn xuống, kể cho Tình Lan chuyện xảy ra sáng nay.

“Lúc phò mã ra ngoài, người ghi chép cuộc sống hằng ngày đang ngủ gục bên bàn, phò mã liền cầm quyển ghi chép của người nọ lên nhìn, Vu ma ma thấy thế sắc mặt trở nên khó coi cực kỳ, muốn phò mã bỏ xuống, phò mã bảo bà thấp giọng chớ quấy rầy điện hạ, sau đó chậm rãi đi ra ngoài…” Oanh ca đứng lên, hất cằm, “Phò mã đứng ở đó, giống như bộ dáng của nô tì hiện giờ này, nhìn ma ma, hỏi ma ma, ma ma ở trong cung làm chức gì?”

Tình Lan hỏi: “Vu ma ma nói thế nào?”

Oanh ca nhại lại giọng Vu ma ma, trầm giọng nói: “Lão thân là bà vú của công chúa.”

“Sao đó thì sao?” Tình Lan hỏi.

“Phò mã hừ một tiếng, nói với bà: Vậy ngươi thật là ngu xuẩn.” Oanh ca kể lại, “Nói xong phò mã liền phất tay áo rời đi.”

Tình Lan khẽ cười nói: “Oanh Ca, bản lĩnh nhại lại lời người khác của ngươi càng ngày càng tốt.”

Oanh Ca kể xong một lần, híp mắt đứng thẳng sống lưng, sau đó lại mềm xuống, nói với Tình Lan: “Điện hạ, ngài nên nhìn một lần dáng vẻ lúc sáng của phò mã, khi phò mã đứng ở hành lang cười hừ một tiếng, Vu ma ma sợ tới mức không dám nói chuyện, chỉ chờ ngài tỉnh dậy mới đi cáo trạng…”

Đang nói chuyện, ngoài hành lang truyền đến tiếng của Vu ma ma: “Phò mã dừng bước!”

Tình Lan cả kinh: “Hắn tới?”

Nàng vội giục Oanh ca đi xem: “Nhanh, là hắn tới sao?”

Oanh Ca khẽ đẩy cửa nhìn trộm, đáp: “Phò mã tới!”

Tình Lan luống cuống tay chân, lúc này cũng không kịp chải lại tóc, cầm lấy gương đồng nhìn, thấy sắc mặt mình tái nhợt, không có nửa điểm khí sắc, thật sự rất khó coi, vì vậy nàng lấy chăn cuộn mình lại.

Bộ Khê Khách bị cản ngoài cửa, cau mày, nhưng vẫn bình tĩnh lại rất nhanh, hỏi Vu ma ma: “Vì sao ta phải dừng bước, ta đến thăm điện hạ, ngươi cũng không cho sao?”

Ma ma nói: “Thân thể điện hạ khó chịu, xin Phò mã trở về đi.”

Bộ Khê Khách rũ mắt nhìn bà, nói: “Thân thể công chúa khó chịu, ta là phò mã của nàng không phải càng nên đến thăm sao… Vì sao ma ma không cho ta vào? Ở phủ công chúa, ngươi có quyền lên tiếng sao?”

Vu ma ma sợ ngẩn ra, nói: “Công chúa có chút không tiện, đa tạ phò mã quan tâm, phò mã bận rộn quân vụ, không cần có chuyện gì cũng tự mình tới, những việc như thế này cứ giao cho người làm chiếu cố là được rồi…”

“Chuyện của ta, ngươi không có quyền lắm mồm thay ta an bài.” Giọng Bộ Khê Khách âm trầm, nói: “Quân vụ có bận rộn hay không, và việc ta có tới thăm hỏi sức khỏe công chúa hay không có liên quan sao? Cái này các ngươi cũng cản trở, cái kia cũng cản trở, chẳng lẽ năm đó người ta xin cưới về không phải công chúa mà là Bồ Tát không thể nhìn không thể động chạm không thể yêu thương?”

Ma ma: “Bệnh này, phò mã đến xem, không hợp quy củ.”

“Các ngươi trăm nghìn cay đắng đưa công chúa tới đây, lại bày ra rất nhiều quy củ không hề hợp tình hợp lý, mục đích là gì?” Bộ Khê Khách nói: “Hòa Uyển công chúa ở Hoàng đô được vô vàn sủng ái, xuất giá rồi cũng nên cả đời vinh hoa, phu thê ân ái. Vì sao ma ma liên tục đem những quy của kia của Hoàng đô ra ngăn cản ta yêu thương công chúa? Hôm nay công chúa bị bệnh, ta đến vấn an cũng không được chấp thuận?”

Có lẽ do Bộ Khê Khách trắng trợn nói ra lời yêu thương như vậy, Vu ma ma kinh ngạc thất sắc, liên tục lắc đầu nói: “Phò mã chú ý ăn nói.”

“Có gì ta không thể nói?” Bộ Khê Khách ung dung: “Sáng sớm ta nói ma ma ngu xuẩn, cho là ma ma sẽ nhớ lấy mà thay đổi, bây giờ có lẽ, ma ma ngu xuẩn mà không tự nhận ra.”

Nghe những lời như vậy, Vu ma ma mặc dù tức giận nhưng lại biết mình không thể phản bác, chỉ quỳ phục trên mặt đất mời Bộ Khê Khách rời đi lần nữa, sắc mặt hết sức khó chịu.

Bộ Khê Khách quét mắt nhìn các cung nhân tới từ Hoàng đô và các thị vệ tùy giá cách đó không xa, nói: “Ta chỉ nói với ngươi lần này thôi, có lẽ Vu ma ma là người hầu trung thành, nhưng ánh mắt lại thiển cận ngu xuẩn, không biết tính toán vì chủ tử, cũng không biết phân biệt tốt xấu. Yến Xuyên cách xa Hoàng đô, ngươi cho rằng công chúa ở Yến Xuyên có thể dựa vào ai? Vu ma ma nên vui mừng khi ta thật lòng cảm mến công chúa, nếu không… Bộ mỗ sẽ coi công chúa như Bồ Tát, đặt nàng ở phủ công chúa, dựa theo những cái

quy củ nực cười của ngươi, kính mà không yêu, để nàng ở Yến Xuyên khô héo lụi tàn."

Vu ma ma kinh ngạc không thôi, khi bà còn đang hoảng hốt, Bộ Khê Khách đã bước vòng qua đi vào phòng.

Oanh Ca lui ra, đỡ Vu ma ma an ủi.

Bộ Khê Khách khép hờ cánh cửa, đi tới cạnh giường, nhìn cái khối nhô lên trên giường, gương mặt vừa nghiêm túc đã khôi phục nụ cười.

Hắn nửa quỳ xuống, không kéo chăn ra mà dùng ngón tay chọt chọt khối nhô lên kia, nhẹ giọng nói: "Ta tới, sao lại không nhìn ta vậy, điện hạ không muốn gặp ta sao?"

Khối chăn giật giật, Tình Lan bên trong ậm ừ hồi lâu, buồn bực nói: "Ta… ta không sao, chàng, chàng trở về đi!"

"Đêm qua tay chân nàng lạnh như băng, ủ ấm thật lâu mới có chút nhiệt độ…" Bộ Khê Khách nói: "Không phải là cảm lạnh chứ? Nàng đi đường xóc nảy lâu như vậy, Yến Xuyên vào thu lại lạnh, ta sợ thân thể nàng không chịu nổi… Nàng để ta xem một chút, ta mới yên tâm."

Khối chăn im lặng một lúc lâu, mới nói: "Chàng… chàng không hiểu y thuật, xem thì có ích gì?"

"Không cho nhìn thật à?" Bộ Khê Khách nói, "Vậy nàng đưa tay đây, ai nói với nàng ta không hiểu gì về y thuật?"

Khối chăn hơi sửng sốt.

Bộ Khê Khách thấy vậy tâm tình trở nên thật tốt, cách lớp chăn vẫn có thể cảm nhận được biểu tình do dự của nàng.

Vị tiểu công chúa này, cái gì cũng tin, rất thú vị.

Đúng như dự đoán, lát sau chăn hé ra một khe hở nhỏ, một cái tay trắng như tuyết dè dặt thò ra.

“Chàng, chàng sờ đi, ta không tin chàng có thể, chàng có thể nhìn ra…”

Bộ Khê Khách xắn tay áo lên, cười tủm tỉm vươn tay ra, lỗ tai động một cái, chợt nghe được tiếng hít thở bên cửa sổ, quăng một ánh mắt như đao, quát khẽ: “Kiểu Kiểu, quay về!”

Kiểu Kiểu như một con mèo bám vào cạnh cửa sổ, lộ ra nửa gương mặt, mở to mắt nhìn hắn chằm chằm, thấy Bộ Khê Khách chỉ giả vờ giận dữ, như ăn được gan hùm mật gấu, chạy vào, đứng cách Bộ Khê Khách một cánh tay, chắp tay sau lưng hỏi Bộ Khê Khách: “Lão đại, huynh biết xem bệnh khi nào vậy?”

Những lời này xem chừng có tác dụng rất lớn, Tình Lan lập tức rút cánh tay vào trong chăn.

Bộ Khê Khách liếc Kiểu Kiểu một cái, Kiểu Kiểu lập tức lui về sát bên cửa sổ, che ngực kêu đau: “A nha nha, không xong, lão đại dùng sát chiêu dọa ta!!!”

Khối chăn trên giường giật giật, Tình Lan hé nửa gương mặt nhỏ, tò mò nhìn ra bên ngoài.

Bộ Khê Khách thấy vậy, thấp giọng cười lên lần nữa: “Sao vậy, nàng tò mò ta có đánh nó hay không à?”

Bộ Khê Khách tất nhiên là muốn đánh, đường đường một tướng quân cầm binh ra trận lại sắp bị Tình Lan và muội muội tra tấn chết, vừa tức vừa buồn cười.

Tình Lan liếc trộm thấy Bộ Khê Khách đang nhìn nàng, lại lật đật rụt về.

Bộ Khê Khách nói: “Không đùa nàng nữa, nhìn nàng còn sức để tránh ta, chắc là cũng ổn rồi. Nàng uống thuốc gì? Ta mời đại phu trong tộc giúp nàng xem một chút?”

Kiểu Kiểu nói: “Tốt ở chỗ nào, muội vẫn ngửi được mùi máu!”

Tình Lan rên lên một tiếng, càng co lại nhỏ hơn, vừa giận vừa xấu hổ, nhỏ tiếng lẩm bẩm.

Bộ Khê Khách sửng sốt, rốt cuộc hiểu ra là chuyện gì.

Đầu tiên hắn ôm lấy khối chăn kia vỗ vỗ, nhẹ giọng: “Ta biết rồi, nàng không cần xấu hổ…..”

Sau đó hắn nhanh chóng thay đổi sắc mặt, bước nhanh về phía trước, xách cổ Kiểu Kiểu chưa kịp chạy trốn, cắn răng nói: “Trở về ta sẽ mời Tô tiên sinh đến chiếu cố muội đi học, ba ngày này ta không muốn nhìn thấy muội ra khỏi cửa nói bậy, nếu không ta sẽ gọi Hồ Tiên tới rút sạch răng muội”

Kiểu Kiểu biết kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, thông minh gật gật đầu, trấn an lão đại lại không quên hãm hại hắn một phen: “Lão đại nhịn chút đi, không nên ở đây động thủ đánh muội, nếu không sẽ dọa công chúa tỷ tỷ, nàng sẽ không dám cùng huynh…”

Bộ Khê Khách sợ cái miệng mắm muối xui xẻo này của Kiểu Kiểu lại linh, đuổi nàng đi: “Mau im lặng cho ta!”

Đáng tiếc vẫn trễ.

Kiểu Kiểu hơi sửng sốt, nói tiếp nửa đoạn sau: “Ách, động phòng…”

Có đầu phải có cuối!

Kiểu Kiểu nói xong, bẹp bẹp miêng, cũng không nhận ra mình nói sai cái gì, ngược lại cảm thấy cách này cực kỳ hữu hiệu, có thể đảm bảo ba ngày không bị đánh.

Bộ Khê Khách thả nàng xuống, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta cảm ơn phụ mẫu, cho ta một muội muội tốt! Muội muội ngươi nhớ lấy, ta mà chết thì nhất định không phải do chết trận, mà bị muội làm tức chết.”

Kiểu Kiểu chân vẽ vòng tròn, thẹn thùng nói: “Làm sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Ca ca thương yêu muội muội thế này nhất định có thể sống lâu trăm tuổi, còn có thể sống tới một ngàn tuổi.”

Kiểu Kiểu nói xong liền bỏ chạy, tay chân vừa chạm đất đã nhảy ra khỏi cửa sổ mất dạng.

Bộ Khê Khách giận quá hóa cười, mắng: “Vô liêm sỉ, đổi cách mắng ta là vương bát.”

Bộ Khê Khách quay đầu nhìn lại đã thấy Tình Lan ngồi dậy trong chăn, ở trên giường vẻ mặt ngây ngốc nhìn hắn.

Bộ Khê Khách ân cần đi tới, hỏi: “Thế nào? Mau nằm xuống lại đi, coi chừng lạnh, nàng muốn ăn gì sao? Ta cho người làm chút bánh nóng của Yến Xuyên đưa đến cho nàng nhé, có muốn ăn không? Vừa mềm vừa ngọt, ăn rất ngon.”

Tình Lan ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, cứ như vậy nhìn thật lâu, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Sau này tướng quân có thể đừng nói đến chuyện chết được không? Ta… ta nghe… trong lòng bất an.”

Bộ Khê Khách hởi sửng sốt, bật cười lớn: “Nàng sợ cái gì? Sợ ta chết? Sẽ không đâu, thân thể ta tốt như vậy, còn chưa bị bệnh bao giờ. Nào có giống nàng, ngay cả hơi sức để nói chuyện cũng không có.”

Tình Lan im lặng đỏ mặt.

Bộ Khê Khách quỳ xuống, môi nhẹ nhàng chạm vào tay nàng, giương mắt cười nói: “Phủ công chúa vừa xây xong không bao lâu, ở đây chưa có hơi người, không bằng hôm nay nàng trở về phủ tướng quân với ta đi, ít nhất có ta ủ ấm chăn cho nàng.”

Tình Lan đẩy mặt hắn ra, quay sang hướng khác không dám nhìn Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách đuổi theo nàng, hỏi: “Nàng xấu hổ cái gì chứ? Nàng không muốn sao?”

Tình Lan lấy một tay che mặt lại, nhỏ giọng nói: “Ta chưa chuẩn bị trang điểm tốt, chàng đừng nhìn ta…”

Bộ Khê Khách bắt được tay nàng, đưa mặt đến gần nhẹ nhàng cười, nhanh chóng hôn lên má nàng một cái: “Bộ dáng của nàng ta nhìn thế nào cũng không đủ, một khắc không nhìn không nghĩ đến ta sẽ hốt hoảng. Công chúa không cho ta nhìn, chẳng khác gì không cho ta ăn cơm, có phải tàn nhẫn quá rồi hay không?”

Tình Lan quay đầu, vừa ngọt ngào vừa buồn bực, nói: “Ta thấy việc tướng quân am hiểu nhất là hoa ngôn xảo ngữ mới đúng.”

“Không sai.” Bộ Khê Khách cười híp mắt nói, “Trước khi thấy nàng, ta cũng không ngờ trừ bỏ việc dụng binh ta còn biết hoa ngôn xảo ngữ chọc cô nương vui vẻ. Dù sao Bộ mỗ cũng nên đa tạ công chúa, lỡ như ngày nào đó tướng quân ta không còn dùng được nữa, có thể dựa vào việc dỗ dành công chúa mà kiếm chén cơm, thật sự không tệ.”

Tình Lan chán hẳn.

Đang lúc hai người ngọt ngào, Vu ma ma ngoài cửa nói: “Điện hạ, Phó thượng thư phái người tới truyền lời, ngày mười lăm tháng này ngài ấy sẽ khởi hành về kinh.”

Tình Lan vội vàng rụt tay về, đáp: “Được, ta biết rồi.”

“Còn một chuyện nữa, phủ tướng quân vừa định giờ lành để làm lễ thành thân, vào ngày mùng chín tháng này, giờ thân. Điện hạ và phò mã dựa theo quy định của Hạ tộc Yến Xuyên, tiến hành hôn điển, tế thần hưởng phúc, đi du thành ăn mừng.”

Tình Lan nhìn về phía Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách nói: “Ừm, ta muốn cùng nàng bàn bạc chuyện này...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thấy có độc giả bình luận nếu chưa đọc quyển “Nằm thắng giang sơn” có ảnh hưởng đến việc đọc quyển này hay không.

Tôi đã nói qua ở chương 1, không ảnh hưởng gì.

Đây là một quyển ngọt văn duyên trời tác hợp, có chút liên quan đến tên của hai nhân vật kiếp trước mà thôi. Không có nhiều ảnh hưởng, khi xem độc lập cũng không có áp lực gì.

Giới thiệu đại khái thì đời trước nam chính là một người nửa mù, sống không đến 40 tuổi. Cho nên nguyện vọng lớn nhất của hắn là có một đôi mắt bình thường, tai thính mắt tinh, thân thể khỏe mạnh, có thể cưỡi ngựa rong ruổi chiến trường, có thể bảo vệ nàng, bảo hộ giang sơn, sau đó cùng nàng nắm tay đến lúc bạc đầu, không bệnh không lo, lâu lâu dài dài.

Ừm, kiếp này liền cho nam nữ chính thực hiện nguyện vọng.

Chương 9: Phò mã làm ấm giường thích trèo tường

“Vốn ta định tháng sau mới cử hành hôn điển, nàng ngàn dặm xa xôi gả đến Yến Xuyên, không đợi nàng nghỉ ngơi đã tổ chức hôn lễ với ta, xem bách tính trăm họ ở Nhã Minh thành chúc mừng, sợ nàng sẽ mệt mỏi. Nhưng Phó thượng thư ngày mười lăm quay về Hoàng đô, dù sao chúng ta cũng phải làm đại điển trước khi ngài ấy đi.”

Tình Lan hỏi: “Ta không hiểu nhiều về Hạ tộc, chẳng hay tướng quân sẽ an bài hôn điển như thế nào?”

“Sợ nàng mệt mỏi nên ta đã bảo mẫu thân gạt bỏ những nghi lễ rườm rà vô dụng, các nàng không cần chuẩn bị gì cả, hôm đó chỉ chờ ta đến đón nàng là được.” Bộ Khê Khách nói: “Hiện giờ trong thành Nhã Minh đều là tộc nhân chúng ta và người nhà của các tướng sĩ, bọn họ rất tốt, mọi người đều muốn được gặp nàng một lần.”

Tình Lan gật đầu: “Ta biết rồi, vậy thì tướng quân cứ an bài đi.”

Bộ Khê Khách lo lắng nói: “Chẳng qua là ta không biết đến ngày đó, thân thể nàng đã ổn chưa…”

“Làm phiền tướng quân quan tâm, nhất định sẽ không có vấn đề gì.” Tình Lan nói.

Bộ Khê Khách buồn cười nhìn nàng: “Tướng quân ta tự nhiên phải quan tâm, lòng ta đều đặt ở chỗ nàng, không thể bỏ đi được.”

Tình Lan nhíu mày: “Chàng lại thế nữa!”

Bộ Khê Khách cười lớn, đứng dậy nói: “Hôm nay thay quân, tối nay ta lại đến.”

Tình Lan ai một tiếng: “Còn tới?”

Bộ Khê Khách nhướn mày: “Ta đặt tâm ở chỗ nàng, không trở lại chẳng lẽ thành vô tâm? Không tới gặp nàng ta sống thế nào đây?”

Tình Lan không ngờ Bộ Khê Khách có thể nói ra khỏi miệng lời như vậy, nhất thời xấu hổ, kéo cao chăn đắp lên mặt.

Nàng cuộn tròn trong chăn, buồn buồn nói: “Chàng muốn đi thì đi, muốn tới thì tới, sao lại lắm mồm như vậy, muốn nói những lời này để ta vui vẻ sao?”

Đợi thật lâu cũng không thấy Bộ Khê Khách trả lời, Tình Lan cho rằng hắn đã rời đi, từ từ kéo chăn xuống, nhìn ra cửa.

Đi thật rồi.

Tình Lan ngồi dậy, thở dài, không biết tại sao trong lòng lại thấy rất mất mát.

Một đôi tay từ phía sau vươn tới, ôm lấy nàng.

Tình Lan kinh ngạc kêu lên một tiếng, cảm nhận được hơi thở quen thuộc, quay đầu, mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Chàng không đi?”

“Tự dưng ta lại không nỡ đi.” Bộ Khê Khách ôm nàng vào ngực, cười nói: “Vừa rồi tại sao lại thở dài? Nghĩ là ta đã đi rồi à?”

Lần này Tình Lan giận thật, dùng dằng muốn đẩy hắn ra: “Chàng đi ư! Muốn trốn đi nhìn trộm người ta thì có!”

“Ai nha, tiểu cô nương giận ta.” Bộ Khê Khách cũng không buông tay ra, mà lại ôm chặt hơn, nghiêng đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Ta sẽ không lấy nàng làm trò cười, ta chỉ muốn nàng vui vẻ.”

Hắn nói xong đứng thẳng người trở lại, buông tay ra, cười xoa xoa tóc Tình Lan.

“Đứa bé ngoan, chờ ta trở lại.”

Đưa mắt nhìn Bộ Khê Khách rời đi, hồi lâu sau, Tình Lan hoảng hốt, bỗng nhiên ôm chăn ngã xuống giường, ngao ngao gào khóc.

Oanh Ca bưng trà nóng đi vào, thấy Tình Lan ôm chăn lăn lộn trên giường, vội nói: “Điện hạ, ma ma đã tới rồi, ngài quy củ chút đi.”

Nghe vậy, Tình Lan nằm im, hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ gò má mình hai cái, ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp chất chứa ý cười.

“Oanh Ca!” nàng muốn nói gì đó, nhưng mở miệng ra lại không biết chút ngọt ngào trong lòng này làm thế nào nói ra khỏi miệng, cuối cùng, nàng chỉ cười, nói: “Ta muốn ăn đậu đỏ viên, dặn bọn họ bỏ nhiều đường chút.”

Lúc mặt trời lặn, Bộ Khê Khách ra khỏi trường huấn luyện, chân không chịu khống chế đi về hướng phủ công chúa, đến chân tường lại nhận ra mình mang một thân mồ hôi bụi đất, xoay người trở về phủ tướng quân.

Sau khi tắm xong, hắn chọn một bộ y phục đơn giản, đi ra, hỏi binh lính đứng canh trước cửa: “Ta mặc như vậy có kỳ quái không?”

Người Yến Xuyên mặc dù thích tán dương cái đẹp, nhưng hành quân đánh trận cần đơn giản, cho nên để thuận tiện bình thường Bộ

Khê Khách chỉ buộc tóc lên, tùy tiện mặc áo tay chẽn, nhiều lắm thì rảnh tay tết một cái bím tóc, trên quần áo cài thêm một chiếc ngọc bội, thay cho chuỗi tiền mà thôi.

Bây giờ hắn khoác một bộ đại sam ống tay áo rộng, dây cột tóc cũng có màu sắc phù hợp.

Binh lính liều mạng gãi đầu, ậm ừ một hồi, nói thật: “Nhìn giống đồ mặc đi ngủ.”

Bộ Khê Khách: “Nói đúng, chính là mặc để đi ngủ.”

Binh linh nói: “Mặc đi ngủ, nhưng với màu này, chắc không ngủ được…”

Bộ Khê Khách: “Được rồi, không nên hỏi ngươi việc này.”

Dứt lời hắn quẹo vào phòng bếp, mở lồng bánh mới làm nếm thử, nói: “Thêm một chút ngọt.”

Nữ đầu bếp nói: “Thiếu Tướng quân, không thể ngọt hơn nữa đâu, tộc trưởng sợ thiếu tộc trưởng ăn hư răng, dặn ta cho ít đường đi.”

Bộ Khê Khách nói: “Không phải để cho Kiểu Kiểu ăn, ngươi theo lời ta nói làm lại một lồng, chờ lát nữa đưa đến phòng khách.”

“Vâng.”

Bộ Khê Khách lắc lư đi đến phòng khách chờ, tự mình động thủ pha ly trà, vừa uống vừa lật sách đọc.

Chỉ chốc lát sau, tướng quân phu nhân trở lại: “Liên Hoa.”

“A, mẫu thân.” Bộ Khê Khách để sách xuống, hỏi: “Hôm nay sao lại về trễ như vậy?”

“Công chúa mang theo không ít người tới đây, ta đi an bài người nhà của bọn họ.” Mặc Kỳ Yên nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Con ăn mặc như vậy là để?”

“… Lát nữa con đi sang bên kia.” Bộ Khê Khách nói.

Mặc Kỳ Yên sau giây lát sửng sốt, ngồi xuống uống hai hớp trà, hỏi: “Vậy con còn ở đây chờ cái gì?”

Bộ Khê Khách cười nói: “Mang ít bánh đến cho tiểu cô nương.”

Mặc Kỳ Yên trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Làm sao?”

Bộ Khê Khách thản nhiên: “Con… động tâm, mẫu thân, con nghiêm túc.”

Mặc Kỳ Yên ồ một tiếng, tiếp tục uống trà.

Bộ Khê Khách truy hỏi: “Mẫu thân, truyền thuyết của tộc ta, người hữu tình đến đỉnh núi định tam sinh, là thật hay giả?”

Mặc Kỳ Yên nói: “Con tin, nó là thật. Con không tin, nó liền là giả.”

Bộ Khê Khách nói: “Mẫu thân, từ khi con thấy nàng, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nàng vừa thân thiết lại quen thuộc, không nhịn được muốn yêu thương bảo vệ nàng… Trước đó Tô tiên sinh đã nói, mệnh là trời định, chờ công chúa tới, con gặp nàng sẽ tuyệt đối không hối hận. Mẫu thân, con muốn… muốn cùng nàng làm một đôi phu thê bình thường, không phải công chúa và phò mã, chỉ nàng với con thôi.”

Mặc Kỳ Yên cười, hỏi hắn: “Thật không?”

“Không có nửa lời gian dối” Bộ Khê Khách thần sắc kiên định nói.

Mặc Kỳ Yên nói: “Nếu đã như thế, vậy thì chờ người của triều đình đi hết, con và nàng từ từ mà ở cùng nhau.”

Bộ Khê Khách cười nói: “Thời gian này vất vả cho mẫu thân rồi. Quân vụ bận rộn ngài đều gác lại một bên, Giang phó tướng đã đến hỏi con nhiều lần, Thượng thư đại nhân khi nào mới đi, hắn quả thực không gánh vác nổi nữa.”

“Nhanh thôi.” Mặc Kỳ Yên cau mày nói. “Người đại Lương các ngươi, luôn ngăn cấm nữ nhân làm việc, nếu triều đình biết tộc của ta vẫn chưa giao binh quyền cho phụ thân con, sợ là sẽ nói phụ thân con thay lòng.”

Bộ Khê Khách cười nói: “Con là người của bên kia ư? Mẫu thân nói với con thì là “Đại Lương các người”, phụ thân nói với con thì lại là “Hạ tộc các người”, vậy là như thế nào, hai bên đều không cần con hả?”

Mặc Kỳ Yên cười hừ một tiếng, nói: “Trong lòng con hiểu rõ, tương lai, binh lính của ta và phụ thân con, tất cả cho con hưởng rồi.”

“Sau này sẽ càng thân thiết hơn nữa.” Bộ Khê Khách nói: “Con lại đưa cho nhi tử mình, hoàn toàn là người một nhà.”

Bánh nóng được chuẩn bị để đưa đến phòng khách bị Kiểu Kiểu cướp đi một nửa, sau đó nữ đầu bếp đến phòng khách cáo trạng, Bộ Khê Khách và Mặc Kỳ Yên liếc nhau, đuổi đánh Kiểu Kiểu khắp sân.

Kiểu Kiểu nằm trên cây, trong lòng ôm một lồng bánh nóng, thà chết cũng không xuống đất, chỉ vì lúc này Đại tướng quân sắp về nhà.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Đại tướng quân bước chân vào cửa.

Kiểu Kiểu hét lớn: “Phụ thân —— mẫu thân và ca ca lại muốn lấy mạng con!!!”

Dứt lời, nhảy thật nhanh xuống khỏi cây, nhào vào ngực Bộ Cố, ôm cổ ông nhanh nhanh mồm nhanh miệng mà báo cáo: “Phụ thân, bởi vì con ăn nửa cái bánh liền bị mẫu thân và đại ca đuổi đánh, người mà chưa trở lại, cái mạng nhỏ của con phải giao ra rồi!”

Bộ Cố ôm nữ nhi, nói: “Đúng đúng, chỉ có nửa cái bánh, các ngươi cần gì phải động thủ!”

Bộ Khê Khách: “Đó là bánh con định đưa đến cho công chúa!”

Bộ Cố: “Ha….”

Kiểu Kiểu nói: “Công, công chúa ăn, muội lại không thể ăn! Đây là đạo lý gì! Bộ Khê Khách, từ khi huynh cưới vợ, khuỷu tay đã hướng thật xa ra ngoài, làm cho muội muội thật đau lòng! Nếu huynh lấy vợ rồi sao còn quay lại đây? Huynh trở về nhà huynh đi!”

Bộ Cố: “Đúng vậy, con còn ở đây làm gì? Đi đi đi, đã giờ nào rồi, vẫn còn lang thang ở đây.”

Bộ Khê Khách: “Phụ thân, khi nào người có thể xử lý mọi chuyện công bằng, con sẽ thật cảm ơn trời đất, cảm ơn Hồ Thần mở mắt!”

Bộ Cố: “Có rắm ấy, lúc chưa có Kiểu Kiểu, chén nước của lão tử chỉ bưng cho ngươi uống! Ngươi còn uống nhiều hơn Kiểu Kiểu tận mười năm, bây giờ lại không cho ta thiên vị Kiểu Kiểu? Ngươi đã có gia đình mà còn không biết xấu hổ đến bá chiếm lồng ngực lão tử!”

Kiểu Kiểu: “Hắc hắc, hừ.”

Hai cha con ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng.

Bộ Khê Khách cảm thán than một tiếng, gói kỹ số bánh còn lại, nói với mẫu thân: “Vậy con đi đây.”

Tại sao lại có cảm giác thương tâm khi bị đuổi ra khỏi cửa? Càng thê lương hơn chính là phủ công chúa bên kia, hắn không có cách nào đi vào bình thường, cần phải trèo tường.

Mặc Kỳ Yên giống như nhớ đến chuyện gì, quan tâm hỏi: “Nghe nói hôm nay chưa tới ngày, con có thể qua không?”

Bộ Khê Khách quay đầu lại, cười nói: “Đi leo tường, may mắn công chúa thiện tâm, nguyện ý để con làm phiền nàng.”

Mặc Kỳ Yên chắp tay sau lưng cười, học cách người Hoàng đô nói chuyện, chậm rì rì nói: “Phò mã, không hợp quy củ.”

Bộ Khê Khách: “Mẫu thân…. Người đừng học, con thật sự sợ bốn chữ này.”

Hắn dứt lời, vẫy vẫy tay, nhún chân một cái, xách lồng bánh bay đi.

Tình Lan vừa mới ngủ dậy, bỗng cảm thấy có một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo vị ngọt bay đến.

Nàng mở mắt ra, Bộ Khê Khách ngồi xếp bằng bên người nàng, trên tay cầm hộp điểm tâm vuông vức, phía trên kết một tầng sương ngọt.

“Ăn không? Còn nóng.” Bộ Khê Khách nói: “Không ngờ nàng đã đi ngủ rồi.”

Tình Lan ngồi dậy.

Bụng nàng hơi đau, chân lại lạnh, nhìn thấy bánh vừa nóng vừa ngọt quả thật rất muốn ăn.

Bộ Khê Khách bẻ một nửa, đút cho nàng.

Tình Lan ngẩn ra, cúi đầu ăn trên tay hắn.

Nàng giương mắt, thấy Bộ Khê Khách buông lồng bánh xuống, vừa liếm đường trên ngón tay, vừa đi vòng ra phòng ngoài rót trà: “Ừm, trà vẫn còn nóng.”

Hắn bưng ly đến, đưa trà đến bên miệng nàng: “Từ từ ăn, uống chút trà.”

Ban ngày Vu ma ma bị Bộ Khê Khách trách mắng, trong lòng khó chịu, tuy hiểu nhưng không buông xuống được, cảm thấy không có mặt mũi nào gặp Tình Lan. Vì vậy tối nay bà để Oanh Ca ở lại hầu hạ, mình thì ở thiên viện nghỉ ngơi, điều chỉnh cảm xúc.

Oanh Ca nghe thấy động tĩnh liền đi vào xem, thấy Bộ Khê Khách ở bên trong, sợ hết hồn.

Bộ Khê Khách vậy mà lại phất phất tay để nàng lui ra, tiếp tục đút trà cho Tình Lan uống, chờ đến khi Tình Lan lắc đầu nói không, chút trà còn lại hắn liền ngửa đầu uống cạn.

“Ta gọi Oanh Ca vào thu dọn.” Sau khi ăn uống no say, Tình Lan vuốt bụng ấm áp nói, “Tối nay chàng sẽ về phủ Tướng quân sao?”

Bộ Khê Khách nói: “Nàng cho là ta chỉ tới ăn bánh nóng hả?”

Hắn nói: “Ta tới rửa mặt cho nàng.”

Tình Lan: “... Không cần!”

Bộ Khê Khách nói: “Làm sao? Chỉ là phục vụ nàng lau tay súc miệng, chuyện này có gì khó khăn?”

Tình Lan: “Chàng làm sao có thể, có thể như vậy!”

Bộ Khê Khách vui đùa nói: “Nếu ta không như vậy, sợ công chúa chướng mắt ta, chê ta vô dụng, chỉ biết mỗi việc làm ấm giường.”

Tình Lan lập tức đỏ mặt.

Chờ dọn dẹp xong, Bộ Khê Khách cởi đại sam, tỉnh bơ vén chăn nằm xuống.

Tình Lan kéo cao chăn, chỉ lộ mỗi đôi mắt: “Chàng không đi sao?”

“Ta không đến để ăn bánh.” Bộ Khê Khách cười híp mắt nói, “Ta tới để… làm ấm chân cho nàng.”

Tình Lan run run rẩy rẩy nói: “Ta không cần!”

“Hửm, như vậy sao được, ta vừa nghĩ tới tiểu cô nương của ta một mình co rúc trong chăn, tay lạnh chân lạnh, liền u sầu không ngủ được.” Bộ Khê Khách ôm nàng vào ngực, nói, “ Tới đây, đem chân nàng đặt vào chỗ cũ đi.”

Tình Lan nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ, tay và chân từ từ đưa cho hắn.

“Ừm, thật nghe lời.” Bộ Khê Khách nói, “Nhưng mà sau này nếu nàng cho ta coi nơi này trở thành nhà, mỗi ngày trước khi nàng ngủ ta phải vào làm ấm giường cho nàng, để nàng nằm xuống là thấy ấm áp…”

Thật lâu sau, hắn nghe được Tình Lan nói: “…Chuẩn.”

Tác giả có lời muốn nói: Trứng màu đây.

Bộ Khê Khách tên tự là Liên hoa. Khi người nhà gọi hắn sẽ xưng hô như vậy. Tên đời này có liên quan đến tuyết sơn và tuyết liên của Hạ tộc.

Mặc Kỳ Yên, mẹ ruột của Bộ Khê Khách và Kiểu Kiểu, là tộc trưởng Hạ tộc, thủ lĩnh mười vạn binh sĩ, nhưng sợ triều đình nghi kỵ nên

hợp nhất vào tay Bộ cố, trên thực tế binh quyền còn nắm trong tay Mặc Kỳ Yên.

Chương 10: Phò mã không phải người tốt

Vu ma ma có đi học, không phải người nói chuyện không hiểu đạo lý, bà ủ rũ mấy ngày, suy nghĩ thông suốt ít nhiều.

Về chi phí ăn mặc, một nhà phò mã không dám đắc tội hoàng gia, nhưng nếu công chúa không hưởng cả đời vinh hoa, bị phò mã xem như Bồ Tát mà cung phụng, kết quả người khổ chính là công chúa.

Bà nghĩ thông suốt, nhưng vẫn còn u sầu, khi đến hầu hạ Tình Lan dùng cơm, không tránh được nói mấy câu.

"Những quy củ này, không thể nào bỏ qua…"

Kiểu Kiểu nghe thấy được, nói: "Quy củ là cái gì, có thể ăn không?"

Mấy ngày qua khi đồ ăn sáng vừa đưa lên, Kiểu Kiểu sẽ xuất hiện ở nơi này. Vu ma ma thấy Tình Lan vui vẻ cũng không nói gì, chỉ mở một mắt nhắm một mắt.

Tình Lan nói: "Tuy không thể ăn, nhưng không thể hoàn toàn không có quy củ. Quân có quân pháp, gia có gia quy. Nếu binh lính không tuân theo quy củ, há chẳng phải không thể đồng lòng chống giặc?"

Vu ma ma vội phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy, ý lão nô cũng là thế."

Kiểu Kiểu nói: "Vậy cũng phải chia ra tốt xấu. Có một số quy củ không có đạo lý chút nào, nếu tỷ cũng giống lão đại định ra cho ta thực hiện những quy củ kia, ta thà bị đòn cũng không muốn tuân theo quy củ!"

“Hắn định ra cho muội quy củ gì?”

“Không được phép đến phủ công chúa!” Kiểu Kiểu nhại giọng Bộ Khê Khách, nói: “Nếu còn dám đi làm phiền công chúa, đòi ăn đòi uống, ta liền ném muội vào ghế, để cho Hồ Tiên rút sạch răng muội, để muội đời này không ăn điểm tâm được nữa!”

Tình Lan hé miệng cười: “Quả thật là vô lý. Chính ta để cho Kiểu Kiểu tới, chẳng qua là ta đã nói nhiều lần, muội có thể đi từ cửa vào, vì sao mỗi lần đến muội đều leo tường?”

Hai huynh muội các người đều có tật xấu gì vậy? Cửa chính không đi chỉ thích leo tường.

Kiểu Kiểu nói: “Binh lính trong phủ công chúa không ổn, canh giữ tường không tốt, muội thay tỷ khảo nghiệm bọn họ. Nhưng mà điện hạ yên tâm, chờ mấy ngày nữa, lão đại nhà muội sẽ điều mấy người tới trông nom nơi này cho tỷ, đến lúc đó muội sẽ đường đường chính chính đi từ cửa vào.”

Tình Lan suy nghĩ một chút, sợ những lời nàng nói bị người khác nghi ngờ, dặn dò: “Không nên nói mấy lời này, ăn cái này đi, đây là điểm tâm nổi tiếng của Hoàng đô, tên gọi là khai khẩu tiếu, dùng gạo nếp đánh lên, muội mau nếm thử.”

Kiểu Kiểu nhận lấy, nói: “Ở chỗ Điện hạ mỗi ngày đều có điểm tâm mới sao?”

“Đúng vậy.” Tình Lan nói: “Hay là Kiểu Kiểu cũng tới thường xuyên, kiểm tra thử trà bánh nơi này?”

Kiểu Kiểu toét miệng cười, nói: “Hắc hắc, Hồ Thần đối xử thật tốt với lão đại nhà muội, để cho hắn cưới được Điện hạ, mặc kệ lão đại có hưởng phúc hay không, muội đi theo hưởng phúc là được.”

Tình Lan tâm tình vui vẻ, cười nói: “Ăn nhanh đi, cái nào ngon thì muội mang đi, trên đường về nhà nếu có đi qua giáo trường, thì đem cho ca ca muội nữa.”

Kiểu Kiểu cắn một miếng bánh gạo nếp nhão nhão, ra sức lắc đầu: “Không được không được, nếu muội đem điểm tâm đi, chẳng phải là không đánh đã khai sao? Miệng lão đại nhà muội nguyền rủa người khác rất linh, nếu muội phạm phải, Hồ Thần mà không rút sạch răng, muội cũng sẽ rút một hai cái phạt mình tội không nghe lời.”

Tình Lan cười nói: “Sao lại thế được? Cái đó chỉ là chàng thuận miệng nói ra, không phải làm thật, muội đừng tin chàng.”

Có công chúa mở kim khẩu*, Kiểu Kiểu yên tâm rất nhiều, lá gan cũng lớn lên, lại cắn một miếng bánh to: “Muội cũng nghĩ như vậy.”

(*) miệng vàng :v

Nhưng vừa dứt lời, Tình Lan bỗng nghe Kiểu Kiểu ai ui một tiếng, bụm miệng, đôi mắt hạnh lập tức ứa đầy nước.

Tình Lan nói: “Sao vậy? Cắn bị thương đầu lưỡi? Hay là bị bỏng? Ma ma, đi gọi đại phu đến!”

Nàng rất sốt ruột, sợ Kiểu Kiểu bị thương.

Ma ma hoảng hốt nói: “Bộ tiểu thư mau nhả ra, ngàn vạn lần đừng để nghẹn!”

Kiểu Kiểu phun ra một ngụm, hừ một tiếng, nước mắt lưng tròng vẫn không quên chỉnh lời ma ma: “Ta không mang họ Bộ.”

Sau đó Kiểu Kiểu cúi đầu xuống, nhìn vào cái bánh mà nàng nhổ ra, gào khóc nói: “Xong rồi, Hồ Thần đến rút răng muội!”

Tình Lan liếc nhìn mặt đất, trên cái bánh nếp dính một chiếc răng sữa nho nhỏ còn vương máu.

Tình Lan phì cười: “Kiểu Kiểu, há miệng ra tỷ xem.”

Kiểu Kiểu mặt đầy nước mắt, hít nước mũi, há miệng ra.

Tình Lan nói: “Thật sự là mất một cái răng.”

Răng cửa hàm trên thiếu mất một cái.

Kiểu Kiểu hơi sửng sốt, ngao ngao khóc lên.

“Hu hu hu, nhất định là lão đại! Nhất định là lão đại nguyền rủa, huynh ấy không cho muội đến nơi này, sợ muội nói xấu huynh ấy khiến công chúa chê cười, huynh ấy liền nguyền rủa muội nếu đến sẽ bị Hồ thần rút răng, muội không muốn rụng răng, rụng răng làm sao muội ăn cơm…”

Chữ “cơm” này, bởi vì rụng răng, nghe tiếng gió lọt vào.

Kiểu Kiểu ngây ngốc tại chỗ, sau một lúc lâu, cô bé che miệng khóc thút tha thút thít.

Tình Lan và Vu ma ma an ủi thật lâu mà không có tác dụng, Kiểu Kiểu vẫn khóc không ngừng, hai búi tóc nhỏ run rẩy, ngay cả hoa vừa hái cài lên đầu cũng héo đi, nhìn đáng thương cực kỳ.

“Cô nương này...” Tình Lan nhịn cười, cho người gọi Bộ Khê Khách đến.

“Tỷ tìm lão đại tới là muốn, là muốn huynh ấy cười muội đáng đời sao?” Kiểu Kiểu kéo ống tay áo Tình Lan, nước mắt lã chã chất vấn nàng, “Công chúa quả nhiên là tức phụ của lão đại, muốn thông đồng với huynh ấy chọc muội. Muội đem chuyện xấu của lão đại kể

cho tỷ nghe, tỷ lại gọi huynh ấy tới cười nhạo muội, làm vậy mà coi được sao?"

Tình Lan che miệng cười trộm, buông tay áo, nghiêm mặt nói: "Ta không gọi chàng tới cười nhạo muội, ta gọi chàng đến bồi thường răng cho muội."

Kiểu Kiểu tin, lập tức nói: "Công chúa tỷ tỷ! Có nghĩa khí!"

Người của phủ công chúa đi gọi người, tìm được Bộ Khê Khách lại không nói rõ nguyên do, chỉ nói Bộ tiểu thư tướng quân phủ đang khóc náo, công chúa mời phò mã đến nhanh.

Bộ Khê Khách nghe xong, cho là Kiểu Kiểu hồ nháo ở phủ công chúa, công chúa đã cáo trạng tới cửa rồi, khóe miệng giật một cái, đeo trường thương ra sau lưng, thúc ngựa chạy đến.

Đến cửa phải giao nộp binh khí, Bộ Khê Khách tiện tay đem thương quăng cho lính đứng gác, người lính kia nhận lấy trường thương, mất đà lùi về sau mấy bước mới đứng vững.

Bộ Khê Khách ngừng một lát, cau mày liếc hắn, thở dài.

Hắn đã nghĩ đương kim Hoàng đế sẽ không tùy tiện chọn một đám vô dụng tùy gả đến Yến Xuyên, dù sao cũng là biểu hiện cho sự vững mạnh của triều đình, nhưng mà binh lính phủ công chúa thật sự đều yếu ớt, tuy thoạt nhìn rất có tinh thần nhưng lại không phát hiện hắn trèo tường vào, ngay cả một đứa bé sáu tuổi trèo tường vào cũng không biết, hiện tại đỡ món vũ khí mà chân đã mềm. Nhiều năm qua Đại Lương chưa từng có biến động, chỉ sợ binh lính Hoàng đô không mấy người có thể thực chiến… Phủ công chúa này, về sau hắn sẽ từ từ rèn luyện lại.

Bộ Khê Khách dưới chân có gió, hung hăng tới bắt Kiểu Kiểu.

Hắn khoác giáp bạc, từ xa xa Tình Lan chỉ thấy hắn uy phong lẫm liệt, anh tuấn phi phàm.

Nhưng Kiểu Kiểu không thấy vậy, cô bé chỉ nhìn thấy mặt Bộ Khê Khách viết mấy chữ lớn: “Ta đến đánh Kiểu Kiểu!”

Kiểu Kiểu nhanh trí, mau chóng trốn sau lưng Tình Lan.

Bộ Khê Khách đi tới, đầu tiên nhìn thấy Tình Lan đứng ở hành lang, cả người mặc xiêm y màu hồng phấn, mềm mại giống như hoa đào, lại ôn nhu cười, nhìn thế nào cũng thấy đẹp, đẹp đến mức làm hắn quên mất mục đích đến đây, trước tiên nhẹ giọng nói chuyện với Tình Lan: “Hôm nay khỏe hơn rồi, khí sắc đều tốt, càng ngày càng đẹp.”

Gò má Tình Lan ửng hồng, cúi đầu cười, cũng nói: “Ta chưa từng thấy Tướng quân khoác áo giáp, thế mà so với tưởng tượng trong lòng ta cũng không khác là bao, khí vũ hiên ngang, phấn chấn oai hùng…”

Bộ Khê Khách vui vẻ nói: “Không sai, tài nghệ khen người khác của công chúa có tiến bộ.”

Tình Lan có qua có lại, hỏi: “Vậy có khiến cho Tướng quân vui vẻ không?”

Kiểu Kiểu yên lặng đưa ngón tay cái, giơ về phía bóng lưng Tình Lan khen ngợi.

Vẫn là công chúa tỷ tỷ lợi hại, mới vừa rồi mặt mày lão đại đầy sát khí, bây giờ chỉ còn lại vẻ ngu đần.

Bộ Khê Khách ánh mắt ôn nhu nói: “Nhìn thấy nàng ta liền vui vẻ. Cái miệng này của công chúa, cho dù mắng ta cũng ngọt ngào huống chi là khen ta, Bộ mỗ hận không thể ngắt trái tim mình ra cho công chúa nhìn xem, lòng ta bị công chúa rót vào bao nhiêu mật.”

Kiểu Kiểu làm một cái mặt quỷ, khinh bỉ một phen.

Động tác của Kiểu Kiểu quá rõ ràng, Bộ Khê Khách nhìn thấy, khóe mắt trợn lên, quăng cho muội muội ánh mắt rất không khách khí.

Bộ Khê Khách im lặng uy hiếp muội muội, lại mang vẻ mặt ôn nhu như nước hỏi Tình Lan: “Kiểu Kiểu có gây ra phiền toái gì cho nàng không?”

Tình Lan nói: “Không phải phiền toái, chỉ là muốn hỏi Tướng quân một chút, vì sao không cho phép Kiểu Kiểu đến nơi này của ta? Ta rất thích muội ấy, mỗi ngày có muội ấy bên cạnh, ta sẽ không cảm thấy tịch mịch. Có muội ấy, ban ngày trôi qua rất nhanh, khiến cho ta không rãnh rỗi nhớ nhà nữa… Cũng không cần mong buổi tối nhanh tới một chút.”

Bộ Khê Khách nghe hiểu ý nàng, liếc Kiểu Kiểu một cái, lại cười với Tình Lan, nói: “Công chúa thích thì tốt, chẳng qua ta sợ muội muội mình là thành phần bất hảo, không tuân theo quy củ, sợ công chúa không quản được nó.”

Ý nói nếu ngày nào đó Kiểu Kiểu làm phiền Tình Lan, nàng sẽ không đánh được nó.

Tình Lan cười híp mắt nói: “Nào có, Kiểu Kiểu ở chỗ của ta rất biết điều.”

Bộ Khê Khách hỏi: “Vậy hôm nay nó quấy nhiễu gì nàng hả?”

Tình Lan lắc đầu, nói: “Mời Tướng quân tới là để Tướng quân giải thích rõ, Kiểu Kiểu rụng răng Tướng quân có nên bồi thường hay không?”

Vu ma ma dùng khăn tay gói cái răng kia lại đưa cho Bộ Khê Khách. Bộ Khê Khách sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Kiểu Kiểu nói: “Há miệng ta

xem.”

Kiểu Kiểu dùng sức mím môi, không mở miệng.

Bộ Khê Khách rất hiểu muội muội này của mình, nhướn một bên mày, chậm rãi nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ không cười nhạo muội thiếu răng, muội há miệng cho ta nhìn, ta mới biết phải bồi thường cái răng cho muội như thế nào chứ.”

Kiểu Kiểu dẫu sao vẫn còn nhỏ, không hiểu được kịch bản của người trưởng thành, há miệng ra chỉ chỉ vào răng cửa của mình.

Bộ Khê Khách: “Phụt.”

Kiểu Kiểu: “Huynh vừa mới nói không cười muội! Dù sao cũng là do huynh nguyền rủa muội, nhất định là huynh mời Hồ Thần đến rút răng muội, huynh đền cho muội!”

Bộ Khê Khách cười xong, bắt được Kiểu Kiểu, xách cổ áo nói: “Đó là do muội không nghe lời ta, đáng đời.”

“Công chúa tỷ tỷ cứu muội! Huynh ấy muốn mang muội về rút sạch răng!”

Tình Lan ôm bụng cười, Bộ Khê Khách che hai mắt Kiểu Kiểu để cho cô bé không thấy, sợ Kiểu Kiểu phát hiện Tình Lan đứng về phe hắn, sau này không tin Tình Lan nữa thì sẽ không có chuyện vui để xem.

Bộ Khê Khách trừng mắt, nói bằng khẩu hình miệng với Tình Lan: “Buổi tối chờ ta.”

Tình Lan gật đầu, dựa vào cửa vẫy vẫy tay nói hẹn gặp lại với Kiểu Kiểu.

Ra đến cửa, Bộ Khê Khách lấy lại trường thương, Kiểu Kiểu không dám mắng hắn, lẩm bẩm nói: “Nhất định là huynh vẽ bùa nguyền rủa

muội… lão đại huynh không trượng nghĩa…”

Bộ Khê Khách nói: “Đây là muội thay răng, rụng rồi sẽ mọc lại.”

Mỗi ngày hắn đều mang Hồ Thần ra dọa Kiểu Kiểu, chính vì quả thật cô bé đã đến kỳ thay răng, hù dọa cô bé như vậy đúng là linh nghiệm.

Kiểu Kiểu hừ một tiếng nói: “Có rắm ấy, huynh lại gạt muội! Giang Tiểu Thất mười tuổi mới rụng răng!”

Bộ Khê Khách nói: “Tiểu tử Giang Lâu kia tính tình chậm chạp, tính tình muội nóng nảy, không so sánh được.”

Kiểu Kiểu vừa nghe, biết không có cách nào bắt đền Bộ Khê Khách, xoa mắt giả vờ khóc: “Ta đây đường đường là thiếu tộc trưởng Hạ tộc, còn bị Bộ Khê Khách ức hiếp, hôm nay ta rụng răng, hắn còn muốn đánh ta, số ta thật khổ...”

“Tỉnh lại đi.” Bộ Khê Khách nở nụ cười, nói, “Không đánh muội.”

Kiểu Kiểu: “Thật ư?”

Bộ Khê Khách nói: “Thật.”

Mặc dù muội muội nghịch ngợm làm cho hắn phiền lòng, nhưng muội ấy có thể khiến Tình Lan vui vẻ, khiến nàng không còn nỗi khổ sở nhớ nhà, vậy là đủ rồi.

Bộ Khê Khách nói: “Muội là một đứa bé ngoan, sau này đến trò chuyện với nàng đi.”

Kiểu Kiểu được voi đòi tiên: “Ha, huynh muốn muội dỗ dành tức phụ của huynh à, vậy chúng ta phải đặt chút điều kiện đi.”

Nghe vậy, Bộ Khê Khách lập tức xé rách vẻ mặt ôn nhu, nhe răng hù dọa: “Đặt điều kiện với ta, lại muốn ăn đòn?!”

Kiểu Kiểu: “Hứ! Biết là huynh không tốt như vậy mà!”

Tác giả có lời muốn nói: Giang Lâu, gọi là Giang Tiểu Thất.

Chương 11: Đôi môi hồ lang quân

Ngày mùng 9, lúc hoàng hôn, Tình Lan đã chuẩn bị xong xuôi, mặc bộ đồ cưới đỏ thẫm hôm nay phủ tướng quân đưa tới, ngồi ở hành lang chờ Bộ Khê Khách đến đón.

Bắt đầu từ buổi trưa Nhã Minh Thành đã trở nên náo nhiệt, bây giờ mặt trời lặn xuống núi, Nhã Minh Thành càng có nhiều tiếng ồn ào hơn. Oanh Ca chạy đi xem mấy lần, trở về hưng phấn báo cáo với Tình Lan: “Thật là đông người! Tất cả đều cầm đuốc, đang nhảy múa, ăn mặc xinh đẹp, một đám người mang mặt nạ hồ ly nâng một người mặc quần áo đại hồ ly đi thật chậm rãi, vẫn còn đang hát đó!”

Vu ma ma hỏi: “Hát cái gì?”

Oanh Ca nói: “Nô tì nghe không hiểu, hình như là tiếng địa phương nơi này.”

Tình Lan sốt ruột hỏi nàng: “Ngươi có thấy phò mã không? Hắn có tới không?”

Oanh Ca lắc đầu: “Không có. Quá nhiều người, lại còn đeo mặt nạ, nô tì không thấy phò mã.”

Tình Lan lo lắng chà ngón tay lên hoa văn bông sen nổi trên cổ tay áo.

Đội diễn tấu sáo và trống vừa hát vừa nhảy hình như đã tới cổng phủ công chúa, vốn đang vô cùng náo nhiệt, nhưng khi đến đây tất cả âm thanh đều biến mất.

Tình Lan nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Vu ma ma nắm tay nàng trấn an, phát hiện đầu ngón tay nàng lạnh như băng.

“Công chúa đừng căng thẳng.” Ma ma an ủi, “Chỉ là một phong tục cưới, dân chúng chúc mừng thôi, công chúa cần nắm lấy…”

Bỗng nhiên trong bóng đêm yên tĩnh truyền đến một tiếng ngâm dài.

Tiếng hát như vây quanh lấy phủ công chúa mà chậm rãi lưu chuyển, trong trời đất không có bất kì âm thanh nào khác, chỉ còn tiếng hát của hắn.

Tiếng ca trong trẻo, ngân mãi.

Tình Lan không hiểu hắn đang hát gì, nhưng khoảnh khắc nhịp điệu ấy rơi vào trong tai, nàng lại cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, trong mơ nàng đã nghe qua trăm ngàn lần.

“Là chàng!” Tình Lan đứng lên, nhấc váy chạy qua hành lang dài, nương theo tiếng hát mà đi.

Nàng chạy tới cổng phủ công chúa, tiếng hát không biến mất mà ẩn vào biển người. Bọn họ giơ đuốc, trên mặt vẽ hoa văn đỏ hoặc đeo mặt nạ Hồ Thần, thấy nàng đi ra liền hoan hô: Tân nương xuất hiện. Sau đó bắt đầu múa hát tưng bừng.

Ngọn đuốc xoay xung quanh nàng, trên người họ đung đưa những chuỗi hương thảo và chuông bạc, vang lên sột soạt.

Tiếng hát biến mất, dân chúng Nhã Minh Thành mặc trang phục lộng lẫy bắt đầu hát lên, bên xướng bên đáp, bên này xướng hỏi, bên kia đáp lời.

Lộn xộn, nhưng cũng náo nhiệt dị thường.

Tình Lan luống cuống một lúc, dần bình tĩnh lại.

Tiếng hát của bọn họ tràn đầy sung sướng, điệu múa xinh đẹp phóng khoáng, tựa như chim ưng dang cánh, lại càng tao nhã và mềm mại hơn chim ưng.

Những người này thoáng chốc đã đẩy nàng vào giữa biển người, ở trung tâm, một đôi nam nữ đeo mặt nạ đang múa với nhau.

Giống chim non xòe cánh, bả vai lay động dần xuống cánh tay, giống như đón gió, nhẹ nhàng bay lên.

Tình Lan nhìn một lúc đã hiểu ra, bọn họ hẳn đang bắt chước chim chóc theo đuổi bạn tình, từ truy đuổi chậm rãi biến thành thân mật hòa hợp.

Người xung quanh tự động đứng thành một vòng, tay nắm tay, xoay quanh đôi nam nữ ở giữa mà hát lên.

Tình Lan ngơ ngác đứng ở chỗ này, cũng bị nắm tay đi theo.

Bỗng nhiên, có một người đàn ông mang mặt nạ hồ ly vóc dáng cao lớn ném cây đuốc về phía đôi trai gái đang múa, người nam nhảy lên, tiêu sái nhận lấy cây đuốc, ánh lửa giữa không trung vẽ thành một đường cong. Dáng người của hắn nhẹ nhàng, cùng với người nữ giơ cây đuốc lên.

“Một phượng một hoàng, niết bàn trọng sinh…” Người đàn ông đeo mặt nạ hồ ly mở miệng hát, trong khoảnh khắc, mọi người đều đồng thanh hoan hô, đôi trai gái lại tiếp tục múa hát, chậm rãi dung nhập vào đoàn người.

Ánh mắt Tình Lan đuổi theo bọn họ, thẳng đến khi không thấy người mới hoàn hồn lại, thấy mình đứng giữa biển người, mọi người đều vây quanh nàng ca hát nhảy múa.

Vài thiếu nữ đầu đội vòng hoa cười tiến tới, đeo vòng hoa cho nàng, hương thơm nồng nàn thấm vào ruột gan.

Dân chúng Nhã Minh Thành hát lên: “Tân nương lạc đàn, nàng tìm ai?”

Tình Lan không trả lời, nàng ngơ ngác đứng ở nơi đó, giống như nghe không hiểu, nhẹ nhàng vỗ tay theo tiếng hát của bọn họ.

Mọi người liền cười, cười xong lại hát lần nữa.

Tình Lan lần này đã chú ý tới lời ca, nhưng do dự không biết nên trả lời hay chăng.

Từ khi nàng bị tiếng hát mê hoặc, chạy từ trong phủ công chúa ra đến giờ, nàng vẫn luôn ở một mình.

Nhưng nàng không cảm thấy sợ hãi.

Nàng tìm kiếm Bộ Khê Khách, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa xuất hiện.

Rốt cuộc, mọi người không gọi nàng cùng lên hát nữa, mà đẩy ra một hán tử cao gầy, tiếng nói cực kỳ lảnh lót, hai tay bắc bên miệng hướng về phía Tình Lan hát: “Ta hỏi nàng ô, tân nương mặc giá y, tân lang của nàng ở nơi nào?”

Tình Lan hít sâu một cái, cười tủm tỉm nói: “Ta không biết.”

“Hắn chạy rồi sao?” Có một cô nương hát tiếp.

Tình Lan quay đầu, trả lời: “Chắc là chàng nấp đi, không để cho ta thấy.”

“Tân nương a, tân nương mặc giá y, sao không đi hỏi tiên nhân trên tuyết sơn?” Một vị lão giả tiếp tục hát nối.

Tình Lan suy ra chút hàm ý, ánh lửa lấp lánh trong mắt nàng, trên mặt nàng treo nụ cười, hỏi bọn họ: “Tiên nhân ở nơi nào?”

“Chỉ cần người có lòng thành, đi dọc theo hướng hoa phượng hoàng, liền có thể tìm được hắn.” Mọi người hát, rồi nhường ra một con đường.

Lúc này Tình Lan mới phát hiện, đằng sau đám người, nơi nàng hướng tới, sớm đã có một con đường dùng hoa đỏ tươi trải dọc, mà cuối đường chính là một chiếc xe hoa.

Trên xe, một người mang mặt nạ Hồ Thần màu trắng đang ngồi, đôi mắt trên mặt nạ đặt thật cao, như là đang cười nhìn thế gian, lại giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên người Hồ Thần là một vị lão nhân, tay ông cầm một cái đuôi hồ ly màu trắng, vung vẩy trong gió, là sứ giả truyền tin bên cạnh Hồ Thần.

Bốn phía quanh xe hoa là một đám đàn ông cao thấp béo gầy khác nhau, bọn họ cũng đeo mặt nạ hồ ly đỏ, giơ đuốc, lẳng lặng chờ Tình Lan đi tới.

Tình Lan xoa xoa ngực, lấy hết can đảm, đi qua.

Vây quanh xe hoa là dân chúng Nhã Minh thành hát ca bằng ngôn ngữ Yến Xuyên, a a ô ô, khúc hát thần bí mà vui mừng.

Chờ Tình Lan tới chỗ xe hoa, ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Thần đang ngồi ở cao cao phía trên, dân chúng Nhã Minh thành đã ngừng ca hát lại.

Màn đêm một lần nữa trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có ánh lửa nhảy nhót, thiêu đốt.

Tình Lan hỏi: “Phò mã của ta đâu?”

Không có ai trả lời.

Tình Lan lại hỏi: “Phò mã của ta đâu? Ngài có biết chàng ở nơi nào?”

Hồ Thần vẫn không nhúc nhích, sứ giả tiến lên, vung đuôi hồ ly trắng như tuyết, hỏi: “Ngươi là ai? Muốn tìm ai?”

Tình Lan cảm thấy thật thú vị, cười trả lời: “Ta là công chúa Đại Lương, ta muốn tìm phò mã của mình, chàng tên Bộ Khê Khách, là thủ vệ của Đại Lương, anh hùng canh giữ gia viên. Ta gả cho chàng, hôm nay, chàng nói muốn cùng ta thành hôn.”

Trong đám đông có người huýt sáo, có người hoan hô.

Tình Lan cười híp mắt nhìn Hồ Thần trên xe hoa, nói: “Dân chúng Nhã Minh thành nói cho ta, cái gì Hồ Thần cũng biết, nếu ta không tìm được phò mã của mình thì tới hỏi Hồ Thần, ngài nhất định biết phò mã của ta ở nơi nào.”

Sứ giả hỏi: “Công chúa Đại Lương, điều gì dẫn người tới nơi này?”

“Nhã Minh Thành…” Tình Lan chưa nói xong, đã thấy mọi người vây xem liều mạng lắc đầu.

Sứ giả hỏi lần nữa: “Công chúa Đại Lương, tân nương mặc giá y, tối nay, là điều gì dẫn người tới đây?”

“Ừ…” Tình Lan suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu nói, “Ta biết, là tiếng hát. Ta nghe được tiếng hát của chàng, chàng nấp đi, không để cho ta thấy. Chàng hi vọng ta tìm được chàng.”

Lần này chắc là đúng rồi chứ?

Không ngờ, sứ giả lại hỏi: “Công chúa Đại Lương, tân nương mặc giá y, tối nay, là điều gì dẫn người tới đây?”

Lần này Tình Lan thật sự bối rối, nàng sửng sốt hồi lâu mới nhìn về phía dân chúng Nhã Minh Thành hai bên nhờ giúp đỡ.

Nhưng bọn họ đều lắc đầu, ra hiệu, lại không nói đáp án.

Đang lúc khó nghĩ, chợt nghe Kiểu Kiểu rống to: “Trừ ca, tại sao huynh lại tới nơi này tìm ca ta! Huynh nói mau huynh vui…”

Tình Lan không thấy Kiểu Kiểu ở đâu, cô bé vừa hét lên nửa câu đã im bặt, chắc là bị người bên cạnh hốt hoảng che miệng lại, dẫn đi rồi.

Tình Lan ngây người một lát, bỗng nhiên đã hiểu ra.

Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, lại thẹn thùng không dám nói ra miệng.

Đôi môi đỏ thẫm của nàng mở ra rồi khép lại, thật lâu cũng không thể cất lên lời.

Dân chúng Nhã Minh Thành sốt ruột, mọi người đều hận không thể thay nàng nói chuyện.

“Tân nương gan lớn có tân lang!” Có người hát lên, “Tân nương mới đến, đừng thẹn thùng.”

Dưới sự khích lệ của mọi người, Tình Lan hạ quyết tâm.

Nàng tự cho mình thêm can đảm, nắm chặt hai tay, cắn răng, nhắm mắt, run rẩy hô lên: “Bởi vì ta thích chàng, cho nên ta tới đây, muốn mời Hồ Thần giúp ta tìm chàng.”

Nàng nói xong, trong nháy mắt, cả thế giới dường như đều an tĩnh lại.

Nàng mở mắt ra, nội tâm tràn ngập dũng khí. Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng, nhướn mắt nhìn về phía Hồ Thần trên xe hoa, lẩm bẩm nói một lần nữa: “Ta thích chàng… Thích Bộ Khê Khách, ta thật cao hứng, phò mã của ta là chàng…”

Sứ giả im lặng không nói.

Bỗng nhiên, Hồ Thần giơ tay lên, đón gió, rắc xuống từng mảnh cánh hoa.

Cánh hoa đỏ tươi rơi vào trên người nàng, trên giá y.

“Để chàng đi ra đây.” Tình Lan càng đứng thẳng hơn, trên mặt tràn đầy ý cười, nàng nói: “Để cho phò mã của ta ra đây, ta muốn gả cho chàng, công chúa Đại Lương, tân nương mặc giá y, quyết định gả cho chàng.”

Sứ giả vung tay lên, nói: “Nơi này có tân lang của người ư?”

Các nam nhân đeo mặt nạ hồ ly đỏ đứng xung quanh xe hoa nhảy lên, bọn họ không nói lời nào, chỉ nhảy múa, vẫy tay.

“Tìm tân lang của người, tháo mặt nạ của hắn xuống, mang hắn về nhà đi thôi.”

Tình Lan tò mò đi tới, những người đeo mặt nạ hồ ly đỏ kia càng nhảy vui vẻ hơn.

Tình Lan che miệng nở nụ cười.

Nàng chỉ vào một người vóc dáng cường tráng, chân lớn như cột thuyền, đầu to, đeo mặt nạ hồ ly đỏ, nói: “Ta biết ngươi là ai, ngươi chính là binh lính ngày đó tới đón dâu, tên Kim Thu.”

Con hồ ly vụng về kia hơi sửng sốt, gãi đầu, dưới mặt nạ truyền đến tiếng cười hắc hắc ngượng ngùng. Ngay sau đó hắn liền bị mấy người đeo mặt nạ hồ ly bên cạnh ba chân bốn cẳng kéo xuống, gõ đầu.

“Suỵt… đừng có lên tiếng.” Những người đeo mặt nạ hồ ly kia nói.

Tình Lan cười ha ha một trận, nhìn quanh xe hoa một vòng, tìm được phò mã của nàng.

Nàng quay về trước xe hoa, đứng ở đó cười híp mắt, ngẩng đầu nhìn Hồ Thần.

Sứ giả hỏi: “Công chúa điện hạ, người tìm được phò mã rồi sao?”

Tình Lan gật đầu.

“Tìm được rồi.”

Nàng chậm rãi giơ tay lên, ngón tay xê dịch giữa một đám mặt nạ hồ ly đỏ, cười nói: “Ừm… là ai nhỉ?”

Hồ Thần ngồi trên xe hoa cử động một chút, giống như là rất căng thẳng.

Tình Lan hạ tay xuống, nói: “Ta phải đến bên cạnh Hồ Thần đại nhân, chính miệng nói cho ngài.”

Sứ giả hé miệng vui mừng, lui xuống.

Tình Lan leo từng bước một lên xe hoa, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Hồ Thần đại nhân lại gần một chút, ta nói cho ngài, ta chọn ai làm phò mã.”

Nàng nghe được dưới chiếc mặt nạ hồ ly trắng, Hồ Thần cười nhạo hai tiếng, tiếng cười quen thuộc khiến lòng nàng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hồ Thần nghiêng người tới gần nàng, Tình Lan vươn tay, tháo bỏ mặt nạ của hắn.

Dưới mặt nạ hồ ly là khuôn mặt như ngọc của Bộ Khê Khách, hắn cười, tròng mắt sâu thẳm, trong ánh lửa chập chờn, đôi mắt đong đầy nhu tình của hắn mị hoặc giống như một con hồ ly thực sự.

Hắn không nói gì mà ôm lấy nàng, cúi đầu xuống, đặt môi trên cổ nàng.

“Không sợ ta ăn nàng sao?” Hắn nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn của nàng, thấp giọng khẽ nói.

Tình Lan lắc đầu: “Chàng là tân lang mà ta thích.”

Dưới xe hoa, dân chúng Nhã Minh thành đều hoan hô.

Mà giữa những tiếng hoan hô này, một đôi môi mềm mại hôn lên môi Tình Lan, thật ấm áp, giống như mật ngọt lấp đầy trái tim nàng.

Hắn nói: “Ta cũng thích nàng, tân nương của ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Hồ ly ngao ô một ngụm, ăn luôn tiểu bạch thỏ.

Tình Lan: Ha, tiểu bạch thỏ?

Chương 12: Người trong mộng, ước định tam sinh

Kiều Kiều nhân dịp lễ cưới của lão đại mà đục nước béo cò, lừa được đủ loại trái cây thịt khô, ăn uống thả cửa một hồi.

Bên kia, Bộ Khê Khách sau khi bước xuống xe hoa, cùng Tình Lan nhảy điệu phượng vũ của Hạ tộc, Kiều Kiều nôn nóng muốn xem, nhưng người nhỏ dáng lùn, dù dùng sức nhảy lên cũng chẳng thấy được gì.

Đang lúc sốt ruột, có người vỗ vai cô nhóc một cái.

Kiều Kiều quay đầu lại, thấy nhi tử của Giang phó tướng, Giang Lâu chắp tay đứng sau lưng mình, mím môi không nói lời nào, chỉ lên lầu gác cao ngất bên cạnh.

Kiều Kiều: “Muốn ta lên lầu gác nhìn sao?”

Giang Lâu gật đầu, lại chỉ chỉ.

Kiều Kiều thấy trên lầu gác có mấy bóng lưng quen thuộc, hung hăng đứng ngốc ở đó, nói: “Oa! Phụ mẫu ta thật là lợi hại, sớm đã chiếm được vị trí tốt!”

Cô bé gọi Giang Lâu: “Đi, ta cũng đi lên.”

Giang Lâu lắc đầu, chắp tay sau lưng, bước đi giống như tiểu đại nhân.

Kiểu Kiểu nghiêng đầu lớn tiếng nói: “Giang Tiểu Thất, ngươi không nói lời nào chẳng phải vì răng còn chưa mọc, sợ nói chuyện gió lọt vào sao! Ha ha ha ha ha ha!”

Nói xong, cô nhóc nhanh như chớp chạy đi, Giang Lâu đứng im hồi lâu, lát sau mới cẩn thận mở miệng, lẩm bẩm: “Ngươi nói chuyện cũng bị gió lọt vào, còn không biết xấu hổ chê ta.”

Kiểu Kiểu leo lên lầu gác, chưa thấy phụ mẫu đã nghe được giọng nói của hai người họ.

Con ngươi Kiểu Kiểu xoay một vòng, dừng chân lại, điều chỉnh hô hấp, áp sát vào tường nghe lén.

“Xem ra Tô tiên sinh nói không sai.” Bộ Cố nói, “Triều đình vừa muốn đưa công chúa đi cầu thân để đem lại yên ổn cho biên cương, vừa muốn tán dương uy nghi hoàng gia, đáng tiếc trong triều hiện giờ không có một tấc sắt, quan lại thế gia dây mơ rễ má rắc rối, làm sao có thể trở thành đại quốc được…”

Mặc Kỳ Yên nói: “Tô tiên sinh nói chuyện từ trước đến nay đều chuẩn xác. Hắn nhìn thấu mọi việc, lại biết được thiên ý. Theo như hắn nói, chuyện hôm nay của Liên Hoa và công chúa ta đã không suy nghĩ nữa, ta chỉ lo lời kế tiếp của hắn…”

Bộ Cố nói: “Bỏ qua những việc đó, nàng cũng nên mặc theo số phận đi, hai mươi năm sau ra sao đều là số mệnh của đám con cháu, ta nói thật, làm thiên tử cũng không dễ dàng… Những việc này chúng ta không cần phải nhiều lời nữa. Bộ Cố ta cả đời này có thể mang mũ giáp ra trận, toàn tâm toàn ý gánh vác đến cùng thì những chiến sĩ hộ quốc cũng sẽ như vậy.”

Kiểu Kiểu nghe không hiểu gì, cảm thấy nhàm chán, ngáp một cái.

Mắt còn ngấn lệ vừa mở ra, cô bé đã thấy Mặc Kỳ Yên đứng trước mặt mình, vẻ mặt nghiêm túc nhắc tới cô bé, nói: “Thận Tư, nữ nhi

của chàng thay răng.”

Bộ Cố: “Ở đâu ở đâu? Ta nhìn một chút ta nhìn một chút!”

Kiểu Kiểu há miệng, chỉ vào răng cửa của mình.

Bộ Cố: “Ha ha ha ha ha… Mau mau, nói chữ ‘gió’* cho phụ thân nghe thử chút nào!”

(*) Chữ 风 (feng) khi nói sẽ bị bật gió từ miệng ra

Kiểu Kiểu: “…Hứ, không nói đâu!”

Bộ Cố: “Ha ha! Cảm thấy gió lọt đi!”

Mặc Kỳ Yên thương lượng với Bộ Cố: “Ta muốn đưa Kiểu Kiểu đến bổn tông, để con bé đi theo Tô tiên sinh đọc sách cho tốt. Con bé bây giờ chưa học hành, cũng chẳng có việc gì làm, không biết cái nào nói được cái nào không, nếu ở lại đây, một ngày nào đó sẽ đắc tội công chúa. Bên người công chúa lắm người nhiều miệng, đợi lời nói truyền về hoàng đô, sợ rằng sẽ bị hiểu nhầm mà sinh xa cách…”

Nói xong, Mặc Kỳ Yên còn chậm rãi trừng mắt lườm Kiểu Kiểu, Kiểu Kiểu lập tức ỉu xìu, giống như hồ ly bị túm đuôi, không dám nhúc nhích.

Bộ Cố xoa cằm: “Thật ra có người nói cũng không sợ, họ chẳng phải còn dựa vào ta và con trai ta sao?”

Mặc Kỳ Yên sâu kín liếc hắn, Bộ Cố ngậm miệng, không dám nói lung tung nữa.

“Vậy chuyện này cứ quyết định như thế đi.” Mặc Kỳ Yên nói, “Ngày mai liền xuất phát, đưa con bé về Hạc Thành.”

Kiểu Kiểu thấy việc lớn đã định, lén lút mắng: “Mẹ nó! Đã biết gặp Giang Tiểu Thất là không có chuyện gì tốt mà!”

Một ngón tay của tiểu tử Giang Lâu kia đã chấm dứt cuộc sống tự do của cô bé.

Hứ!

Mặc Kỳ Yên lại nói: “Đến lúc rồi, Thận Tư, chúng ta xuống dưới tiếp tiệc rượu đi.”

Tình Lan không ngờ, dân chúng Nhã Minh Thành lại có thể náo nhiệt ồn ào suốt cả một đêm.

Ban đầu nàng còn có chút không tự nhiên, sau đó ma ma và Oanh Ca đều được người dân Nhã Minh Thành đeo vòng hoa lên, cùng nắm tay nhảy múa, sau khi nàng khom người cười cũng phóng túng hơn, nhấc váy nhảy cùng Bộ Khê Khách.

Lúc mới đầu nàng còn chưa quen, Bộ Khê Khách dạy nàng. Đợi khi chơi đến nghiện rồi, nàng không tiếp tục suy nghĩ nữa, hoàn toàn đắm mình trong không khí vui mừng xung quanh. Đợi khi nàng lấy lại tinh thần đã là giờ Tý, cả người nàng đầy mồ hôi, bị Bộ Khê Khách kéo tay nhập tiệc.

Tiệc cưới đều là món đặc sản vùng Yến Xuyên, khi đi đến một bàn, Bộ Khê Khách gắp cho nàng chút đồ, Tình Lan liền nâng ống tay áo che mặt, trực tiếp ăn luôn trên tay hắn.

Nửa đường, Phó thượng thư tới vấn an, giơ chén rượu nói: “Thấy công chúa như vậy, thần cũng có thể an tâm. Chúc công chúa và phò mã vĩnh kết đồng tâm, chúc cho Yến Xuyên thái bình an khang, Đại Lương và Hạ tộc có thể như công chúa và phò mã, thân như một nhà.”

Bộ Khê Khách nâng chén cười nói: “Phó thượng thư nói gì vậy, Hạ tộc vốn cùng một nhà với Đại Lương.”

Tình Lan và Bộ Khê Khách cùng uống rượu, gương mặt như ráng mây hồng trên tuyết, trong trắng lộ hồng.

Các nữ nhân Hạ tộc ở bên cạnh tiến lên, rải hạt sen: “Công chúa điện hạ nhận con nhận phúc.”

Bộ Khê Khách nhanh tay lẹ mắt, giúp nàng nâng váy, nói: “Mau nhận lấy!”

Tình Lan vẫn còn đang ngơ ngác, hạt sen đã rơi như mưa, Bộ Khê Khách nắm tay nàng, hứng đầy váy.

Hắn nói giỡn với Tình Lan: “Phải ôm thật chặt vào, những thứ này đều là mạng của ta đó…”

Tình Lan sớm đã hiểu được, cúi đầu nhìn hạt sen, mặc dù trong lòng nàng biết tuyệt đối không thể nào hứng được bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu, nhưng vẫn lo lắng nói: “Đều tại chàng, cũng không cần nhiều như vậy, ta…”

Bộ Khê Khách cười đến mức lông mày sắp bay lên: “Ha ha ha ha… Tiểu cô nương yên tâm đi, hoa có thể nở nhiều, quả của chúng ta lại chưa chắc đã như vậy.”

Lễ cưới kéo dài đến canh ba giờ Dần mới dần dần tan.

Tình Lan đã sớm được Bộ Khê Khách đưa về phủ, lúc nàng rửa mặt thì mí mắt đã díu lại, người hầu bên cạnh cũng đổi thành một nhóm mới còn có thể chống đỡ được. Sau khi tắm rửa thay đồ, Tình Lan đặt đầu lên gối liền lập tức ngủ.

Gần trưa, Tình Lan mở mắt ra, chỉ thấy Bộ Khê Khách ngồi ở mép giường, nghiêng đầu nhìn nàng.

Tình Lan bất giác nhếch khóe miệng, cũng nhìn hắn cười.

Bộ Khê Khách nói: “Tỉnh rồi?”

Nghe được giọng của hắn, lúc này Tình Lan mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng vỗ đầu, cuống quít đẩy hắn ra, kéo màn che lên, nói: “Chàng ra ngoài trước đi, đừng nhìn ta.”

Bộ Khê Khách nổi tính trêu chọc, chậm rãi nói: “Xấu hổ cái gì, khi ta làm ấm giường cho công chúa, đã sớm nhìn hết một lượt rồi.”

Tình Lan: “Không biết xấu hổ!”

Những lời này mang chút nghiến răng nghiến lợi, tuyệt đối là chân truyền của Kiểu Kiểu, lời mắng thân thiết lại có chút làm nũng.

Chờ Tình Lan rửa mặt chải tóc xong xuôi, đang dùng bữa, Bộ Khê Khách mới lại đi tới: “Sao rồi, bây giờ có thể đến xem tân nương được rồi chứ?”

Hắn vừa dứt lời lại nói tiếp: “Đưa tay ra, tặng nàng vật này.”

Tình Lan tò mò vươn tay mở ra.

Bộ Khê Khách thả vào tay nàng một quả trứng vỏ hồng, nói: “Ăn nhanh đi, là trứng phượng hoàng, ta nhét ở trong ngực lâu lắm rồi.”

Trên mặt quả trứng thật sự vẫn còn lưu lại hơi ấm của hắn, Tình Lan cả kinh: “Thật không?”

Bộ Khê Khách cười nói: “Chẳng lẽ nàng đã quên? Hôm qua tân nương và tân lang là ta nhảy phượng hoàng vũ, đó cũng không phải là một điệu múa bình thường. Đó là điệu múa phượng hoàng tìm bạn tình, sáng nay cái này không phải là trứng phượng hoàng sao?”

Tình Lan hơi sửng sốt, chợt nhớ tới túi hạt sen đêm qua của nàng.

Tối hôm qua nàng quá mệt mỏi, lại uống rượu, những chuyện sau khi trở về phủ đều không nhớ nổi. Mới vừa rồi lời của Bộ Khê Khách khiến suy nghĩ của nàng từ trứng phượng hoàng chuyển sang túi hạt sen tượng trưng cho hài tử kia. Nàng vội la lên: “Đống hạt sen tối qua ta nhận được đâu rồi!”

Bộ Khê Khách cất tiếng cười to.

“Tiểu cô nương còn có thể nhớ lại, không tệ không tệ.” Bộ Khê Khách kéo nàng ngồi xuống, ôn nhu nói, “Nàng yên tâm, hạt sen kia ta đã giúp nàng thả vào trong hồ rồi.”

Hắn chỉ vào hồ nước trước Huệ Chỉ Viện, nói: “Sang năm, chắc chắn sẽ nở hoa.”

Tình Lan lúc này mới yên tâm.

Bộ Khê Khách lại trêu chọc nàng: “Nhưng mà không phải toàn bộ đều thả xuống hồ, còn lại mấy hạt, hai ta mỗi người một nửa, đều đã nhân giống vào bụng… Nàng có nhớ không?”

Tình Lan đỏ mặt, luống cuống không ngừng lắc đầu.

“Ai nha, không nhớ rõ à…” Bộ Khê Khách giả bộ phiền não, chống cằm nói, “Vậy phải làm sao đây, tân nương không nhớ rõ, vậy thì không linh nghiệm, trừ khi…”

Tình Lan mở to mắt chờ hắn nói biện pháp giải quyết.

Bộ Khê Khách nói: “Trừ khi, tân nương đồng ý thử với tân lang một lần.”

Tình Lan do dự một lát, gật đầu đồng ý: “Ta sai người lấy một ít lại đây.”

Bộ Khê Khách nói: “Ài, Hạ tộc chúng ta có cách kiến giải của Hạ tộc, thử lại xem, hạt sen cần tân lang và tân nương cùng tìm cùng bóc.”

Tình Lan hỏi: “Vậy là phải tìm hoa sen, đài sen, rồi bóc hạt ra ăn? Hiện giờ Yến Xuyên còn hoa sen đang nở sao?”

Bộ Khê Khách nói: “Có, nhưng không phải ở đây, ở Tiểu Lâu Lan.”

“Đó là nơi nào?”

“Đó là đất tổ của Hạ tộc, nơi ấm áp nhất ở Yến Xuyên. Nó nằm ngay dưới chân núi, khác biệt hẳn so với những nơi khác ở Yến Xuyên. Nơi đó bốn mùa đều là xuân, nước ao ấm áp, hoa sen tám cánh nở rộ… Chẳng qua là chúng chỉ nở vào buổi tối, ban ngày đều khép lại.”

“Vậy, ta sai người đi Tiểu Lâu Lan hái?” Tình Lan hỏi.

Bộ Khê Khách nói: “Không bằng công chúa đi với ta đến Tiểu Lâu Lan, chỉ ta và nàng thôi.”

Tình Lan do dự.

Bộ Khê Khách: “Điện hạ có thể thử tin tưởng ta, Tiểu Lâu Lan cách đây không xa, ta đưa nàng đi hái đài sen, leo núi Tê Sơn, uống mật hoa phượng hoàng… Ở Tiểu Lâu Lan còn có thế thấy tuyết hồ xinh đẹp, công chúa sẽ thích nơi đó.”

Tình Lan động lòng, sợ hãi hỏi: “Vậy khi nào thì chúng ta quay lại? Ta gọi người đến chuẩn bị xe ngựa, thu thập trang phục…”

“Không cần.” Bộ Khê Khách nói, “Bây giờ ta đưa nàng đi, ngày mai chúng ta có thể trở về… Tình Lan, chỉ ta và nàng thôi.”

Hắn nói: “Hạ tộc chúng ta còn có một phong tục kết hôn, nàng không cần chuẩn bị y phục, đến Tiểu Lâu Lan, ta làm cho nàng…”

Tình Lan: “Vậy để ta sai người nói với thượng thư một tiếng…”

Bộ Khê Khách đã bế nàng lên, nói: “Chỉ có hai chúng ta, cần gì phải nói với người khác, muốn đi thì cứ đi thôi.”

Hắn cứ đường đường chính chính bế Tình Lan như vậy ra cổng phủ công chúa, huýt sáo gọi con ngựa Lương Duyên, phóng người lên, giống như khi mới gặp nhau, ôm Tình Lan vào ngực, nói: “Tình Lan, thử tin tưởng ta, không cần lo lắng… Nàng biết mật hoa ở Tiểu Lâu Lan không? Ta muốn cho nàng biết, quãng đời thật dài sau này của chúng ta sẽ còn ngọt hơn mật hoa Tiểu Lâu Lan.”

“Ta muốn cho nàng thấy, để nàng biết, để nàng cảm nhận được…” Bộ Khê Khách nói, “Chúng ta đi tìm tảng đá trên núi Tê Sơn, trên mặt đá nhất định đã viết tên hai chúng ta.”

Tình Lan dán sát vào ngực hắn, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nói: “Bộ Khê Khách, ta… Ta từng nằm mơ thấy chàng.”

Bộ Khê Khách cười.

Hắn ôn nhu nói: “Ta cũng vậy. Nàng là… người trong mộng của ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người có ngửi được không, hương vị ngọt ngào vui mừng của đường tôi phát!

Chương 13: Tuyết hồ tinh và thiếu nữ

Tiểu Lâu Lan tựa núi gần hồ, bốn phía được núi rừng xanh tốt bao quanh, như lời Bộ Khê Khách nói, ấm áp như mùa xuân.

“Nơi này là mật cảnh của Yến Xuyên chúng ta, có thần tiên sinh sống. Truyền thuyết nói Hồ Thần từng đặt chân đến đây, khi đó nơi này còn chưa có người cư trú, Hồ Thần cô đơn, liền phất tay dời cây dựng nhà, nghiêng tay áo gọi mưa đào hồ, để cho tuyết hồ theo mình đến Tê Sơn sống, học theo con người làm ruộng… Sau đó, trong thời kỳ chiến loạn, một thiếu nữ chạy nạn lạc vào nơi này, thấy ở đây tiên khí vấn vít, vì vậy lên Tê Sơn bái tiên, trên đường đi gặp được một con tuyết hồ biết nói chuyện, chỉ đường giúp nàng, còn cho nàng lương thực ăn no bụng. Thiếu nữ liền hỏi tên của tuyết hồ, nói rằng khi bái tiên sẽ cầu phúc cho nó."

Vào thành, Bộ Khê Khách xuống ngựa, một tay nắm dây cương, một tay kéo Tình Lan, vừa đi vừa nói: “Tuyết hồ tinh này đã tu luyện nhiều năm, nhưng vẫn chưa hóa được thành hình người, nghe được lời của thiếu nữ, nó vô cùng vui vẻ, liền nói cho nàng tên thật của mình, hi vọng lúc thiếu nữ bái lạy tiên nhân sẽ nhắc tới tên nó, có thể vì nó tích một ít phúc đức, để nó sớm tu thành người.”

Tình Lan nghe đến đoạn hay, hết sức mê mẩn, truy hỏi: “Sau đó thì sao? Cô gái kia có giúp nó thỉnh cầu tiên nhân không?”

“Thiếu nữ đi rất lâu, cuối cùng cũng tìm được miếu tiên trên đỉnh núi Phi Lai, nhưng trong miếu không có tiên nhân, cũng chẳng có bài vị cúng tiên.” Bộ Khê Khách nói, “Đó là một cái miếu trống, nơi chính giữa vốn nên đặt bài vị tiên nhân lại chỉ có một hòn đá.”

Tình Lan hỏi: “Là đá gì vậy?”

Bộ Khê Khách khẽ mỉm cười, tiếp tục thuyết pháp: “Cô gái nhìn một lúc lâu, phát hiện tảng đá kia giống như một con hồ ly nằm ngang ôm đuôi ngủ, vì vậy liền đoán miếu này thờ Hồ Tiên, chẳng qua hiện tại Hồ Tiên đang ngủ.”

“Sau đó thì sao?” Tình Lan đã hoàn toàn bị cuốn vào câu chuyện.

Bộ Khê Khách liền nói: “Cô gái nghĩ thầm, thần tiên nghỉ ngơi rồi, không thể quấy nhiễu. Nhưng nếu đã tới, không thể cứ thế bỏ đi, nàng thấy ban thờ bám đầy bụi nên xé tay áo, thấm nước tuyết, lau sạch sẽ. Trên đường về, nàng chợt nghe tiên nhân gọi tên mình, muốn nàng quay lại giúp ngài một chuyện. Vì vậy, thiếu nữ liền trở về miếu tiên…”

“Hồ Tiên muốn nàng làm gì?”

“Sau khi thiếu nữ quay lại, thấy trên ban thờ có thêm một con dao khắc, lại xuất hiện một hàng chữ kim quang lấp lánh: Khắc tên ngươi xuống, hoàn thành tâm nguyện.” Bộ Khê Khách nói tiếp, “Vì vậy thiếu nữ nhặt con dao, khắc tên mình lên trên đá, khi xong xuôi, nàng nhớ tới con tuyết hồ tinh giúp mình chỉ đường, để báo đáp, nàng cũng khắc tên nó lên đá.”

Nghe đến đây, Tình Lan đã hiểu: “Cục đá kia, chàng nói nếu khắc tên lên sẽ có nhân duyên ba đời sao?”

Bộ Khê Khách tiếp tục: “Sau khi khắc tên xong, thiếu nữ rời miếu tiên, trên đường xuống núi, nàng gặp một người nam nhân mặc y phục rực rỡ đủ màu, làn da trắng nõn, đôi mắt cực kỳ giống hồ ly… Vị nam tử kia đầu tiên nói cảm ơn, lại thấy nàng thiếu một ống tay áo, nên đem y phục rực rỡ của mình khoác lên người nàng.”

Tình Lan kéo tay áo Bộ Khê Khách, tò mò hỏi: “Hắn chính là con hồ ly kia đi!”

Bộ Khê Khách nói: “Thiếu nữ ngẩng đầu lên, cùng người nọ bốn mắt nhìn nhau, sau đó…”

“Thế nào?”

“Sau đó, giống như nàng và ta, liếc mắt một cái định nhân duyên, tuyết hồ tinh ôm nàng xuống núi, về sau nữa…”

“Về sau nữa?”

“Sau đó, hai vợ chồng tuyết hồ chậm chạp không có hài tử, vì vậy, hai người một lần nữa leo lên đỉnh núi, khẩn cầu tiên nhân ban cho họ một đứa bé. Nhưng lần này đi, đến miếu tiên cũng chẳng thấy đâu, trên đỉnh núi Phi Lai lại có thêm một ao sen do băng tuyết tạc thành, bên trong tuyết liên nở rộ… Hai vợ chồng leo núi một ngày trời, lúc này chỉ cảm thấy đói bụng, vì thế sau khi kính tiên nhân, hai người bèn hái đài sen, ăn hạt sen.”

“A… Ta biết rồi.” Tình Lan nói, “Đây chính là nguồn gốc câu chuyện ăn hạt sen có hài tử?”

Bộ Khê Khách lắc đầu nói: “Vẫn chưa xong. Nàng nghe ta nói hết đã… Hai vợ chồng ăn hạt sen, lại mang theo không ít, muốn ăn khi xuống núi. Kết quả đường xuống núi rất nhanh, chỉ chốc lát họ đã về tới nhà, những hạt sen chưa ăn, hai vợ chồng liền đào một cái ao, gieo xuống.”

“A, nhớ ra rồi, năm thứ hai hoa nở, hai người đã có hài tử!” Tình Lan nói, “Bây giờ thì đúng rồi chứ.”

“Không không không.” Bộ Khê Khách cong mày cười nói, “Câu chuyện ta kể cho nàng không chỉ nói đến chuyện sinh hài tử… Ta kể về nguồn gốc Hạ tộc chúng ta. Hai vợ chồng tuyết hồ chia nhau ăn rất nhiều hạt sen, vì vậy, năm thứ hai khi hồ sen trước cửa nhà nở đầy hoa, người vợ cũng sinh… một ổ hồ ly con.”

Tình Lan cả kinh: “Ách!”

Bộ Khê Khách ha ha cười to, cười xong rồi nói: “Dọa nàng thôi, thật ra người vợ sinh một quả cầu thịt hình dáng giống hạt sen, khi quả cầu thịt nứt, bên trong hạt sen lăn ra, rơi xuống đất thành người, hình dáng đều là năm sáu tuổi, trắng như tuyết hồ, xinh đẹp cực kỳ… Tổng cộng một trăm đứa trẻ con.”

Tình Lan lo lắng nói: “Tối hôm qua chàng cho ta ăn bao nhiêu hạt sen… Ách, ta không muốn sinh hạt sen!”

Bộ Khê Khách chớp mắt, hù dọa nàng nói: “Chậm đã, thật ra ta gạt nàng đấy, ta không đem hạt sen trồng trong ao ở Huệ Chỉ Viện mà đút hết cho nàng ăn…”

Tình Lan: “Ta không muốn sinh hạt sen tinh, cũng không cần sinh hồ ly!”

Bộ Khê Khách cất tiếng cười to: “Cho nên ta mới nói, chọc nàng là vui nhất.”

Hắn cười xong, nghiêm mặt nói: “Sao ta nói gì nàng cũng tin thế? Ta giảng cho nàng chuyện nguồn gốc của Hạ tộc. Hai vợ chồng kia là người khai sinh ra Hạ tộc, những đứa con của họ có người làm binh lính bảo vệ gia viên, có người cày ruộng dệt vải, cũng có người làm thương nhân, bọn họ chính là tổ tiên Hạ tộc chúng ta…”

“Thật là một truyền thuyết kỳ quái.” Tình Lan nói, “Cho nên, tổ tiên của mọi người thật ra là hồ ly?”

“Nếu không thì sao?” Bộ Khê Khách cười tủm tỉm nói, “Đúng hơn là tuyết hồ. Người Hạ tộc chúng ta dù có phơi nắng thế nào cũng sẽ không đen da, nếu nàng thấy một người từ nhỏ đã có thể ca múa, làn da như tuyết, mắt sáng như sao, mỹ mạo tuyệt trần, đó chính là người Hạ tộc chúng ta.”

Tình Lan len lén nhìn về phía hắn.

Đúng rồi, phụ thân hắn Bộ Cố có nước da ngăm đen, nhưng hắn và muội muội cho dù luyện binh cả ngày dưới nắng cũng không đen đi chút nào.

Hóa ra là do thế này phải không?

Thật thần kỳ!

Bộ Khê Khách nắm hờ tay, che miệng nhẹ nhàng khụ một tiếng, giấu đi nụ cười bên môi.

Cô nương này, đúng là nói gì tin nấy.

“Ngoài ra, tộc ta còn có một cách nói khác.”

“Là gì?”

“Tên khắc lên đá nhân duyên ở Tê Sơn sẽ có nhân duyên tam sinh, nhân duyên này là do trời định, cho nên hai phu thê chỉ cần liếc mắt nhìn nhau một cái là có thể định chung thân, nắm tay sống đến bạc đầu.”

Tình Lan đỏ mặt, theo bản năng nắm chặt lấy tay Bộ Khê Khách, một lúc lâu sau mới có can đảm hỏi: “Vậy… chúng ta có tính không?”

Bộ Khê Khách không trả lời, hai người trầm mặc đi hồi lâu, cho đến khi Bộ Khê Khách dẫn nàng tới một ngôi nhà, mới lên tiếng: “Bộ mỗ và công chúa liếc mắt chung tình là sự thật, sao lại không tính? Chỉ là ta vừa mới nghĩ, nhân duyên tam sinh của tuyết hồ tinh và cô nương kia liệu đã hết chưa? Khi bọn họ khắc tên lên đá là đời thứ nhất… Vậy, chúng ta…”

Chúng ta có phải là đời thứ hai, hoặc là… Khi thấy nàng, cái cảm giác thân thuộc ấy, chẳng lẽ bọn họ… đã là đời thứ ba?

Bộ Khê Khách nghiêng đầu nhìn Tình Lan, ánh mắt càng thêm nhu hòa.

“Tình Lan…” Hắn nói, “Khi nàng tới, đã nói… cũng từng mơ thấy ta. Cho nên…”

Cho nên, bọn họ đã định sẵn là phu thê.

Bộ Khê Khách buộc kỹ ngựa, đẩy cửa bước vào viện.

“Nơi này là chỗ nghỉ chân của ta ở Tiểu Lâu Lan.” Bộ Khê Khách phủi nhẹ bụi trong nhà, mở cửa thông ra vườn hoa, khom người cười nói, “Công chúa, mời.”

Tình Lan uốn gối, nói: “Phò mã, mời.”

Hai người vui đùa nhún nhường xong, bốn mắt nhìn nhau, không nhịn được cùng cười ha ha.

Bộ Khê Khách tiến đến ôm lấy nàng, xoay một vòng, hướng nàng nhìn về phía ao ở giữa hậu hoa viên: “Thấy không? Tuyết liên, đêm nay, chờ chúng nở ra… Ta bóc cho nàng ăn.”

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, bạch liên trong sân nhuốm màu nắng chiều, trong gió khẽ đung đưa trên mặt nước, giống như hoa sen diễm lệ đang nở rộ, hương thơm mê đắm.

Tình Lan ôm cổ hắn, nhìn vào mắt hắn, sự ôn nhu và nụ cười trong đôi mắt ấy chạm vào lòng nàng, như có dòng nước ấm chảy qua, khiến nàng không kìm lòng nổi, sát lại gần, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn.

Bộ Khê Khách cứng đờ người.

Hắn ngạc nhiên chỉ trong chớp mắt, rồi cúi đầu, chậm rãi cọ xát hôn sâu hơn.

Không biết qua bao lâu, Bộ Khê Khách đặt nàng dưới đất, giọng khàn khàn nói: “Ta nhớ có chuyện còn chưa làm…”

Hắn móc từ trong y phục ra một tờ giấy vàng, lại lấy trong tay áo ra một chiếc bút lông sói to bằng ngón tay, thấm vào miệng một chút, rồi vẽ lên lá bùa.

Sau khi viết xong, hắn sải bước đi qua, đem bùa dán vào cửa.

Tình Lan hiếu kỳ hỏi: “Đó là cái gì?”

Bộ Khê Khách nói: “Thần phù chặn chú.”

Mặc kệ có hữu dụng hay không, dù sao làm xong vẫn yên tâm hơn. Hắn không muốn khi động phòng lại xảy ra chuyện.

Ai biết Kiểu Kiểu giờ này có thể ở nơi nào đó nguyền rủa hắn không cách nào thuận lợi động phòng.

Kiểu Kiểu đang ỉu xìu bị tộc nhân đưa về Hạc Thành: “Hắt xì!”

Bộ Khê Khách dán phù xong quay lại, bỗng nhiên quỳ xuống, hành đại lễ với với Tình Lan.

Tình Lan hoảng sợ ngồi dậy, hỏi: “… Chàng làm gì vậy? Đây cũng là tục lệ của tộc?”

Bộ Khê Khách lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ta có mấy lời nhất định phải nói với công chúa.”

Tình Lan căng thẳng không thôi, lại giả bộ trấn định, nói: “Được, chàng nói đi.”

Bộ Khê Khách nói: “Bộ mỗ xin cưới công chúa, thật ra là có tư tâm*.”

(*) Tâm tư riêng, ý đồ khác

Tình Lan chợt nắm chặt tay, nói: “Ta… biết.”

“Tô Đông Ly tiên sinh là người mưu trí nhất trong tộc. Mấy năm nay tận mắt thấy Yến Xuyên lớn mạnh, người Hạ tộc cũng nhiều lên, sợ triều đình kiêng kỵ, sẽ dẫn tới họa lớn. Vì vậy ông ấy đề nghị, một là Hạ tộc giao binh cho phụ thân, nhập vào Đại Lương. Hai là đưa con em Hạ tộc và Yến Xuyên đến Trung Nguyên đọc sách. Thứ ba… xin cưới công chúa Đại Lương.”

“Bộ Khê Khách, thật ra chàng không cần nói với ta những điều này…” Tình Lan nói, “Ta… ta không trách chàng.”

“Chúng ta muốn lợi dụng công chúa, giữ cho gia môn bình an.”

“Hoàng huynh chẳng phải cũng như vậy sao?” Tình Lan nói, “Ta biết nỗi khó xử của hoàng huynh, triều đình mấy năm nay trọng văn khinh võ, biên cương muốn yên ổn còn cần dựa vào tướng quân… Hoàng huynh lo tương lai Yến Xuyên sẽ thay lòng, hợp mưu với Nguyệt Ngạn xâm phạm giang sơn Đại Lương ta… Đến lúc đó, cho dù hoàng huynh cố gắng hơn nữa cũng sẽ bị coi là hôn quân để mất nước. Cho nên hoàng huynh gả ta cho tướng quân, không phải là đang lợi dụng tướng quân sao?”

Hai người trầm mặc hồi lâu.

Thật lâu sau, Bộ Khê Khách ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng, cười nói: “Ta thích nàng. Tình Lan, ta vốn không tin truyền thuyết của tộc mình, nhưng ngày đó lúc nhìn thấy nàng ở Hạc Thành, ta chỉ nguyện có thể cùng nàng nắm tay kiếp này… Vốn chỉ là lợi dụng, nhưng bây giờ… Ta hận không thể khắc tên của chúng ta lên đá nhân duyên, không chỉ có kiếp trước, đời này kiếp này, hay là ngàn kiếp ngàn đời,

ta muốn ở bên nàng thật lâu dài, vĩnh viễn ân ái… Ta biết công chúa cũng thích ta."

Bộ Khê Khách cười, lau nước mắt, nói: "Ta nhận ra… Hóa ra truyền thuyết từ trước đến nay đều không phải giả, khi gặp được nhau, sẽ biết vui mừng trong mắt là thật. Tình Lan, ta muốn chúng ta ở bên nhau, ta muốn sự ấm áp của nàng trọn đời bao bọc lấy ta…"

Hắn nhẹ nhàng cầm tay nàng, thanh âm khàn khàn, nhẹ giọng: "Ta muốn… có nàng."

Tình Lan chăm chú nhìn vào mắt hắn, nàng tựa như thấy được chính mình trong mộng, ở trên tuyết sơn, nhìn bóng lưng một người. Nàng giống như vĩnh viễn đứng sau lưng hắn, chờ hắn quay đầu, mỉm cười với mình.

Sau đó nàng nhẹ giọng trả lời: "… Công tử, chàng thật tốt."

Hai mắt Tình Lan ngấn lệ mông lung, nàng đáp: "Bộ Khê Khách, chàng… thật tốt."

"Bộ Khê Khách chỉ có lời này thật lòng với công chúa, vẫn còn có thể khiến công chúa khen mình tốt." Bộ Khê Khách cười nói, "Bộ mỗ nguyện ý lấy hoan hỉ đổi hoan hỉ, dùng chân tâm đổi chân tâm, mong công chúa có thể cùng Bộ mỗ ở chung đêm nay, chung cuộc đời này, ngàn sinh vạn thế, đời đời kiếp kiếp."

Hắn nói xong lại dập đầu lần nữa, đứng dậy vươn tay ra, nói: "Công chúa có nguyện ý không?"

Tình Lan gật đầu, đưa tay cho hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Ôi, ngày mai sẽ đăng nữa. Không nắm chắc thời gian vui chơi. . . Ho khan một cái. Ngoài ra, nói một chút về trứng màu của chương này.

Tên trên đá nhân duyên sau này sẽ công bố. Còn cả đời này diễn ra như thế nào, tôi sẽ nói rõ ở phiên ngoại. Đời trước, Tiêu Lan Khanh sau khi Bộ Liên Hoa qua đời, lên Tắc Sơn cầu kiến thần vu có liên quan tới kiếp này.

Trứng màu nhỏ: Tô Đông Ly, tức là Tô Bắc Tương. Đời này đã có vợ, còn ở trong đội cố vấn của Hạ tộc, song thương xuất sắc, nhân duyên tốt vô cùng (Chậc chậc, kiếp trước tình cảm không đậm, nhân duyên cũng không tốt, phụ nữ càng kém duyên hơn, đời này tôi bổ sung cho hắn haha).

Trứng màu nhỏ thứ hai: Dẫu sao A Lan đời trước cũng là quân chủ, ngủ với quân chủ phải thật thà. Cho nên Bộ Liên Hoa không thay đổi việc thẳng thắn trước khi ngủ với nhau, mong đối phương tin tưởng mình thật lòng mà không phải có ý xấu. Tiểu công chúa vì vậy liền bị hắn quỳ lạy.

Chương 14: Hoa sen nở rộ trong tiểu viện

Ráng chiều đỏ rực xuyên qua khung cửa sổ giấy chiếu vào phòng, Bộ Khê Khách hai tay chống trên mặt đất, nhìn Tình Lan một lượt.

Tình Lan xấu hổ bụm mặt, lấy tay áo phất hắn: “Không được tiếp tục nhìn!”

Bộ Khê Khách cười nói: “Làm sao có thể nhịn xuống không nhìn?”

Hắn giơ hai ngón tay, dáng vẻ giống như người đi bộ, đi tới bả vai Tình Lan, nâng lên một cái ‘chân’ nhẹ nhàng chọc chọc gò má nàng.

“Cộp cộp cộp… tiểu cô nương, nàng không cần thẹn thùng, mau để tay xuống, nhìn ta một chút, nói chuyện với ta.”

Tình Lan rụt rè hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được tò mò, từ từ buông tay xuống, nhìn hắn.

Bộ Khê Khách nói: “Bây giờ, có một tiểu tướng quân dũng cảm muốn tìm tiểu công chúa của hắn… Nàng nguyện ý giúp hắn tìm tiểu công chúa không?”

Hắn đung đưa hai ngón tay, đứng nghiêm, làm dáng vẻ quỳ xuống, vái lạy Tình Lan.

Tình Lan cảm thấy rất thú vị, đỏ mặt cười gật đầu: “Được nha.”

Bộ Khê Khách rũ mắt cười, tiếp tục diễn: “Vậy bây giờ ta phải đi nơi nào trước đây? Ừm, nếu muốn gặp công chúa, tất nhiên phải trèo đèo lội suối.”

Hai ngón tay của hắn 'vênh váo tự đắc' bước khoan thai dọc theo cổ Tình Lan xuống dưới, tới ngực nàng, Bộ Khê Khách cười nói: "Đợi ta trèo qua ngọn núi này…"

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng di chuyển về phía ngực nàng nhô lên, đứng ở trên đó.

Bộ Khê Khách nói: "A… Ngọn núi thật mềm mại, núi này có tên không? Nếu chưa đặt tên, vậy ta sẽ gọi là Nhuyễn Hương Phong."

Tình Lan dùng tay đẩy hắn, giận dữ nói: "Tướng quân mau im miệng, xin đừng nói nữa!"

"Cộp cộp cộp cộp…" Bộ Khê Khách thiếu chút nữa cười ngất, một bàn tay khác bắt được tay nàng, tay còn lại vẫn đang dùng 'hai chân' trượt xuống Nhuyễn Hương Phong, đi tới bụng nàng. "Ừm, chỗ này bằng phẳng như bình nguyên, bước chậm lại, nơi đây chắc chắn có đất đai màu mỡ, thích hợp cày cấy làm ruộng, năm sau nhất định sẽ có thu hoạch…"

Tình Lan sửng sốt hồi lâu, bỗng nhiên kịp phản ứng với ý tứ của hắn, nhấc mình lên một chút, toàn thân nóng bừng, không nhịn nổi khẽ kêu thành tiếng, nhỏ giọng mắng hắn: "Tướng quân thật không biết xấu hổ!"

Nhưng vẫn không ảnh hưởng đến Bộ Khê Khách chơi đùa, hắn tiếp tục nói: "Ai nha, chẳng qua là… Mảnh đất này trước khi trồng trọt, cần cày bừa một chút."

Cày bừa? Cày bừa cái gì? Tình Lan nghẹn một hơi, ngơ ngẩn.

Bộ Khê Khách điều khiển hai ngón tay, chấm chấm trên bụng của nàng, rồi đi tới chỗ thắt lưng, buồn rầu nói: "Đất đai này bị cẩm y che lấp, nào có thể trồng trọt? Không ổn không ổn, cần phải lột cẩm y ra trước, giống như… bóc hạt sen vậy."

Dứt lời, hắn kéo chiếc đai lưng, nhẹ nhàng rút nó ra.

Hắn ngước mắt, nhìn về phía Tình Lan. Hơi thở của Tình Lan theo đó cũng dồn dập lên, mỗi một lần hít vào đều cháy bỏng, âm thanh của nàng run rẩy, nói: “Tướng quân, không được…”

“Nhưng tiểu tướng quân còn chưa tìm được tiểu công chúa.” Bộ Khê Khách thanh âm khàn khàn nói, “Chưa tìm được tiểu công chúa, sao phải dừng bước chân?”

Hắn quấn quanh một chiếc đai khác, hỏi nhỏ: “Muốn hắn dừng lại sao, điện hạ?”

Tình Lan từ chối trả lời câu hỏi này, nàng che mặt, vặn vẹo một chút, rốt cuộc cũng gật gật đầu.

Bộ Khê Khách cười khẽ thành tiếng, nâng tay, dây áo bị cuốn theo đai lưng, từ từ xõa ra.

Bộ Khê Khách lột được lớp thứ nhất, vui vẻ nói: “A, còn có thật nhiều lớp, đây là một thân thể sống, phải cẩn thận sửa sang.”

Tình Lan cong chân, làm bộ muốn đá hắn, lại bị Bộ Khê Khách túm được, vui vẻ: “Quên mất còn có chúng nó, cũng phải lột ra thì tiểu tướng quân mới tìm được tiểu công chúa.”

Hắn tháo nút váy, làm lộ ra hai chân trắng bóng của Tình Lan.

Bộ Khê Khách ôm chân nàng, vòng qua eo, ngón tay lướt qua chân rồi trở lại bụng phẳng mềm mại.

Tình Lan che mắt khẽ than, chỉ muốn lăn lộn trên đất, trút hết sự xấu hổ và giận dữ của mình.

Bộ Khê Khách thong thả lột ra từng lớp y phục của nàng, đến cuối cùng chỉ còn lại một chiếc yếm mỏng manh, nút thắt rủ xuống trên ngực, Tình Lan rõ ràng cảm thấy hô hấp của hắn thay đổi, âm thanh cũng trở nên cao hứng.

“Hóa ra còn có nó!” Bộ Khê Khách nói, “Suýt thì quên còn có nó.”

Hắn rút dây cột chiếc yếm, chậm rãi kéo tầng vải mỏng này xuống.

“Bây giờ mới giống tháo khăn tân nương…” Mắt Bộ Khê Khách sáng lên, khuôn mặt cũng ửng đỏ, sâu kín nói: “Hóa ra Nhuyễn Hương Tuyết Phong* lại xinh đẹp như vậy…”

(*) Núi tuyết mềm mại thơm tho, núi tuyết chỉ cái gì mời các bạn tự bổ não :v

Tình Lan giơ một tay che ngực, hai chân không ngừng đạp eo hắn, ưm một tiếng, lại cảm thấy âm thanh này quá mất mặt, mím môi thật chặt, không dám phát ra tiếng nữa.

Bộ Khê Khách trấn an nàng, túm lấy chân nàng, nói: “Tiểu cô nương, nàng không nên đổ thêm dầu vào lửa…”

Vào giờ khắc này, thân thể Tình Lan đã trần trụi hiện ra trước mặt hắn, cẩm y đỏ rực ánh lên làn da trắng như tuyết, đường cong uyển chuyển động lòng người.

Bộ Khê Khách lẩm bẩm: “Trước khi ra cửa ta đã uống rượu sao?”

Tình Lan ngẩn ra, bỏ cánh tay che mắt xuống, chớp chớp mắt hồi tưởng một phen, nói: “Không nghe được mùi rượu.”

Bộ Khê Khách nhướn mày: “Vậy sao ta lại hơi say rồi…”

Ngón tay của hắn từ gò má Tình Lan chậm rãi trượt xuống, lướt qua chiếc cổ mảnh dài tinh tế của nàng, qua đôi tuyết phong xinh đẹp

mềm mại, trượt đến bụng nhỏ, sau đó hắn ngừng lại, từ từ vén tiết khố của nàng lên, nói: “Hóa ra tiểu công chúa ở chỗ này… Tìm được rồi.”

Hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, Tình Lan che miệng, run rẩy.

Bộ Khê Khách ngẩng đầu cười nói: “Ừm, tiểu công chúa trân châu, bị nhốt ở giữa miệng trai, muốn gặp nàng cũng thật lao lực, hết lần này đến lần khác công chúa còn xấu hổ, khép miệng trai lại không cho ta nhìn…”

Tình Lan buồn bực nói: “Chàng muốn nhìn thì nhìn, muốn, muốn chơi đùa thì chơi đùa, nhưng đừng nói thành lời nữa!”

Bộ Khê Khách ha ha cười mấy tiếng, lăn mình qua, cả người đè xuống, kéo tay nàng ra, thấy ánh mắt ngấn lệ của nàng, nhẹ giọng nói: “Điện hạ thẹn thùng sao?”

Hắn túm được tay Tình Lan, hôn ngón tay nàng, nói: “Điện hạ, nếu tìm được tiểu công chúa rồi, sao không để tiểu công chúa trông thấy tiểu tướng quân của chúng ta.”

Hắn nói xong, đưa tay Tình Lan ấn vào đai lưng của mình.

“Mời công chúa.” Bộ Khê Khách nói, “Bộ mỗ từ nhỏ tới lớn, ghét nhất người khác tới gần mình, đai lưng này, trừ bỏ Bộ mỗ tự làm, chưa từng mượn tay người khác giúp… Hôm nay nếu tiểu công chúa không chê, hãy cởi nó ra đi, từ nay về sau, ngoại trừ ta, chỉ có nàng mới có thể chạm vào nó.”

Tình Lan hít sâu một hơi, run rẩy đưa tay tháo đai lưng của hắn, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt Bộ Khê Khách rơi vào trên ngực nàng.

Tình Lan giơ tay che mắt hắn: “Không cho phép nhìn!”

Bộ Khê Khách cười thành tiếng, nói: “Oan uổng… Chẳng qua mới lúc nãy công chúa hít vào, tuyết phong cao lên rất nhiều, căng tràn trước mắt Bộ mỗ, Bộ mỗ không thể không nhìn.”

Tình Lan tức giận, rút đai lưng của hắn, lột y phục hắn ra.

Ngực của Bộ Khê Khách cũng lộ ra ngoài.

Bộ Khê Khách thấy nàng sửng sốt, trầm thấp cười, nói: “Thân thể Bộ mỗ không bằng công chúa, thổ địa cũng không màu mỡ, trồng trọt chẳng có thu hoạch, cho nên công chúa vẫn thích hợp cày cấy kết quả hơn.”

Tình Lan nhẹ nhàng đánh lên mặt hắn, hai mắt ngập nước, trân châu lấp lánh.

Bộ Khê Khách nói: “Phải, ta không nghèo túng. Ta biết là nàng đau lòng… Nhưng Bộ mỗ có trời cao bảo hộ, những cái sẹo này đều là vết thương nhỏ, thấy không, chưa nơi nào là vết thương trí mạng, sau này tốt lên rồi, nếu nàng nhìn không kỹ, ngay cả sẹo cũng sẽ chẳng thấy.”

Tình Lan hấp háy mũi, chóp mũi hồng hồng.

Bộ Khê Khách cười nói: “Công chúa đừng khóc, đây không phải là ta muốn nàng xem, công chúa chớ quên, tiểu tướng quân vẫn còn chờ công chúa đấy.”

Hắn nắm tay Tình Lan, tháo rớt lưng quần.

Tình Lan nhắm mắt, lại trộm hé nhìn.

Bộ Khê Khách cười rộ lên: “Cho nàng xem, cũng chẳng cấm nàng nhìn, nàng cứ to gan lên chút, yên tâm mà ngắm…”

Tình Lan vung móng vuốt, ngao ngao muốn cào cái tên không biết xấu hổ này.

Bộ Khê Khách đè xuống, ôm nàng cười ngây ngô, lại cảm thán: “A… Thật mềm.”

Hắn chống người lên, tìm được môi Tình Lan, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau, tâm hữu linh tê*, hai bờ môi dán chặt lại, say sưa quấn quít.

(*) thần giao cách cảm

Sau một lúc lâu, Bộ Khê Khách cười nói: “Cô nương chẳng lẽ làm bằng nước, khóc do vui mừng, hai tại Bộ mỗ làm nàng khổ sở?”

Trên mặt Tình Lan lấp lánh nước, ướt sũng, ngay cả đôi môi đỏ mọng cũng bị thấm nước, hơi hé mở thở dốc.

Nàng nói đứt quãng: “Chàng hỏi lại lần nữa, ta sẽ khổ sở cho chàng xem!”

Bộ Khê Khách yên tâm, lại lần nữa xâm chiếm từng tấc da thịt nàng, nói: “Tốt, đây chính là vui mừng!”

Hắn bắt đầu từ môi, chầm chậm hôn đến cổ, lại lưu luyến ở hai đỉnh tuyết phong, hết lần này đến lần khác nếm thử quả anh đào trên núi tuyết.

Sau đó, ngón tay hắn thâm nhập vào mật địa, khàn giọng nói: “Tiểu công chúa tại sao lại rơi lệ không ngừng?”

Tình Lan biết hắn đang nói cái gì, chẳng qua lúc này bản thân như muốn hóa thành một bãi xuân thủy, làm sao có khí lực mắng hắn, không thể làm gì khác hơn là cố gắng giật chân, muốn khép lại.

“Phí công.” Bộ Khê Khách cười nàng, “Điện hạ hoan nghênh ta sao? Nếu không chào đón, để ta ăn bế môn canh, ta cũng sẽ không oán hận một câu nào.”

Mồ hôi trên người tuôn như mưa, Tình Lan cắn răng, không phản kháng nữa.

Thân thể của hắn thật nóng, nóng hơn nàng nhiều lắm, giống như đem tất cả giá rét trên người nàng xua tan đi vậy.

Bộ Khê Khách ôm nàng, mồ hôi nhỏ xuống, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu cô nương… Nàng thả lỏng chút, để tiểu tướng quân vào cửa gặp tiểu công chúa!”

Trên lông mi Tình Lan còn vương nước mắt trong suốt, nàng nhắm mắt, che miệng, thật lâu sau, nói: “Chàng… chàng vào đi!”

Câu này của công chúa, hào hùng vạn trượng, Bộ Khê Khách giống như nghe được tiếng kèn xung phong, ánh mắt trầm xuống, nói: “Được, cẩn tuân theo lệnh điện hạ.”

Lúc sau, Tình Lan lặng tiếng trong chốc lát, ôm Bộ Khê Khách khóc, đầu tiên là nức nở thút tha thút thít, sau lại hỏi hắn: “…Chàng… Nơi này… Có ai không?”

Bộ Khê Khách gắt gao ôm nàng, vuốt ve tóc nàng, sợ tới mức không dám cử động thêm, cắn đầu lưỡi duy trì một chút lí trí, run rẩy cười nói: “Ở đâu… Ở đâu có người, phù của ta… Đừng nói là người, ngay cả quỷ thần… cũng phải tránh xa ba thước…”

Tình Lan càng ôm chặt hơn, khóc lớn lên.

Không giống như đau, ngược lại, tiếng khóc của nàng tựa như trong lòng trống rỗng, chờ đợi thật lâu, rốt cuộc cũng được lấp đầy, rốt cuộc ổn định lại.

Bộ Khê Khách nhẹ giọng dỗ nàng, không tự chủ được cũng đỏ mắt, tiểu tướng quân lại càng vội vàng hơn, không ngừng ám chỉ hắn xông lên phía trước xâm chiếm thổ địa.

Bộ Khê Khách nói: “Rất… rất ấm, chẳng qua là… Nếu điện hạ tiếp tục, nên thả lỏng chút… Sẽ không khó khăn như vậy nữa.”

Tình Lan giống như không còn sức lực, buông đôi tay đang vòng qua bả vai hắn, cả người rơi xuống, che miệng, gật đầu một cái.

Hai người lại tách ra, Bộ Khê Khách nhíu mày, cười nói: “Xem ra, tiểu tướng quân lại muốn gõ cửa, vào tìm tiểu công chúa.”

Tình Lan giận dữ trừng mắt, mềm nhũn phóng cho hắn một cái liếc mắt như dao.

Chẳng biết tại sao, nàng nhớ lại lúc đầu đi tới Tiểu Lâu Lan, Bộ Khê Khách đẩy cửa ra, mời nàng tới xem hồ sen, đã nói: “Điện hạ, mời.”

Lúc ấy nàng đáp lễ ra sao?

Nàng đáp lại: “Tướng quân, mời.”

Đúng vậy, tướng quân, mời…

Hai người bọn họ rốt cuộc là phu thê đồng thể*, vô số lần từng tỉnh mộng buồn bã mất mát, vô số lần hoảng hốt mong chờ và sợ hãi, rốt cuộc giờ khắc này đã tan thành mây khói.

(*) vợ chồng như một thể, liền tâm

Nàng không sợ nữa.

Nàng không mất đi thứ gì, nàng có được hắn, tại một khắc này đây, vô cùng kiên định, hạnh phúc.

Hai người vận động, tiếng thở dốc dày đặc tràn ra, Bộ Khê Khách thấp giọng hỏi: “Vì sao che miệng?”

Tình Lan do dự thật lâu.

Ma ma không có ở đây, xung quanh cũng chẳng có người ở, chỉ có gió, có trăng, có một bồn nước ấm, một hồ hoa sen.

Tình Lan bỏ tay ra, lập tức bị Bộ Khê Khách nắm lấy, mười ngón tay đan nhau đè trên gối.

Tình Lan mềm mại hừ một tiếng, mỗi lần ân ái, khuôn mặt đỏ ửng đã để lộ ra sự vui sướng và thỏa mãn của nàng.

“Bộ, Bộ Khê Khách…” Tình Lan không khống chế được nước mắt, lệ rơi đầy mặt nói, “Ta… ta không khóc…”

“Ta biết…” Hắn nói, “Điện hạ thấy nước mắt của ta sao? Ta quá… vui mừng.”

Cái ôm đêm nay, tựa như đã mất mà tìm lại được, tựa như cửu biệt* gặp lại.

(*) xa cách từ lâu

Nhân gian đều hân hoan.

Chương 15: Điệp Phi giá y

Tình Lan bị đói mà tỉnh.

Nàng mở mắt, vốn muốn đẩy Bộ Khê Khách đang ôm mình ra, nhưng người hắn thật ấm áp, Tình Lan không những chẳng đẩy được hắn, lại còn chui sâu vào ngực hắn. Lúc sau, nàng phát giác mình và Bộ Khê Khách đều đang khỏa thân, kinh hô một tiếng, co lại thành một đoàn.

Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười bực bội, Tình Lan biết hắn tỉnh, đánh vào bả vai hắn tựa như mèo cào.

Bộ Khê Khách thuận thế ôm càng chặt hơn, thanh âm khàn khàn hỏi nàng: “Lại xấu hổ rồi? Mỗi lần thẹn thùng là đánh ta, công chúa cũng quá bá đạo đấy.”

Tình Lan rầm rì nói nhỏ, meo meo, sau đó nàng e thẹn đáp: “Ta đói.”

Bộ Khê Khách không ngủ nữa, lập tức mở mắt ra, nâng cằm nàng lên đánh giá, tức cười nói: “Nhìn nào, quả thật mặt nhỏ hơn một vòng so với ban ngày, xem ra vừa nãy ta đã dốc cạn sức lực, khiến nàng đói bụng…”

Tình Lan hừ một tiếng: “Im miệng, nói nhiều như vậy còn chưa đủ sao?

Bộ Khê Khách cười ha hả, tay trượt vào trong chăn, chạy dọc theo sống lưng bóng loáng của nàng xuống dưới, ngón tay vờn quanh chỗ xương cụt.

Nơi đó giống như cái chốt mở, Tình Lan cong người run lên, cả giận: “Mau dừng tay!”

Bộ Khê Khách khoan thai nói: “Điện hạ chớ hiểu nhầm, ta chỉ sờ chỗ khác của điện hạ xem có bị đói, gầy đi không…”

Tình Lan cắn lên bả vai hắn, Bộ Khê Khách ‘á’ một cái, nhẹ giọng nói: “A… Điện hạ cắn người thật đau.”

Tình Lan: “Chàng còn không đứng đắn như vậy, ta sẽ cắn đau chàng đấy!”

Bộ Khê Khách cười tủm tỉm, chống đầu, ưu tai du tai* nhìn nàng, ung dung chậm rãi nói: “Mặc dù điện hạ răng nhọn miệng sắc, cắn người rất đau, nhưng Bộ mỗ vui vẻ cam chịu, cầu còn chẳng được.”

(*) vui vẻ nhàn nhã

Tình Lan: “Hức.” Tức chết nàng, không biết xấu hổ!

Bộ Khê Khách ôm nàng, lại nói: “Đói bụng à, vậy, muốn ăn hạt sen không? Ăn xong, ta đến phòng bếp nhìn xem có bột gạo không… Làm cho nàng một chén mì, thế nào?

Tình Lan ngạc nhiên nói: “Tướng quân sẽ nấu?”

“Đương nhiên.” Bộ Khê Khách nói, “Chẳng qua ta chỉ biết làm chút cơm canh đơn giản, xin điện hạ đừng ghét bỏ.”

Dứt lời hắn đứng dậy khoác áo.

Tình Lan vuốt chiếc chăn mới tinh, kỳ quái hỏi: “Chàng lấy chăn nệm ở đâu?”

Khi nãy nàng xuân thủy rạo rực, căn bản không chú ý những thứ đồ dùng này hắn lấy ở đâu ra.

Bộ Khê Khách phủ thêm áo ngoài, đứng dậy, nắm tóc, tìm dây cột tóc và đai lưng.

Tình Lan sờ sờ mũi, vội vàng cúi đầu không nhìn hắn nữa.

Bộ Khê Khách nói: “Ta đến cách vách lấy, chăn mới. Nơi này là chỗ ta nghỉ chân ở Tiểu Lâu Lan, nhưng ta chưa bao giờ qua đêm ở đây, những thứ này đều mới…”

Hắn nói xong, dùng chân mở cửa tủ, tìm được một bộ đồ mới màu tím nhạt, mặc từng món vào xong mới quay lại, nghiêng đầu khó xử nói: “Tiểu cô nương mặc gì được đây? Cũng mặc quần áo của ta sao?”

Tình Lan kéo y phục cũ của mình trong chăn ra, phát hiện chúng đã bị trận vận động kịch liệt trước nửa đêm cùng với xuân thủy vò nát ướt, nhất thời nôn nóng, tức giận trong lòng, vo viên y phục ném vào đầu Bộ Khê Khách.

“Đáng ghét!”

Bộ Khê Khách cười ngã xuống đất, ôm lấy y phục của nàng, vui vẻ nói: “Điện hạ của ta ban y phục, mạt tướng nhất định sẽ cất kỹ vật trân quý.”

Tình Lan: “Không cho chàng lấy đi! Trả ta!”

Bộ Khê Khách nói: “Ta tìm bộ mới cho nàng.”

Hắn lại tìm được một bộ nam trang trong ngăn tủ: “Nàng mặc tạm đồ của ta trước đã, ngày mai, ta cho người kiếm vải, may cho nàng một bộ y phục rực rỡ…”

Tình Lan rúc ở trong chăn lau nước mắt, ủy khuất nói: “Ngày mai ta trở về, ma ma nhất định sẽ lải nhải, nếu ta mặc y phục không chỉnh

tề quay lại, há chẳng phải bọn họ đều biết…”

Bộ Khê Khách vội vàng bò qua an ủi: “Làm sao mà biết được, ngày mai ta nhất định sẽ để nàng ăn mặc chỉnh tề trở về, trượng phu trong đêm tân hôn may y phục rực rỡ cho tân nương là tục lệ của Hạ tộc chúng ta… Ngày mai ta tự tay làm cho nàng, nàng yên tâm, dù chưa thử qua, nhưng ta nhất định sẽ cắt cho nàng một bộ y phục xinh đẹp rực rỡ nhất…”

Tình Lan lộ ra non nửa khuôn mặt, mắt chớp chớp long lanh, rụt rè hỏi: “Chàng cắt sao?”

“Dĩ nhiên, nàng là tân nương của ta, cho nên ta phải may y phục rực rỡ cho nàng rồi.” Bộ Khê Khách nhẹ nhàng nhéo cằm nàng, dướn người lên cho nàng một cái hôn an ủi.

“Bây giờ, vi phu làm đồ ăn cho tiểu nương tử trước đã.”

Hắn kéo cửa ra, bởi vì chưa tìm được dây buộc mà thả tóc, tản bộ ngoài sân vắng tới cạnh hồ sen, hái đài sen cho nàng.

“Ăn ngó sen không?” Hắn hỏi xong, lẩm bẩm, “Vẫn nên ăn, mới lấy rất giòn, nàng sẽ thích.”

Tình Lan cọ tới cọ lui, lén mò được cái yếm và váy của nàng trong chăn, đem những thứ có thể mặc chồng từng lớp lên người, khoác chăn, trộm đứng cạnh cửa nhìn Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách lau tay, lột mấy viên hạt sen trước, bỏ vào miệng mình, ngẩng đầu cười với nàng.

Gió đêm ấm áp ở Tiểu Lâu Lan luồn qua tóc hắn, hắn cười rộ lên, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, cả người giống như hồ ly thỏa mãn vì vừa được ăn uống no say, trong miệng nhai hạt sen, bước tới nửa quỳ xuống, hỏi nàng: “Điện hạ nghĩ nên ăn thế nào?”

“Còn có thể ăn như thế nào?” Tình Lan bám vào cạnh cửa, nhỏ giọng nói, “Không phải… Giống như chàng, ăn sống sao?”

Bộ Khê Khách nói: “Aiz, để ta giải thích. Ta hỏi nàng muốn ăn giống như trong truyền thuyết của Hạ tộc ta, hay là muốn… ta đút cho nàng?”

Gò má Tình Lan ửng hồng, cho dù trong lòng muốn, cũng sẽ không bảo hắn đút cho mình, vì vậy, nàng nói: “Ta tự ăn là được, cần gì chàng phải đút?”

Bộ Khê Khách giảo hoạt cười, nói: “Vậy chính là, tân nương chọn cách ăn truyền thống của Hạ tộc ta?”

Tình Lan gật đầu: “Dù sao cũng không cần chàng đút.”

Bộ Khê Khách nói: “Được, đây là nàng chọn đấy nhé.”

Hắn nói xong, cầm hạt sen mới lột trong tay bỏ hết vào miệng mình, kéo Tình Lan vào ngực, nắm cằm nàng, hôn xuống.

Tình Lan mở to mắt, giãy giụa một hồi, ôm cổ hắn, khẽ rên ô ô.

Cứ như vậy, đầu lưỡi hắn đẩy hạt sen vào trong miệng nàng, lại nhân cơ hội nấn ná khuấy loạn một phen.

Lát sau, Bộ Khê Khách buông nàng ra, ăn luôn mấy hạt sen mình đang nhai dở, híp mắt nhìn biểu tình của Tình Lan.

Tình Lan che miệng, toàn thân đều ửng hồng, yên lặng xoay người, đưa lưng về phía hắn, ăn hạt sen trong miệng.

Bộ Khê Khách nở nụ cười, khen: “Răng môi lưu hương.”

Tình Lan quay đầu trợn mắt nhìn hắn, vốn định mắng hắn hỗn đản, bụng lại kêu lên.

Bộ Khê Khách nghe được, nhướn mày nói: “Ha, xem ra là rất đói, đến bụng cũng mắng ta.”

Hắn nói: “Ta phải nấu cơm cho tiểu cô nương, tiểu cô nương muốn đi cùng không?”

Tình Lan muốn đi, nhưng mình chỉ mặc hai kiện y phục nhăn nhúm, còn có thể thấy cả yếm bên trong, nếu ở phòng bếp đụng phải người khác, nàng nhất định sẽ xấu hổ đến mức trốn vào hồ sen mất!

Bộ Khê Khách phủ thêm cho nàng áo của mình, y phục rộng thùng thình khoác trên người Tình Lan, vạt áo thừa kéo lê trên đất, làm cho Tình Lan trông thập phần nhu nhược đáng yêu, lại mời gọi chơi đùa.

Bộ Khê Khách nói: “Ta xem, cũng không cần chờ đến sáng mai, đợi nàng ăn no bụng, ta liền tới nhà kho tìm vải, làm y phục rực rỡ cho nàng.”

Tình Lan gật đầu, sợ trong bếp có người trực đêm, sống chết không chịu để hắn ôm đi, túm góc áo hắn, chậm rãi đi theo sau, đến phòng bếp.

“Nơi này thật sự không có ai.” Bộ Khê Khách nói, “Chúng ta là người hằng năm đánh giặc, không có thói quen mang theo người hầu hạ cuộc sống thường ngày, quá phiền phức… Tiểu Lâu Lan là nơi chúng ta đóng quân, người đều ở trong quân trướng, sẽ không đến ở trong nhà, nàng cứ thoải mái đi.”

Bộ Khê Khách tìm chút nguyên liệu nấu ăn, đặt nồi nước sôi, bắc xuống, lại vớt chút rau muối trong hũ ra, rửa sạch ngó sen, cắt xong rồi đưa cho Tình Lan.

“Điện hạ nhất định chưa từng ăn những thứ này.” Bộ Khê Khách nói, “Lần trước ta đến Tiểu Lâu Lan muối chút thức ăn, còn thêm mật

vào, chua ngọt ngon miệng, nàng ăn cùng ngó sen, vừa giòn lại ngọt, là món khai vị rất tốt."

Tình Lan dùng hết sức, cuộn ống tay áo rộng lên, cầm đũa, ưu nhã cắn một miếng nhỏ, thật giòn.

Bộ Khê Khách thấy cặp mắt nàng sáng lên, nhất thời có cảm giác thành tựu, vui vẻ nói: "Ta biết nàng sẽ thích mà."

Tình Lan nhỏ giọng hỏi: "Ta… có thể ăn thêm một ít không?"

"Tại sao lại không?" Bộ Khê Khách nói, "Ở đây không có ai ghi lại ngôn hành cử chỉ của nàng, nàng thích gì thì làm nấy, uống rượu không? Ta còn cất Thiên Thu túy, muốn uống ta sẽ đào lên cho nàng, ở dưới tàng cây mai đằng kia."

Tình Lan: "Không được không được."

Hôm nay nàng đã thể nghiệm mùi vị tóc tai bù xù, y phục không chỉnh tề, đã sớm vượt quá quy củ, tuy ngoài mặt không thể hiện, nhưng trong lòng vẫn treo lơ lửng, sợ hãi vu vơ, vạn lần không thể buông thả chính mình say rượu hồ nháo.

Bộ Khê Khách nấu xong mì, cầm chén đưa cho nàng, chọn một sợi mì, thổi thổi, đút cho nàng ăn.

Tình Lan nuốt miếng đầu tiên, mới nói: "Ta tự làm."

Bộ Khê Khách cười nói: "Ta sợ nàng bị bỏng… Nàng từng ăn mì mới nấu chưa? Đồ đưa đến trước mặt nàng, khẳng định không phải mới vớt từ trong nồi ra, mới mẻ như hôm nay, nhất định là lần đầu tiên nàng ăn."

Tình Lan dương dương tự đắc nhấc cằm, nói: "Ngược lại ta không quan tâm cái đầu tiên này, cái ta quan tâm là tô mì này do phò mã làm cho ta. Đây là lần đầu tiên ta được ăn, có lẽ, cũng là công chúa

đầu tiên được ăn, từ cổ chí kim, phò mã tự mình nấu mì chỉ có người trước mặt ta."

Nàng ôm chén, trên mặt đầy ý cười, uống một ngụm canh xong, run lên, nhỏ giọng thở dài nói: "Oa, thật là ấm áp."

Bộ Khê Khách nâng cằm nhìn nàng ăn hết mì, cả nước dùng cũng uống sạch, trong mắt đều là ôn nhu vui mừng, lẩm bẩm nói: "Đáng giá."

Sau khi Tình Lan ăn no, cả người ấm áp, so với vừa nãy hoạt bát thêm mấy phần, đi đường như sắp nhảy lên.

Bộ Khê Khách xoay người, hướng mặt về phía nàng, kéo tay nàng, vừa lui về sau vừa đề nghị: "Chúng ta đợi lát nữa đi xem mặt trời mọc ở Tê Sơn đi!"

Tình Lan ngẩng mặt lên, tròng mắt càng sáng hơn, nàng nói: "Có thể đi ư? Đi lên như thế nào?"

Bộ Khê Khách cười một tiếng, nói: "Ta cõng nàng lên. Bây giờ nàng còn thấy đau không?"

Cũng may Tình Lan mặc y phục của Bộ Khê Khách, tay áo rất rộng, có thể che kín gương mặt thẹn thùng của nàng.

Tình Lan dùng hai tay áo bụm mặt, dậm chân nhẹ, nhỏ giọng nói: "Đáng ghét!"

Bộ Khê Khách nói: "Đi nhé, ta ôm nàng đến nhà kho."

Tình Lan dè dặt lắc đầu, nhưng Bộ Khê Khách đã bước nhanh về phía trước, vác nàng lên vai chạy: "Thẹn thùng cái gì! Cùng ta thân mật như vậy rồi, còn phải xấu hổ sao? Ta còn chưa hỏi tiểu tân nương của ta, nàng thích màu gì? Chờ lát nữa, vi phu sẽ tìm cho

nàng hết, từng món một khoác lên người nàng, làm cho nàng một bộ y phục rực rỡ đẹp mắt nhất."

Tình Lan cắn bả vai hắn, mắng: "Chàng là sơn phỉ sao? Chàng thích cướp người đến thế à?"

Tâm tình Bộ Khê Khách rất tốt, hắn nhướn mày nói: "Nói thật lòng, Bộ mỗ cũng coi như thư sinh trong quân, quân tử trong các tướng sĩ, nhưng từ khi gặp công chúa, liền không cách nào cư xử đoan chính được. Thấy nàng, tâm liền ngứa, muốn đoạt nàng đi, vĩnh viễn che chở trong ngực…"

"Xì!" Nghe hắn trêu chọc một đêm, Tình Lan biết cái miệng của hắn lợi hại nhất, mắng, "Da mặt tướng quân sợ là còn dày hơn tuyết trên Tê Sơn."

Bộ Khê Khách cao giọng cười to, nói: "Ha ha ha ha, điện hạ quả nhiên là một cô nương mồm miệng lanh lợi, học nhanh như vậy, tốt, tốt, khá hợp ý ta!"

Chờ khi tới nhà kho, Bộ Khê Khách dọn vải vóc ra, tay cầm kéo lên, nói: "Nếu công chúa thích màu gì thì Bộ mỗ sẽ làm."

"Lan phương." Hắn kéo ra mấy cuộn vải màu sắc khác nhau, nói: "Nguyệt quang, lan phương, phượng dương hoa, bích thiên thương*…"

(*) tên các loại vải

Sau đó, hắn giơ kéo lên, lấy cuộn vải đỏ thẫm in hoa văn phượng vĩ*, ném về phía Tình Lan: "Điện hạ ngàn vạn lần chớ nhúc nhích."

(*) đuôi phượng

Cuộn vải đỏ thẫm như phượng hoàng bay lên trời, rặng mây đỏ bay về phía Tình Lan, chậm rãi rơi trên người nàng.

Bộ Khê Khách hạ kéo răng rắc, màu đỏ phượng dương hoa bọc trên người Tình Lan, dài ngắn vừa vặn. Tình Lan ngạc nhiên không thôi, cực kỳ hưng phấn nhưng không dám lộn xộn, mở to hai mắt, không nhịn được cảm thán: “Oa… thật lợi hại.”

Bộ Khê Khách lại cắt dây tua, bện thành chuỗi ngọc, thắt bên hông Tình Lan: “Ừ, váy phượng dương hoa xong rồi, này là lớp trong.”

“Kế tiếp là lan phương và nguyệt quang.” Bộ Khê Khách lấy vải màu lam nhạt, động tác như nước chảy mây trôi, tiêu sái làm thành áo ngoài rộng rãi, lại cắt một sợi nguyệt quang nhu hòa bện thành ngọc đái, thắt bên hông Tình Lan.”

Cuối cùng là một kiện bích thiên thương, như không trung lúc hừng đông, lụa mỏng màu xanh khói mênh mang. Bộ Khê Khách tung lớp sa này lên, lụa mỏng bay tới trên đầu Tình Lan, khoác lên người nàng. Bộ Khê Khách đo thân hình Tình Lan, lưu loát cắt tay áo.

Tình Lan đã nói không lên lời, bối rối thật lâu, nàng vui vẻ tâng bốc: “Tướng quân thật lợi hại!”

Hóa ra phò mã của nàng không chỉ là tướng quân, còn là đầu bếp và thợ may!

Bộ Khê Khách cất kéo đi, ôm quyền thi lễ, nói: “Khách khí khách khí, đây là tục lệ của Hạ tộc chúng ta, gọi là điệp phi, nam hài tập võ đều biết… Tổ tiên Hạ tộc muốn khai khẩn đất hoang, mỗi ngày đều bề bộn công việc, lúc cưới vợ cũng như vậy, sợ không kịp giờ lành, cứ tung vải vung kéo, làm giá y cho tân nương.”

“Hóa ra là thế…”

Bộ Khê Khách hỏi: “Kỳ quái hả? Mọi người đều nói tục lệ của Hạ tộc chúng ta rất kỳ quái.”

“Không…” Tình Lan nhẹ giọng nói, “Chẳng biết tại sao, lúc vải vóc rực rỡ bay tới trên người ta, ta cảm thấy… rất quen thuộc.”

Bộ Khê Khách đứng im thật lâu, mở miệng nói: “… Ta cũng thế.”

“Giống như mộng thành thật vậy.” Bộ Khê Khách cười nói, “Ta… đã cưới được đúng cô nương rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Đời trước, Bộ Liên Hoa sẽ dùng mấy thứ vải vóc này chơi trò điệp phi cắt thành y phục rực rỡ, lừa được A Lan đến tay.

emmmmm... Ta trích ra mà, thủ đoạn cua em gái của các ngươi đều giống nhau.

Chương 16: Ngàn âm động khuynh tình

Tình Lan nói muốn đi xem mặt trời mọc, nhưng chưa qua bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Lúc thức giấc, ánh nắng chiếu khắp phòng, Bộ Khê Khách đã dậy từ sớm, tinh thần sảng khoái, ngồi ăn cơm cạnh cửa, nhìn thấy nàng tỉnh liền quay đầu cười với nàng, ngoắc ngón tay nói: “Nàng đến đây, cho nàng nếm thử chút ‘Trong mật thêm dầu’ của Tiểu Lâu Lan.”

Tình Lan: “Đây là cái tên gì vậy! Chắc là chàng tự đặt đúng không!”

Bộ Khê Khách cười nói: “Nàng oan uổng ta rồi, đây là điểm tâm nổi tiếng của Tiểu Lâu Lan, mì vắt khỏa mật, chiên đến khi hai mặt vàng đều, trước khi vớt khỏi nồi tỉ mỉ quét ba lớp dầu lên trên, vừa ngọt vừa giòn xốp, cắn một cái mật bên trong chảy ra, cho nên gọi là ‘Trong mật thêm dầu’.”

Tình Lan cắn một miếng nhỏ, Bộ Khê Khách cầm ly trà chờ bên cạnh. Thấy nàng đã ăn gần xong rồi liền đưa ly trà tới để nàng uống trà thanh miệng.

“Thế nào?”

“Ngon lắm.” Tình Lan nói “Ta... lấy thêm một cái.”

“Ăn thêm đi, ăn thêm đi.” Bộ Khê Khách nói, “Không phải giữ mình, ngon thì ăn nhiều hơn chút.”

Quả thực ‘Trong mật thêm dầu’ này vị thật sự rất ngon, vừa cắn một miếng mật ấm bên trong liền chảy ra, trong miệng toàn là vị ngọt.

Tình Lan ăn từng ngụm lớn, ngước mắt bắt gặp Bộ Khê Khách nhìn mình không chớp mắt, thế là nàng cúi đầu làm bộ không nhìn thấy, nhưng mặt lại nóng lên.

Gương mặt này của nàng thật sự không ổn, da mặt quá mỏng, mấy ngày ngắn ngủi đã ửng đỏ vô số lần.

Nào ngờ Bộ Khê Khách còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng lau đi vụn đường trên khóe miệng nàng, rụt tay về liếm lấy.

Tình Lan nghẹn họng, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Bộ Khê Khách không thèm để ý những thứ này chút nào, gỡ một cây quạt khác bên hông xuống, vừa rót trà nóng vừa quạt.

Tình Lan nhìn chằm chằm cây quạt trong tay hắn.

“Cái này lấy từ khố phòng ra.” Bộ Khê Khách giơ cây quạt xếp màu trắng muốt hình dáng độc đáo trong tay lên, nói, “Thời gian mùa nóng ở Yến Xuyên không dài, chúng ta là những người đánh giặc trên sa trường lâu ngày cũng không cần đến quạt, cho nên vẫn luôn cất trong khố phòng, sáng nay pha trà sợ nước nóng quá nên mới lấy nó ra, rốt cuộc nó có đất dụng võ rồi.”

Tình Lan nhìn cán quạt trơn nhẵn bóng loáng, mang màu trắng sữa, hỏi: “Làm từ ngọc sao?”

Bộ Khê Khách khép quạt lại, cười cười, tay cầm cán quạt gõ gõ, nói: “Không phải, làm từ xương cốt.”

Tình Lan giật mình, ho khan một tiếng, Bộ Khê Khách vội vàng cầm chung trà lên thổi thổi, đưa đến bên miệng nàng: “Chậm chút chậm

chút, ta không tranh với nàng đâu."

Tình Lan nhận trà uống nhuận họng, nhỏ giọng nói: "Thất lễ rồi."

"Sao vậy." Bộ Khê Khách nói "Khi ở với ta thì điện hạ không cần để ý những nghi thức xã giao này, bình thường giữa phu thê làm sao phải sợ xấu mặt thất lễ chứ."

Tình Lan lại kinh ngạc nhìn chằm chằm cây quạt trong tay hắn.

Bộ Khê Khách cười: "Nếu nàng thích thì cứ nói với ta, của ta chính là của nàng, nàng cứ lấy đi."

Tình Lan mạnh mẽ lắc đầu, khoát tay nói: "Không được không được, chẳng qua ta cảm thấy cây quạt này... hình dáng kỳ lạ, không giống những cây quạt ta đã thấy ở Hoàng Đô."

Bộ Khê Khách nói: "Cái này mài từ xương sói. Đây là tập tục bất thành văn của Yến Xuyên Bắc Cảnh, nam hài tử trong nhà trước khi trưởng thành phải săn đầu sói về, răng sói tặng cho phụ mẫu, da sói cho tộc trưởng, máu và thịt phân cho bằng hữu, còn lại xương cốt để làm vật kỷ niệm cho mình."

Hắn mở cây quạt trong tay, nói: "Đây là con sói ta săn lúc mười bốn tuổi, bình thường các thiếu niên Yến Xuyên đều để lại xương cốt hoàn chỉnh ở phòng khách bày yến tiệc, vốn dĩ ta cũng định làm như thế, nhưng mà năm đó Kiểu Kiểu tròn một tuổi, là ca ca cũng nên tặng lễ vậy, thế là ta liền dùng xương sói mài thành còi đeo trên cổ con bé... Lần đầu mài không có kinh nghiệm, phí rất nhiều xương cốt, những cái còn lại cũng không thành hình nên dứt khoát mài thành nan, tìm người làm ra chiếc quạt này."

Bộ Khê Khách nói xong, đưa cây quạt cho Tình Lan: "Bọn họ đều nói, nếu có cô nương nào muốn gả cho nam nhân Yến Xuyên, chỉ cần nhìn khung xương sói nhà hắn có đẹp hay không, khung xương sói càng lớn chứng tỏ nam nhân càng hung mãnh... Cũng có nam

nhân Yến Xuyên tặng xương sói mình săn được thuở niên thiếu cho vị hôn thê của hắn coi như sính lễ... Xương sói năm mười bốn tuổi Bộ mỗ săn được chính là cái này, hôm nay tặng cho công chúa, mong công chúa đừng ghét bỏ. Mặc dù không đẹp… nhưng cũng có thể cầm được."

Tình Lan sửng sốt một lát, vươn hai tay ra nhận lấy, ngửa đầu cười nói: "Của chàng tất nhiên là tốt nhất rồi."

Bộ Khê Khách nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Không thực dụng lắm, cũng chẳng biết lúc đó ta nghĩ thế nào lại muốn làm ra một cây quạt..."

Tình Lan lắc đấu, nói: "Ở Hoàng Đô người người đều mang quạt, cho dù là mùa thu hay mùa đông thì bên hông đều treo một cây quạt, mặc dù ngoài miệng mọi người không nói nhưng trên thực tế lại âm thầm đánh giá, có thể là ngọc, là vàng, hay là hương mộc quý báu... Nhưng trong mắt ta, cho dù là quạt khảm vàng tô điểm thêm ngọc phỉ thúy cũng không bằng cây quạt xương sói này chàng đưa. Đây là tâm ý của chàng, ta sẽ luôn mang theo nó."

Bộ Khê Khách chưa từng nghe người khác nói với hắn như vậy, không khỏi cảm thán: "Một lời của công chúa ấm áp như ba tháng mùa xuân."

Tình Lan cất kỹ cây quạt, cười nói: "Tặng quà cho người khác nhất định sẽ muốn đối phương vui vẻ nhận lấy, trân trọng tâm ý của chàng, đây hẳn là việc ta nên làm."

Bộ Khê Khách nhướn mày nói: "Nàng có biết chiếc còi ta đưa cho Kiểu Kiểu thế nào rồi không?"

Tình Lan hỏi: "Đánh mất rồi sao?"

Bộ Khê Khách hừ một tiếng, nói: "Là ta đưa sai đồ. Lúc con bé lên hai ba tuổi có thể chạy nhảy, mỗi ngày đều thổi còi lùa gà đuổi chó

khắp nơi, năm đó ta và phụ thân thắng trận trở về, xa xa nghe thấy con bé thổi còi chạy tới nghênh đón. Phụ thân ta vui vẻ, xuống ngựa bế con bé, vừa muốn mở miệng nói với người khác đây là nữ nhi của ta, Kiểu Kiểu liền dùng sức thổi một cái long trời lở đất bên tai phụ thân, khiến ông ù tai nhiều ngày... Về sau mẫu thân ta cũng bị con bé thổi ầm ĩ đau cả đầu, tâm tình bực bội, trước tiên dạy dỗ ta, cuối cùng đánh con bé một trận, tịch thu cái còi. Đến bây giờ cái còi kia còn đang bị khóa lại ở Hạc Thành, chỉ sợ Kiểu Kiểu đã quên mất..."

Bộ Khê Khách cô đơn nói: "Dù sao cũng là con sói đầu tiên ca ca săn được... Được rồi, muội muội nhà ta không hiểu chuyện, ta còn mong chờ gì chứ? Con nhóc không tim không phổi."

Tình Lan cười khanh khách.

Bộ Khê Khách mắng xong, quay đầu nhìn Tình Lan, càng nhìn trong lòng càng mềm mại, so sánh hai bên, suýt chút nữa khóc òa.

Thật không dễ dàng, cuối cùng cũng có người trân trọng tâm ý của hắn.

Thế là, Bộ Khê Khách thở dài: "Cũng may trời cao đối xử với ta không tệ, ta cưới được tiểu tức phụ tri kỷ thế này."

Tình Lan được khen, vừa thẹn vừa ngượng ngùng nói: "Hôm qua, hẹn với chàng cùng xem mặt trời mọc... Nhưng mà ta ngủ thiếp đi, làm chàng bỏ lỡ."

"Không phải ta muốn đi xem mặt trời mọc." Bộ Khê Khách nói, "Chỉ là ta muốn ở cùng nàng, nên ta sẽ không bỏ qua việc gì có thể làm cùng nhau, có xem hay không chẳng hề gì. Mặc dù không nhìn thấy mặt trời mọc nhưng ta có thể dẫn nàng đi xem Tê Sơn Ngàn Âm Động."

"Đó là cái gì?"

“Đó là một cái sơn động ở Tê Sơn, bên trong mọc đầy kỳ thạch, còn có suối, nước trong núi chảy từ bên trên kỳ thạch, nhỏ xuống dòng suối sẽ phát ra tiếng động êm tai dễ nghe, nên gọi là Ngàn Âm Động.”

Tình Lan chưa bao giờ thấy nơi nào như vậy, vô cùng mới lạ, lập tức đồng ý đi xem Ngàn Âm Động với Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách khoác y phục lên cho nàng, sửa sang cẩn thận mới ôm nàng vào ngực, đi về phía núi.

Đỉnh tuyết Tê Sơn đang ở trước mặt, nhưng nơi họ đến lại xanh um tươi tốt, sườn núi bị sương mù bao phủ, không nhìn thấy đỉnh núi.

Dưới chân Tê Sơn có binh sĩ đóng quân, Bộ Khê Khách để ngựa lại trong doanh trại, cõng Tình Lan, một bên kể cho nàng nghe về phong cảnh Tê Sơn, một bên thi triển khinh công đi lên núi.

Chờ lúc không thấy người ở doanh trại nữa, Tình Lan mới nói: “Chàng đi đường cẩn thận, không cần bay.”

Bộ Khê Khách cười: “Nàng sợ sao? Bảo sao nàng ôm ta chặt như vậy.”

Tình Lan tựa vào lưng hắn, hỏi: “Bộ Khê Khách, chàng mệt không?”

“Không mệt.”

“Ta... ta sợ chàng sẽ ngã.”

“Nàng yên tâm, ta cõng nàng nhất định sẽ không ngã, ta ngã thì không sao nhưng ta làm sao nhẫn tâm khiến nàng ngã cùng?” Bộ Khê Khách nói, “Tình Lan, nàng nhìn phía trước, nàng cứ nhìn về phía trước, cảm nhận một chút.”

Hắn nói xong, đề khí, bước chân nhanh như bay, cây cối núi đá phía dưới đều hóa thành tàn ảnh.

Tình Lan cả kinh nói: “Chàng đang bay sao?!”

Bộ Khê Khách cười vang lên, chạy nhanh hơn.

“Cõng thê tử quả thật chắc chắn hơn nhiều so với một mình lên núi.” Bộ Khê Khách nói “Tộc ta không hổ tôn vinh thần nhân duyên, Tê Sơn này nếu là một người chưa thành gia còn ngại leo lên đấy.”

Hắn cõng Tình Lan đi rất lâu, Tình Lan hỏi cái gì dường như hắn cũng biết, giải đáp từng thứ cho nàng. Sau đó, Tình Lan nằm trên lưng hắn ngủ thiếp đi, Bộ Khê Khách nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của nàng, không khỏi nở nụ cười.

Hắn giảm tốc độ lại, giống như tản bộ, chậm rãi ung dung cõng tiểu công chúa đang ngủ say lên núi tìm Ngàn Âm Động.

Mặt trời lên cao hơn chút, sương mù trên núi mỏng dần. Ánh nắng chiếu xuống xuyên qua sương mù, biến thành những dải màu lơ lửng quanh họ.

Bộ Khê Khách nghe được tiếng suối trầm bổng, giống như hoa tinh, sơn quái ca hát.

Ngàn Âm Động đang ở trước mắt.

Bộ Khê Khách lay tiểu cô nương trên người, khẽ nói: “Tình Lan, mở to mắt ra, chúng ta đến nơi rồi, ta cho nàng xem một kỳ quan...”

Nói xong, hắn gọi một tiếng thật dài: “Tình Lan, Tình Lan.”

Tình Lan dụi mắt, vừa mới ngẩng đầu, lập tức ngàn vạn chim chóc đủ mọi màu sắc bị đánh thức vỗ cánh bay lên không trung, che rợp trời ở trên đỉnh đầu họ, tiếng chim hót vang vọng.

Đợi sau khi bầy chim tản ra, Bộ Khê Khách thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Chú ý nghe.”

Hắn vừa dứt lời, Tình Lan liền nghe thấy một đoạn nhạc kỳ diệu, leng ka leng keng, như là ngọc bội chạm vào nhau, lại giống như cầm sư đang đấu đàn, hỗn tạp nhưng không rối loạn, dày đặc mà không chói tai.

Sau bản hợp tấu, dư âm giống như ngư dân chèo thuyền ca hát, tiếng ca chậm rãi lan xa theo tiếng nước.

“Nơi này chính là Ngàn Âm Động.” Bộ Khê Khách buông nàng xuống, kéo tay nàng, vén lùm cây cao quá nửa người ra, chỉ vào một cái cửa hang cao hơn mười trượng cách đó không xa, nói, “Bên trên kỳ thạch trong động đọng đầy những giọt nước, chỉ cần vừa có âm thanh, những giọt nước này sẽ chấn động rơi xuống dòng suối, phát ra những tiếng khác nhau, nàng kêu một tiếng thử xem?”

Tình Lan lắc đầu: “Ta không kêu được.”

“Ồ?” Bộ Khê Khách nhíu mày “Hóa ra tiểu cô nương rụt rè, thế mà đêm qua lại mang cả tên họ ra gọi nhiều lần như thế, sao ban ngày thấy mặt trời lại thẹn thùng vậy?”

Tình Lan đỏ mặt, tức giận nói: “Im ngay đi!!”

Những giọt nước bên trong Ngàn Âm Động tí tách rơi xuống, phát ra âm thanh kỳ quái, giống như sơn tinh sơn quái bật cười lúc đang ăn.

Tình Lan bụm miệng kinh ngạc một hồi lâu, tò mò đi lên, thử cất cao giọng thăm dò, nói: “Bộ Khê Khách da mặt dày.”

Giọng nói này quá dịu dàng, bên trong Ngàn Âm Động không có nhiều kỳ thạch đáp lại, mặc dù có cũng chỉ là vài tiếng uể oải.

Bộ Khê Khách nhếch miệng cười, hai tay khép lại, hô lớn: “Ta cưới một tiểu cô nương da mặt mỏng.”

Tình Lan không nhịn được tặng hắn một quyền: “Không cho phép chàng nói!”

Bộ Khê Khách xoa ngực, cười nói: “Không chỉ da mặt mỏng lại còn bá đạo.”

Cuối cùng Tình Lan hét lên: “Bộ Khê Khách da mặt dày!!!”

Bộ Khê Khách cười ha ha: “Được, một da mặt mỏng, một da mặt dày...”

Hắn hét lớn về phía cửa hang: “Duyên trời tác hợp!”

Lần này, bên trong Ngàn Âm Động truyền ra âm thanh giống như ngàn vạn người lớn tiếng reo hò, vô cùng sôi nổi, giống như lúc chúc mừng hôn điển.

Ngay trong những thanh âm ủng hộ này, Bộ Khê Khách ôm chầm lấy Tình Lan, nói: “Nếu như có thần nhân duyên, nếu ngài ở đây, Bộ Khê Khách muốn nói... Đa tạ ban duyên.”

Tình Lan vỗ mặt, khôi phục bình tĩnh sau những tiếng ủng hộ, nhỏ giọng nói: “Tiêu Tình Lan... Cảm tạ thần nhân duyên.”

Giọng nói nàng rất nhỏ nhưng trong Ngàn Âm Động lại có hồi âm.

Leng ke leng keng, giống như đang cười, nước từ những khối kỳ thạch cao thấp khác nhau nhỏ xuống dòng suối phía dưới, âm điệu kia giống như không ngừng lặp lại bốn chữ.

Lương duyên vốn có.

Tác giả có lời muốn nói: Cái đó, Bộ Khê Khách, em gái ngươi không quên cái còi ngươi tặng đâu, rất nhanh cô bé sẽ đem cái còi đó từ Hạc Thành về, hơn nữa một đường thổi làm phiền ngươi, vui không?

Có câu nói rất hay, thượng đế mở cho ngươi một cánh cửa, nhất định sẽ khép lại một cánh cửa sổ. Hồ Thần cho ngươi một đời lương duyên, tất nhiên cũng sẽ cho muội muội ngươi làm phiền ngươi cả đời. Đây cũng là đời trước ngươi cầu nguyện: Thà Nguyệt Sương phiền ngươi cả đời, cũng không muốn nàng chết ở trước mặt ngươi. Tốt, đời trước cầu nguyện, đời này ngồi khóc, cố gắng lên a, nhóc con ~ lần này nàng sẽ phiền ngươi cả đời, leng ka leng keng (hồ ly cười).

Chương 17: Tuyết lãng kinh đào hí kiều thê

Tiêu Tình Lan hàng năm ở trong cung cấm, những chuyện quái lạ trong sách cũng chưa từng thấy qua, bây giờ thấy kỳ cảnh bên trong Ngàn Âm Động, trong lòng nàng vô cùng mừng rỡ, cả người tỏa sáng dưới ánh mặt trời, trên mặt tràn đầy ý cười, xoay người kéo ống tay áo Bộ Khê Khách, để hắn nhìn đủ mọi loại thạch nhũ lóe u quang trong động.

Nụ cười này của nàng, môi hồng răng trắng, tươi đẹp động lòng người, ánh mắt Bộ Khê Khách không dời đi được, thật lâu sau mới thẳng lưng, nhẹ nhàng ho một tiếng, hoàn hồn nói: "Nàng biết tuyết lãng kinh đào* không?"

(*) Cơn sóng tuyết lớn.

Tình Lan lắc đầu, rất tò mò, vội vàng lắc tay lắn hỏi: "Chàng mau nói cho ta biết, tuyết lãng kinh đào là cái gì?"

Thấy bộ dạng hiếu kỳ đáng yêu lại sốt ruột này của nàng, Bộ Khê Khách nổi lên ý muốn trêu đùa, khóe miệng cong lên, nói chậm rì rì: "Trên Tê Sơn có một loại hoa tên là nhung bạch, đến mùa thu sẽ nở ra hoa màu tuyết trắng, từng bông từng bông, giống như trên núi hiện lên một lớp tuyết trắng. Gió thổi qua chúng sẽ phát ra âm thanh sóng biển cuộn trào mãnh liệt, từng làn sóng cuốn lấy nhau, nhìn lại từ xa, như là tuyết dâng cuồn cuộn, sóng lớn vỗ bờ..."

Tình Lan nghe mê mẩn, hé miệng, vẻ mặt trông ngóng.

Bộ Khê Khách mỉm cười, hỏi: "Công chúa muốn đi xem sao?"

Tình Lan gật đầu: “Cách nơi này xa không? Ta... Ta rất muốn đi xem.”

Bộ Khê Khách nói: “Cũng không xa, chỉ là nếu công chúa muốn đi xem cũng nên cho ít lợi lộc chứ, ta vừa mới cõng công chúa quãng đường xa như vậy, công chúa không thể hiện một chút, ta đi không nổi.”

Nghe thấy hắn cười nói ra lời này, Tình Lan hiểu rõ hắn có ý gì, nhăn nhó nửa ngày, nắm một ngón tay của Bộ Khê Khách, đong đưa nhẹ nhàng, nói nhỏ: “Phò mã, đưa ta đi xem tuyết lãng kinh đào đi...”

Nàng nói xong, ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt Bộ Khê Khách tiến tới gần, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói: “Không được, trừ khi công chúa hôn ta một cái.”

Một bên Tình Lan mắng hắn da mặt dày, một bên nhón chân chạm thật nhanh lên má hắn. Vừa muốn trốn đi thì bị Bộ Khê Khách ôm vào trong lòng, hôn lên môi.

Tình Lan ngơ ngẩn nhìn hắn, Bộ Khê Khách từ từ nhắm hai mắt, lông mi rũ xuống rung nhè nhẹ.

Tình Lan giống như si ngốc, nhẹ nhàng đưa tay sờ mắt hắn, cuối cùng nhắm mắt lại, vòng tay qua cổ hắn, chủ động hôn sâu hơn.

Ngàn Âm Động tấu nhạc dồn dập, thật lâu sau hai người mới tách ra, ngắm nhìn nhau nở nụ cười.

Bộ Khê Khách nói: “Có lực, Bộ mỗ liền đưa công chúa đi xem tuyết lãng kinh đào!”

Hắn mở rộng vòng tay, Tình Lan mím môi, cuối cùng nhảy vào lồng ngực hắn, Bộ Khê Khách ôm nàng xoay vài vòng, cõng nàng trên vai, nói: “Tiểu cô nương, phải ôm chặt phu quân của nàng!”

Nói xong, hắn nhảy xuống dốc đứng, đạp trên cỏ dại núi đá đi về phía nhung bạch mọc.

Tình Lan kêu sợ hãi không ngừng, cuối cùng đều hóa thành tiếng cười thanh thúy vui vẻ.

“Ta nhìn thấy rồi!” Tình Lan chỉ vào nhung bạch mênh mông phía trước, nói lớn “Đúng là chỗ đó! Bộ Khê Khách, đúng là chỗ đó!”

Đúng lúc một trận gió thổi qua, Tình Lan ôm cổ Bộ Khê Khách, nghe tiếng nhung bạch cuồn cuộn như sóng dữ vỗ bờ, hoa trắng như tuyết cuộn trào lên từng đợt, cánh hoa nhung bạch bị gió thổi lên, từng mảng bông tuyết lớn lơ lửng giữa không trung trôi về phía phương xa.

Bộ Khê Khách buông Tình Lan ra, vừa thả tay Tình Lan liền xách váy chạy về phía trước, đứng trong cơn sóng tuyết, ngây người một hồi mới dang hai tay ra, nhảy nhót vui vẻ.

“Thật là đẹp!”

“Thật là đẹp!!” Đôi mắt Tình Lan nóng lên, đón gió hô lớn tiếng, “Thật là đẹp mà.”

Y phục rực rỡ của nàng dính đầy cánh hoa nhung bạch, mái tóc màu đen nhảy múa cùng cánh hoa tuyết, trong mắt Tình Lan đong đầy ánh sáng, nụ cười tươi tắn sáng ngời.

Nàng là dải màu rực rỡ, lấp lánh, như minh châu chân chính.

Bộ Khê Khách híp mắt ngắm nhìn, thở hắt một hơi, giờ khắc này tâm tình cũng được sự vui vẻ của nàng thắp sáng, ý cười lan đến đôi lông mày, cặp mắt chợt lóe, lại có trò vui mới.

Hắn yên lặng nằm nhoài trên khu đất nhung bạch mọc, lặng lẽ bò rạp bên chân nàng, ngừng thở đợi nàng xoay người.

Tình Lan muốn lưu giữ cảnh đẹp bao la hùng vĩ mà mình chưa từng được thấy vào trong lòng, nàng muốn viết thư cho hoàng huynh và mẫu hậu, nói với bọn họ, Yến Xuyên Bắc Cảnh không phải là nơi hoang vu nghèo nàn, ở đây có núi cao, có thảo nguyên, có hồ nước, có cảnh sắc tráng lệ đẹp đẽ, có những người dân nhiệt tình hiếu khách có thể nhảy múa ca hát đến hừng đông, có Phiêu Kỵ tướng quân dũng mãnh lại dịu dàng không thua gì quý tộc Hoàng Đô.

Nàng không gả cho chó sói thảo nguyên, cũng không gả cho yêu quái ăn thịt uống máu thô bỉ tàn nhẫn.

Nàng thậm chí không phải khóc lóc nhớ nhà trong đêm dài tịch mịch, hắn vẫn luôn ở bên cạnh, ấm áp chăm sóc, tình yêu điên cuồng khuynh đảo của hắn thật mới lạ, khiến nàng không còn thời gian nhớ nhà ở phương xa.

Tình Lan nhắm mắt lại, cảm nhận từng cánh hoa khẽ chạm vào mình.

“Mẫu hậu... Thật muốn ngài thấy cảnh này.”

Sự cô đơn của nàng chỉ kéo dài trong chớp mắt, bởi sợ Bộ Khê Khách thấy được sẽ chê cười nàng đa sầu đa cảm. Nàng quay đầu gọi Bộ Khê Khách, kết quả sau lưng trống không, đâu còn Bộ Khê Khách.

Tình Lan mờ mịt, nàng nhìn xung quanh mấy lần cũng không thấy phò mã của mình.

Trong nháy mắt vô số ý nghĩ đáng sợ hiện lên.

Bộ Khê Khách đi đâu rồi? Bị dã thú trong rừng tha đi rồi?

Hắn ném ta xuống rồi bỏ đi sao?

Hắn không cần ta nữa sao?

Hắn đi đâu rồi? Hay là ta lạc đường? Yêu quái trong núi đang trêu đùa chúng ta sao?

Nàng nhớ tới những tiếng cười và tiếng kêu trong Ngàn Âm Động, lòng bỗng nhiên co lại, sợ hãi.

Càng nhớ lại càng đáng sợ.

Tay chân Tình Lan luống cuống, nước mắt ngập con ngươi, chuếnh choáng gọi tên Bộ Khê Khách.

“Tướng quân, tướng quân chàng mau ra đây...”

Bốn phía không có một bóng người, chỉ có tiếng sóng tuyết rống giận dữ.

“Bộ Khê Khách...Bộ Khê Khách...” Miệng Tình Lan mếu máo sắp khóc, chóp mũi cay cay, “Nếu chàng dám bỏ ta lại, nếu chàng dám... Ta liền...”

Lúc này trong dư quang bỗng nhiên có một thân ảnh nhảy ra từ trong sóng tuyết, làm nàng té nhào vào làn sóng.

Tình Lan kêu lớn, tim đập mạnh, chóp mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

Tình Lan không nhịn được mà rơi lệ, nàng cắn môi, trừng mắt nhìn Bộ Khê Khách cười hì hì nằm sấp trên người nàng, đánh hắn, khóc ròng nói: “Cái tên hỗn đản Bộ Khê Khách vô sỉ này!!!”

Bộ Khê Khách đè lên nàng, nhẹ nhàng cắn môi nàng, thấp giọng cười nói: “Nói hết đi, nếu như ta dám vứt nàng lại không quan tâm thì nàng sẽ làm gì?

Tình Lan vừa khóc vừa nói: “Ta sẽ vĩnh viễn không để ý đến chàng!”

Bộ Khê Khách ôm lấy nàng, vùi đầu vào trong cổ nàng, ngửi mùi hương của nàng, nhẹ nhàng cọ cọ, nở nụ cười trầm thấp.

“Ta sẽ không để nàng lại, nếu như nàng sẽ vĩnh viễn không để ý đến ta, ta sẽ đau lòng đến chết... Tình Lan, Tình Lan...”

Hắn gọi tên nàng từng tiếng từng tiếng, lẩm bẩm nói: “Ta rất thích nàng...”

Ánh mắt hắn mê ly, gọi tên nàng bên tai, nhẹ nhàng hôn nàng, ngón tay và ánh mắt nhóm lửa giữa hai trái tim lần nữa.

“Không thể đi.” Bộ Khê Khách dường như đang thề, lại dường như đang lẩm bẩm một mình, “Ta sẽ không rời khỏi nàng, bất kỳ thời điểm nào cũng không. Mạng của ta bây giờ là nàng, nếu như tách rời cũng là cầm mạng của ta đi.”

Trong lòng Tình Lan nhẹ bẫng, lời nói này khiến nàng sợ hãi, nàng ôm Bộ Khê Khách thật chặt, lắc đầu nói: “Bộ Khê Khách, chàng phải sống lâu trăm tuổi, ta không cho phép ai tới lấy mạng của chàng...”

Bộ Khê Khách cười trầm một tiếng, nói: “Không có gì quý giá hơn mạng của ta, nên ta muốn đưa nó cho nàng. Tình Lan, từ nay về sau nàng chính là mệnh của ta.”

Tình Lan sững sờ thật lâu, đánh lên người phò mã của nàng: “Chàng dựa vào những lời nói nhảm dỗ người này leo lên chức tướng quân phải không! Hỗn đản!”

Bộ Khê Khách nở nụ cười thoải mái: “Cho dù công chúa tin hay không, ta chỉ muốn bào chữa cho mình một câu, những lời dỗ người này ta chỉ nói với công chúa thôi.”

Tình Lan tức giận nói: “Lừa đảo, chàng vừa mới trốn đi làm ta sợ! Nói những lời này với ta không phải là muốn dỗ ngon dỗ ngọt sao?”

Bộ Khê Khách cười một tiếng, ánh mắt sâu thẳm, thổi nhẹ bên tai nàng giống như hôn, nói: “Ta làm như vậy là để công chúa hiểu rõ một đạo lý.”

“Cái gì?” Tình Lan hỏi.

Bộ Khê Khách thấp giọng cười, buồn bã nói: “Về sau nhìn thấy cỏ dại cao cỡ nửa người thế này không nên mất cảnh giác, nơi này... ẩn giấu dã thú chuyên ăn thịt người... Ăn tiểu cô nương ngây thơ dễ bị lừa gạt như nàng.”

“Lừa gạt, lừa đảo!” Tình Lan tức giận nói “Chàng lại hù dọa ta bằng mấy lời nói nhảm này!”

Bộ Khê Khách thở dài, chống tay nhìn nàng: “Không tin ư?”

Tình Lan: “Hứ. Làm gì có! Ngay cả chim chóc còn không thấy, nơi này gió thổi qua gây tiếng động lớn như vậy, làm gì có dã thú nào chọn ẩn thân ở đây.”

Bộ Khê Khách ngạc nhiên nói: “Không thể không nói, lời công chúa cũng rất có đạo lý, chỉ là...”

Ánh mắt hắn đột nhiên híp lại, cười xấu xa nói: “Chỉ là, dã thú ăn tiểu cô nương có thật...”

Hắn vuốt ve cổ Tình Lan, cảm thấy nàng run rẩy, ánh mắt ngày càng u ám.

“Mà hắn lại đói bụng.”

Gió thổi tuyết bay như âm thanh sóng biển, còn có tiếng kêu mềm mại ngọt ngào đứt quãng. Lụa mỏng bích thiên thương tung bay

trong gió, càng bay càng xa, tay Bộ Khê Khách quấn lấy nguyệt quang, lan phương nửa ẩn nửa hiện trong sóng tuyết chập trùng.

Cho đến khi mặt trời lên tới đỉnh, bên cạnh sơn tuyền, Bộ Khê Khách dùng lá cây hứng nước đút cho Tình Lan uống.

Quần áo hai người xem như chỉnh tề, chỉ là tóc tai lộn xộn, dây buộc rủ xuống, lung lay sắp rơi.

Tình Lan ngồi trên hòn đá vuông bên suối, gương mặt đỏ ửng, nâng tóc buồn rầu.

Bộ Khê Khách nói: “Chờ một lúc nữa, ta chải kiểu tóc của Hạ tộc chúng ta cho nàng.”

Tình Lan nhỏ giọng lải nhải: “Ma ma thấy nhất định sẽ biết...”

“Nàng sợ bà ta làm gì, bà ta nói gì kệ bà ta.” Bộ Khê Khách nói “Công chúa là nàng, sao phải sợ bà ta? Nàng nhìn ta là tướng quân có lúc nào sợ lính của mình không?”

Tình Lan lườm Bộ Khê Khách một cái, Bộ Khê Khách cười nói: “Ai da... Vậy ta không nói nữa. Nàng đối với ta thật sự không dịu dàng nha...”

Tình Lan nghẹn họng, cảm thấy mình hơi được nuông chiều quá mức, buồn rầu vuốt tóc.

Bộ Khê Khách rửa mặt xong, thô bạo buộc tóc mình lên rồi đến chải đầu cho Tình Lan.

Ngón tay hắn xuyên qua mái tóc đen của nàng, cuốn tròn chậm rãi, cuối cùng tạo thành cái kết, cười nói: “Khụ, ta chỉ từng chải tóc cho Kiểu Kiểu. Đây là kiểu tóc cho tiểu cô nương chưa lập gia đình, nàng chịu đựng một chút, trở về ta liền tháo ra...”

Tình Lan đến bên suối nhìn thử, hừ một tiếng, nói: “Đây đâu phải chải tóc, chỉ là bện tóc mà thôi.”

Bộ Khê Khách cười ngại ngùng, ngồi xổm trên mặt đất nói: “Lên đi, chúng ta xuống núi.”

Tình Lan do dự một chút, vẫn đi tới dựa vào lưng hắn.

Bộ Khê Khách nói: “Thời gian không còn sớm, ta cũng đói rồi.”

Nói xong hắn cảm nhận được thân thể Tình Lan cứng đờ.

“Ha ha ha ha ha... Nàng sao vậy, ta nói là ta thật sự đói bụng...”

Tình Lan vừa mắng vừa đánh, tức giận chỉ muốn chặn cái miệng kia lại.

Bộ Khê Khách không trêu chọc nàng nữa, bắt đầu kể cho nàng về kiểu tóc Hạ tộc: “Nam tử Hạ tộc đã lấy vợ sẽ chải một kiểu tóc, dây cột và tóc quấn với nhau, cuối cùng thắt một cái nút dải rút dưới đuôi tóc, chỉ cần kéo dây cột tóc thì cái kết kia sẽ buông ra, tóc cũng xõa ra...”

Tình Lan đáp lời: “Kiểu này ban đêm đi ngủ rất tiện.”

Bộ Khê Khách cười ha ha hai tiếng, nói: “Công chúa thật là thông minh. Kiểu tóc này thật sự có tác dụng riêng. Nhiều thê tử người Hạ tộc thông cảm cho trượng phu, ra ngoài đánh trận lâu ngày, sau khi về nhà phu thê muốn thân mật có khi lại trúng vào ngày thê tử đang không thoải mái, nhưng thê tử quan tâm trượng phu, phần lớn sẽ không nói ra... Về sau liền có biện pháp chải đầu này. Nếu nam nhân Hạ tộc muốn thân mật sẽ chải kiểu tóc này, trở về lắc một cái trước mặt thê tử, nếu thê tử đồng ý thì rút dây cột tóc của trượng phu là được, hai người ngầm hiểu với nhau.”

Tình Lan nghe được điều mới lạ, nhỏ giọng cảm thán: “Thú vị.”

Bộ Khê Khách nói: “Ta lớn lên ở Hạ tộc, xem như nửa người Hạ tộc, về sau nàng phải nhìn cho kỹ, nếu như ngày nào đó ta quấn dây cột và tóc lại với nhau, đuôi tóc rũ xuống... Nàng nhất định phải thử kéo nó một cái... Kéo dây cột tóc rồi ta làm ấm giường cho nàng.”

Mặc dù ngoài miệng Tình Lan mắng hắn da mặt dày, nhưng trong lòng lại tò mò, định sau khi trở về nhìn lén dây cột tóc của nam nhân Hạ tộc một chút.

Bộ Khê Khách đột nhiên dừng lại, chỉ vào cái cây cao vút đến tận mây phía trước: “Tình Lan mau nhìn đi, đó là gì!”

Tình Lan nhìn theo ngón tay hắn, kêu to: “Y phục của ta!!”

Cái áo lụa mỏng bích thiên thương vừa mới bị gió thổi đi ở tuyết lãng kinh đào, không ngờ lại bay tới đây, treo trên cành cây.

Bộ Khê Khách nói: “Xem ta lấy nó xuống, nàng ôm chắc, ta đưa nàng leo cây.”

Tứ chi Tình Lan cuốn chặt lấy Bộ Khê Khách, để hắn cõng mình leo cây lấy y phục.

Bọn họ vừa nháo vừa đùa, một hồi lâu sau mới lấy chiếc áo lụa mỏng xuống, Bộ Khê Khách cầm trong tay nâng lên, nói: “Muốn ta hầu hạ nàng mặc quần áo, công chúa cần thể hiện một chút.”

Tình Lan mắng: “Ta nói sai rồi, da mặt của chàng rõ ràng còn dày hơn Tê Sơn.”

Mắng xong nàng hôn Bộ Khê Khách một cái, Bộ Khê Khách nói: “Nàng thấy sao? Hôn một cái chỉ mặc một cái tay áo.”

Tình Lan: “Chàng đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước!”

Hai người ngồi trên cành cây, không nhịn được cười.

Binh lính và thị vệ của công chúa ở Nhã Minh Thành đã yên lặng đứng nhìn rất lâu dưới tàng cây.

Sợ nhìn tiếp lại chết người, trưởng thị vệ lớn tiếng hắng giọng một cái, chắp tay hành lễ: “Mời công chúa điện hạ và phò mã nhanh chóng trở về Nhã Minh.”

Tình Lan sững sờ, không mặc bích thiên thương vào mà dùng nó yên lặng che mặt mình.

Bộ Khê Khách: “...A, vậy thì lên đường thôi.”

Chương 18: Tương ngộ là gặp lại

Lúc leo xuống, Bộ Khê Khách muốn ôm Tình Lan, nhưng vì có người đang nhìn nên Tình Lan kiên quyết nói mình có thể tự làm.

Bộ Khê Khách chậm rãi ồ lên một tiếng, nhảy xuống khỏi cây, rồi ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Nàng xuống bằng cách nào? Hắn ôm ngực, nhướn mày cười nói “Hay là, nàng vẫn muốn ngồi trên cây.”

Tình Lan sững sờ trong chốc lát, phất tay đuổi thị vệ: “Các ngươi... Các ngươi xoay người qua chỗ khác hết đi.”

Từng người họ xoay lại, Tình Lan mới chậm rãi cúi người nhích từ cành cây đến thân cây.

Phí hết sức lực cũng chỉ di chuyển được mấy tấc.

Bộ Khê Khách: “Điện hạ muốn xuống kiểu gì? Không bằng Bộ mỗ lên đón nàng? Được không?”

Tình Lan nhìn dáng vẻ kia của hắn, bỗng nhiên dũng cảm, nói: “Chàng xuống thế nào ta sẽ làm thế ấy.”

Nói xong, nàng đứng dậy cẩn thận từng li từng tí, nhìn xuống phía dưới tàng cây, động viên mình: “Cũng không cao lắm.”

Bộ Khê Khách khẽ giật mình, không ngờ nàng thật sự muốn nhảy, vội vàng dang hai tay bổ nhào qua.

Tình Lan nhắm mắt lại quyết định chắc chắn liền nhảy xuống, Bộ Khê Khách vững vàng đón lấy nàng, tiện tay xoay nửa vòng.

“Tiểu cô nương thật to gan!” Bộ Khê Khách tức giận nói “Kính xin điện hạ về sau cho Bộ mỗ một con đường sống.”

Tình Lan đối mặt hồi lâu với Bộ Khê Khách, che miệng nở nụ cười: “Ta biết chàng sẽ đón được ta.”

“... Điện hạ, hoàn toàn thích hợp làm phu nhân Bộ mỗ.” Bộ Khê Khách nắm chặt tay của nàng ấn lên ngực mình, nói: “Thấy tim ta đập nhanh thế nào không? Nếu hôm nay điện hạ bị thương, sợ là nó sẽ tan vỡ, không đập nữa.”

Thị vệ vẫn quay lưng về phía họ, nói: “... Điện hạ, chúng ta có thể xuống núi chưa?”

Tình Lan vội vàng đẩy Bộ Khê Khách ra, chỉnh lại y phục và tóc mình, Bộ Khê Khách thấy thế, cởi áo ngoài xuống, trùm lên đầu nàng, Tình Lan chui ra từ trong đống y phục, hai tay kéo hai cái tay áo rộng thùng thình, ngẩng đầu nhìn Bộ Khê Khách, chớp mắt.

Bộ Khê Khách vuốt ve đầu nàng: “Khoác lên đi.”

Hắn muốn nắm tay Tình Lan nhưng Tình Lan lắc đầu, tránh né hắn.

Lúc xuống núi, Bộ Khê Khách hỏi tình huống Nhã Minh Thành, hỏi ai sai họ tới, thị vệ nói: “Là Thượng Thư đại nhân. Nghe nói phò mã và công chúa điện hạ một đêm chưa về, Thượng Thư đại nhân lo lắng cho điện hạ, lệnh chúng ta đến đây mời điện hạ và phò mã về.”

“Hóa ra là Thượng Thư đại nhân...” Bộ Khê Khách nói, “Khi Bộ mỗ trở về quả thật phải bồi lễ.”

“Nào có.” Tên thị vệ này vô cùng lanh lợi, “Ý của Thượng Thư đại nhân không phải là lo lắng phò mã chiếu cố không chu toàn, chỉ là

lần này phò mã và công chúa ra ngoài giải sầu không dẫn người đi cùng, đại nhân lo lắng công chúa không quen."

Tình Lan nhỏ giọng nói: "Ta không có."

Bộ Khê Khách nghe thấy, nở nụ cười, chậm rãi tới gần nàng, thừa dịp nàng không chuẩn bị, kéo tay nàng qua, nắm lấy trong lòng bàn tay.

Tình Lan hơi giãy giụa một chút, giương mắt nhìn xung quanh, thị vệ và binh lính đều giả bộ như không nhìn thấy, nàng đỏ mặt, dứt khoát cũng giả vờ không có chuyện gì, nắm chặt tay của hắn.

Khi xuống núi rồi, thị vệ mang đến một chiếc xe ngựa, mời Tình Lan ngồi lên, Bộ Khê Khách không còn cách nào khác, đành phải huýt sáo gọi Lương Duyên, chậm rãi đi theo cạnh xe.

Mới đầu, Tình Lan còn kéo màn xe lén liếc hắn một cái, về sau có lẽ do mệt mỏi, nàng nghiêng ngả ngủ thiếp đi trong xe ngựa.

Trên đường, Bộ Khê Khách nhấc màn xe lên nhìn nàng mấy lần, thấy tư thế nàng cuộn tròn khó chịu, trong lòng cũng không dễ chịu, dừng xe, gấp áo ngoài của mình thành khối vuông, chậm rãi nâng đầu nàng lên lót xuống.

Hắn làm xong những việc này, vừa nhấc mắt thì bắt gặp đôi mắt to đen láy của Tình Lan chăm chú nhìn hắn, hồi lâu sau cười ngọt ngào với hắn, mơ mơ màng màng nói: "Bộ Khê Khách, chàng đối xử với ta thật tốt."

Nàng nói xong, nắm ngón tay của hắn rồi lại ngủ thiếp đi. Bộ Khê Khách sững sờ, cười nhạt, nói khẽ: "Từ nhỏ công chúa đã được thiên tử nâng niu như minh châu trong lòng bàn tay, người bên cạnh đối xử với nàng cũng tốt... Cho nên công chúa gả cho ta, ta chỉ sợ sẽ khiến nàng ủy khuất, cũng sợ nàng không nhìn ra tấm lòng ta... Ta à, muốn đối xử với công chúa thật tốt, trở thành tốt nhất, để một đời

một kiếp của nàng đều biết rõ Bộ Khê Khách là người đối xử với nàng tốt nhất trong mọi người."

"Tình Lan..." Bộ Khê Khách vuốt ve mặt nàng, giọng nói ngày càng nhẹ, "Đời trước có lẽ ta thiếu nợ nàng rất nhiều, đời này gặp nàng, ta chỉ hận không thể đem mọi thứ cho nàng..."

Bởi vì đường về xóc này nên xe ngựa đi rất chậm, lúc đến Minh Nhã Thành đã là ban đêm.

Lúc tiến vào phủ công chúa, Bộ Khê Khách đánh thức Tình Lan, Tình Lan mở to mắt, ngơ ngác vịn tay hắn xuống xe, bước chân không vững.

"Đói bụng không?" Bộ Khê Khách nói.

Sắc mặt Tình Lan không quá tốt, nàng lắc đầu, ỉu xìu nói: "Không muốn ăn, thôi bỏ đi."

Ma ma đến đón người nhìn thấy bộ dạng này của Tình Lan, vội vàng bảo người đi mời thầy thuốc.

Bộ Khê Khách khẽ giật mình, kéo cổ tay nàng lên sờ nhưng lại không tìm ra nguyên cớ gì.

Sau khi thầy thuốc bắt mạch, đáp: "Phong hàn."

Vậy là trên dưới phủ công chúa loạn thành một đám, trải giường chiếu, nấu nước, sắc thuốc, nấu cháo.

Bộ Khê Khách không đi gặp Phó thượng thư, hắn không nói lời nào, sắc mặt khó coi đứng nhìn bên cạnh.

Ngược lại Tình Lan cũng không quá yếu ớt, nàng uống thuốc xong rồi nằm xuống, còn cười với hắn, nhỏ giọng nói không sao, mới ngủ thiếp đi.

Đợi nàng ngủ say, Bộ Khê Khách chậm rãi đến gần, nhận lấy chiếc khăn trong tay Oanh Ca, thấp giọng nói: “Để ta.”

Hắn vắt khô khăn, cẩn thận đắp lên trán Tình Lan, nửa quỳ bên cạnh, cắt mấy tấm phù vàng dán lên gối, âm thầm thở dài, nhìn về phía Tình Lan. Tự trách không thôi.

Ma ma muốn nói gì đó, nhưng lại cố kỵ thân phận của hắn không dám mở miệng, chỉ thể hiện lên mặt.

Mãi cho đến giờ Dậu, Tình Lan hạ sốt, Bộ Khê Khách mới thở phào nhẹ nhõm.

Phó Thượng Thư và Bộ Cố biết được tin công chúa bị bệnh nên đến thăm, lúc gần đi cũng khuyên Bộ Khê Khách rời khỏi.

Hai cha con tiễn Phó Thượng Thư xong mới đóng cửa lại mà tính nợ.

Lần này Bộ Cố không thể nhịn được nữa, mắng: “Mới chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà con đã gây nhiều phiền toái cho ta như vậy! Trước đó ta đã nói với con thế nào! Mọi chuyện chờ người của triều đình đi rồi, các con từ từ mà trao đổi. Giờ thì hay rồi!!! Bình tĩnh vững vàng của con đi đâu mất rồi? Lúc chưa lập gia đình còn có đầu óc, cưới vợ rồi ngược lại con trở nên lỗ mãng, cô nương yểu điệu còn không cứng cáp bằng Kiểu Kiểu, con đưa nàng đi cưỡi tuấn mã? Còn lên Tê Sơn?! Con có biết bây giờ đã là cuối thu không, trên núi kia tuyết sắp rơi rồi đấy!!!”

Bộ Khê Khách vẫn không nói gì, mắt buông thõng, mím môi thật chặt.

Bộ Cố càng nói càng tức giận: “Hoàng Đô là nơi thế nào chứ? Cảnh xuân tươi đẹp! Con nhìn lại xem người con cưới là ai! Con không cưới sói Yến Xuyên! Đó là công chúa! Người lão Hoàng đế nâng niu

che chở trong lòng bàn tay! Trên đường đi xóc nảy mấy tháng, tới nơi chim không thèm ỉa này của chúng ta chịu khổ, ngược lại con hay lắm, gặp mỹ nhân máu liền nóng lên, kéo người ta lên núi uống gió còn dám thúc ngựa điên cuồng, đầu óc con bị sói gặm hả?!"

Bộ Khê Khách nói: "Con sai rồi, cái gì mà quan tâm chăm sóc... Tất cả đều chỉ là lời trót lưỡi đầu môi, ngay cả nàng bị bệnh con cũng không phát hiện."

Hắn nói: "Con đến hậu đường."

Hắn dứt lời liền nhốt mình trong hậu đường, lẳng lặng một lát, hắn lấy mấy đồng tiền xuống, đung đưa trước tượng Hồ Tiên mà Hạ Tộc cung phụng.

Lắc liên tiếp mấy cái, tất cả đều hỏi một đằng trả lời một nẻo vận số bình thường, Bộ Khê Khách tâm phiền ý loạn, nghĩ nếu vậy không bằng đến phủ công chúa xem nàng.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến hai tiếng cười ha ha.

Bộ Khê Khách dừng chân, nói: "Tô tiên sinh đã tới sao lại không vào, tự dưng lại bật cười ngoài cửa?"

Cửa bị đẩy ra, một nam tử trung niên trên mặt tươi cười, dáng vẻ thân thiện ôn hòa đi tới, chầm chậm nói: "Bộ Khê Khách, ngươi sinh ra tốt số, từ xưa đến nay đều thuận buồm xuôi gió, cho dù bị bao vây tứ phía cũng có thể được ông trời trợ giúp, hóa nguy... Cho nên ta chưa từng thấy ngươi lo lắng luống cuống bao giờ. Một thiên chi kiêu tử cả đời tốt số chỉ vì chút bệnh nhỏ mà đau buồn đấm ngực dậm chân, hận không thể tát mình một cái... Đương nhiên buồn cười."

"Ta hận chính mình..." Bộ Khê Khách nói, "Dù ta chưa từng bị bệnh nhưng cũng biết cảm giác đó không dễ chịu. Nàng mềm mại như hoa, rõ ràng cần phải được che chở cẩn thận, nhưng ta... Ngay cả

cha ta cũng hiểu như thế, ta lại không để tâm, chỉ biết lo bản thân vui vẻ...”

Tô Đông Ly nhắm một mắt nhẫn nại nghe xong, chầm chậm nói: “Thế sao? Ta không sai nhỉ, số mệnh ngươi phải cưới nàng, lại còn nóng ruột nóng gan vì nàng cả đời, phải không? Ngươi như thế này, nói hai người mới tân hôn chưa đến mười ngày thì ai tin? Rõ ràng là lão phu thê quên mất kiếp trước... Hai người kim phong ngọc lộ, gặp nhau cũng không phải bắt đầu mà là trùng phùng*.”

(*) Gặp lại

Bộ Khê Khách nhớ tới việc này, tinh thần lập tức tỉnh táo, hỏi: “Thế nàng sẽ như những lời tiên sinh nói, theo ta cả đời sao?”

“A? Ngươi sợ ngọn gió sung sướng ngày ấy thổi tan khối thịt đầu quả tim của ngươi?”

“Thân thể nàng yếu, ta sợ phong hàn... cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Bộ Khê Khách vuốt lòng mình, nói, “Chẳng biết tại sao, ta vừa nghĩ tới việc nàng bị bệnh thì lại hoảng hốt...”

Tô Đông Ly nở nụ cười như hồ ly, gật gù đắc ý nói: “Bộ Khê Khách, trước đó ta muốn nói với ngươi cái gì nhỉ... À đúng, ta nhớ ra rồi, ta nói tiểu tử ngươi kiếp này quá tốt số, sợ là vì trải qua đời trước khổ sở mà chết quá sớm, có người quan hệ cực kỳ thân mật với ngươi có mệnh cách hiếm thấy, cầu nguyện muốn san sẻ một chút mệnh cách này cho ngươi, đổi lấy một đời này của ngươi không bệnh tật không tai họa, sống lâu trăm tuổi... Ai nha, bây giờ suy nghĩ một chút, người kia có thể chính là tiểu kiều thê của ngươi cũng nên, kiếp trước phá mệnh bảo vệ ngươi, kết quả đời này chính mình phải chịu bệnh nhẹ, tai họa nhỏ không ngừng...”

Ông ta còn chưa nói hết, Bộ Khê Khách đã vội vàng rời đi.

Tô Đông Ly nhếch miệng cười một tiếng với tượng Hồ Tiên, nói: "Chẳng qua chỉ là lời ta thuận miệng nói bừa... Nhìn xem, tên này lại tin."

Sáng sớm hôm sau, Tình Lan tỉnh lại, xoay mặt một cái đã nhìn thấy Bộ Khê Khách nằm bên giường, còn đang ngủ, lông mày hắn nhíu chặt, vẻ mặt không dễ chịu.

Tình Lan vuốt ve mặt hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc.

Bộ Khê Khách giơ tay lên, ôm trọn bàn tay nàng vào trong tay mình, ngẩng đầu nhìn nàng, hồi lâu nhẹ giọng nói câu xin lỗi.

Tình Lan cười: "Ta không sao rồi."

Bộ Khê Khách hơi giật lông mày, bổ nhào qua ôm nàng, không ngừng xoa tóc nàng: "Đừng bị bệnh có được không? Ta... Ta vừa nghe nàng bị bệnh liền lo lắng vô cùng, bất lực... Đừng khiến ta như vậy, ta không muốn nàng bệnh, cũng không cho phép nàng bệnh..."

"Chàng thật là bá đạo." Tình Lan nói "Hôm qua ta chơi thật sự vui vẻ, không sao đâu, đây chẳng qua là sốt đổ mồ hôi, chàng nhìn xem ta ổn rồi!"

Bộ Khê Khách áy náy nói: "Không thoải mái sao lại không nói với ta? Ta... Ta còn nói với nàng nam nhân Hạ tộc quan tâm thê tử thế nào nữa, ta thực sự là... Ngay cả nàng không thoải mái ta cũng không phát hiện ra, nàng nói đúng, ta chỉ là hỗn đản biết dỗ ngon dỗ ngọt làm nàng vui vẻ."

Tình Lan nghe hắn nói mình như vậy, cười ha ha.

"Bộ Khê Khách, cuối cùng chàng cũng thừa nhận, chàng đúng là tên hỗn đản, nhất là lúc trêu đùa ta." Tình Lan ghé vào tai hắn khẽ nói "Nhưng chàng là hỗn đản tốt nhất trên đời này, ta thích chàng."

Bộ Khê Khách vùi đầu trong lòng nàng, nghe tiếng tim đập của nàng, lòng dần an tâm lại, hắn giống hài tử bốc đồng, lẩm bẩm nói: “Đồng ý với ta, nàng sẽ thật tốt, theo ta cả một đời...”

Tình Lan: “Ừ ừ, đồng ý với chàng, chuyện tốt này sao ta lại không đồng ý chứ.”

Cuối cùng Bộ Khê Khách cũng trở lại bình thường, hắn vuốt tóc Tình Lan, mặt mày tươi cười nói: “Lần này là ta thất trách, không chăm sóc điện hạ tốt, nói đi, điện hạ muốn phạt ta thế nào?”

Mắt Tình Lan sáng lên, cầm tay Bộ Khê Khách, giọng điệu vui vẻ nói: “Quá tốt rồi! Vậy ta phạt phò mã dạy ta cưỡi ngựa, ta muốn bay lên trong gió!”

Bộ Khê Khách: “... Sợ là cha ta sẽ lột da ta mất.”

Chương 19: Kiểu Kiểu ta đã trở lại

Mười lăm tháng này, của hồi môn và người đi theo công chúa đến Yến Xuyên cơ bản đều đã sắp xếp ổn thỏa.

Lễ bộ Thượng thư công thành viên mãn, có phần hài lòng, dự định mang hơn mười binh lính lên đường hồi kinh theo kế hoạch. Hơn một trăm binh lính ở lại Yến Xuyên, giao cho thống lĩnh Vương Đô úy.

Trước khi đi, Phó Thượng thư dẫn Vương Đô úy đến gặp mặt chính thức Bộ Cố và Bộ Khê Khách, đọc ý chỉ của Hoàng đế, đại ý là bên trong phủ công chúa giống như Hoàng Đô, giao cho Vương Đô úy, đại tướng quân và Phiêu Kỵ tướng quân đều không thể dẫn binh lính bước vào.

Bộ Cố gật đầu nói vâng, thừa dịp người khác không chú ý, véo Bộ Khê Khách một cái, để hắn nhớ rõ trong lòng.

Bộ Khê Khách bất đắc dĩ nói: “Con rất quy củ, chưa từng làm càn.”

Bộ Cố: “Nói láo.”

Phó Thượng thư định xuất phát vào buổi chiều, sau khi Tình Lan biết, dậy thật sớm, khoác áo trên vai, mài mực viết thư cho Thái hậu.

Lúc Bộ Khê Khách đến gặp nàng, thấy nàng bối rối che đi sợ hắn nhìn thấy, thế là giữ lại tâm tư, chờ hỏi han, dính nhau xong, thừa dịp nàng không chú ý, nhanh chóng nhìn thoáng qua bức thư, bị Tình Lan đuổi đánh.

Sau khi hưởng thụ cú đánh dịu dàng cùa công chúa, Bộ Khê Khách hai tay cầm bức thư trả lại cho Tình Lan, vô cùng chân thành nói: “Ta không thấy gì hết.”

Tình Lan lườm hắn một cái, gấp tờ giấy rồi nhét vào trong phong thư, gói lại đâu vào đấy, nâng bút viết tên.

Bộ Khê Khách ở bên cạnh híp một con mắt, nghiêng đầu ngắm nhìn, nói: “Chữ của tiểu cô nương thật sự rất đẹp.”

Tình Lan xoay người lại, vuốt phong thư, nói: “Chữ của ta là do phụ hoàng dạy từng nét.”

“Thảo nào mang theo một chút khí phách bá đạo không nói nên lời...” Bộ Khê Khách nói “Dạy từng nét chữ... là thế này đây, ta thì công chúa cũng biết, thuở nhỏ lớn lên trên lưng ngựa, đao thương dùng tốt nhưng bút lại không ổn, bây giờ nhìn chữ công chúa viết thật đẹp, không bằng công chúa dạy ta viết chữ đi... Kiểu tay nắm tay dạy từng nét chữ ấy.”

Tình Lan trầm tư một lúc, nói: “Nếu phò mã không chê, đọc sách viết chữ cũng là chuyện tốt. Ta nghe người ta nói thường xuyên rong ruổi sa trường sẽ tổn hại tâm tính, tập viết chữ có thể mài giũa tính tình, làm tướng quân càng khiêm tốn, ôn hòa, hiền hậu...”

Bộ Khê Khách đạt được mục đính, cười thầm, nói chầm chậm: “Hóa ra là điện hạ cảm thấy ta không khiêm tốn ôn hòa hiền hậu...”

Tình Lan nói: “... Ý của ta không phải thế, chỉ là ta...”

Bộ Khê Khách thở dài yếu ớt: “Được rồi, được rồi, trong lòng công chúa ta vốn là sói thảo nguyên...”

Tình Lan nói: “Làm gì có, ta đâu có nói như thế!”

Bộ Khê Khách nói: “Nói thật cho nàng biết, công chúa, vừa rồi Bộ mỗ không cẩn thận, thấy được thư của công chúa, trên thư công chúa viết Bộ mỗ là sói thảo nguyên...”

Tình Lan: “Hả?”

Nàng sửng sốt một hồi, hoảng hốt vội nói: “Tướng quân hiểu lầm! Ta nói là... Ta nói là...”

Nàng xấu hổ mở miệng, úp mở nửa ngày mới cúi đầu đỏ mặt nói: “Ta đang viết thư cho mẫu hậu... Ta... Trên thư ta nói tướng quân không phải là sói thảo nguyên, tướng quân đối xử với ta rất tốt, ta sống rất tốt, nên bảo mẫu hậu yên tâm...”

“A...Không phải sao.” Bộ Khê Khách ngồi dậy, hai tay chống gối, nhe răng cười một tiếng, chậm rãi nói “Thật ra điện hạ nói sai rồi.”

Hắn dang hai tay, nheo mắt lại, hù dọa nói: “Ta ấy à, chính là sói thảo nguyên, chuyên ăn thịt tiểu cô nương mềm mại thẹn thùng như nàng vậy.”

Hắn gào lên một tiếng rồi nhào tới, ôm lấy Tình Lan đang kêu lên sợ hãi, cười ha ha cắn một cái trên cổ nàng.

Tình Lan: “Mau dậy đi, mau dậy đi, bây giờ là sáng sớm, sẽ bị người khác thấy!”

“Thật là thơm...” Bộ Khê Khách trêu chọc nàng xong, xoay người ngồi dậy, trở về chỗ cũ, vuốt môi nói: “Tiểu cô nương thật là ngọt...”

Tình Lan chỉnh lại tóc, vừa tức giận vừa ngọt ngào, yếu ớt mắng hắn: “Thật sự không biết xấu hổ, chàng đâu phải là sói thảo nguyên, ta thấy chàng là hồ ly trắng trên thân toàn tuyết mới đúng!”

Bộ Khê Khách nhíu mày hỏi: “Ý gì? Ta nghe không hiểu, đây là điện hạ khen ta đẹp đẽ thông minh sao?”

Tình Lan nói: “Hứ, ta nói chàng vừa giảo hoạt vừa dối trá, da dày tận hai lớp!”

Bộ Khê Khách: “Ha ha ha ha ha ha, Tình Lan ơi Tình Lan, nàng mắng người cũng thú vị thật.”

“Ta mắng chàng đấy!” Tình Lan nhấn mạnh.

Bộ Khê Khách: “Ừm, biết rồi.”

Hắn nắm lấy tay Tình Lan, nói: “Ta sẵn lòng nghe, sau này công chúa thêm bao nhiêu da mặt lên người ta, ta đều nhận hết, đợi đến khi phân cao thấp với Tê Sơn.”

Tình Lan nhỏ giọng nói: “Phò mã khỏi cần so với Tê Sơn, phân cao thấp với trời luôn đi!”

Bộ Khê Khách nghiêng đầu xích lại gần, làm bộ không nghe thấy nói: “A? Công chúa nói gì vậy? Nếu công chúa nói chuyện nhỏ như vậy, ta liền chui vào trong lòng công chúa để nghe, hoặc là... Ta dán cả lỗ tai ngoài miệng công chúa cả ngày, để nghe rõ ràng từng chữ. Công chúa nói lại lần nữa đi.”

Đây là hắn đang đòi hôn.

Tình Lan đẩy hắn đi: “Bỏ ra, ta biết chàng muốn làm gì, nằm mơ đi.”

Bộ Khê Khách vô lại bất động, Tình Lan chợt phát hiện, trước kia mình có thể đẩy vì hắn nghe lời, nhưng Bộ Khê Khách chỉ cần giữ vững cơ thể thì cho dù nàng dùng sức thế nào cũng không đẩy được hắn.

Tình Lan chống nạnh tức giận: “Chàng định trồng cây ở nơi này sao? Được, vậy ta đi.”

Bộ Khê Khách ung dung cười nói: “Bộ mỗ có chân, điện hạ đi đâu Bộ mỗ đi nơi đó, hôm nay không chạm vào môi thơm của điện hạ được thì ta vẫn đi theo nàng, dù sao ta như hồ ly trắng trên thân toàn tuyết, dày hơn người khác một lớp da, rất là dày, ta cũng không sợ người khác cười nhạo...”

Chuyện này làm Tình Lan tức giận, kêu ngao ngao hai tiếng, không còn cách nào khác, đành phải nhắm mắt lại hôn nhẹ hắn một cái.

Bộ Khê Khách cười, rũ mắt nhìn nàng, ôn nhu nói: “Tình Lan, hôm nay Phó Thượng thư sẽ về Hoàng Đô, sau này nàng nhớ Hoàng Đô... Thì nói với ta.”

Ánh mắt Tình Lan ảm đạm đi mấy phần, trầm mặc hồi lâu, nàng ngửa đầu nói: “Bộ Khê Khách, chàng sẽ là nhà của ta sao?”

Bộ Khê Khách thay đổi sắc mặt, câu nói này của nàng dường như làm hắn xúc động, thần sắc Bộ Khê Khách nghiêm túc, nói: “Công chúa sai rồi, ta sẽ cho công chúa một ngôi nhà, nhưng ta không phải là nhà của công chúa... Bởi vì công chúa là nhà của ta. Bộ mỗ chưa từng lập lời thề, hôm nay, Bộ mỗ muốn cho công chúa một lời thề trước mặt công chúa, với thần và tiên trên Tê Sơn.”

Hắn cầm lấy dao rọc giấy tinh xảo trên bàn, cắt một nhúm tóc, một bên tết một bên nói: “Kể từ hôm nay, Tiêu Tình Lan chính là nhà của Bộ Khê Khách ta, chỉ cần nàng ở bên cạnh, trong lòng ta gió tuyết Yến Xuyên cũng không thể gây khó dễ, từ nay về sau, ngàn khó khăn vạn nguy hiểm cũng không thể ngăn cản ta về nhà, ta sẽ không xa cách nàng, ta và nàng, chết cũng chết cùng một chỗ.”

Hắn nói xong, đưa lọn tóc kia cho Tình Lan: “Cất kỹ, đây là lời thề của ta, nàng treo nó bên người. Như thế này lời thề sẽ được giữ trong nhà, vạn vật trên đời cũng không thể ngăn cản người về nhà. Về sau ta ra ngoài nàng cũng không cần lo lắng cho ta, chỉ cần nàng còn đang chờ trong nhà, ta nhất định sẽ trở về.”

Tình Lan cẩn thận đặt nó trong tay: “Được, ta nhất định mang theo lời thề của chàng bên người mọi lúc.”

Sau giờ ngọ, Phó Thượng thư xuất phát rời thành.

Bách tính Nhã Minh Thành ca múa vui vẻ tiễn họ rời đi, Bộ Khê Khách tự mình xem bói, tiễn khách thuận lợi, còn tặng cho Phó Thượng thư một tấm bùa bình an.

Phó Thượng thư mừng rỡ như kẻ ngốc, trên cổ đeo một chuỗi vòng quà tặng của bách tính Yến Xuyên, tạm biệt Tình Lan.

Sau khi rời đi, người bên cạnh Phó Thượng thư nói: “Mặc dù Bắc Địa không bằng Trung Nguyên nhưng giàu có hơn so với hạ quan tưởng tượng.”

Phó thượng thư nói: “Nếu như giải quyết được Nguyệt Ngạn, khai thông đường buôn bán với Quy Từ*, trăm năm về sau Yến Xuyên nhất định là khu vực đông đúc phồn hoa, giàu có.

(*) Tên nước cổ ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Người bên cạnh nói tiếp: “Trước đó Hoàng Thượng mời quốc sư bói xem tình hình Bắc Địa, nói rằng... hòa thân chính là thượng sách, Bắc Địa hưng thịnh thì nhất định tương lai đất nước cũng sẽ hưng thịnh...”

Phó Thượng thư nói: “Ta không hiểu quân sự, chỉ nói về mối hôn sự này, lão phu cho rằng...”

Người bên cạnh truy hỏi: “Thượng thư đại nhân cho rằng như thế nào?”

“Duyên trời tác hợp.” Phó Thượng thư chỉ lên bầu trời, “Đây là ý trời. Lương duyên tất có lương vận, Hòa Uyển công chúa có chấn hưng

Bắc Địa hay không, ta không dám phán đoán, nhưng phụ tử Bộ thị lại có tướng chấn hưng Bắc Địa."

"Mọi người đều nói sở trường của đại nhân là xem tướng mạo, lần này đại nhân đã gặp qua, có suy nghĩ thế nào?"

"Hoàng Thượng để ta tới chính là có ý này..." Phó Thượng thư vuốt chùm râu, nói, "Hai cha con Bộ thị đều là tướng tài, Bộ Cố là trung thần còn Phiêu Kỵ tướng quân phúc trạch dồi dào, là người có trời bảo hộ, tướng mạo phong vương phong hầu."

Thấy người bên cạnh vẫn tò mò không dám mở miệng, Phó thượng thư chậm rãi cười một tiếng, nói: "Hẳn là Hoàng Thượng có thể yên tâm, trung thần tướng tài, lập công đến mức phong vương... Đây là dấu hiệu của thịnh thế."

Phó Thượng thư vừa đi, Bộ Cố liền lộ ra khuôn mặt thật, ông cười một tiếng với Tình Lan, sau đó trừng mắt mắng Bộ Khê Khách: "Lề mề cái gì, đi theo ta!"

Ông đột nhiên trở mặt, Tình Lan bị dọa đến sững sờ.

Bộ Khê Khách an ủi: "Khụ, bình thường phụ thân ta vẫn nói chuyện với ta như vậy... Vậy ta đi đây, trong quân có một số việc, buổi tối ta về."

Tình Lan khẽ gật đầu, Bộ Khê Khách vừa đi vừa quấn tay áo, dù như thế vẫn bị Bộ Khê Khách mắng: "Bảnh chọe, biết hôm nay phải chỉnh đốn quân ngũ còn mặc như hoa hồ điệp, mau quấn chặt tay áo cho ta!"

Trên đường về phủ công chúa, Oanh Ca nghe Tình Lan nhỏ giọng lải nhải: "Chỉ là một kiện áo màu lam, sao lại gọi là hoa hồ điệp chứ..."

Bên trong phủ tướng quân, Mặc Kỳ Yên tổng kết đơn giản tình huống Nguyệt Ngạn tộc mấy ngày nay: "Hôm trước Không Tàng thị

đột nhiên tập kích lính Bắc Dã, giết mười bốn nhi tử của lão Vương Hãn, hôm qua Không Tàng Hạo đã kế thừa hãn vị..."

Bộ Khê Khách nói: "Không Tàng Hạo... Đó chính là Thiết Ưng của bọn họ. Xem ra rất có thể bọn họ sẽ càn quét phía nam một lần nữa, tích trữ đồ vật qua mùa đông."

"Giang phó tướng phòng thủ, ta đóng quân ở Tiểu Lâu Lan." Mặc Kỳ Yên nói, "Liên Hoa, con ở lại Nhã Minh bố trí canh phòng, trước tiên cảnh giác chút tình huống xung quanh Phong Sơn."

"Được." Bộ Khê Khách trả lời xong lại hỏi "Đúng rồi mẫu thân, Kiểu Kiểu đâu? Mấy ngày nay không thấy nó, con cũng quên hỏi..."

Mặc Kỳ Yên nói: "Ta để con bé ở lại Hạc Thành đọc sách tu tâm dưỡng tính, có Tô tiên sinh coi chừng."

Bộ Khê Khách: "Tô tiên sinh. Nhưng mấy ngày trước... Con còn thấy Tô tiên sinh ở Nhã Minh thành!"

Mặc Kỳ Yên: "Không ổn!"

Bộ Khê Khách: "Con biết ngay là ông ta không vô duyên vô cớ xuất hiện ở Nhã Minh! Nhất định là để Kiểu Kiểu chạy rồi! Ông ta đến tìm Kiểu Kiểu!"

Trong nhà Giang phó tướng, Tô Đông Ly ngồi lì không đi, Giang Tiểu Thất bên cạnh cũng bất động.

Uống hết mấy tách trà lớn, Tô Đông Ly nói: "Ngược lại ta nghĩ, con bé muốn trở về, nơi có thể ẩn thân nhiều ngày mà không bị đói chỉ có ở đây. Giang Lâu à, không nên giấu, nhanh chóng gọi Mặc Kỳ Bạch Lộ ra đây!"

Cuối cùng Giang Tiểu Thất cũng mở miệng, hắn nói: "Tô tiên sinh chậm một bước rồi, nàng vừa mới đi khỏi chỗ này, đến phủ công

chúa.”

Tô Đông Ly phun một ngụm trà: “Xong đời!”

Tình Lan trở lại Huệ Chỉ Viện, bảo người đưa cái giá phỉ thúy nàng mang từ Hoàng Đô tới, cẩn thận từng li từng tí đặt cây quạt làm từ xương mà Bộ Khê Khách tặng lên.

Vừa đặt xong liền nghe một tiếng còi vang lên ngoài cửa sổ: “Tu tu ——”

Một đứa bé lăn từ bên ngoài cửa sổ vào, cười tít mắt, trong miệng ngậm chiếc còi làm bằng xương, ngẩng đầu lên kêu một tiếng: “Tu! Ta lại trở về rồi!”

Chương 20: Vợ chồng hồ ly

“Kiểu Kiểu!” Tình Lan nhìn thấy nàng, rất vui vẻ hỏi, “Đã nhiều ngày không thấy muội, muội đi đâu?”

Kiểu Kiểu kiêu ngạo nói: “Muội về Hạc Thành đấu trí đấu dũng với lão sói đuôi to!”

Tình Lan đã sớm thăm dò được trình độ khoa trương của Kiểu Kiểu, cười đáp: “Kiểu Kiểu thật dũng cảm. Cái còi mà muội thổi, có thể cho tỷ xem một chút được không?”

Kiểu Kiểu cực kỳ hào phóng, phun ra khỏi miệng, còn chà trên quần áo lau khô nước bọt cho nàng: “Đây là muội lấy trong gác xép ở Hạc Thành, gác xép ấy chất đầy đồ chơi hồi nhỏ của lão đại nhà muội, còn có cái quần thủng đáy mà huynh ấy từng mặc!!”

Tình Lan nén cười nói: “Rốt cuộc là ca ca muội hay là muội?”

Kiểu Kiểu nói: “Nhất định là lão đại nhà muội, muội thông minh lanh lợi, chưa từng mặc quần thủng đáy bao giờ.”

Nàng vừa dứt lời, cả người bị bao phủ trong một thân ảnh cao lớn, lão đại nhà nàng mặt lạnh như La Sát, đứng ở cửa hung dữ nhìn chằm chằm nàng, xoay cổ tay: “Mặc Kỳ Bạch Lộ, muội còn muốn để lại di ngôn gì không?”

Lông tơ Kiểu Kiểu dựng đứng hết lên, vốn dĩ đang vuốt tóc liền hoảng hốt lo sợ chạy vài vòng quanh phòng, cuối cùng cũng tìm được một nơi an toàn, vèo một cái tứ chi chui vào trong ngực Tình Lan, bám víu Tình Lan thật chặt, quay đầu nhìn Bộ Khê Khách, nói:

“Ca! Ca! Muội và công chúa tỷ tỷ đã khóa lại với nhau, không thể tách rời, huynh muốn mạnh mẽ chia rẽ chúng ta sẽ gặp báo ứng!”

Bộ Khê Khách ngoài cười nhưng trong không cười, cắn răng nói: “Ồ? Vậy à? Nói cho ta nghe chút, ta sẽ bị báo ứng gì?”

Kiểu Kiểu: “Sẽ sẽ sẽ... Sẽ không được động phòng!!”

Tình Lan bụm mặt, âm thầm thở dài, nhịn cười.

Bộ Khê Khách nhíu mày nói: “A, khiến muội thất vọng rồi, ta và công chúa tỷ tỷ của muội đã sớm động phòng, ngày tốt cảnh đẹp vạn sự như ý.”

Kiểu Kiểu như bị sét đánh, cả người đều không ổn, tóc cũng sầu đến mức sắp rụng.

Bộ Khê Khách nói: “Kiểu Kiểu, ca ca thiện lương, hôm nay ta sẽ nói cho muội biết không chịu đọc sách có báo ứng gì.”

Hắn tiến về phía trước một bước, Kiểu Kiểu mạnh mẽ chui vào trong ngực Tình Lan.

Bộ Khê Khách chậm rãi nói: “Hồ Tiên Nhi đã nói, tiểu hài nhi không đọc sách, sau khi răng rơi hết sẽ mọc ra một cái răng lệch, tóc không những không dài ra mà còn rụng hết, không đọc sách lông mi sẽ mọc hướng vào trong mắt, về sau ngay cả đi ngủ cũng sẽ bị đâm đau, còn có... Sói thích ăn hài nhi không đọc sách nhất, đặc biệt là nữ hài nhi sáu tuổi không đọc sách.”

Kiểu Kiểu sờ răng rồi lại sờ đầu, sờ tóc xong lại dụi mắt, cuối cùng chui vào trong ngực Tình Lan, ôm Tình Lan, oa một tiếng hét lên: “Mẫu thân, ca ca muốn đem muội đi nuôi sói!!”

Tình Lan nín cười đến mức run lên, ôm Kiểu Kiểu nói: “Huynh ấy đang lừa gạt muội.”

Bộ Khê Khách nháy mắt ra hiệu với Tình Lan, Tình Lan khẽ lắc đầu, cười lén, vỗ Kiểu Kiểu nói: “Không đọc sách sẽ không bị mọc lệch răng, nhiều lắm chỉ mọc lệch mấy cái bây giờ đang rụng thôi. Không đọc sách sẽ không bị rụng hết tóc, nhiều lắm là tóc thưa thớt, nhưng mà cũng là chuyện tốt, sau này không cần phải tốn thời gian chải đầu... Không đọc sách lông mi cũng không dài ra mà càng lúc càng ngắn... Còn có sói, sói đọc sách sẽ ăn người đọc sách, sói không đọc sách sẽ ăn người không đọc sách, cho nên Kiểu Kiểu không cần quá lo lắng.”

Kiểu Kiểu ngớ ra, trong đôi mắt to toàn là nước mắt, đáng thương nói: “Yến Xuyên đâu có sói đọc sách! Tất cả đều không đọc sách!!”

Bộ Khê Khách xụ mặt, phối hợp nói: “Có nghe không! Ngoan ngoãn theo Tô tiên sinh trở về đọc sách, nếu lại dám chạy, ta sẽ ném muội tới rừng núi hoang vắng để muội sống cùng những con sói không đọc sách kia!”

Mặc dù Kiểu Kiểu bị hai vợ chồng này kẻ xướng người họa hù dọa, nhưng cô bé sợ mình buông tay sẽ bị Bộ Khê Khách đánh cho một trận, cho nên quyết tâm không rời khỏi phủ công chúa.

“Muội thích công chúa tỷ tỷ.” Kiểu Kiểu sử dụng kế sách giả ngoan, yếu ớt ôm cổ Tình Lan nói, “Muội muốn ở cũng một chỗ với công chúa tỷ tỷ, chờ muội... chờ muội ở đây mấy ngày, muội sẽ ngoan ngoãn trở về đọc sách với Tô tiên sinh, huynh, huynh nói với Tô tiên sinh, bảo ông ấy về trước đi...”

Đang nói thì Tô Đông Ly nhàn rỗi phe phẩy cây quạt chậm rãi đi tới, vỗ vai Bộ Khê Khách, cung kính hành lễ với Tình Lan, làm đến nơi đến chốn mọi việc rồi mới mở miệng nói: “Kiểu Kiểu, ta khuyên ngươi đừng giãy dụa nữa, bây giờ cả nhà ngươi trên dưới một lòng đều muốn ngươi đọc sách tập viết với ta, ngươi không cần gửi gắm hi vọng kéo dài thời gian chờ phụ thân tới cứu ngươi khỏi nước sôi

lửa bỏng, không có đâu... Bây giờ phụ thân ngươi sẽ chỉ đẩy ngươi vào việc đọc sách nước sôi lửa bỏng kia thôi...”

Kiểu Kiểu nhỏ giọng nói với Tình Lan: “Kiểu Kiểu muốn ở cùng với công chúa tỷ tỷ, không muốn ở cùng với ông ta.”

Tình Lan nhìn Tô Đông Ly một cái, thấy ma ma cúi thấp đầu, mặt mo đỏ bừng dâng trà cho hắn, vô cùng kỳ quái.

Mị lực của Tô Đông Ly luôn khiến người khác không thể ngăn nổi, ông ta cười ôn nhu, nói cảm ơn, uống trà cho nhuận họng, chuẩn bị tiếp tục lừa dối Kiểu Kiểu.

Bộ Khê Khách rất xem thường: “Ta vào phủ công chúa phải phí sức chín trâu hai hổ, lúc bất đắc dĩ còn phải trèo tường, ngược lại tiên sinh dễ dàng gõ quạt là vào được, không biết là có chiêu gì?”

Tô Đông Ly: “Ngươi hâm mộ không nổi đâu, người như ta sinh ra đã có duyên với nữ nhân, cười một cái ở cổng với các nàng là có thể đi vào tự nhiên.”

Khóe miệng Bộ Khê Khách giật một cái, ôm quyền nói với ông ta: “Xin hỏi Tô tiên sinh, sao lại không thi triển mị lực dụ dỗ tiểu muội ta trở về?”

Tô Đông Ly chầm chậm nói: “Bộ tiểu tướng quân cũng biết mà, lệnh muội được xem là nữ nhân sao? Ta sử dụng tất cả vốn liếng, vừa dỗ dành vừa cười cũng chỉ đủ để nàng đọc một hàng chữ...”

Kiểu Kiểu ghé sát vào lỗ tai Tình Lan một hồi, không biết hai người có giao dịch gì, Tình Lan ôm Kiều Kiều đột nhiên hùng hồn ‘cáo mượn oai hùm’ nói: “Ta vừa mới nghĩ, không bằng sau này để Kiểu Kiểu đến chỗ ta đọc sách, ta mang theo sáu xe thư tịch đến thư phòng, để Kiểu Kiểu đọc sách cũng đủ... Ngoài ra, nếu như ban ngày phò mã rảnh rỗi cũng tới nơi này tập viết với Kiểu Kiểu đi?”

Kiểu Kiểu sửng sốt, hóa thành khỉ đá.

Bộ Khê Khách và Tô Đông Ly đều sững sờ, Tô Đông Ly mở cây quạt ra, che miệng bất ngờ nói: “Tập viết? Nhưng Bộ Khê Khách hắn...”

Bộ Khê Khách ho nhẹ một tiếng, cười đáp: “Ta thấy được đấy, như vậy hai huynh muội ta đều giao cho điện hạ.”

Kiểu Kiểu: “Cái này không giống với những gì đã nói!! Lão đại huynh ấy cần đọc sách gì nữa?!”

Sao lại còn có lão đại!! Lão đại còn tập viết làm gì!! Không phải là huynh ấy biết hết rồi sao?!

Bộ Khê Khách ném một ánh mắt qua, Kiểu Kiểu không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn ngậm miệng hóa thành khỉ đá bảo mệnh.

Tình Lan làm bộ không nhìn rõ, cười nhẹ nhàng nói: “Vậy thì chọn ngày đi, ta sai người chuẩn bị một chút...”

Tâm nguyện của Bộ Khê Khách đã thành, ý cười lan đến đuôi lông mày lần nữa, mềm giọng nói: “Đa tạ điện hạ.”

Tô Đông Ly hiểu rõ, đuôi mắt hiện rõ nếp nhăn khi cười, híp mắt nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế, ta đã hiểu...”

Chờ đến khi ra cửa, Tô Đông Ly hỏi: “Ta không biết là Bộ tiểu tướng quân thư họa song tuyệt mà lại còn cần tập viết nữa?”

Bộ Khê Khách cười tủm tỉm nói: “Việc học không có giới hạn.”

“Bộ tiểu tướng quân quả nhiên giống người Nguyệt Ngạn nói, là cáo giảo hoạt của Yến Xuyên.”

“Đâu có đâu có, không bằng tiên sinh.” Bộ Khê Khách khiêm nhường nói, “Người Yến Xuyên đều biết, tiên sinh là hồ ly thành tinh, chỉ kém

thành tiên ở cái tâm nhãn. Khác với người ta thiếu tâm nhãn nên không thể thành tiên, tiên sinh lại nhiều tâm nhãn quá."

Tô Đông Ly cười ha hả.

Bộ Khê Khách nói: "Hôm nay tiên sinh thấy phu nhân của Bộ mỗ rồi, mong rằng tiên sinh không nên để tâm lại chỗ ấy."

Tô Đông Ly: "Lo xa rồi, ta mọc thêm vài tâm nhãn nhưng gan ta nhỏ, ngươi ăn dấm tuyệt đối đừng vẩy lên người ta, Tô mỗ không thể trêu vào tướng quân. Mặc khác, tiểu muội của tướng quân, Tô mỗ cũng không thể trêu vào."

Bộ Khê Khách tò mò nói: "Lần này con bé lại làm gì?"

Tô Đông Ly nói: "Lệnh muội thừa dịp ta ngủ trưa, vẽ một con rùa còn dán trên đầu ta... Tức giận quá mà!"

Bộ Khê Khách cười nói: "Đã như vậy, hôm nay tiên sinh nhất định phải đến nhà ta, ta bảo phụ mẫu hầm con ba ba bồi tội với ngài."

Tô Đông Ly: "Sao ta lại cảm giác cái giọng điệu này của ngươi có chút vui sướng?"

Bộ Khê Khách vuốt lỗ tai, cười híp mắt nói: "Tiên sinh nghe lầm."

Bên trong phủ công chúa, thấy Tình Lan thật sự sắp xếp lại bàn viết chữ, Kiểu Kiểu lập tức ủ rũ, kêu a a, ngậm cái còi làm bằng xương thổi điệu ai oán.

Ma ma sợ nàng quấy rầy Tình Lan, khuyên nhủ: "Mặc Kỳ tiểu thư, đặt còi xuống đi, lão nô cất cho ngài."

Kiểu Kiểu thổi nói: "Không, muốn."

Tình Lan cười khanh khách, nói: “Ma ma, kệ con bé đi. Con bé đang chơi vui vẻ, chớ có ép buộc nó.”

Nàng vẫy vẫy tay: “Kiểu Kiểu tới đây, chúng ta xong rồi, nói với tỷ một chút chuyện của ca ca muội đi.”

Kiểu Kiểu mang đầy bụng chuyện xấu của lão đại nhà mình, vừa thấy Tình Lan muốn nghe, lập tức chạy tới, vén tay áo lên chuẩn bị sử dụng mười phần khí lực bôi đen lão đại.

“Công chúa tỷ tỷ muốn nghe cái gì?!”

Tình Lan nói: “Trước hết nói cho tỷ biết, ca ca muội có bao nhiêu binh, đã trải qua bao nhiêu lần lên chiến trường, mấy lần bị thương…”

Kiểu Kiểu: “Toàn chuyện vô nghĩa!”

Tình Lan: “Thế cái nào mới là có nghĩa?”

Kiểu Kiểu: “Huynh ấy năm ba tuổi chải bím tóc, mặc váy hoa nhỏ, sáu tuổi đái dầm, chín tuổi lạc đường, mười tuổi bị cha ta đánh chạy loạn trong sân, mười hai tuổi bị chim ưng đuổi cắn còn khóc nhè…”

Tình Lan cười nói: “Hửm? Những việc này đều là thật ư?”

Kiểu Kiểu chỉ mình: “Muội tận mắt nhìn được, nửa điểm cũng không giả!”

Đừng nói Tình Lan, các cung nhân đang dọn dẹp sách vở cũng đều cười.

Tình Lan: “Kiểu Kiểu năm nay mấy tuổi?”

Kiểu Kiểu giơ tay thật cao, vẽ số 6, đáp vang dội: “Sáu tuổi!”

Tình Lan: “Ừm, ca ca muội năm nay mấy tuổi?”

Kiểu Kiểu: “Lão đại nhà muội mấy tháng trước đã thành niên, mẫu thân nói huynh ấy tròn hai mươi.”

Tình Lan cười nói: “Kiểu Kiểu, tỷ hỏi muội, hai mươi trừ đi sáu bằng bao nhiêu?”

Kiểu Kiểu: “Muội không làm ở phòng thu chi, cần gì quan tâm bằng bao nhiêu, thích bao nhiêu thì bấy nhiêu…”

Tình Lan nở nụ cười xán lạn, sai Oanh Ca mài mực, bản thân nàng chậm rãi vén tay áo, nói: “Ừm, xem ra Kiểu Kiểu quả thật nên đi học, nếu không muội ấy à, bị chó sói không đi học ăn cũng không biết nha…”

Kiểu Kiểu giật mình, bắt đầu ngó ra cửa sổ, suy nghĩ phương pháp trộm rời khỏi phủ công chúa.

Tình Lan chậm rãi nói: “Nếu muội chạy khỏi phủ công chúa, không chỉ ca ca muốn đánh muội, phụ mẫu biết được muội không nghiêm túc đi học, nhất định cũng sẽ đánh muội, không về nhà thì sẽ bị chó sói ăn, muội ở chỗ này của tỷ, tỷ chắc chắn sẽ không đánh muội, cũng không có chó sói muốn ăn muội… Kiểu Kiểu, muội suy nghĩ kỹ một chút nha.”

Kiểu Kiểu nghĩ xong, hết sức có đạo lý nghiêm túc nói: “Công chúa tỷ tỷ, sau khi tỷ động phòng với người ta, có phải cũng sẽ lây bệnh cho nhau? Tỷ bây giờ nói chuyện giống hệt lão đại muội… Nhất định là lão đại đã bôi đen tỷ!”

Tình Lan thiếu chút nữa bị nghẹn nước bọt mà chết.

Chương 21: Muội muội trợ công cũng là một trở ngại

Kiểu Kiểu ở lại phủ công chúa, sau khi Bộ Cố nghe được, lập tức mang theo mấy tấm thảm da sói cùng với giấy và bút mực đến phủ công chúa, dựa theo lễ bái sư của Yến Xuyên để Kiểu Kiểu dập đầu với Tình Lan mấy cái.

"Tiểu nữ không chu đáo, chút lễ vật này chưa đủ thành kính, mong rằng điện hạ sẽ không ghét bỏ."

Tình Lan lại cảm thấy Bộ Đại tướng quân nghiêm túc để con gái mình đến bái sư là vô cùng thân thiết đáng yêu, khiêm tốn nói: "Ta cũng chỉ là biết được mấy chữ, tài sơ học thiển, nhưng nếu Đại tướng quân gửi Kiểu Kiểu cho ta, tất nhiên ta sẽ tận tâm chỉ dạy."

Bộ Cố: "Đa tạ điện hạ."

Ông nghiêm mặt nói xong, đứng dậy, xoa xoa tay cười ngây ngô nói: "Ha ha ha, ta biết lão đại nhà ta cưới được hiền thê mà ha ha ha ha..."

Tình Lan hơi xấu hổ, nâng tay áo lên che đi nửa mặt, lặng lẽ cầu cứu Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách ho mạnh một tiếng, lấy tay đẩy gia phụ đang cười ngốc nghếch một cái: "Khụ, phụ thân không về sao?"

Bộ Cố: "Ha ha ha ha... À."

Sau khi Bộ Cố rời đi, Bộ Khê Khách bước tới, nói bên tai nàng: "Ta có việc, tối nàng ngủ trước đi, nếu ta không bận sẽ tới tìm nàng, không cần chờ ta."

Kiểu Kiểu tiễn phụ thân đi rồi chạy qua: "Lão đại, huynh đang nói gì á?"

Bộ Khê Khách nhớ ra cô bé, lại dặn dò: "Đừng để muội ấy ngủ với nàng, một mình nàng một phòng được rồi."

Tình Lan cười nói: "Hiểu rồi, tướng quân đi mau lên."

Bộ Khê Khách sờ đầu nàng, lúc đi ngang Kiểu Kiểu, búng xuống ót cô bé một cái: "Ngoan đấy, nếu không huynh về nhất định sẽ đánh muội."

Kiểu Kiểu núp trong ngực Tình Lan, nghe lời như chim cút.

Bóng dáng Bộ Khê Khách vừa biến mất, Kiểu Kiểu: "Công chúa tỷ tỷ, chúng ta chơi trò gì đây?"

Tình Lan cười cười, dặn dò ma ma mang bài hoa tới, nói: "Chúng ta chơi cái này, nếu muội thua thì phải học thuộc lòng toàn bộ bài mà muội đã thua."

Kiểu Kiểu không biết trò chơi tri thức này sâu bao nhiêu, cũng không biết hiện giờ Tình Lan 'tâm đen' thế nào, ngây thơ ngốc nghếch nói: "Tỷ tỷ tỷ, nói quy tắc đi."

Cô bé nhe hàm răng lọt gió ra, vừa nói Tình Lan đã muốn cười.

Đến xế chiều, Kiểu Kiểu ngoan ngoãn ngồi trước bàn, vừa khóc vừa đề bút chép thơ trên một chồng bài hoa.

Tình Lan uống trà ngắm lá đỏ, năm tháng tĩnh lặng.

Oanh Ca đã làm một ít điểm tâm bưng tới cho Tình Lan ăn, Kiểu Kiểu khóc càng to hơn.

Tình Lan chậm rãi đi qua, kiểm tra bài tập của cô bé, gật đầu nói: "Tuy là vừa khóc vừa viết, nhưng nét chữ này vẫn rất đẹp. Tuổi còn nhỏ, chữ lại có cốt cách, đứng lên được rồi."

Vu ma ma nói: "Mặc Kỳ tiểu thư thông minh."

Kiểu Kiểu mong mỏi nhìn Tình Lan, yếu ớt cầu xin: "Công chúa tỷ tỷ tốt nhất, muội có thể nghỉ một lát không?"

Tình Lan nói: "Không chỉ được nghỉ, còn có thể ăn điểm tâm."

Mắt Kiểu Kiểu như đèn, lập tức sáng lên, nước miếng cũng muốn chảy ra ngoài.

Tình Lan lại nói: "Không chỉ có thể ăn điểm tâm, nếu như muội đồng ý với ta buổi chiều viết thêm ba trang, ghi nhớ những gì ta dạy muội, ta sẽ cho muội đến võ đài chơi."

Kiểu Kiểu: "Thật chứ?!"

Tình Lan: "Đương nhiên. Ta không nói dối bao giờ."

Kiểu Kiểu hoan hô vui vẻ, ôm cổ Tình Lan kêu lên: "Tỷ tỷ tốt! Kiểu Kiểu luôn luôn thích tỷ!"

Dẻo miệng là giỏi nhất, Tình Lan nghe xong, trong lòng cũng cực kỳ vui vẻ.

Trước mắt có cám dỗ, Kiểu Kiểu chẳng mất nhiều công sức đã thuộc lòng ba câu thơ, còn có thể ngồi yên nghe Tình Lan giảng ý nghĩa thơ cho mình.

Sau khi Tình Lan nói có thể, cô bé nhảy dựng lên chạy ra cửa. Tình Lan vội vàng bảo Oanh Ca gói điểm tâm mang theo: "Nói với phò mã, những món này tốt nhất nên ăn nóng."

Oanh Ca được phái đi thì vui ra mặt, cầm hộp thức ăn đi theo Kiểu Kiểu đến võ đài.

Kiểu Kiểu bởi vì vừa hoàn thành việc học, ngẩng đầu ưỡn ngực, trước tiên tìm Bộ Khê Khách lớn mật khoe khoang.

"Bộ Liên Hoa, nói cho huynh biết, hôm nay muội làm xong bài vở, công chúa tỷ tỷ khen muội là đứa trẻ thông minh nhất tỷ ấy từng gặp."

Cô bé to gan rồi, còn dám gọi tên tự của Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng cười, nói: "Thật sao? Mặc Kỳ Bạch Lộ, muội nghe cho kỹ, công chúa tỷ tỷ của muội từ nhỏ đến lớn chỉ gặp qua một đứa trẻ mà thôi."

Kiểu Kiểu: "..." Nghe không hiểu!

Bộ Khê Khách cam chịu, được, con bé Kiểu Kiểu ngu ngốc này, vậy còn không hiểu ý châm chọc của hắn.

Trình độ không giống nhau, ài, nói ra có ý nghĩa gì đâu!

Bộ Khê Khách tự mình kiểm điểm.

Kiểu Kiểu vẫy tay: "Hừ, công chúa tỷ tỷ sợ muội bị đói, còn gọi Oanh tỷ giúp muội chuẩn bị một hộp điểm tâm đầy ụ để muội ăn, hừ hừ."

Bộ Khê Khách nhếch miệng, kinh thường suy nghĩ tự mình đa tình của muội muội.

Oanh Ca tỷ tỷ vội vàng tiến lên, giọng giống như muỗi kêu, lắp bắp đỏ mặt nói: "Đây là nô tì đưa cho phò mã..."

Bộ Khê Khách: "Thấy chưa, cái này là công chúa cho ta."

Kiểu Kiểu nghẹn lại, vẻ mặt không dám tin.

Bộ Khê Khách: "Chà, tự mình đa tình."

Kiểu Kiểu: "Không không không, cái này là cho muội, nếu đưa cho huynh, sao công chúa tỷ tỷ không tự mình đến? Hiện giờ để Oanh tỷ tỷ cầm hộp điểm tâm đi với muội chính là cho muội, đâu ra đưa cho huynh, tự mình đa tình là huynh thì có."

"Hừ." Bộ Khê Khách nói, "Được, coi như ta tự mình đa tình, muội nói rất đúng."

Hắn xoay ngựa, hất cằm lên nói với Oanh Ca: "Hiện giờ điện hạ có rảnh không?"

Oanh Ca đỏ mặt ấp úng nói: "Điện hạ bận thiêu thùa may vá..."

"Đang làm cái gì?"

Oanh Ca càng đỏ mặt hơn: "Là lọn tóc kia của phò mã..."

Bộ Khê Khách vui vẻ: "Thật ư?"

Hắn nhắc tới Kiểu Kiểu, để muội muội nhìn thẳng mình, dặn dò một câu: "Nghe cho kỹ đây, lão đại ta có việc muốn giao cho muội làm, làm xong, ta cho muội ba ngày, tuyệt đối sẽ không đánh muội, la mắng muội, thế nào, thành giao chứ?"

Kiểu Kiểu đã quá quen thuộc với quy trình này rồi, rung đùi đắc ý nói: "Khoan, tạm thời nói về việc huynh cần làm trước đi."

"Muội đi nói với công chúa, nếu muốn đưa đồ ăn cho ta thì tự mình đến, đây là quy củ của Hạ tộc chúng ta."

Kiểu Kiểu: "Nói dối sẽ bị trọc đầu đấy!"

Bộ Khê Khách: "..."

Đây là hắn hù dọa Kiểu Kiểu, bởi vì Kiểu Kiểu lúc nhỏ tóc mọc thưa thớt, cho nên sợ nhất bản thân sẽ trọc đầu, trở thành hồ ly trọc lông, vì vậy Bộ Khê Khách luôn lấy chuyện đầu tóc ra dọa.

Lúc Kiểu Kiểu bốn năm tuổi đã bắt đầu học nói dối rồi, vì để cô bé bỏ tật xấu miệng toàn nói phét này, Bộ Khê Khách không ít lần phải dùng chiêu nói dối trọc đầu để dọa cô.

Kiểu Kiểu vẻ mặt quang minh chính đại nói: "Muội chưa từng nghe qua Hạ tộc có quy củ này."

Bộ Khê Khách: "Hôm qua mẫu thân vừa quy định, muội không về nhà, đương nhiên muội không biết."

Kiểu Kiểu: "...Tại sao mẫu thân phải đặt ra loại quy củ này?"

Bộ Khê Khách: "Không cần muội lo, muội có đi hay không?"

Tiểu đại nhân Kiểu Kiểu thở dài xa xăm: "Được rồi, lão đại có được phu nhân cũng không dễ dàng, muội đi là được..."

Oanh Ca nâng hộp điểm tâm lên, ngập ngừng nói: "Phò mã, hộp điểm tâm này..."

Bộ Khê Khách: "Ngươi mang về đi, bảo điện hạ tới."

Oanh Ca hơi hụt hẫng, nhưng vẫn gật đầu như cũ, theo sát Kiểu Kiểu chạy trở về phủ công chúa.

Kiểu Kiểu thể lực tốt, hết lần này đến lần khác không hụt lấy nửa hơi, theo sát Tình Lan dập đầu nói: "Công chúa tỷ tỷ, lão đại kia không biết xấu hổ, nói muốn đưa thì tỷ đi đưa, không phải tỷ đưa huynh ấy không ăn."

Oanh Ca dựa vào cửa, đỡ eo thở phì phì gật đầu: "Phò, phò mã nói như vậy..."

Tình Lan: "À?"

Kiểu Kiểu: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ đi đi, lão đại nói, chỉ cần tỷ đi, huynh ấy sẽ không đánh muội ba ngày!"

Tình Lan: "À..."

Kiểu Kiểu lắc lắc tay nàng: "Công chúa tỷ tỷ..."

Tình Lan bất đắc dĩ cười cười, nói: "Huynh muội hai người các ngươi đúng là hết cách."

Thấy nàng đồng ý, ma ma khó xử nói: "Điện hạ... Trên võ đài đều là nam tử, điện hạ suy nghĩ lại đi! Điện hạ quên lúc chúng ta tới đây đã bị những binh lính không biết phép tắc kia mạo phạm sao..."

Tình Lan gọi Oanh Ca mang mũ tới, sau khi đội xong, nhận lấy hộp thức ăn, quay đầu nói với ma ma: "Tại lễ thành hôn ta đã nhận ra dân chúng Nhã Minh thành đều là người lương thiện nhiệt tình, chuyện ngày đó thật sự không phải là mạo phạm, chỉ là hành động vô ý."

Ma ma còn muốn nói gì nữa, Tình Lan chỉnh lại dây mũ, nói: "Ma ma không cần phải tuân thủ quy củ, những ngày qua ta đã suy nghĩ, những phép tắc kia khiến tay chân ta bị trói buộc, như thế, còn cách nào đến gần dân chúng Yến Xuyên? Ta đến Yến Xuyên, Yến Xuyên chính là nhà của ta, chung quy Yến Xuyên Bắc Cảnh với ta là một

nhà, nếu như thế, sao ta có thể cao cao tại thượng, ôm những quy củ lạnh lùng kia sống qua ngày?"

Ma ma sửng sốt một hồi lâu, cúi đầu nói: "Điện hạ anh minh."

Tình Lan quay đầu cười, hai hàng lông mi cong cong gợn lên vui vẻ: "Ma ma cũng phải từ từ thích ứng mới được."

Nàng nói xong, kéo Kiểu Kiểu, bước chân nhẹ nhàng đi ra khỏi phủ công chúa.

Kiểu Kiểu nhảy nhót đằng trước dẫn đường.

Xa xa, Bộ Khê Khách đã nhìn thấy, điều khiển Lương Duyên chạy nhanh đến gần, xoay mình xuống ngựa, tiếp nhận hộp thức ăn, trêu chọc nàng: "Tiểu nương tử nhà ai đây, muốn tới gặp ai?"

Mũ che có lớp lụa mỏng, chỉ lộ ra cái cằm trơn bóng mượt mà của Tình Lan, nàng mím môi cười, đáp: "Đến gặp phò mã của bổn cung, ngươi là người phương nào?"

Bộ Khê Khách nói: "Ta là tướng quân ở đây, ngươi có thể nói với bổn tướng quân, phò mã kia của ngươi có dáng vẻ gì, ta có thể giúp ngươi tìm?"

Tình Lan nói: "Phò mã của ta anh tuấn tiêu sái, dáng vẻ hiên ngang, thần thái tài hoa, mắt như đính châu ngọc..."

Nói đến đây, Tình Lan dừng lại, chậm rãi lắc đầu: "Sai rồi, ta vẫn cảm thấy chàng sáng mắt sáng lòng... Nhưng bây giờ à, ta cho rằng phò mã này của ta, mắt không được tốt lắm, thê tử đứng trước mặt cũng không nhận ra."

Bộ Khê Khách cao giọng cười ha hả.

Tình Lan lại nói: "Nhưng mà nghe nói hai mắt chàng có thể nhìn rất xa, có tài thiện xạ... Có lẽ, mắt chàng không có vấn đề, vậy thì... Không nhận ra thê tử, chỉ có thể là kẻ ngốc."

Bộ Khê Khách nói: "Ha ha ha ta hiểu rồi, nàng nói thêm nữa, chỉ sợ ta còn không bằng đứa trẻ lên sáu mất."

Kiểu Kiểu ăn điểm tâm, vẻ mặt mờ mịt nhìn không hiểu.

Cô bé nghĩ thầm, chỉ sợ đầu óc hai người này đều không dùng được, như kẻ ngốc vậy, đưa hộp thức ăn thôi mà, ra vẻ bí hiểm gì chứ?

Gió nhẹ thổi qua rèm mũ, lụa mỏng lay động, Bộ Khê Khách động tâm, muốn đến gần hôn lên đôi môi đỏ mọng như ẩn như hiện kia, lại phát hiện Kiểu Kiểu còn ở bên cạnh quan sát.

Bộ Khê Khách nói: "Kiểu Kiểu, Giang Tiểu Thất hình như cũng tới võ đài rồi, muội đi chơi với hắn đi."

Kiểu Kiểu nghe xong, giấu mấy miếng điểm tâm rồi nhảy vụt đi.

Cô bé vừa đi, Bộ Khê Khách vén lụa mỏng lên, ôm lấy Tình Lan, hôn lên môi nàng.

Tình Lan: "Tướng quân, đang còn ở bên ngoài!"

Bộ Khê Khách nói: "Ngoài trời và đất, ta và nàng thì còn ai vào đây nữa?"

Hắn vừa dứt lời, cúi đầu, Kiểu Kiểu đã xuất hiện giữa hai người bọn họ.

Kiểu Kiểu dùng mũi chân vẽ vài vòng trên mặt đất, ngượng ngùng nói: "Này... Ca ca à, muội có thể lấy thêm mấy miếng điểm tâm không?"

Tình Lan cả kinh, che miệng lại, hung hăng đánh Bộ Khê Khách một cái.

Bộ Khê Khách bình tĩnh nói: "Không sao, muội ấy chắc chắn không phát hiện.

Nào ngờ Kiểu Kiểu giỏi nhất là phá bục diễn của huynh trưởng mình, cô bé cười ngốc nghếch nhìn Tình Lan, thiếu mất một cái răng, bỉ ổi nói: "Ha ha... Cưới vợ tốt thật, có thể hôn... Sau này muội cũng cưới một người..."

Tình Lan vô cùng xấu hổ: "—— A! !"

Bộ Khê Khách: "Mặc Kỳ Bạch Lộ, thừa dịp ta còn chưa ra tay, muội cút nhanh đi! !"

Chương 22: Họa mi tân hôn

Buổi tối, Tình Lan sắp xếp cho Kiểu Kiểu ngủ ở gian ngoài.

“Con khỉ” nghịch ngợm Kiểu Kiểu, ban ngày tinh lực dồi dào, dường như không biết mệt mỏi, đến buổi tối chỉ cần đặt đầu xuống gối, hít thở ba tiếng đã có thể ngủ say.

Tình Lan hâm mộ không thôi, không đợi được Bộ Khê Khách, nàng nhẹ nhàng rửa mặt rồi cũng đi ngủ.

Đến nửa đêm, nàng mơ mơ màng màng cảm giác bên cạnh trầm xuống, lo lắng nhỏ giọng gọi tên Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách trả lời: "Là ta, nàng yên tâm ngủ đi."

Hắn sờ lòng bàn tay Tình Lan, nàng buông trâm cài tóc ra, nhích lại gần trong ngực hắn, ôm cánh tay hắn, an tâm ngủ say.

Bộ Khê Khách vốn dĩ vô cùng buồn ngủ, nhưng sau khi Tình Lan cuộn vào trong lồng ngực hắn, cơn buồn ngủ lập tức biến thành giày vò, cuối cùng, đành phải cúi đầu hôn nhẹ cho đỡ thèm, trấn an bản thân và tiểu huynh đệ của mình an ổn ngủ.

Ngày hôm sau, chưa đến giờ mão, “con khỉ” nghịch ngợm Kiểu Kiểu khát nước, chẹp miệng một cái, dụi dụi mắt, trở mình đứng dậy tìm nước uống.

Một chén nước xuống bụng, Kiểu Kiểu khôi phục tinh thần, đôi mắt to quét qua Huệ Chỉ Viện tìm sự mới lạ, cuối cùng liếc thấy trong phòng có châm đèn, biết rõ Tình Lan ngủ ở đó, trong lòng hiếu kỳ giống như

có hàng trăm con khỉ nhỏ gào khóc, vì vậy Kiểu Kiểu thò đầu ra nhìn dáo dác tiến vào.

Kiểu Kiểu đi đến bên giường mới thấy lão đại cũng ở đây, lập tức dọa hỏng lá gan khỉ của cô bé, tiến cũng không được, lui cũng không xong, thở mạnh cũng không dám, sợ làm lão đại thức dậy lại bị đánh, đành phải đứng ngẩn người tại chỗ.

Sau đó, Kiểu Kiểu cứ như vậy gà gật đứng đấy ngủ.

Sau đó, bởi vì trời lạnh, cộng với việc sâu ngủ mê hoặc, Kiểu Kiểu cũng mặc kệ việc cái người đang ngủ nếu phát hiện sẽ đánh "khỉ con" trấn trạch của Đại tướng quân, trực tiếp đi tới chăn ấm nệm êm, nằm bên cạnh Tình Lan, kéo một góc chăn, ngủ khò.

Không lâu sau, Tình Lan đang ngủ say tỉnh lại, mặc dù chưa mở mắt, nhưng ý thức đã thanh tỉnh. Nàng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nhưng bởi vì trong lòng Bộ Khê Khách còn ấm áp, cho nên cũng không chú ý nhìn đằng sau.

Sau khi phu thê nhất thể đồng tâm, ngay cả ngủ cũng giống như cùng buộc trên một sợi dây thừng, Tình Lan khẽ động, Bộ Khê Khách cũng tỉnh.

Chỉ có điều bàn tay hắn tỉnh dậy trước, hắn từ từ nhắm hai mắt, nhẹ giọng cười, thuận theo vạt áo của Tình Lan sờ soạng vào trong, còn nhéo nhéo, bình luận: "Hình như đẫy đà hơn một chút ... Ừm... Muốn thấy mỹ cảnh tuyết trắng hai đỉnh anh đào."

Tình Lan mở mắt ra, bám vào Bộ Khê Khách, há miệng cắn lên bả vai hắn, nói: "Hỗn đản! Ma ma sẽ vào sớm thôi, đây là ban ngày, chàng muốn làm gì!"

Tình Lan cắn Bộ Khê Khách vừa tê vừa ngứa, hắn mở một mắt ra, cười đầy gian xảo, nhàn nhã nhìn nàng, sau khi xác định đúng góc độ, nhanh chóng cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Tình Lan ngọ nguậy vài cái, không thể đẩy tướng quân nặng trịch không biết xấu hổ trên người ra, vừa muốn thuận theo hắn, nào ngờ Bộ Khê Khách đột nhiên mắng một tiếng, chống người ngồi dậy, giống như gặp quỷ nhìn sang bên cạnh.

Tình Lan vừa quay đầu, thình lình trông thấy Kiểu Kiểu, lập tức kinh sợ trợn mắt nhìn.

Kiểu Kiểu nằm bên cạnh nàng, ôm chăn của nàng ngủ say, nếu như vừa rồi hai người bọn họ làm ra chuyện gì khác thường, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, nhất định sẽ bị "con khỉ" nghịch ngợm này rêu rao khắp nơi.

Bộ Khê Khách nghiêm mặt, nói từng chữ một: "Ta, tức, điên, mất!"

Hắn đứng dậy, xách Kiểu Kiểu lên, lôi ra ngoài, mở cửa, ném Kiểu Kiểu vào trong ngực ma ma đang giật mình nói: "Làm phiền ma ma đưa muội muội đến chỗ mẫu thân của ta, nhờ bà thay ta chăm sóc một ngày, đa tạ!"

Oanh Ca canh giữ trước cửa nghe được giọng nói của hắn cũng tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn lên, Bộ Khê Khách chỉ mặc một cái áo khoác màu tím bên ngoài, không khỏi đỏ mặt.

Ma ma bị Kiểu Kiểu đập vào mắt nổ đom đóm, vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, bà vô thức ôm Kiểu Kiểu vừa mới mở to mắt vẻ mặt mờ mịt, hỏi: "Hôm nay Mặc Kỳ tiểu thư không đi học sao?"

Bộ Khê Khách nghiến răng nghiến lợi nói: "Hôm nay ta và công chúa quay về bổn tông Hạ tộc bái thần cầu phúc, bài vở của muội ấy tạm ngừng một ngày đi."

Kiểu Kiểu lập tức hoạt bát: "Lão đại! Lão đại huynh nói gì! Hôm nay muội không cần đi học?!!"

Kiểu Kiểu dang tay muốn nhiệt tình ôm Bộ Khê Khách, Bộ Khê Khách hừ một tiếng, đóng cửa trở về phòng.

Kiểu Kiểu sửng sốt, lại suy nghĩ một hồi, mới nhớ lại toàn bộ câu nói kia.

Kiểu Kiểu rống to: "Lão đại huynh không công bằng!! Huynh với công chúa tỷ tỷ đi chơi, tại sao bỏ lại ta? Không được, ta cũng đi!"

Ma ma nhanh tay nhanh mắt, chặn ngang túm cô bé lại, sức lực giống như chim ưng bắt thỏ: "Mặc Kỳ tiểu thư quay lại mau!! Công chúa và phò mã có việc, ngài đừng đến quấy rầy!"

Kiểu Kiểu: "Tại sao chứ!"

Ma ma nhìn đứa trẻ nghịch ngợm Kiểu Kiểu trong lòng, giận dữ nói: "Ài... Phò mã rõ ràng chưa từng cưới thê tử, công chúa bằng lòng gả tới đây, lại muốn dẫn theo hài tử... Đây đâu phải là làm trưởng tẩu, rõ ràng là làm mẫu thân... Tiểu thư lại đây, hôm nay tới chỗ mẫu thân ngài, ta phải nói rõ với mẫu thân ngài, sau này, ngài cần phải biết phép tắc."

Kiểu Kiểu không hiểu chuyện gì, nhưng nghe ma ma nói muốn đưa cô bé về nhà, lại còn tố cáo với mẫu thân.

“Con khỉ” Kiểu Kiểu biết rõ hôm qua phụ thân đã rời thành, không có ở Nhã Minh, nếu như lão ma ma tố cáo với mẫu thân, người báo người chuẩn, đến lúc đó không có phụ thân làm chỗ dựa, tất nhiên cô bé sẽ bị đòn.

Vì vậy, Kiểu Kiểu đảo mắt, bắt đầu muốn tìm đường thoát thân.

Lúc Bộ Khê Khách trở lại, Tình Lan đã mặc xong xiêm y, xấu hổ nũng nịu trừng mắt liếc hắn, cầm lược trong tay, cái có cái không chải tóc.

Bộ Khê Khách mặc y phục tử tế xong, đứng trước mặt nàng, không nói câu nào chỉ nhìn nàng.

Có lẽ do những ngày qua đều ngủ cùng một chiếc giường lớn, tâm linh tương thông, Tình Lan đã rõ ý đồ của hắn, cầm lược vỗ lên chăn, lấy ra khí thế nói một là một, nói: "Không được!"

Bộ Khê Khách bật cười, hơi quỳ xuống, vòng qua eo thon của nàng, cách một lớp quần áo chạm đến xương sườn của nàng.

Tình Lan cười cũng không được, tức giận cũng không được, một mặt giãy giụa né tránh vòng tay của hắn, một mặt vừa cười vừa thở gấp để hắn dừng lại.

Bộ Khê Khách nghiêng đầu, lại nâng chân nàng lên, từng chút một, nhẹ nhàng gãi lòng bàn chân của nàng, cười khẽ nói: "Cầu xin điện hạ tha thứ."

Tình Lan: "Chàng, chàng tưởng là cầu xin..."

Lông mi nàng dính nước mắt trong suốt, không ngừng lắc đầu, cuối cùng mềm nhũn, xin tha thứ nói: "Tướng quân... Tướng quân, xin chàng dừng lại đi, đừng trêu chọc ta nữa..."

"...Hôm qua ta đã nói gì với nàng, nàng còn nhớ chứ?"

Tình Lan suy nghĩ một chút, không nhớ ra hắn nói gì, tủi thân lắc đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Bộ Khê Khách nói: "Không phải ta cố ý dặn dò nàng, phải sắp xếp cho Kiểu Kiểu ở ngoài à? Đừng để nó ngủ với nàng?"

"Kiểu Kiểu nói ngủ một mình sẽ sợ, ta mới để nó ngủ ở gian ngoài... A... Bộ Khê Khách!" Tình Lan kinh hãi, Bộ Khê Khách di chuyển lên trên, khẽ hôn triền miên, dây dưa ở cổ nàng.

Bộ Khê Khách cắn cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng cười cười, hơi thở ấm áp phả vào tai nàng.

Hắn nói: "Nếu như nàng thích hài tử, chúng ta lập tức sinh một đứa..."

Ngón tay hắn nhẹ nhàng khẽ vuốt lên vùng bụng ấm áp mềm mại của Tình Lan, lông mi dài buông xuống, nhìn cái bụng bằng phẳng của nàng, khàn khàn giọng nói: "Nói không chừng, nơi đây đã có hài tử của ta và điện hạ..."

Tình Lan mặt nóng hổi, lỗ tai cũng sắp bốc cháy. Nàng lắp bắp khó khăn nói: "Vớ vẩn, nói bậy bạ gì đó! Không thể nào! !"

Bộ Khê Khách hạ người xuống, lỗ tai dán lên bụng nàng, tóc đen nhánh che kín người, hắn nhắm mắt lại, ngón tay dựng thẳng lên, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

"Nghe nói... sau khi đã lạy Hồ Thần, phu thê có thể sinh ra hài tử thông minh lanh lợi..."

Ngón tay Tình Lan vuốt ve mái tóc dài của hắn, sau đó, chậm rãi ôm lấy hắn, trong lòng lập tức an tâm.

Bộ Khê Khách yên lặng nằm, để nàng nhẹ nhàng vuốt ve, tiếng hít thở dần dần trở nên nhẹ nhàng ổn định.

Tình Lan nhỏ giọng nói: "Nếu thời gian cứ dừng lại lúc này, chúng ta luôn như vậy, im lặng cùng nằm một chỗ... thật tốt."

Bộ Khê Khách bỗng nhiên nở nụ cười: "Tiểu cô nương, sợ là phải nằm trong mộ..."

Tình Lan phát hỏa, cong chân lên, tặng hắn một cước: "Nhanh đi hừ! Nói vớ vẩn gì đấy! Đáng ghét!"

Bộ Khê Khách cười lớn, chống tay lên, cứ như vậy nhìn Tình Lan.

Tình Lan không dám cử động, lúng túng trợn tròn mắt, nhìn ánh mắt nguy hiểm của Bộ Khê Khách.

Hắn giống như một con hồ ly đang nghĩ cách để bắt con mồi, ánh mắt nóng rực lại chăm chú quét từ trên xuống, sau đó, dừng lại trên mặt nàng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Tình Lan thẹn thùng, nàng mất tự nhiên quay mặt đi, nói: "Chàng làm gì thế? Không cho phép nhìn ta..."

Bộ Khê Khách nắm lấy cằm nàng, để nàng nhìn mình, ánh mắt hắn mê ly, trong giọng nói mang theo vài phần men say, chậm rãi nói: "Tình Lan... Ta ngắm nàng thế nào cũng không thấy đủ... Muốn ngắm nàng như vậy, ngắm nàng cả đời... Nàng đẹp quá."

Hắn lại nghĩ tới, nàng đã là của mình, lập tức trong lòng nóng lên, ôm Tình Lan vào trong ngực, hôn lên.

Môi lưỡi triền miên, mới cảm thấy an tâm.

Lúc này, gian ngoài truyền đến giọng nói của Oanh Ca, nàng cẩn thận hỏi: "Điện hạ, phò mã... Có cần nô tì hầu hạ rửa mặt không ạ?"

Tình Lan khẽ giật mình, hồi phục tinh thần lại, tay chân luống cuống đẩy Bộ Khê Khách ra, bối rối nói: "Không cần, ngươi lui xuống đi, ta tự mình làm... Ma ma đâu?"

"Ma ma đi tiễn Mặc Kỳ tiểu thư, điện hạ có chuyện gì cứ phân phó cho Oanh Ca là được."

"Không, không có việc gì, ngươi lui xuống đi."

"Cái kia, nô tì đi đưa đồ ăn sáng đây."

Sau khi Oanh Ca rời đi, Tình Lan nói không cho hôn nữa, cầm lược lên không tập trung mà chải tóc.

Bộ Khê Khách nhướn lông mày lên, cười nói: "Không bằng, ta đến hầu hạ công chúa rửa mặt?"

Tình Lan nói: "Chàng làm loạn thêm gì đó!"

Bộ Khê Khách nâng mặt nàng, nói: "Ta trang điểm cho điện hạ...!"

Tình Lan: "Tướng quân sẽ làm sao?"

"Tướng quân sẽ không." Bộ Khê Khách nói, "Nhưng phu quân sẽ, tiểu nương tử gọi một tiếng, để vi phu vẽ lông mày phù hợp với nàng..."

Tình Lan: "Không, không biết xấu hổ."

Bộ Khê Khách nhẹ nhàng phác họa, còn so trái so phải, vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn cúi đầu, tóc dài rủ xuống trên vai Tình Lan, vô cùng mềm mại.

Tình Lan giống như bị mê hoặc, chậm rãi đưa tay nắm lấy tóc hắn, nhẹ nhàng chơi đùa.

Sợi tóc đen nhánh quấn quanh ngón tay nàng, Bộ Khê Khách nở nụ cười trầm thấp, sợi tóc cũng run lên.

"Ta... chải tóc cho tướng quân nhé." Tình Lan ngẩng đầu nói.

Bộ Khê Khách khẽ giật mình, tay cầm bút vẽ lông mày dừng ở không trung, à một tiếng.

"Vẽ xong rồi?" Tình Lan vui vẻ hỏi.

Bộ Khê Khách: "Ừm...à..."

Tình Lan có qua có lại, thẹn thùng nói: "Cái đó, thật ra ta cũng không biết chải tóc, nhưng chỉ cần tướng quân không chê, ta sẽ tận tâm tận lực chải đầu cho tướng quân, giống như tướng quân tận tâm vẽ lông mày cho ta."

Bộ Khê Khách nhíu mày nhìn qua lông mày bị vẽ lệch, suy nghĩ một chút, cố gắng giả bộ bình tĩnh, gật đầu.

Nhưng trong lòng lại nói: "Hôm nay, ngàn vạn lần không thể để nàng soi gương!!"

Chương 23: Nhật ký nhân duyên tốt đẹp

"Yến Xuyên vốn cũng không có truyền thống bái Hồ Thần, sau này thông hôn với Hạ tộc, hiện giờ tất cả đều xem Hồ Thần như nguyệt thần để đến hành lễ. Sau khi phu thê mới cưới bái Hồ Thần, gieo thẻ cầu nhân duyên trong miếu Hồ Thần, thẻ văn chính là Hồ Thần chúc phúc cho cuộc hôn nhân này."

Tình Lan ngồi trên lưng ngựa, mặc xiêm y mới màu trắng, Bộ Khê Khách dắt ngựa, đi bên cạnh nàng kể mấy chuyện thú vị.

"Lúc nàng tới, những cặp phu thê cầm mai rùa nứt ra đón nàng đều đã được Hồ Thần chúc phúc." Bộ Khê Khách nói, "Chẳng hạn như Kim Thu, hắn và thê tử của hắn mười sáu tuổi đã thành hôn, hai người trước tượng Hồ Thần gieo được thẻ văn, gia môn thanh khiết vô ưu, gia quyến yên bình hữu duyên... Là thẻ nhân duyên tốt nhất."

Tình Lan nói: "Là những người hôm đó mang thiết binh ra, có phải không?"

"Ừ." Bộ Khê Khách nói, "Được chọn ra dưới trướng của ta đấy, rất vất vả mới chọn được mấy người khôi ngô cao lớn bọn họ, nhân phẩm, tính tình đều tốt, đường tình duyên mĩ mãn... Mưu cầu may mắn."

Lúc này Tình Lan mới hiểu dụng ý của hắn, nhỏ giọng nói: "Tướng quân có lòng rồi."

"Bây giờ nghĩ lại, ta hơi hối tiếc." Bộ Khê Khách nhíu mày nói, "Nếu sớm biết cưới về một nương tử vừa ý như vậy, khó khăn hơn nữa,

ta cũng nhất định phải chọn ra chín mươi chín thanh niên cao lớn khôi ngô nhân duyên mỹ mãn, gom hết đại cát, đón nàng trở về."

Tình Lan cười yếu ớt nói: "Tướng quân là một nam nhân tốt."

Bộ Khê Khách ngạc nhiên nói: "Làm sao nhìn ra được? Ba chữ nam nhân tốt, ta cũng không dám tùy tiện nói ra tự khen mình, tại sao công chúa lại khẳng định ta là nam nhân tốt?"

"Con người Tướng quân rất tốt, chỉ cần để ý là có thể nhìn ra." Tình Lan mím môi cười, nói, "Lúc trước Tướng quân đã nói với ta, cưới công chúa làm thê tử chỉ vì an ninh biên thùy, chàng thân là Tướng quân, xem như là vì mọi người hi sinh gia đình nhỏ của mình, khi đó nhất định tướng quân cũng giống như ta, đối với hôn sự này, từ lâu đã không quan tâm, ý định ban đầu đều là nghĩa vụ phu thê mà thôi... Nhưng dù thế, Tướng quân vẫn xuất phát từ lòng tốt, toàn tâm toàn ý mong ước công chúa và chàng có thể nhân duyên mỹ mãn, việc quân bận rộn vẫn có thể dụng tâm chọn người may mắn đến chúc phúc cho công chúa xa lạ này."

Tình Lan nói: "Vì vậy, Tướng quân thật sự là nam nhân tốt. Ta nghĩ, cho dù Tướng quân không yêu vị công chúa này, cũng có thể đối xử tốt với nàng, làm tròn bổn phận, cẩn thận bảo vệ nàng."

Bộ Khê Khách trầm mặc hồi lâu, nói: "Tình Lan, hóa ra... Trước đây kỳ vọng nàng dành cho ta thấp như vậy."

"Ta thân là trưởng công chúa, từ nhỏ đã biết hôn sự của mình không thể tự làm chủ, vì không muốn bản thân khó chịu, đương nhiên không dám hy vọng xa vời quá nhiều, về phần phu thê ân ái... nghĩ cũng không dám nghĩ."

Bộ Khê Khách càng thấy khó chịu hơn, công chúa... Đúng vậy, nghe thì vinh dự, kỳ thật đa số đều là người đáng thương.

Hắn thở dài nói: "Từ nay về sau, nàng có thể gửi gắm mong muốn và kỳ vọng của mình cho ta. Đòi hỏi ta nhiều một chút, ta... ta sẽ làm gấp bội."

Tình Lan: "Tướng quân đã làm rất tốt rồi."

Bộ Khê Khách khẽ giật mình, lại thở dài. Hắn lo lắng chính là điều này, Tình Lan mặc dù là công chúa cao quý nhưng không dám thả thỏng, thậm chí không dám mơ mộng xa vời tình duyên mỹ mãn. Hắn chỉ nghiêm túc làm chuyện mình nên làm, nàng đã cảm động không thôi... Bộ Khê Khách có chút thương tâm, hắn lẩm bẩm nói: "Vì vậy, mới phải đối tốt với nàng gấp bội..."

Nếu không thì, nàng sẽ cho là đối tốt với nàng chỉ là bình thường, là đang thực hiện trách nhiệm của mình.

"Tướng quân đã cho Tình Lan bất ngờ rồi." Tình Lan nhìn Bộ Khê Khách, nói, "Tình Lan có thể có được vị hôn phu như Tướng quân, không còn gì để cầu mong hơn."

Bộ Khê Khách nở nụ cười, sau khi im lặng ra quyết định, quay đầu lại nói với nàng: "Tình Lan, nàng cảm thấy, hai chúng ta có thể rút ra thẻ văn gì?"

"Ừm... Có bao nhiêu loại thẻ?"

"Thẻ nhân duyên của Hồ Thần tổng cộng có chín trăm chín mươi cái, trên thẻ có chín mươi chín miếng, thẻ tốt nhất có mười chín cái." Bộ Khê Khách nói, "Thẻ tốt nhất rất khó rút, ngay cả phụ mẫu ta lúc ấy... Cũng chỉ rút được một thẻ thượng... Mặc dù có thể bên nhau một đời, nhưng cũng có lúc không hài lòng, quả thật làm người ta đau đầu. Nhưng ta có linh cảm, chúng ta có thể rút được thẻ thăm tốt nhất."

"Nhất định là thẻ tốt nhất." Trong lòng Tình Lan mặc dù lo lắng, nhưng vẫn vui vẻ suy đoán, "Có thể cùng Tướng quân bình an một

đời."

Miếu Hồ Thần nằm trên ngọn núi Vô Danh ở Nhã Minh thành.

Núi không cao lắm nhưng hơi dốc, có những con đường mòn lên núi hẹp dài quanh co, bởi vì mấy ngày nay trời lạnh, trên bậc đá kết một tầng sương mỏng.

Sau khi Bộ Khê Khách đỡ Tình Lan xuống ngựa, tự giác ngồi xổm xuống, muốn Tình Lan nằm sấp trên lưng mình.

Chờ Tình Lan leo lên, Bộ Khê Khách cười nói: "Tình Lan, ta nghĩ đến một chuyện, muốn nhận lỗi với nàng,."

Tình Lan không hiểu nói: "Chuyện gì?"

Bộ Khê Khách nói: "Ngày đó ở Tiểu Lâu Lan, là ta sơ sót. Nàng mới vừa cùng ta thân mật, sau đó lúc cõng nàng lên núi, thân thể nàng cứng đờ trong chốc lát, ta vốn nên biết hôm đó cơ thể nàng không thoải mái... Thật xin lỗi, khi đó ta chỉ lo bản thân mình vui sướng, không suy nghĩ cho nàng."

Tình Lan tuyệt đối không ngờ hắn có thể chu đáo đến vậy, e thẹn một lúc, mới nhẹ nhàng đáp: "Tướng quân không cần giữ chuyện nhỏ nhặt này ở trong lòng.."

"Thế nào là chuyện nhỏ?" Bộ Khê Khách nói, "Nếu như một nam nhân dẫn binh đánh trận, ngay cả cơ thể của nữ nhân thân thuộc với mình nhất không thoải mái mà cũng không phát hiện ra thì còn có thể làm được việc gì? Thật sự xin lỗi Tình Lan, sau này, ta sẽ không sơ ý như vậy nữa."

Trong lòng Tình Lan giống như uống mật, nàng ôm Bộ Khê Khách, ngọt ngào dựa sát vào hắn, nhỏ giọng lặp lại: "Tướng quân thật sự là người tốt..."

Bộ Khê Khách từng bước leo lên núi Vô Danh, đi đến trước miếu Hồ Thần.

Trước đó một đôi phu thê mới cưới vừa rời đi, nhang còn chưa cháy hết, trong miếu Hồ Thần được bao quanh bởi một làn sương mỏng, bức tượng Hồ Thần lông trắng mắt đỏ ngồi ngay ngắn trên cao, hai mắt híp lại, cười nhìn muôn dân trăm họ.

Bộ Khê Khách đi ra hậu viện gánh một thùng nước, sau khi quét dọn xong miếu thần, rửa sạch hai cái ly trên bàn, rót rượu hoa đào trong suốt bên cạnh tượng thần, đưa cho Tình Lan một ly, nắm tay Tình Lan, đứng trước tượng Hồ Thần.

Hắn nói: "Con cháu Hạ tộc, đến bái Tiên nhân cầu phúc."

Uống rượu xong, Bộ Khê Khách lại lấy giấy và bút trong tủ phía trước, vốn muốn viết tên mình và Tình Lan lên, chợt nhớ bây giờ mình là Tướng quân quê mùa viết chữ không tốt, chưa được đọc qua mấy quyển sách, vì vậy Bộ Khê Khách mỉm cười đưa bút cho Tình Lan, nói: "Ta sẽ vẽ phù, còn chữ... Vẫn là điện hạ ghi sẽ đẹp hơn."

Tình Lan biết rõ mưu mẹo của hắn, gật đầu phối hợp diễn, vì vậy nhận bút, viết lên giấy tên hai người.

Sau đó Bộ Khê Khách đặt giấy lên hương nến đốt, sau khi cháy thành tro bụi, khói trắng nhẹ nhàng bay lên.

Bộ khê Khách nói: "Ừ, có thể lắc thăm rồi."

Hắn lấy ống thẻ trên bàn, cùng Tình Lan cầm lấy, lắc lên.

Khi khói hương trở lại bình thường, một tấm thẻ đỏ rơi ra khỏi ống thẻ.

Linh thẻ đầu tiên của Hồ Thần.

"... Đây là cái gì?" Giọng nói của Tình Lan bắt đầu có chút yếu ớt.

Qua nhiều năm như vậy, Bộ Khê Khách chưa từng nghe nói trong tộc có đôi phu thê nào rút trúng linh thẻ lần đầu, suy nghĩ đầu tiên của hắn chỉ sợ thẻ văn không ổn, vì vậy trước tiên bảo vệ Tình lan ở sau lưng, trấn an nói: "Không có gì, ta đến xem thẻ văn, nàng đừng cử động."

Hắn cầm lấy linh thẻ của Hồ Thần, đi đến trước tủ nhỏ sắp xếp thẻ văn.

Từ thẻ một đến thẻ mười chín đều ở trong ngăn kéo trên cùng, Bộ Khê Khách cẩn thận suy nghĩ một lát, mở ngăn kéo thứ nhất, dáng người hắn cao, sau khi kéo ngăn kéo ra, ôm ngực cúi đầu nhìn, bên trong quả nhiên có hai tờ giấy.

Bộ Khê Khách nói: "Ừ, ở chỗ này có. Để ta xem viết gì đã, nàng không cần lo lắng."

Tình Lan muốn nhìn lại không dám nhìn, lúc này bắt đầu tự an ủi mình và Bộ Khê Khách: "Thật ra...Những thứ huyền diệu khó giải thích này cũng không thể tin hết được, mẫu hậu thường nói, làm nhiều việc thiện, trời xanh tự khắc an bài..."

Bộ Khê Khách cầm tờ giấy màu đỏ linh thẻ lên, mở ra, trước mắt trông thấy hai chữ to trên cùng: Thẻ vương.

Trong đầu hắn chấn động, vội vàng xem thẻ văn.

"Lương duyên túc đế, vốn dĩ đẹp đôi, kiếp trước kết tóc, kiếp này gần nhau, thần tiên quyến lữ, nắm tay đến bạc đầu. Có tên trên đá nhân duyên, kim phong ngọc lộ vui mừng tương ngộ."

Bộ Khê Khách hít sâu một hơi, giơ thẻ nhân duyên trong tay lên, quay đầu cười nói: "Tình Lan, là thẻ vương! May mắn nhất!"

Tình Lan: "Có thật không?"

Nàng vừa mới trải qua lo lắng không yên, kích động chạy tới nhận lấy thẻ văn, xem nhiều lần, hai mắt đẫm lệ trong suốt, ôm Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách nói: "Ta biết ngay mà."

Hắn cười nói: "Vén khăn hỷ lên, nhìn thấy cô nương trong mộng, chắc chắn là nhân duyên tốt nhất..."

Tình Lan ôm hắn khóc òa lên.

Bộ Khê Khách mỉm cười vuốt tóc nàng, nhỏ nhẹ nói: "Tiểu cô nương khóc cái gì, chuyện tốt như vậy, chúng ta nên vui mừng..."

Hắn nhớ tới lời Tô Đông Ly nói, cười nhạt một tiếng, khe khẽ vỗ nàng, hôn lên tóc nàng, dịu dàng nói: "Ta biết rồi... Cảm ơn nàng, Tình Lan."

Tình Lan khóc xong, lại cảm thấy xấu hổ, gò má đỏ bừng, ngồi trên thềm đá ở hậu viện miếu thần, bưng ly trà nóng Bộ Khê Khách pha cho nàng, nghe Bộ Khê Khách kể lại nguồn gốc của miếu thần này.

"Nói tóm lại, nơi này thờ cúng tiên nhân, những thứ khác không nói, nhưng nhân duyên là linh nghiệm nhất." Bộ Khê Khách nói, "Trước khi đến, trong lòng ta có cảm giác, chúng ta nhất định có thể rút trúng thẻ nhân duyên tốt nhất, ít nhất cũng phải là thẻ thượng... Không ngờ, Hồ Thần lại bất ngờ cho chúng ta quẻ thăm này."

Tình Lan hít mũi một cái, hỏi: "Bộ Khê Khách, lúc trước chàng nói...Sau khi cầu xin Hồ Thần, sẽ có được hài tử thông minh lanh lợi sao?"

Nếu Bộ Khê Khách là một con hồ ly, lúc này lỗ tai đã sắp dựng lên rồi.

Hắn quay đầu, vẻ mặt mong đợi nói: "Tiểu nương tử có ý gì? Là... muốn cùng Bộ mỗ sinh một hài tử thông minh lanh lợi sao? Nơi này có sương phòng, không bằng..."

Tình Lan tức điên: "Ta chỉ đột nhiên nhớ tới nên hỏi một chút thôi! Chàng nghĩ đi đâu vậy!"

"Ta nói thật." Bộ Khê Khách chỉ vào sương phòng đơn sơ ở hậu viện, nói: "Ở đây có chỗ nghỉ chân, nếu nàng muốn, hai ta sẽ chăm ấm đệm êm ở đây, chào đón hài tử thông minh lanh lợi của chúng ta."

Tình Lan đặt chén trà xuống, đứng lên, sửa sang lại váy một chút, khẽ nói: "Đừng mơ, mặt dày!"

Bộ Khê Khách cười ha ha, ôm nàng xoay một vòng.

"Cô nương tốt của ta..." Hắn giống như đang nâng niu trân bảo của thế gian, mỉm cười, ôm nàng lên cao, "Ông trời ban cho ta một cô nương tốt."

Tình Lan ôm cổ hắn, trái tim khẽ động, chủ động hôn hắn.

"Tướng quân... Có phu quân như tướng quân bầu bạn cả đời, là kiếp trước Tình Lan đã tu được phúc đức."

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, có nương tử như nàng, là may mắn của Bộ Khê Khách ta."

Lúc hoàng hôn, phu thê hai người vui vẻ xuống núi, lúc đi ngang qua phiên chợ nhỏ ở ngoại ô, Tình Lan hiếu kỳ nói: "Ở đây đang làm gì thế? Náo nhiệt như vậy."

"Chợ ở Nhã Minh thành, trời lạnh, bán một ít lông, da các loại động vật sưởi ấm qua mùa đông." Bộ Khê Khách, "Nàng muốn xem một chút không? Còn có bán đồ chơi nhỏ đấy, thích có thể mua."

Tình Lan gật đầu nói được, kéo tay Bộ Khê Khách lần lượt ngắm từng sạp hàng rong.

Đến chỗ bán sách, lão bà bán hàng nhiệt tình chào mời nói: "Muốn xem sách gì?"

Tình Lan mới lạ nói: "Tùy tiện xem thử..."

Lão bà thần thần bí bí nói: "Vừa vặn có một chồng sách trong phòng hay, hai vị là người mới có cần không?"

Bộ Khê Khách nghe thấy hai chữ trong phòng, nhíu mày, nhìn về phía Tình Lan.

Thịnh tình không thể từ chối, Tình Lan hỏi: "Trong phòng sao? Là sách gì?"

Lão bà kéo dưới xe ra một ngăn sách, kính đáo đưa cho Tình Lan hai quyển: "Sách hay, sách hay."

Bộ Khê Khách chắp tay sau lưng, đến gần xem.

Chỉ thấy trên bìa sách viết mấy chữ lớn: 《 Sổ tay thanh tao thoát tục mất hồn 》, 《 Ngọc thể trong lòng tình lang 》. . .

Tình Lan: "..."

Tình Lan: "A! !"

Lão bà: "Cầm lấy đi cầm lấy đi, chỗ ta còn có 《 Đóa hoa mềm mại ngâm sương 》, có muốn ta lấy ra luôn không?"

Bộ Khê Khách nhẹ giọng khụ một tiếng, nói: "... Lấy đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chúng ta có thể thấy thấy tương lai học tập sinh hoạt của Tiểu Bộ và Tình Lan rồi ~

Chương 24: Kiều thê say rượu đáng yêu nhất

Bộ Khê Khách trả tiền, sau khi Tình Lan khuyên bảo không có hiệu quả, tay chân luống cuống tìm cách cứu vớt. Nàng cởi mũ, xé lụa mỏng gói mấy quyển xuân cung đồ ướt át này lại, sau đó đỏ mặt ném cho Bộ Khê Khách, vừa tức giận dùng đôi bàn tay trắng trẻo đấm lên ngực hắn: "Ai bảo chàng mua!"

Bộ Khê Khách cất kỹ sách, cười tủm tỉm nói: "Hửm? Ta thấy bộ dạng thèm muốn của nàng, cho nên liền mua."

Tình Lan: "Không có!"

Bộ Khê Khách trêu đùa xong, dắt tay nàng, nói: "Ở phía trước có Lãm Nguyệt Lâu, nàng muốn tới không? Chỗ đó có bánh hoa sen giòn ăn rất ngon, là món ăn nổi tiếng nhất Yến Xuyên chúng ta, chỗ đó còn bán Thiên thu túy, dùng hoa quế ủ thành rượu, mùi hương thơm ngát bay vào mũi, uống bao nhiêu chén cũng không say, ngả đầu mơ một giấc mộng dài, ngày hôm sau tỉnh lại, răng môi vẫn còn lưu hương như cũ."

Tình Lan phát hiện, bất luận cái gì, chỉ cần là Bộ Khê Khách nói nàng đều cảm thấy hứng thú dạt dào, vô cùng hiếu kỳ. Giờ phút này, nàng không chỉ muốn đi nếm thử bánh hoa sen nổi tiếng nhất Yến Xuyên kia, còn muốn thử hương vị say lòng người của Thiên thu túy.

Vì vậy, Tình Lan cứ thế bị Bộ Khê Khách dụ dỗ đến Lãm Nguyệt Lâu.

Bộ Khê Khách rót rượu cho nàng, dựa vào cửa sổ, nhìn cái miệng nhỏ của nàng cắn bánh hoa sen chậm rãi mở ra, cuối cùng nhét vào miệng, phồng má, vừa uống rượu vừa ăn bánh.

Ánh chiều tà hôm nay giống như ngày ấy ở Tiểu Lâu Lan, nắng chiếu lên khuôn mặt phấn hồng của nàng, giống như quả mật đào, dưới ánh nắng vàng rực rỡ, lông tơ nhỏ cũng trở nên muôn phần đáng yêu.

Bộ Khê Khách nghiêng đầu, cười nói: "Quả nhiên vẫn là tiểu cô nương."

Mặc dù đã gả cho mình, nàng vẫn còn là tiểu cô nương.

Tiểu cô nương ngẩng đầu, nhanh chóng nuốt thức ăn, hỏi: "Sao chàng không ăn?"

Bộ Khê Khách nói: "Ta đợi nàng ăn no."

"Chàng không cần phải như vậy." Tình Lan hiểu sai ý, nàng nói, "Đã nói cả rồi, chúng ta là phu thê, giữa hai người không cần tuân theo quy củ... Chàng đến ăn đi."

Bộ Khê Khách nở nụ cười, hắn ôm ngực dựa vào cửa sổ, nhíu mày nói: "Tiểu nương tử, sai rồi. Ta nói... Chờ nàng ăn no rồi, ta sẽ ăn."

Tình Lan vẫn chưa hiểu: "Tại sao? Chúng ta có thể cùng ăn mà."

Bộ Khê Khách nói: "Nàng ăn no rồi, sẽ ngon miệng hơn. Hơn nữa... Ta muốn nếm thử Tình Lan túy có tư vị gì."

Tình Lan uống một hớp rượu, rượu nóng theo yết hầu chảy vào trong cơ thể, làm cho suy nghĩ của nàng cũng trở nên chậm chạp.

Tình Lan chớp chớp mắt, a một tiếng, nghiêm túc hỏi Bộ Khê Khách: "Chàng không đói bụng sao?"

Bộ Khê Khách cười thành tiếng.

Hắn nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Đói chứ, ta rất đói bụng."

Tình Lan đẩy bánh hoa sen qua bên hắn, nói: "Nếu như đói bụng, vậy cùng ăn nha, phò mã chàng thật khó hiểu. Dẫn ta tới đây, bản thân bị đói, lại không chịu ăn gì, một mình đứng xem, lại có quy củ gì sao?"

Bộ Khe Khách nói: "Đúng."

"Quy củ gì?"

"Quy củ ăn cơm." Bộ Khê Khách nói, "Ăn cơm khác nhau, quy củ phải tuân theo cũng khác nhau. Hạ tộc chúng ta có quy định, phải để thê tử ăn no trước, nam nhân mới có thể ăn cơm."

Hắn vừa nói xong, chợt nghe bên cạnh bả vai truyền đến một giọng nói: "Ca ca à, mẫu thân chúng ta khi nào đặt ra quy củ mới vậy? Sao muội chưa nghe qua quy củ này bao giờ?"

Bộ Khê Khách nghe tiếng liền quay đầu, thấy Kiểu Kiểu đang bám vào lan can Lãm Nguyệt Lâu, vịn vào mép cửa sổ, giống con khỉ con đu đưa dưới nắng chiều.

Gặp quỷ rồi!

Bộ Khê Khách: "Sao muội lại đến đây!"

Kiểu Kiểu: "Muội rất vất vả mới tìm được các người, tránh ra, mau để muội đi vào."

Cô bé nói xong, đá Bộ Khê Khách ra, bắt lấy dây thừng treo trên tường, đu đưa vài cái, cả người lập tức bay vào từ cửa sổ.

Cô bé lăn hai vòng trên mặt đất, đứng lên phủi phủi bụi.

Bộ Khê Khách hết sức chán ghét, vội vàng bảo vệ đồ ăn trên bàn, quát to: "Không phải bảo muội về nhà ư? Sao lại chạy đến đây? !"

Kiểu Kiểu: "Chuyện kể ra rất dài."

"Bớt nói nhảm đi!"

"Chuyện kia, muội nói ngắn gọn thôi." Kiểu Kiểu dứt khoát nói, "Muội nhớ công chúa tỷ tỷ, cho nên tới tìm các người."

Tình Lan: "Phụt..."

Bộ Khê Khách: "Không cần dỗ ngon dỗ ngọt ta."

Kiểu Kiểu: "Lão đại muội nói lời thật lòng mà!"

Cô bé nói: "Muội tìm khắp nơi trong miếu Hồ Thần, kết quả hai người không có ở đó, muội liền đi xuống núi, vốn dĩ muốn quay về phủ công chúa nhìn xem các ngươi đã về chưa, không ngờ vừa ngẩng đầu, ôi chao ha ha, đúng lúc thấy bóng lưng cao lớn dũng mãnh của lão đại huynh."

Kiểu Kiểu tự tìm chỗ ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa của Bộ Khê Khách, bới cơm ăn.

Bộ Khê Khách: "Nhìn đức hạnh này của muội, chỉ sợ đã chạy bên ngoài một ngày rồi. Sao không đói bụng chết luôn đi!"

Kiểu Kiểu: "Đói chết huynh sẽ không còn muội muội rồi, muội biết rõ lão đại không chịu nổi muội, nhưng không có muội muội, huynh chắc chắn sẽ khóc, sao muội có thể nhẫn tâm nhìn huynh khóc? Cho nên muội nhân từ không thể để bản thân bị chết đói."

Bộ Khê Khách dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Kiểu Kiểu: "Công chúa tỷ tỷ, nâng cốc rót rượu cho muội."

"Muội không thể uống!" Tình Lan vội vàng bảo vệ bầu rượu.

Kiểu Kiểu ngẩng đầu, sau khi nhìn kỹ Tình Lan, trầm tư hồi lâu, nói: "Công chúa tỷ tỷ...Hôm nay tỷ không vui sao?"

Tình Lan: "?"

Nàng rất vui đấy, sao lại không vui?

Kiểu Kiểu nói: "Sao muội cảm thấy, hôm nay công chúa tỷ tỷ... Có vẻ... Có vẻ ưu sầu!"

Tình Lan: "Ta không có, ta rất vui vẻ mà!"

Kiểu Kiểu: "Thế thì, sao lông mày của tỷ tỷ..."

Bộ Khê Khách che miệng Kiểu Kiểu, uy hiếp nói: "Câm miệng mau."

Kiểu Kiểu bừng tỉnh đại ngộ, giãy giụa cười to: "Tẩu tử! Tẩu tử! Lông mày tỷ vẽ lệch rồi! !"

Bộ Khê Khách: "Điên rồi!"

Hồ Thần à, bao lâu nữa Kiểu Kiểu mới gả ra ngoài đây? Lão nhân ngài là người tốt, nói cho ta biết chính xác đi, ta còn phải chịu đựng nó tra tấn bao nhiêu năm nữa?

Cả người Tình Lan cứng lại, sau khi hồi phục tinh thần, nàng nhảy dựng lên tìm y phục, muốn kiếm một cái gương, còn bối rối nói mấy câu: "Người đâu, mang gương tới đây."

Đương nhiên, hôm nay công chúa điện hạ xuất hành không mang người theo.

Nhã Minh thành quanh năm đóng quân, binh lính tuần tra trong thành, nàng lại cùng Phiêu kỵ tướng quân Bộ Khê Khách đi chơi, mang theo người hầu liền lộ ra thân phận cao cao tại thượng không cần thiết.

Công chúa điện hạ lúc này giống như con thỏ trắng hoảng sợ, cuối cùng ngăn tiểu nhị lại, vạch gò rượu ra, cúi đầu liếc mắt nhìn, nước mắt lập tức chảy xuống.

Lúc này đến lượt Bộ Khê Khách bối rối.

Hắn cũng không đánh Kiểu Kiểu nữa, tay chân luống cuống ngồi bên cạnh Tình Lan, giọng nói dịu dàng dỗ dành nàng.

Tình Lan uống hết một bình Thiên thu túy, lúc này đứng dậy, nửa tỉnh nửa mê ôm bình rượu khóc lên.

"Chẳng trách thần tiên trong miếu cũng cười ta..."

Bộ Khê Khách: "Nào có!"

"Chắc chắn có!" Tình Lan nấc lên một tiếng, tiếp tục khóc nói, "Ngài ấy chính là đang cười ta!"

Bộ Khê Khách nói: "Ngài ấy cười với mọi người đấy, Hồ thần chính là vẻ mặt đó!"

"Không đúng, là ngài ấy thấy lông mày ta, cười, hức... cười đấy."

Kiểu Kiểu đổ thêm dầu vào lửa: "Ôi, lão đại, huynh chọc nương tử của huynh khóc rồi!"

Bộ Khê Khách trừng mắt liếc Kiểu Kiểu, dỗ dành Tình Lan nói: "Tình Lan, trước hết nàng bỏ bình rượu xuống đi... Muốn về nhà sao? Ta cũng nàng về, chúng ta lau đi, ta vẽ lại cho nãng, vẽ thật đẹp ấy..."

"Oa oa... hức..." Tình Lan hai mắt ngấn lệ mông lung, gương mặt trắng nõn nà nổi lên hai rặng mây đỏ, khóc ròng nói, "Nhiều người thấy như vậy, đều cho là lông mày ta dài..."

Bộ Khê Khách vẽ lệch lông mày thành dáng vẻ ưu sầu thương xót, Tình Lan lại khóc như vậy, Kiểu Kiểu cười ha ha vui vẻ.

"Muội muốn nói với mẫu thân, huynh làm công chúa khóc." Kiểu Kiểu nói, "Phụ mẫu đã từng nói, công chúa mà khóc, nhà chúng ta cũng xong!"

Bộ Khê Khách: "Muội có thể đừng ở đây gây thêm phiền phức không? !"

Kiểu Kiểu xem náo nhiệt không chê lớn chuyện: "Vậy huynh nghĩ cách chọc tỷ tỷ cười đi! Lão đại, huynh ngoại trừ đánh muội, còn biết gì? Ngay tả thê tử của mình khóc cũng không dỗ cười được, haizz..."

Tay chân Bộ Khê Khách luống cuống: "Đợi ta trở về chỉnh đốn muội!"

Kiểu Kiểu thấy chuyển biến tốt, nhân cơ hội này trở lại trước bàn ăn cơm.

Tình Lan: "Hức… Thật là mất mặt... Bọn họ đều thấy ta, bọn họ sẽ nghĩ chàng cưới một công chúa lông mày bị lệch..."

Bộ Khê Khách: "Không thể nào, không ai thấy đâu. Nàng xem nàng xem, không có ai nhìn đúng không?"

Tình Lan đảo mắt ngẩng đầu nhìn về bốn phía, mọi người đều giả vờ như đang bận rộn, nửa con mắt cũng không dám liếc nhìn qua bên này.

Tiểu nhị lanh lợi, nhìn Bộ Khê Khách hỏi: "Khách quan, vò rượu này, ta cho người gửi về quý phủ nhé?"

Bộ Khê Khách: "Nàng xem, không ai nhìn đấy... Vò rượu này nàng thích không? Nếu nàng thích, ta bảo chủ quán đưa về phủ."

Tình Lan gật đầu nhè nhẹ, rốt cuộc thả lỏng.

Bộ Khê Khách nở nụ cười: "Tốt rồi, hóa ra tiểu cô nương thích, vậy sau này, chúng ta ở nhà uống..."

"Bộ Khê Khách, chàng đê tiện." Tình Lan nói, "Nhất định là chàng cố tình vẽ..."

Bộ Khê Khách: "Không phải ta cố ý, ta chỉ là... Ta tài sơ học thiển, cầm bút không tốt, cho nên, sau này mong điện hạ có thể tự mình chỉ dạy.

Tình Lan: "Bọn họ đều nhìn thấy... Bọn họ nhất định sẽ cười ta, thân là công chúa... Nhưng lại, nhưng lại mọc ra cặp lông mày lệch..."

"Nào có!" Bộ Khê Khách lật tay áo, chấm một chút rượu chùi lông mày cho nàng, "Đã hết rồi, ta chùi hết rồi!"

Tình Lan lại càng tủi thân: "Ta không còn lông mày rồi!"

"Có có!" Bộ Khê Khách nói, "Chúng ta trở về sẽ vẽ ngay! Làm sao không có chứ?! Vẫn luôn ở đây này!"

Kiểu Kiểu ăn thịt xem trò vui rung đùi: "Phụt!"

Lão đại, ngươi cũng có ngày này.

Nhưng mà, Kiểu Kiểu đắc ý không được bao lâu, vừa cắn một miếng thịt, rắc một tiếng, con khỉ nhỏ sững sờ, đưa tay sờ sờ răng mình.

"Không, không còn."

Răng dưới của cô bé đã rụng.

Kiểu Kiểu lại sờ cổ, khóc rống lên huhu: "Lão đại! Lão đại huynh tới đây mau lên! Muội sắp chết rồi! Muội nuốt răng! Hu hu... Trong bụng của muội sắp mọc răng rồi!"

Bộ Khê Khách vừa dỗ dành Tình Lan xong: "Cứu mạng... Ta mệt mỏi quá."

Nửa khắc sau, Bộ Khê Khách đi trên con đường đá xanh của Nhã Minh Thành, cõng Tình Lan đang nhỏ giọng nức nở trên lưng, trong tay dẫn theo Kiểu Kiểu đang gào khóc, dưới nắng chiều, bóng hắn kéo ra thật dài, có vẻ vô cùng phiền muộn.

Sau đó, Kiểu Kiểu khóc mệt, cho rằng mình lỡ nuốt răng, cách cái chết đã không còn xa, vì vậy ngoan ngoãn nắm tay Bộ Khê Khách, dặn dò: "Ca ca... Thật ra bình hoa kia là muội làm vỡ đấy... Nghiên mực của phụ thân bị mất, cũng là muội... Muội ném nó vào trong hồ... Trong phòng huynh lúc nào cũng có kiến bò trên giường là vì... lúc huynh xuất chinh, muội nằm trên giường huynh ăn điểm tâm... Sợ mẫu thân phát hiện sẽ đánh đòn, muội đã giấu nửa miếng điểm tâm bên dưới rồi lấy chăn đệm đè xuống..."

Bộ Khê Khách tức giận tới mức nghiến răng.

Tình Lan ở trên lưng, trong giấc mộng, mềm nhũn gọi một tiếng: "Liên Hoa..."

Lời của nàng giống như bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào lòng hắn, làm hắn thanh tỉnh, lại khiến cho máu hắn sôi trào lên, Bộ Khê Khách dừng chân, bất động.

Kiểu Kiểu: "Ca, sao huynh không đi?"

Bộ Khê Khách giật mình hồi lâu, hỏi Kiểu Kiểu: "Là muội nói?"

Kiểu Kiểu: "Cái gì?"

"Được rồi..." Bộ Khê Khách tự nhủ, "Trên hôn thiếp lúc trước có tên và tự của ta, có lẽ nàng đã biết."

Thật ra, hắn không thích người khác gọi tên tự của mình, rất không tự nhiên.

Hai chữ Liên Hoa này, phảng phất như hòn đá hắn chôn trên Tê Sơn, quanh năm băng tuyết che phủ, không hy vọng bị người khác phủi tuyết, lôi nó ra.

Nhưng Tình Lan vừa mới gọi lại khiến tim hắn đập thật nhanh, giống như gọi tên hắn trong gió, không ngừng bay, theo gió bay đi vĩnh viễn.

Bộ Khê Khách nghiêng người, rũ mắt nhìn Tình Lan ngủ say.

"...A Lan."

Trong giấc mộng của hắn, có tên nàng.

Nàng đứng phía sau hắn, cứ gọi hắn như vậy.

Thế nhưng mỗi lần hắn quay đầu, sau lưng chỉ có gió.

Chỗ đó có lẽ có một cô nương, nàng giống như nắng ấm trong ngày đông lạnh.

Hôm nay, nghe tiếng gọi của Tình Lan, hắn quay đầu, rốt cuộc đã thấy rõ cô nương của mình.

"A Lan." Bộ Khê Khách nở nụ cười, "A Lan... Chúng ta về nhà."

Kiểu Kiểu ngẩng đầu lên.

Nhiều năm về sau, cô bé vẫn nhớ rõ ngày hôm ấy như in.

Ca ca và tẩu tử của cô bé, hai khuôn mặt nhẹ nhàng dán vào nhau, hai người ôn nhu, dưới ánh hoàng hôn, kim quang lấp lánh, hào quang vạn trượng.

Đây có lẽ là ấn tượng ban đầu của cô bé về từ ấm áp.

Nhưng mà giờ phút này, Kiểu Kiểu lại che mắt, gào khóc thảm thiết: "Chói mù mắt rồi!"

Chương 25: Kiều thê diễn

Tình Lan tức giận.

Lần này dường như nàng thật sự tức giận, Bộ Khê Khách sau khi bị chặn ngoài cửa, đi quanh phủ công chúa một vòng, phát hiện thị vệ đều đứng dưới chân tường.

Nàng chặn đường vào phủ của hắn.

Đường đường là Phiêu Kỵ Tướng Quân, lại là phò mã, cũng không thể trèo tường vào trước mắt bao nhiêu người. Bộ Khê Khách bất đắc dĩ, đành phải đánh ngựa quay về cửa chính phủ công chúa, nhẹ nhàng nhờ người đi thông báo.

Chỉ chốc lát sau, Vu ma ma đi ra, tinh thần sảng khoái, sống lưng cũng thẳng tắp, 'cung kính' nói: "Mời phò mã trở về đi, hôm nay điện hạ không thoải mái, không muốn gặp phò mã."

Thật ra, cũng không trách Tình Lan tức giận.

Tối qua sau khi từ Lãm Nguyệt Lâu trở về, Tình Lan chưa tỉnh rượu, không chịu bỏ qua, khăng khăng đòi Bộ Khê Khách vẽ lại cho nàng cặp lông mày nghiêng trời lệch đất có một không hai.

Nàng nháo thành mềm mại động lòng người, Bộ Khê Khách sao có thể nhẫn tâm từ chối?

Vẽ lông mày không nói, còn muốn tô son điểm phấn, cuối cùng lại sai người mang bộ y phục mới tới, từng cái từng cái một, để Bộ khê Khách thay cho nàng.

Cuối cùng, còn muốn khiêu vũ, nhảy điệu Phượng hoàng tìm bạn trăm năm trong hôn lễ ngày ấy.

Nàng muốn chơi, Bộ Khê Khách lập tức nguyện ý chơi cùng.

Cuối cùng, Tình Lan nháo đến mệt, nhất định bắt Bộ Khê Khách ôm nàng đứng bên ngoài hành lang, đốt hết đèn lên, cuộn lại ngủ trong lòng ngực hắn, còn không cho hắn cử động.

Bộ Khê Khách nghe nàng lầm bầm: "Lần này ta sẽ chơi khác người đấy... Ai cũng đừng mong trói buộc ta..."

Ma ma khuyên không nổi, sau khi Tình Lan say rượu đột nhiên bắt đầu ngang ngược, mặc cho ai tới khuyên cũng dùng bộ dáng hôn quân, trừng mắt quát lớn: "Làm càn, bổn cung cam tâm tình nguyện!"

Vì vậy, tối qua Bộ Khê Khách ôm nàng, từ hành lang nhìn xuống một đêm đăng, Tình Lan nói: "Ta còn muốn chàng ôm ta xem cửu thiên sao trời trên sông... Hoa đăng thả đầy trời, ước một vạn điều ước... Sau đó tất cả đều được thực hiện!"

Nàng vung tay bắt lấy cánh tay hắn, hết sức phấn khởi hôn Bộ Khê Khách một cái, ôm cổ hắn đu qua đu lại, thúc giục hắn: "Chàng mau nói tuân chỉ!"

Bộ Khê Khách thở dài: "Tuân lệnh."

Tình Lan nhận được lời hứa của hắn, nghiêng đầu ngủ say.

Bộ Khê Khách một mình lạnh lẽo trong đêm, bị đông lạnh đến choáng váng, buồn rầu nở nụ cười.

Tình Lan trong ngực hắn mặc y phục đủ mọi màu sắc, khuôn mặt bôi son phấn đỏ tươi, hai cặp lông mày cong cong vểnh lên, trong mơ

vẫn còn cười khanh khách.

"Thật thú vị..." Bộ Khê Khách nghĩ, "Cưới thê tử, thật sự thú vị."

Nhưng mà, sáng sớm hôm sau, Tình Lan soi gương, liền bắt đầu trở mặt, sau khi nàng biết tối qua đã làm cái gì, Tình Lan liên tục đuổi Bộ Khê Khách ra ngoài, sau đó liền đóng chặt cửa lớn, không mở ra nữa.

Lúc đầu, Bộ khê Khách cho rằng nàng chỉ tức giận trong chốc lát, ai ngờ sau khi luyện binh trở về, nàng vẫn không để mình đi vào.

Bộ Khê Khách hỏi ma ma: "Điện hạ vẫn còn lăn qua lăn lại trong phòng à?"

Ma ma không đáp, nhưng biểu cảm trên mặt vô cùng kinh ngạc, dường như đang hỏi hắn, sao ngài biết điện hạ lăn qua lăn lại trong phòng.

Bộ Khê Khách nở nụ cười.

Hắn xuống ngựa, sửa sang lại vạt áo, ống tay áo, bắt đầu đi vòng quanh phủ công chúa, vừa đi vừa hát.

Hôm nay Tình Lan ở trong phòng ăn không ngon ngủ không yên, mỗi lần hồi tưởng lại chuyện mất mặt của bản thân hôm qua, liền mắc cỡ lăn qua lăn lại, dậm chân ầm ầm. Hận không thể đào một cái hang để chui vào, không còn thấy ai nữa.

Nghe gia nhân nói Bộ Khê Khách cầu kiến, Tình Lan lắc đầu như trống bỏi, lấy hết sức lực nói: "Không không không, không gặp hắn! Ta không thể gặp hắn!"

Nàng khóc hu hu bò dậy, rửa mặt lần nữa, thay đổi bộ y phục hoa hòe, viết phong thư, đại ý chính là, đời này mình sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Sau khi ghi xong, Tình Lan khóc lóc lăn qua lăn lại, che mặt lẩm bẩm không thể gặp người rồi.

Nàng cảm giác thể diện cả đời của mình, đã mất sạch trong tối qua.

Lại có người ngoài cửa thông báo, phò mã cầu kiến.

Tình Lan: "Có thể gặp sao!! Không gặp!! Bảo chàng cút đi, cút xa thật xa đi, đừng đến tìm ta nữa! Ta cũng không còn mặt mũi gặp lại chàng rồi!"

Một lát sau, Oanh Ca kéo cửa, hưng phấn nói: "Điện hạ người mau nghe đi! Phò mã đang hát đấy!"

Cửa vừa mở ra, một giọng hát lảnh lót êm ái chui vào lỗ tai Tình Lan.

Tiếng ca kia vây quanh nàng, như gần như xa, đúng là ca khúc đêm tân hôn dụ nàng ra cửa.

Tình Lan biến sắc, giận dữ: "Đáng ghét! ! Lại tới mê hoặc ta!"

Trong tiếng ca mang theo vui vẻ, lúc thì ca hát, khi thì cười vang, Tình Lan gần như bị mê hoặc, phục hồi lại tinh thần, phẫn nộ khép cửa, buồn bực nói: "Các ngươi nói mặt mũi của ta đã để cho chàng mượn hết rồi, bây giờ không còn mặt mũi nào gặp chàng! Bảo chàng im lặng nhanh đi, không ta lại mất mặt tiếp đó!"

Thật lâu sau, tiếng ca dừng lại.

Trong lòng Tình Lan hơi mất mát, nàng ngồi dưới đất, lau nước mắt trên mặt.

Trong lòng có giọng nói, như chế giễu cũng giống như than thở: "Không có can đảm vượt qua, vậy thì cả đời làm cá chậu chim lồng đi."

Tình Lan lẩm bẩm nói: "Không..."

"Không dám vượt qua, vậy thì ngươi cứ như vậy đi. Từ chối để chàng ở ngoài cửa, làm công chúa của ngươi đi..."

"Không..." Tình Lan dụi dụi đôi mắt đỏ bừng.

Ngoài tường, Bộ Khê Khách bỗng nhiên hát lên. Lần này, chàng chuyển qua quan thoại, chậm rãi nói: "Nếu là người lưỡng tình tương duyệt, vì sao nàng còn gặp lại ta? Ta gửi tương tư này cho gió, gió có thể hôn lên mặt nàng?"

Thị vệ bên trong đều dựng lỗ tai lên nghe, ánh mắt qua lại với nhau, lén lút cười.

Bộ Khê Khách đứng ở nơi gần Huệ Chỉ Viện nhất, bật người lên tường, cứ như vậy ngồi ở đầu tường hát.

Mấy binh sĩ từ võ đài trở về, nghe thấy tiếng ca, cũng đều đứng ở dưới động viên hắn cố gắng lên.

"Trái tim ta đã trao nàng, vì vậy cô nương mà ta yêu ơi, mời nàng đạp lên hoa bên đường đến nơi ước hẹn..." Bộ Khê Khách hát xong, vuốt lá cây, chậm rãi thổi lên.

Lúc này, bên Huệ Chỉ Viện có một người chậm rãi đi tới.

Bộ Khê Khách thả tay xuống, cười nhìn nàng.

Tình Lan nghiêm mặt, từng bước một đi tới, cắn răng nói: "Xuống."

Bộ Khê Khách cười nói: "Rốt cuộc nàng cũng chịu gặp ta."

Tình Lan nhìn thị vệ trong nội viện, hít sâu, mở miệng nói: "Các ngươi đã thấy cái gì?"

Bọn thị vệ không nói.

Tình Lan nói: "Nhớ cho kĩ, tối hôm qua, các ngươi không thấy gì hết, hôm nay cũng thế."

Nàng nói xong, ngẩng đầu nhìn Bộ Khê Khách, bỗng nhiên cười cười, nói: "Ừ... Không biết tướng quân da mặt dày như núi, có thể chia cho ta một nửa không?"

Bộ Khê Khách cười ha ha thành tiếng: "Được! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho nàng một nửa, đủ để chúng ta ném cả đời."

Tình Lan dậm chân: "Nói nhiều như vậy, mau xuống đây, ngồi ở đầu tường nhà khác còn ra thể thống gì."

Bộ Khê Khách cười cười, nhảy xuống khỏi tường, kéo tay Tình Lan.

Ngoài tường các tướng sĩ gào khóc hoan hô, thị vệ bên trong cũng muốn hò hét nhưng không dám, chỉ dùng ánh mắt bày tỏ.

Tình Lan nói: "Ta nghĩ kỹ rồi... Người ta gả chính là Phiêu Kỵ Tướng Quân của Yến Xuyên, Bộ Khê Khách."

Bộ Khê Khách cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, chính là tại hạ."

"Không phải những quy củ ở hoàng cung." Tình Lan nói, "Ta tuy là nữ nhi lớn lên ở hoàng cung, nhưng gả cho tướng quân không biết phép tắc không biết xấu hổ như chàng, tất nhiên là phải tuân theo quy định của nhà chàng."

"Quy định nhà ta, chính là tùy tâm sở dục, vui vẻ là được rồi." Bộ Khê Khách nói, "Cho dù bất kể là cha ta, hay là liệt tổ liệt tông ta, mặt đều dày hơn của cải, điện hạ có thể ném tùy ý, hôm nay ném đi một cái, ngày mai vẫn có một cái, có thể để nàng treo lên mặt gặp người khác."

Tình Lan không nhịn được cười.

Bộ khê Khách nói: "Chỉ cần công chúa nguyện ý, còn gì có thể trói buộc nàng? Tình Lan, bộ dạng ngây thơ hồn hiên không bị trói buộc của nàng, vô cùng đáng yêu."

Buổi tối, Bộ Khê Khách quang minh chính đại mà ngủ ở đây.

Tình Lan không che không giấu, sai người ở Huệ Chỉ Viện sửa sang lại rồi trải giường cho hắn, còn bảo người đến phủ tướng quân mang y phục của Bộ Khê Khách tới.

Ma ma liên tục niệm a di đà phật, đuổi gia nhân giúp việc nhàn rỗi, dụ Oanh Ca đi, để Huệ Chỉ Viện chỉ còn hai người.

Bộ Khê Khách thấy trên bàn của Tình Lan có tờ giấy ghi không được uống rượu, nở nụ cười, hỏi nàng: "Có tác dụng không?"

Tình Lan nói: "Cho dù thế nào, ta cũng sẽ không dính một giọt rượu nữa."

Nàng nói xong, lại nghĩ tới Bộ Khê Khách viết chữ như gà bới giống thủ pháp vẽ lông mày, lấy tay che lông mày lại nói: "Ngoài ra, đời này tay chàng đừng mong chạm vào lông mày của ta."

Nàng chưa nói dứt lời, nhắc tới lông mày, Bộ Khê Khách trực tiếp cười thành tiếng, tiến gần lại, trong mắt có bóng nàng, nhẹ giọng hỏi: "Được, tay ta không đụng, nhưng..." Hắn nói xong, hôn lên.

"Việc này nàng không quản chứ?"

"Phải quản!" Tình Lan tức giận nói, "Chàng là phò mã của ta, cho nên chàng thuộc về sự quản lý của ta!"

Bộ Khê Khách nhíu mày: "Hửm?"

Hắn ôm lấy Tình Lan, thấp giọng cười nói: "Thì cứ như vậy, nàng dùng miệng để ý tới ta sao?"

Tình Lan: "Không cho phép chàng nói những lời này?"

"Ta muốn nói, nàng quản được ư?"

Tình Lan thở phì phì bổ nhào qua, chặn miệng Bộ Khê Khách, sau đó, nàng giơ tay áo, kiêu ngạo nói: "Quản được đấy!"

Bộ Khê Khách sờ môi sửng sốt một hồi lâu, ánh mắt bỗng nhiên phát sáng lên, nói: "Đây là cách quản của nàng à?"

Hắn ôm lấy Tình Lan, vui vẻ ra mặt: "Chuyện này... Bộ mỗ cầu còn không được, hận không thể một ngày để công chúa quản hơn một nghìn tám trăm lần!"

Tình Lan: "!"

Tức giận!

Nàng vẫn còn giận một lúc, hừ một tiếng, hung hăng đứng dậy, ném cho Bộ Khê Khách một quyển sách.

"Ta nhớ ra phò mã nói chỉ biết mấy chữ, muốn ta dạy chàng đọc sách. Ta nghĩ, sách thánh hiền đối với chàng mà nói rất khó hiểu, liền sai người tìm cho chàng một quyển vỡ lòng đấy."

Bộ Khê Khách vốn dĩ không hứng thú, kết quả mở ra nhìn, sách vỡ lòng chính là cái quyển 《 Sổ tay thanh tao thoát tục mất hồn 》.

Bộ Khê Khách: "Hửm? Đúng không?"

Tình Lan nói: "Đọc, đêm nay đọc cho ta."

"Ha? Đọc lớn tiếng hay là nhỏ giọng đọc?"

"Tùy ý chàng." Tình Lan nói. "Dù sao chàng cũng có da mặt dày."

Bộ Khê Khách mở ra, bình tĩnh bắt đầu đọc.

Tình Lan nghe xong mặt đỏ tới mang tai, vẫn còn hiếu thắng tỏ ra không việc gì.

Nàng vốn cho là, Bộ Khê Khách đọc vài câu sẽ không đọc tiếp nữa, không ngờ, hắn ngược lại giống như học bài, nghiêm túc bắt đầu đọc cho nàng nghe.

Bộ Khê Khách sắp hỏng rồi.

"Điện hạ, chữ này ta không biết."

Hắn chậm rãi nhích tới, cầm sách đưa nàng xem.

Tình Lan xoa xoa mặt: "Cái gì?"

Bộ Khê Khách nói bên tai nàng: "Nàng nói xem, tại sao nàng phải đào hố để tự nhảy xuống?"

Hắn ôm lấy Tình Lan, để nàng trong ngực mình, quyển sách đặt trước mặt hai người: "Ánh trăng mềm mại, Phù Dung khóc không thành tiếng, váy lụa ướt đẫm mồ hôi thơm..."

Tình Lan: "Ta đổi ý rồi, không cần đọc, đọc thầm là được!"

Bộ Khê Khách tì cằm lên đỉnh đầu nàng, trầm giọng cười nói: "Không... Học trò cam tâm tình nguyện đọc cho tiên sinh nghe... Tiên sinh người nghe cho kỹ, chỗ nào đọc không đúng, người cần phải sửa cho ta."

"Thiếu nữ xinh đẹp, có thể ‘tròn’ ý cùng ta lên đỉnh Vu Sơn, mây mưa dậy sóng hay không..."

"Nguyện." Tình Lan sửa lại.

"Chính nàng nói đấy nhé!" Bộ Khê Khách ném sách đi, ôm chặt nàng, "Trên giấy viết ra cảm giác không sâu, việc này cần phải tự mình thực hành."

Tình Lan: "Chàng cố ý! !"

Bộ Khê Khách cất tiếng cười to: "Cái này gọi là đùa giỡn kiều thê."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chậc chậc.

A Lan à, sao lại lấy đá đập chân mình? ?

Chương 26: Tình lan không vui

Bởi vì chuyện Kiểu Kiểu nửa đường chạy trốn lần trước, thêm vào "cáo trạng" của ma ma, tướng quân phu nhân hơi trầm tư. Cô nương lớn rồi mà vẫn nhảy nhót như vậy, thật là quá trớn. Bà liền hạ quyết tâm, mời đại lực sĩ hộ pháp trong tộc trói Kiểu Kiểu vứt về bổn tông Hạ tộc.

Bộ Khê Khách để bọn Kim Thu khua chiêng gõ trống đưa Kiểu Kiểu ra khỏi thành, Kiểu Kiểu hô to: "Lão đại! Muội nhất định sẽ quay lại!"

Bộ Khê Khách khẽ cười, chắp tay sau lưng xoay người: "…Thôi đừng, ta cảm tạ Hồ Thần có mắt, cuối cùng mẫu thân cũng đưa muội đi rồi."

Không còn Kiểu Kiểu quấy phá cộng thêm quy củ mới của Tình Lan: Phò mã có thể tự do ra vào phủ công chúa, Bộ Khê Khách và Tình Lan chính thức bắt đầu những tháng ngày ngọt ngào.

Được bồi bổ sau hôn nhân, dùng mắt thường cũng thấy Tình Lan thướt tha hơn rồi.

Cứ như vậy hơn một tháng, núi ở Yến Xuyên đóng băng.

Trước đêm núi đóng băng, Bộ Khê Khách lúc có lúc không vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, giải thích: "Núi đóng băng là do trời quá lạnh. Từ ngày núi đóng băng cho đến đầu xuân, mọi người không cần ra ngoài thì đừng ra, cũng đừng lên núi, trời rét không xuống được đâu."

Tình Lan nói: "Thật sự đáng sợ vậy sao?"

Bộ Khê Khách: “Lòng đất Nhã Minh Thành có suối nước nóng, khi dựng phủ công chúa, ta đã cho người xây một hồ nước ở hậu viện, sau này hãy dùng nước ở nơi đó.”

“Nước sẽ đóng băng ư?”

“Đúng vậy.” Bộ Khê Khách nói, “Hoàng cung các nàng ở chếch phía Nam, hướng về mặt trời, tất nhiên chưa từng biết trời đông giá rét thật sự là gì.”

Tình Lan nghe lời miêu tả này đã thấy lạnh, nhích người lại gần Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách cúi đầu cười nói: “Sau khi núi đóng băng, nhiệt độ sẽ giảm xuống cực thấp. Đương nhiên cũng có cái lợi của nó, khoảng thời gian này người Nguyệt Ngạn không thể động binh, không tiếp tục xâm phạm được, mọi người cũng có thể ở nhà sắm sửa Tết đến.”

“Oa…”

“Tất nhiên ở nhà một mình chờ mùa đông qua đi cũng quá mức vô vị, vì thế Hạ tộc chúng ta có rất nhiều ngày lễ vui chơi sau khi núi đóng băng.” Bộ Khê Khách nói, “Các nhà đều tụ lại cùng nhau, vui đùa hâm nóng tình cảm… Năm nay có thêm công chúa, ta nghĩ hẳn là sẽ càng thú vị.”

“Cứ… cứ ở nhà ăn chơi ngủ thôi sao?” Tình Lan có chút không dám tin.

Bộ Khê Khách nói: “Đương nhiên rồi. Nhưng khi khí trời vừa hơi ấm lên, sẽ phải luyện binh…”

Ngày núi đóng băng, Bộ Khê Khách đứng dậy, khoác chiến giáp, cầm trường thương ra ngoài. Trước khi đi, hắn quỳ xuống, hôn nhẹ

trên trán Tình Lan, nhẹ giọng nói: “Ta đi đây.”

Tình Lan còn buồn ngủ mơ màng, dụi mắt gật đầu.

Bộ Khê Khách còn đi chưa được bao xa, bỗng nhiên thấy Tình Lan đuổi theo.

Bộ Khê Khách sợ hết hồn, vội vã chạy lại: “Không được, nàng mau về đi, rất lạnh.”

Tình Lan nắm lấy tay hắn, thở một hơi, khí lạnh sáng sớm khiến nàng nói chuyện còn run rẩy: “Chàng không được nói ta đi đây, chàng… chàng đổi cách nói đi, lòng ta lo lắm.”

Bộ Khê Khách: “Hả? Công chúa cũng tin những chuyện này à?”

Dân gian truyền rằng, một câu nói ngắn ngủi cũng có thần lực. Câu may mắn chính là phước lành, nếu không sẽ mang đến điều xui xẻo.

Hắn hơi cúi người, nắm chặt tay nàng, hà khí: “Mau về đi, một mình cô nương phương Nam yếu đuối như nàng, lạnh sinh bệnh thì phải làm sao? Ta biết rồi, lần sau sẽ không nói thế nữa, ta sẽ nói… Ta ra ngoài, buổi tối trở về, nàng ở nhà chờ ta.”

Tình Lan nghiêm túc gật đầu, nói: “Được, ta chờ chàng về nhà.”

Gò má nàng lạnh đến ửng đỏ, xoa xoa chóp mũi, ngẩng đầu lên nở nụ cười xán lạn với Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách cũng cười theo, kéo tay nàng hôn một cái: “Ngoan, ta nhất định sẽ về sớm. Mau vào đi thôi, lạnh quá rồi.”

Tình Lan yên tâm, bước chân nhẹ nhàng chạy như chim nhỏ trở về phòng, vịn vào cửa quay đầu lại, nói với Bộ Khê Khách: “Tướng quân khoác ngân giáp (giáp bạc) thật sự rất anh tuấn uy vũ.”

Bộ Khê Khách đứng thẳng tắp, hài lòng nheo mắt lại, nói: “A Lan, những lời nói bình thường vốn nhàm chán mà qua miệng nàng lại như ngâm mật ướp đường, thật ngọt.”

Tình Lan khẽ xì một tiếng, khép cửa lại, lát sau, lại hé ra một khe hở.

Bộ Khê Khách thấy nàng bọc trong chăn, cười với hắn qua khe cửa. Hai con mắt sáng lấp lánh, nụ cười ấm áp diễm lệ như một bông hoa dưới ánh mặt trời.

Nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của nàng, cả người Bộ Khê Khách ấm áp, cầm thương đi đến thao trường, thần thái cả người rạng rỡ như được nàng chiếu sáng.

Nếu mà Kiểu Kiểu thấy được, chắc chắn sẽ nói một câu: “Nhìn mau nhìn mau! Lão đại nhà ta phát quang kìa!”

Buổi chiều đến, Tình Lan quấn áo bông dày đặc, vẽ phong cảnh ngoài cửa sổ.

Oanh Ca bưng lửa than từ ngoài đi vào, thổi ra hơi trắng, nói: “Công chúa điện hạ thấy sao? Hồ sen đóng băng rồi kìa! Ma ma vừa cho người đập mặt băng, độ dày một ngón tay, phải tốn khí lực mới phá vỡ được chút!”

Tình Lan đặt bút xuống, nhận súp ngô ma ma đưa tới, nói: “Lạnh như vậy, không biết những hạt sen trước kia gieo xuống sang năm có thể nở hoa không… Hà, thật là ấm áp.”

Nàng bưng chắc chén súp ngô, độ ấm từ tay bắt đầu lan tỏa toàn thân. Thân thể Tình Lan run rẩy, chợt nhớ tới Bộ Khê Khách, uể oải nói: “Có phải thân nhiệt nam nhân đều nóng hơn nữ nhân không?”

Oanh ca nói: “Phải, chúng ta phải mặc áo bông mà phò mã vẫn chỉ mặc vài chiếc áo mỏng, nô tì nhìn đã thấy lạnh nhưng phò mã lại chẳng hề hấn gì.”

Tình Lan hơi sửng sốt một chút, tâm tình như tiết trời Yến Xuyên, đột nhiên chuyển âm u.

Ma ma cũng là người có kinh nghiệm, phát hiện chút đầu mối, tìm cớ để Oanh Ca rời đi, xuống bếp trông coi bữa tối.

Chờ Oanh Ca đi khỏi, Tình Lan hỏi: "Lúc ban đầu… đâu có như vậy. Nhưng chẳng biết vì sao, gần đây chỉ cần nghe người khác nhắc đến phò mã đã khiến ta không vui. Là do ta thay đổi sau khi cưới sao?"

Ma ma cười nói: "Công chúa điện hạ, đây là chuyện bình thường, nữ nhân sau khi cưới, ai mà không ghen?"

Tình Lan cúi đầu trầm tư một chút, lại nở nụ cười: "Có lẽ ta cũng ghen như vậy. Nghe Oanh Ca nhắc tới chàng ta lập tức không vui, có thể thấy được ta vô cùng thích hắn…"

Lần này ngược lại ma ma có chút chua, như bị người bắt cóc tiểu nữ nhi, lời nói có chút ai oán và tủi thân: "Đúng vậy, công chúa và phò mã ngày càng thân thiết, những ngày qua như hình với bóng… Nhìn hòa hợp đến mức đáng giận."

"Thật là tốt." Tình Lan biết ma ma có ý gì, lôi kéo tay bà ta, nghiêng đầu nói, "Sao ma ma lại uất ức? Có phải còn nhớ mấy câu nặng lời của phò mã khi mới tới không?"

"Lão nô nào có phải loại người lòng dạ hẹp hòi đó…" Ma ma không biết vì sao, nói một chút lại ngấn lệ, "Nhìn công chúa sống tốt, lão nô không còn ước mong gì khác. Nếu thái hậu thấy được, sẽ vui mừng đến chừng nào chứ. Đợi khi công chúa có tiểu chủ tử, lão nô còn muốn hầu hạ tiểu chủ tử lớn lên… Lão nô nghĩ vậy, trong lòng lập tức phấn chấn hơn nhiều, sao lại uất ức được…"

“Ma ma nói gì đó.” Tình Lan cười, “Nhưng mà, ta thấy mọi người ở đây sống rất tốt, khắp nơi đều được Bộ tướng quân chăm sóc, nghĩ đến đúng là được trời cao bảo vệ. Đều êm đẹp như vậy, sao ma ma còn khóc? Ma ma đúng là như mẫu hậu nói, yếu lòng hay khóc, nói chút đã rơi nước mắt. Chẳng trách mẫu hậu nói ta mít ướt, là do được ma ma nuôi lớn đấy.”

Ma ma lau nước mắt, lại nở nụ cười: “Lão nô không khóc, trong lòng lão nô biết ơn trời xanh.”

Oanh Ca đã quay lại.

Nàng ta bê bát súp thịt, nói: “Đầu bếp nữ làm súp thịt ngân nhĩ (nấm tuyết), công chúa uống một chén cho ấm người.”

Tình Lan vừa nói chuyện với ma ma xong, tâm tình chuyển biến tốt lên, cười híp mắt cầm lấy thìa ăn súp thịt.

Vậy mà mới ăn được hai thìa dạ dày đã thấy khó chịu, vô cùng muốn ói ra.

Nàng đẩy bát súp ra, nôn khan hai tiếng, lạnh cả người.

Sau một mảnh yên tĩnh, ma ma nhảy dựng lên: “Mấy ngày nay không thấy công chúa đến kỳ, cũng không mời xem mạch, công chúa, người không phải là có rồi chứ?”

Tình Lan nghe hiểu ý bà, che ngực vui vẻ: “Mau gọi thầy thuốc đến!”

Nguyệt sự của nàng đã chậm nhiều ngày, hiện tại lại phản ứng thế này, chẳng lẽ…

Tình Lan vô cùng vui mừng, ma ma và Oanh Ca còn vui hơn, ma ma đi gọi thầy thuốc, Oanh Ca liền nói: “Nô tỳ đi báo cho phò mã trở về!”

Tình Lan: “Oanh Ca!”

Nàng ta chạy rất nhanh, hiện giờ Tình Lan vui vẻ nhưng cũng hoang mang lo sợ, trong đầu một mảng rối mù, cũng không cản Oanh Ca nữa, nàng ôm chăn đi đi lại lại quanh phòng.

Oanh Ca đến thao trường thông báo, nói phủ công chúa có chuyện vui, mời phò mã quay về. Người thông báo tìm tới Bộ Khê Khách, hắn vừa nghe có tin vui lập tức ngẩn người, lông mày run lên, dứt khoát điều khiển ngựa lao nhanh tới phủ công chúa.

Khi hắn đến nơi, thầy thuốc cũng vừa tới.

Bộ Khê Khách sợ hàn khí làm Tình Lan lạnh, đứng ngoài mái hiên cởi áo giáp, đợi một chút mới chậm rãi vào cửa, ngồi ở đằng xa, nín thở chờ thầy thuốc chẩn bệnh.

Thầy thuốc chẩn mạch, lại hỏi Tình Lan vài câu, sau đó kết luận: “Khí lạnh nhập thân, khí huyết không thông, tiểu thần kê cho công chúa phương thuốc bồi bổ phù hợp.”

Tình Lan sững sờ: “Ta… Bị sao thế?”

Thầy thuốc nói: “Thời tiết Yến Xuyên giá rét, dạ dày công chúa suy yếu, đồ ăn không quen nên mới có tình huống uể oải. Còn chuyện nguyệt sự công chúa chưa đến, có lẽ do người chưa thích ứng được khí hậu, khí lạnh làm hư thân… Tiểu thần cần điều trị thân thể cho công chúa, nếu để bệnh tích lâu sẽ thành tật, tổn hại triệt để.”

Tình Lan bối rối, Oanh Ca và ma ma sửng sốt nửa ngày, tiến lên nhẹ giọng an ủi.

Bộ Khê Khách phục hồi lại tinh thần, cẩn thận hỏi thầy thuốc những chuyện cần chú ý, lại không ngừng tự trách, sau khi tiễn thầy thuốc đi, lại gọi lang trung Yến Xuyên tới coi bệnh.

Lang trung này nhanh mồm nhanh miệng, nói không hề đắn đo: “Đây không phải vấn đề nhỏ, thân thể phu nhân bị tổn thương lại không cố gắng bảo dưỡng, sợ là khó mang thai…”

Bộ Khê Khách vội vàng cho hắn lui ra ngoài: “Được rồi, được rồi, mau câm miệng.”

Tình Lan không nhịn được rơi lệ.

Khổ sở nhất là uổng công nàng còn vui vẻ một hồi.

Bộ Khê Khách phất tay cho toàn bộ người đi ra, khép cửa lại, hắn đến bên nàng, mở rộng vòng tay: “Chỗ này của ta ấm áp lắm, nàng tới đây nằm đi.”

Tình Lan khẽ nức nở, lắc đầu.

Bộ Khê Khách nói: “Không sao đâu, nơi nào lại có chuyện nhanh như vậy, đúng không? Ừm… Là do đất Yến Xuyên của ta quá lạnh, ảnh hưởng đến công chúa. Ta thay nơi này tự mình bồi tội với công chúa.”

Nàng không đi qua, Bộ Khê Khách liền chủ động sang đó, cả người như một lò sưởi nhỏ, ôm trọn lấy nàng.

“Ngoan nào, không có chuyện gì.” Bộ Khê Khách nói, “Nàng không có lỗi, chỉ cần chăm sóc thân thể tốt là được.”

Trong lòng Tình Lan khổ sở, nhỏ giọng nháo: “Ta cứ nghĩ là…”

“Ta đã chuẩn bị kỹ càng chung vui cùng chàng…”

“Ta đau lòng quá…”

Bộ Khê Khách vỗ về lưng nàng: “Đừng buồn, đừng buồn…”

“Ta biết mà!” Tình Lan nói, “Cái hồ này đóng băng cả rồi, sang năm sao có thể nở hoa được! Đều đông lạnh chết hết rồi!”

Bộ Khê Khách: “Trách lỗi tại nó, không sao mà, đợi trời ấm lên nhất định nó sẽ nở!”

“Chàng gạt ta…”

“Ta không có!” Bộ Khê Khách nói, “Nếu nó không nở, ta lập tức chọc thủng một lỗ trên trời, quậy long trời lở đất, xem nó còn dám không nở nữa không!”

Bộ Khê Khách tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng tính toán phương pháp. Chờ khi về nhà, hắn nhất định sẽ hỏi mẫu thân gieo hạt sen xuống trong trời rét buốt này có thể bị lạnh chết không.

Hắn nghĩ: “Các ngươi nhất định phải nở hoa!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tình Lan: “Trời lạnh thế này, hoa có thể nở sao?”

Bộ Khê Khách: “Được chứ.”

Buổi tối hôm đó, hắn trộm đi “đập đá”.

Chương 27: Đêm hoa nhường nguyệt thẹn ở ôn tuyền

Bộ Khê Khách đứng ngoài cửa, Mặc Kỳ Yên vừa ra khỏi, hắn lập tức đi theo hỏi: “Mẫu thân dạo này khỏe chứ ạ?”

Lông mày Mặc Kỳ Yên hơi nhướn, cười gằn: “Cuối cùng cũng nhớ ra mình còn một thân mẫu nữa à?”

Bộ Khê Khách: “Ha, thấy tinh thần mẫu thân vẫn hăng hái như trước là con yên tâm rồi.”

Mặc Kỳ Yên: “Nói đi, lại là chuyện gì của nữ nhân cần xin ta chỉ bảo? Thê tử con lại làm sao?”

Bộ Khê Khách: “Khụ… Không phải, là con muốn hỏi, hoa sen của tộc ta gieo xuống trong tiết trời lạnh này, có thể nở hoa thật không? Có cần mời người tới chăm sóc không? Thí dụ như lọc ao, dẫn nhiệt linh tinh…”

Mặc Kỳ Yên liếc mắt nói: “Ta thấy con cũng nên đến bổn tông đọc sách với Kiểu Kiểu rồi đấy.”

Bộ Khê Khách: “Nào có, học vấn của con tốt hơn muội ấy nhiều.”

“Vậy à?” Mặc Kỳ Yên cười ha ha, “Với câu hỏi này của phò mã, ta cứ nghĩ phò mã đến từ Hoàng Đô mà không phải người Hạ tộc bọn ta đấy. Con lo lắng cái gì? Hoa sen trên đỉnh núi còn có thể nở, con lại còn sợ hoa sen ngâm trước viện không nở được. Sen của Hạ tộc

chúng ta, càng chịu sương giá càng đẹp, ngâm mình trong nước nóng mới không nở nổi… Hả? Con sợ cái gì?"

Bộ Khê Khách: "Vậy con an tâm rồi."

Mặc Kỳ Yên còn muốn nói thêm vài câu với hắn, kết quả vừa quay lại liền phát hiện đứa nhỏ này đã chạy biến rồi.

Mặc Kỳ Yên: "…"

Chim hỉ thước trên cầu líu ra líu ríu.

Mặc Kỳ Yên nhớ tới câu đồng dao nọ: Chim hỉ thước đuôi dài, cưới nương tử đã quên mẫu thân.

Bà cười lắc đầu, hỏi người trong tộc bên cạnh: "Kiểu Kiểu học hành thế nào rồi?"

Người trong tộc: "Dạo gần đây Tiểu Thất của Giang gia ở Hạc Thành học thêm võ thuật, thiếu tộc trưởng chí khí cao, hai đứa bé ganh đua lẫn nhau, nghe nói học rất khá."

Mặc Kỳ Yên nói: "Đưa Kiểu Kiểu trở về trước khi tuyết rơi, trước lúc sang xuân hãy đưa cả ca ca nó tới đọc sách cùng. Quét tước Quỳnh Lâm Viện thật tốt để bọn trẻ trong tộc đều đến Quỳnh Lâm Viện đi."

Tộc nhân: "A… Chỉ sợ thiếu tướng quân sẽ không đồng ý?"

Mặc Kỳ Yên nói: "Không sợ. Hắn đang lo làm cách nào để giải sầu cho thê tử đến từ Hoàng Đô của hắn, ngày đông dài đằng đẵng, dù sao cũng phải tìm cho bọn hắn chút chuyện để làm."

Khi trăng lên đến đầu cành cây, Bộ Khê Khách và Tình Lan cầm đèn ra ngoài.

Hai người lên đường gọn nhẹ, đi tới đi lui, ánh đèn lờ mờ đung đưa.

Thị vệ bên người họ chạy qua, ngăn lại ở cửa.

“Công chúa và phò mã muốn ra ngoài sao?” Thị vệ hết sức tận trách, “Thuộc hạ đưa mấy người đi theo.”

Bộ Khê Khách không nói gì, nhìn Tình Lan. Tình Lan nói ra cái cớ sớm đã chuẩn bị kỹ càng: “Đêm nay ta và phò mã muốn tới phủ tướng quân ngắm hoa. Sắp tới giờ nghỉ ngơi của phủ tướng quân, có một đoạn đường thôi, các ngươi không cần đi theo.”

Bộ Khê Khách bổ sung: “Ta và công chúa tự đi, cũng thuận tiện giải khuây.”

Nói xong, hai người nhìn nhau nở nụ cười, thị vệ gãi đầu, yên lặng lui xuống.

Bộ Khê Khách và Tình Lan quy củ đi chầm chậm, vừa qua chỗ ngoặt, hai người nắm tay nhau cười ha ha chạy đi.

Bộ Khê Khách lấy một chuỗi chìa khóa từ bên hông ra, nói: “Quỳnh Lâm Viện là nơi sau núi bọn ta thường tới. Đó là một trang viên lớn, trong viện đều là ôn tuyền*, ở giữa là sân luyện binh, sát ngay chuồng ngựa. Một bên khác là nơi bọn trẻ trong tộc hay chơi đùa… Bởi vì bốn phía có nước nóng nên Quỳnh Lâm Viện rất ấm áp. Sau đợt tuyết đầu mùa, Quỳnh Lâm Viện được mở ra, người trong tộc đều đưa bọn nhỏ tới đây đọc sách.”

(*) Hồ nước nóng

Tình Lan hỏi: “Vậy hôm nay chúng ta thực sự sẽ nghỉ ngơi ở đây hả?”

Bộ Khê Khách nói: “Qua hôm nay sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa. Sau này bọn họ đều tới đây, chúng ta sẽ phải cùng chơi với bọn

họ, làm gì còn lúc nào hai người ngâm mình trong nước ngắm trăng xem hoa nữa."

Quỳnh Lâm Viện ở phía tây Nhã Minh Thành, Bộ Khê Khách mở cổng ra, xoay người kéo Tình Lan vào, treo đèn dưới mái hiên trong viện, chỉ vào một góc tiểu viện, nói: "Nơi này là chỗ ở của ta, tách ra từ đại viện. Có một ôn tuyền nhỏ, phong cảnh cũng không tệ lắm, hôm nay cứ ở đây đi… Nàng vào trong nhà trước chờ ta, ta quét sạch chỗ lá rơi này một chút đã."

Hắn cầm cây chổi lên quét lá rụng.

Tình Lan đẩy cửa phòng nhỏ ra, đánh lửa thắp nến.

Bộ Khê Khách ở trong viện gọi: "Hơn nửa năm rồi ta không tới đây, tộc ta cũng không có người nào giúp đỡ dọn dẹp, nàng cứ chọn nơi nào sạch sẽ ngồi trước đã."

Tình Lan "Ừm" một tiếng, nhìn xung quanh, thấy trên bàn trong phòng rải rác nhiều cuộn tranh. Nàng đi qua, nhìn dưới ánh nến, phát hiện tất cả đều là tranh vẽ mỹ nhân.

Nhất thời, Tình Lan bực bội.

Nàng lật từng cái lên xem, nhìn thân hình có lẽ là một mỹ nhân, cảnh trong tranh không giống nhau, cách ăn mặc cũng không giống, chỉ là… đều không vẽ mặt.

Tình Lan lại nhìn lạc khoản* bên cạnh, mùa thu năm Tân Mão, Bộ Liên Hoa ở tại Quỳnh Lâm.

(*) Tên ký trên tranh

Tình Lan sửng sốt một lát, ngón tay sờ trên ba chữ Bộ Liên Hoa, bỗng nhiên nhớ tới tên tự của Bộ Khê Khách là Liên Hoa. Khi nàng

vừa tới Nhã Minh Thành, hai người trao đổi hôn thiếp, nàng và ma ma còn nói phò mã có cái tên kỳ quái nhưng rất êm tai.

Sau đó, nàng từ miệng của người trong tộc biết được, hoa sen trên đỉnh núi là thánh vật của Hạ tộc. Ngày Bộ Khê Khách sinh ra, tuy là mùa thu nhưng hồ sen trước phủ tướng quân lại nở hoa trong một đêm. Ánh trăng chiếu xuống đóa hoa, vì vậy tộc trưởng đặt cho hắn cái tên Khê Khách, lấy tự Liên Hoa.

Tình Lan nghe xong, lẩm bẩm nói: “Tên của chàng cũng thật giống con người chàng.”

Tình Lan lấy lại tinh thần, khẽ nở nụ cười, cầm lấy bức mỹ nhân đồ trên cùng, khí thế hùng hổ mở cửa đi ra ngoài.

Bộ Khê Khách vừa vặn quét dọn xong, ngẩng đầu cười nói: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc, bây giờ có thể xuống nước rồi… Sao thế?”

Tình Lan chống nạng đứng trước mặt Bộ Khê Khách, ngửa đầu, mắt hạnh giận dữ trợn lên nhìn hắn.

Bộ Khê Khách: “Để ta đoán xem, vẻ mặt này là… Hừm, có lẽ ta đã làm gì sai, chọc nàng không vui à?”

Tình Lan nói: “Miệng phò mã quả thực hay nói nhảm.”

Bộ Khê Khách: “Chẳng hạn như?”

Tình Lan mở bức vẽ ra, giơ lên trước mặt hắn: “Chữ viết khí khái như vậy mà còn gạt ta chàng không biết viết chữ, còn muốn ta nắm tay chàng viết, ngụy trang y như thật nhỉ!”

Hơn nữa, khi nàng dạy Bộ Khê Khách viết chữ thì tên này còn run tay, viết một nét ngang mà khúc khuỷu như làn sóng.

“Hừ hừ!” Tình Lan phát cáu, “Đồ lừa đảo!”

Bộ Khê Khách: “Ta cho là công chúa đã sớm biết rồi, chỉ là muốn cho Bộ mỗ mặt mũi nên không nói chứ.”

Tình Lan: “Đúng, tuy rằng sớm nhìn ra rồi, nhưng vẫn chưa bắt được đằng chuôi. Hôm nay thật đúng lúc, đằng chuôi tự đưa mình tới cửa!”

Bộ Khê Khách: “Trọng điểm của nàng chỉ là chuyện ta biết viết chữ sao?”

Tình Lan: “Trọng điểm của ta không phải chuyện chàng biết viết chữ, mà là chàng viết chữ còn đẹp hơn ta nhiều! Ta nhìn là biết chàng được danh gia dạy bảo, thường đọc sách luyện chữ mới có thể viết ra…”

Bộ Khê Khách: “Nàng suy nghĩ lại xem, nàng tức giận mắng ta có thật chỉ là vì chữ viết không?”

Tình Lan sửng sốt một chút, tiếp tục giương nanh: “Không thì sao nữa!

Bộ Khê Khách: “Ài… Công chúa à…”

Hắn nói xong, ôm lấy Tình Lan nhảy vào ôn tuyền.

Tình Lan sợ hãi kêu liên tục, vừa rơi xuống nước lập tức ôm chặt hắn, sau đó đẩy hắn ra. Lại sau đó nhớ ra còn chưa đánh hắn cho hả giận, một lần nữa bám lấy hắn, đấm lên ngực hắn: “Đáng ghét!”

Bộ Khê Khách cực kỳ vui vẻ, hắn có vẻ rất hưởng thụ, hít một hơi lặn xuống nước bơi ra sau lưng nàng, phun ra một ngụm nước, ôm lấy nàng.

“Lại đây, cởi y phục.”

“Chàng làm gì đấy! Bỏ tay ra, ta không muốn!” Tình Lan hốt hoảng chạy thoát thân, Bộ Khê Khách ung dung đi theo sau nàng.

Tình Lan lo sợ muốn chạy, nàng không biết bơi, chân có thể chạm được đáy hồ nhưng cũng phải mất nhiều sức nhón lên, vất vả lắm mới đi được nửa bước.

Bộ Khê Khách bơi vòng quanh nàng, vừa bơi vừa cởi y phục của mình.

Tình Lan ôm ngực thật chặt, phát bực: “Chàng thật là không biết xấu hổ.”

“Chỉ có hai ta, nàng còn sợ gì?” Bộ Khê Khách nói, “Ta cởi một món đồ cuối cùng đây, phu nhân còn chưa theo kịp à?”

Tình Lan ôm càng chặt hơn, cắn răng nói: “Chàng đừng hòng mơ tưởng.”

“Ây dà… Nước ngấm hết y phục, nàng sẽ ngày càng chìm dần. Chẳng qua ở gần bờ còn đỡ, nhưng muốn ra đoạn giữa, nước sẽ sâu dần, ta sợ nàng bị chìm mà.” Bộ Khê Khách cười nói: “Đến lúc đó ta bế nàng lên nhưng y phục ướt sũng của nàng còn nặng hơn nàng thì biết làm sao?”

Tình Lan đưa tay đẩy hắn ra, sau đó cực nhọc xoay người đi tới một góc, chậm rãi cởi áo bông ra.

Bộ Khê Khách: “Có phải nhẹ hơn nhiều, ấm hơn nhiều không?”

Tình Lan: “Ừm… Nước nóng vây quanh thân, quả thực là rất ấm áp.”

Tình Lan cắn môi suy nghĩ một chút, lát sau lại cởi y phục.

Tình Lan vừa quay người liền hét chói tai: “A!”

Bộ Khê Khách đứng ngay đằng sau nàng, nửa gương mặt chìm trong nước, lộ ra đôi mắt cười nhìn chằm chằm nàng.

“Chàng không được phép nhìn!”

“Hử? Không cho phép?” Bộ Khê Khách bơi tới trước mặt nàng, cười nói: “Công chúa không quản nổi đâu.”

“Ta!” Tình Lan bực muốn chết, “Ta quản được, hơn nữa lần này miệng ta không cần quản, đỡ bị chàng lừa… hôn chàng!”

“Hừ… Công chúa không cần quản ta bằng miệng.” Bộ Khê Khách nhướn mày khiêu khích, chậm rãi nói: “Thế... Dùng chỗ nào quản ta vậy?”

Tình Lan còn chưa phân biệt được hàm nghĩa đích thực của lời này thì đã phát hiện mình bị lừa.

Tay Bộ Khê Khách ở dưới nước cởi váy của nàng ra.

Tình Lan gào khóc: “Không cho phép không cho phép!”

Bộ Khê Khách: “Hây dà, nó tự rơi ra mà…”

Hắn ôm lấy vòng eo trần của nàng, trong nháy mắt Tình Lan hóa đá giữa ôn tuyền.

Quả thật như lời hắn nói, sau khi cởi quần áo, vừa ấm vừa thoải mái hơn.

Nước dịu dàng vờn qua da thịt, mà tay Bộ Khê Khách cũng như dòng nước nóng, dạo chơi trên da thịt nàng.

Bộ Khê Khách nói: “Nàng nhìn xem, toàn thân trên dưới của nàng đều đâu thể quản ta.”

Tai Tình Lan đỏ như nhỏ máu, không nói một lời nào, trái tim vừa mãnh liệt đập rộn không dứt vừa cảm thấy ngượng ngùng. Cuối cùng, nàng thẹn thùng khóc lên, bị Bộ Khê Khách ôm lấy, nước mắt phối hợp rơi lã chã.

Bộ Khê Khách dỗ dành: “Cũng có lúc ta không phân biệt được nước mắt của nàng suy cho cùng là do vui mừng hay tức giận…”

Tình Lan: “Ta tức giận!”

Bộ Khê Khách nói: “Được rồi được rồi.”

Một lát sau, Tình Lan nhỏ giọng nói thêm: “…Cũng có chút vui.”

Nàng lẳng lặng dán vào lồng ngực Bộ Khê Khách, thật lâu sau mới nhỏ giọng hỏi hắn: “Bộ Khê Khách, người chàng vẽ là ai?”

Bộ Khê Khách nhìn trăng tròn trên trời, hơi mỉm cười nói: “Ra là nàng muốn hỏi ta người khiến nàng ghen phải ăn giấm là ai?”

Tình Lan: “Chàng nói xem là ai?”

Bộ Khê Khách thấp giọng cười, ngực chấn động, mặt Tình Lan càng đỏ hơn.

Hắn nhẹ cắn vành tai Tình Lan, lúc sau mới thổi khí nói: “…Nàng đoán đi.”

Tình Lan hơi sửng sốt, đẩy Bộ Khê Khách ra.

Bộ Khê Khách nói: “Tiểu công chúa trần truồng muốn trốn đi đâu thế?”

“Cần chàng quản à!” Tình Lan nói, “Dù sao cũng không so được với mỹ nhân không mặt trong lòng tướng quân.”

Bộ Khê Khách bơi tới, ôm nàng như dã thú vồ mồi, nói: “Ồ… Giấm của tiểu nương tử ăn ngon thật.”

“Chàng cút ngay!”

“Ta không cút.” Bộ Khê Khách cười nói, “Nàng đang ghen phải không?”

“Ai cần chàng quản! Đừng có quản!”

“Ta nè, ta cứ muốn quản.” Bộ Khê Khách nói xong, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tình Lan hóa đá.

Bộ Khê Khách nói: “Chiêu này thật hữu dụng… Trăm lần hiệu quả cả trăm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tình Lan bị quản: ? ? ? ? Được, coi như ta thua.

Xin bày tỏ lòng cảm tạ ôn tuyền đã tài trợ chương trình này.

Chương 28: Giấm chua của tiểu thê tử nhà ta

Tình Lan ngủ đến nửa đêm, trong giấc mơ, nữ nhân không mặt như âm hồn không tan, cười quyến rũ kéo cánh tay Bộ Khê Khách ra oai. Trong cơn tức giận, nàng hét to, lao lên đánh Bộ Khê Khách, nhưng dưới chân lại chợt lung lay, ngã xuống.

Tình Lan mở mắt ra, phát hiện Bộ Khê Khách đã tỉnh. Dưới ánh trăng, cặp mắt mê mang của hắn đầy nghi ngờ nhìn nàng, hắn một tay kéo cổ tay nàng lên, một tay xoa ngực mình. Thấy nàng mở mắt, Bộ Khê Khách ngái ngủ hỏi: “Nằm mơ gì mà còn phải đánh người vậy.”

Tình Lan: “Không có gì, ngủ thôi.”

Bộ Khê Khách gật đầu một cái, nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ.

Tình Lan tức giận khó chịu một hồi, vẫn không ngủ nổi, lay Bộ Khê Khách dậy, hỏi: “Cuối cùng thì người chàng vẽ là ai?”

Bộ Khê Khách nhắm mắt lại khẽ cười, đưa tay qua mò mẫm, tìm được nàng, ôm vào ngực rồi nói: “Không biết, sáng mai nàng có thể đoán lại…”

Hắn ngáp một cái, chỉ tay ngoài cửa sổ, nói: “Trong tộc của ta có câu châm ngôn, đừng bao giờ suy nghĩ dưới ánh trăng, chẳng thể nghĩ ra dễ dàng đâu. Nếu nàng muốn thì cũng phải đợi mặt trời lên đã… Ngoan nào, ngủ đi.”

Tình Lan: “Chính là vì ta không nghĩ ra mới cần nhờ phò mã nói đấy.”

Bộ Khê Khách than thở một tiếng, xoay mình che miệng Tình Lan lại: “Công chúa, bỏ qua cho phò mã của nàng đi.”

Rạng sáng tinh mơ hôm sau, Bộ Khê Khách tỉnh táo hơn mấy phần, suy tính nên giải thích như thế nào với Tình Lan cho có phần thuyết phục. Vậy mà sau khi Tình Lan thức dậy cho đến khi mặt trời lặn nàng không còn gặng hỏi nữa.

Nàng thấy Bộ Khê Khách ôm mình thì sẽ dùng hết sức đẩy hắn ra.

Bộ Khê Khách cười: “Công chúa, sao nàng phải đọ sức với một người nam nhân làm gì?”

Tình Lan dừng một chút, nói: “Sao lại không được!”

Bộ Khê Khách trả lời: “Bởi vì không có phần thắng. Nàng muốn tránh thoát ta, đạt được mục đích nàng mong muốn thì thử phương pháp khác đi, dùng lực không có tác dụng đâu.”

Tình Lan: “Ta không có cách nào khác.”

Bộ Khê Khách: “Ài… Toàn thân nàng đều là biện pháp, hay là nàng thử xem? Thí dụ như nàng thử hôn ta một cái, xem ta có đầu hàng không.”

Tình Lan lại ngượng chín như tôm, ngay cả cổ cũng ửng hồng. Nàng bình tĩnh lại, nhanh chóng sáp tới gần, hôn lên gò má Bộ Khê Khách như gà mổ thóc.

Bộ Khê Khách hơi nhướn người lên, nói: “Ừ… Cũng tạm được, nhưng sức lực này còn chưa đủ, chẳng bằng thử tăng thêm một chút xem sao.”

Tình Lan suy nghĩ một lúc, dù sao bây giờ cũng không có ai đến đây, vì vậy đánh bạo ôm cổ hắn, nhẹ hôn một cái.

Ai ngờ Bộ Khê Khách không những không đứng dậy mà còn đè nàng xuống, vừa hôn vừa cười, dáng vẻ tiểu nhân gian trá đạt được ý đồ xấu.

Tình Lan hô to mắc bẫy: “Chàng nói không giữ lời!”

Bộ Khê Khách nói: “Chậc, là do nàng dùng sai vị trí rồi. Bây giờ hành vi của nàng là đang ngăn không cho ta rời xa.”

Hắn nói: “Hay là, ta và công chúa…”

Hắn luôn hành động nhanh hơn lời nói một bước, Tình Lan thẹn thùng: “Đang là ban ngày…”

Bộ Khê Khách: “Ta đói, công chúa thì sao?”

Tình Lan: “…Ừm, đói.”

“Vậy được rồi!” Trong mắt Bộ Khê Khách có thần khí, cúi đầu hôn Tình Lan, nói, “Ta đã hỏi rồi, hoa sen tộc ta càng lạnh càng dễ nảy mầm. Cho nên, hạt sen mùa đông ta gieo cùng nàng, hẳn sẽ nở hoa dễ dàng…”

Cả người Tình Lan đều bị lời hắn làm ửng đỏ như bỏng, nói: “Chàng lại nói lời không biết xấu hổ…”

Bộ Khê Khách: “Ha ha ha ha ha… Nàng thẹn thùng gì chứ, nơi này chỉ có trời đất, ta và nàng, cứ thả lỏng ra, giao toàn bộ của nàng cho ta.”

Lúc này chỉ nghe thấy trong viện truyền tới một âm thanh giòn giã kêu: “Lão đại! Công chúa tỷ tỷ, sao y phục hai người lại ở bên ngoài thế? Tuyết rơi lớn đóng băng cả y phục rồi!”

Tình Lan: “A!!”

Bộ Khê Khách: “Kiểu Kiểu, muội dám tiến thêm một bước nữa xem, ta sẽ gọi Hồ Thần nhổ sạch răng muội.”

Kiểu Kiểu nhanh nhẹn đưa tay liều mạng che miệng lại, đứng im bất động.

Bộ Khê Khách nhanh chóng mặc y phục tử tế, nói với Tình Lan: “Nơi này có trang phục cưỡi ngựa của Hạ tộc, tất cả đều mới, nàng mặc vào trước đi.”

Bộ Khê Khách tìm một bộ trang phục cưỡi ngựa mới đến cho Tình Lan nhanh chóng mặc lên, lại cấp tốc tự mình tết đuôi sam cho nàng, nắm tay nàng ra ngoài.

Kiểu Kiểu vẫn đứng không nhúc nhích, chóp mũi lạnh đến đỏ bừng, che miệng nhìn Bộ Khê Khách, nói oang oang: “Lão đại à, hai người lười biếng cũng hay nhỉ. Mặt trời đã lên cao như vậy còn ở trong phòng ngủ.”

Bộ Khê Khách đi qua, thở dài.

Tình Lan vỗ hắn, nói: “Muội ấy là một tiểu hài tử biết gì đâu, chàng lại hung ác như thế với muội ấy.”

Nói xong, Tình Lan duỗi tay ôm Kiểu Kiểu, vui vẻ nói: “Kiểu Kiểu về rồi đấy à, những ngày qua đi học có ngoan không nào?”

Kiểu Kiểu tinh ranh như khỉ, rất đắc ý, ôm Tình Lan, tựa đầu vào ngực nàng, yếu đuối đáp: “Khá tốt, đọc nhiều ơi là nhiều sách…”

Bộ Khê Khách bị vứt bỏ: “…Nàng vạn lần đừng mắc lừa!”

Tình Lan quay đầu trừng Bộ Khê Khách, ân cần dịu dàng hỏi han Kiểu Kiểu.

Bộ Khê Khách: “Thôi, nàng mặc đồ thế này, dù có trừng ta, ta cũng cảm thấy là liếc mắt đưa tình. Tựa như hai ta là thanh mai trúc mã, yêu nhau như hình với bóng không tách biệt được…”

Tình Lan nói dỗi: “Bớt trêu đùa một chút.”

Kiểu Kiểu thiếu răng bị gió lùa, nói leo: “Bớt trêu đùa một chút.”

Bộ Khê Khách: “Đừng tưởng muội tìm được một chỗ dựa tốt thì ta không đánh được muội. Muội muội nghe cho rõ này, bây giờ vị trí muội chiếm đoạt là dành riêng cho ta, thức thời thì mau xuống đi bộ cho ta.”

Mặc Kỳ Yên đứng chắp tay ngoài viện chờ Kiểu Kiểu, nghe những lời này, cười lạnh một tiếng.

Tình Lan vội vàng chào bà, Mặc Kỳ Yên giơ tay, Kiểu Kiểu quyết đoán chuyển sang một chỗ dựa khác, nằm trên vai mẫu thân lè lưỡi: “Blè.”

Bộ Khê Khách: “…Mẫu thân, người đi cùng Kiểu Kiểu ạ?”

Mặc Kỳ Yên bĩu môi không trả lời hắn mà đổi vẻ mặt tươi cười nói với Tình Lan: “Công chúa rất hợp với trang phục tộc ta, nhìn giống như chim ưng chao liệng trên bầu trời cao.”

Tình Lan khiêm tốn mấy câu, chỉ nghe Mặc Kỳ Yên nói: “Liên Hoa, con đã cho công chúa xem kho binh khí của con chưa?”

Bà quay đầu giải thích: “Hàng năm khi núi đóng băng, ta và cha nó đều ném nó vào đây huấn luyện… Nơi này có kho binh khí của nó, bảo bối từ nhỏ đến lớn của nó cũng đều đặt ở đó. Chờ lát nữa đến kho binh khí, con để nó luyện cho con xem.”

Lần này đến lượt Bộ Khê Khách sợ hãi: “Mẫu thân… Nhi tử đã lấy vợ, sao người còn không đổi tật xấu này vào ngày lễ tết đi?”

“Làm sao? Con còn sợ cơ à? Hay là công phu của con không đến nơi đến chốn, sợ bị công chúa cười nhạo?”

“Không thể nào.” Bộ Khê Khách còn muốn từ chối, kết quả đảo mắt thấy ánh mắt trông chờ của Tình Lan, lại sửa thành, “Nói cũng đúng, ta phải cho công chúa nhìn phò mã của mình một chút. Xem có đúng như lời người khác nói, văn võ song toàn, tướng mạo xuất chúng hay không.”

Tình Lan nhỏ giọng nói: “Mau im miệng.”

Sao lại biến thành khoe khoang rồi?

Kiểu Kiểu kịp nhận ra Bộ Khê Khách đang khoe khoang, run lên, nói ra tiếng lòng của hai mẫu tử: “Ái chà, lão đại, huynh thật không biết xấu hổ.”

Bộ Khê Khách ôm quyền cười một tiếng, nói: “Nào có nào có, chỉ nói thật thôi.”

Kho binh khí ở phía tây chủ viện, gọi là kho binh khí nhưng thật ra là một căn phòng không quá lớn đựng đồ lẫn lộn. Bên trong ngoại trừ binh khí, còn có mấy đồ cũ như ghế mây nhỏ, con hổ bông, cái mũ đầu hổ.

Tình Lan thấy mới lạ, hỏi: “Những thứ này đều của phò mã sao?”

Bộ Khê Khách cầm cái mũ đầu hổ trên tay, xoay xoay, đưa cho Tình Lan: “Không thì sao nữa?”

Mũ đầu hổ trông rất sống động, phía sau đầu còn có một cái đuôi nhỏ, thật là đáng yêu. Tình Lan yêu thích không buông tay, nhìn mũ đầu hổ, tưởng tượng hình dáng bây giờ Bộ Khê Khách đội mũ.

Mặc Kỳ Yên cười một tiếng, nói: “Đây là cái mũ nó đội lúc ba tuổi, mẫu thân ta tự mình làm. Nếu con thích thì cầm lấy, sau này các con có đứa nhỏ, ta sẽ không may vá thêu thùa như tổ mẫu khi còn sống. Trừ chúc phúc thì không có đồ gì tự tay thêu thùa đâu, đừng chê là được.”

Tình Lan nói: “Đâu có, con biết mẫu thân là nữ hào kiệt, sau này đứa nhỏ có tổ mẫu như người, vui còn không kịp chứ sao chê được?”

Mắt Mặc Kỳ Yên lộ vẻ ngạc nhiên, khẽ gật đầu nói: “Công chúa quả nhiên không phải người bình thường, con trai ta có thể lấy được công chúa đúng là may mắn của tộc.”

Bộ Khê Khách ở một bên cười nói: “Ô kìa, thế lại đến lượt hai người tâng bốc lẫn nhau rồi à?”

Hắn đưa tay lên kéo Tình Lan qua, nói: “Sau khi núi đóng băng, ta bảo quản binh khí ở đây.”

Hắn chỉ roi bạc treo trên tường nói: “Cái này là roi của ta, tên Hồi Tuyết, là thúc phụ ta đưa.”

Hắn chỉ cái kiếm trên giá: “Cái này là kiếm của ta, tên Thiên Hợp.”

Hắn lại chỉ trường thương màu bạc ở bên cạnh, nói: “Cái này là cây thương của ta, tên Túc Đế.”

Hắn tiếp tục chỉ vào trường cung màu đen ở một góc, nói: “Cái này là cung và tên của ta, tên Giai Ngẫu.”

Tình Lan càng nghe càng cảm thấy sai sai, hỏi: “Còn ngựa của chàng… tên Lương Duyên?”

“Đúng thế.” Bộ Khê Khách chắp tay sau lưng, cười gật đầu.

Tình Lan hỏi: “…Sao lại đặt tên như vậy?”

Bộ Khê Khách nói: “Thật ra cũng không có gì để giải thích, ta đặt bừa thôi.”

Mặc Kỳ Yên và Kiểu Kiểu cùng hừ lạnh một tiếng.

Mọi người yên lặng mấy giây, Mặc Kỳ Yên đập Kiểu Kiểu: “Con hừ cái gì?”

Kiểu Kiểu: “Rõ ràng những cái tên này đều là do huynh ấy phải đau khổ suy nghĩ mới ra được!”

Mặc Kỳ Yên: “À.”

Bộ Khê Khách: “…Mẫu thân, người và Kiểu Kiểu có thể đi ra chỗ khác không? Hôm nay hai người tới mở Quỳnh Lâm Viện phải không? Sao không đi nhìn xem quét dọn thế nào?”

Mặc Kỳ Yên biết ý hắn là gì, trên mặt là dáng vẻ chờ ngươi diễn kịch, đi ra ngoài, sau đó thả Kiểu Kiểu xuống, đứng ngoài cửa kho binh khí.

Quả nhiên như bà đoán, Kiểu Kiểu vừa được thả ra liền chạy giật lại, tìm một cây mơ mai thích hợp để nghe lén, leo lên lắng tai nghe động tĩnh.

Bộ Khê Khách nói: “Thật ra thì không có ý nghĩa đặc biệt gì. Nàng biết hàng năm ta hành quân đánh giặc bên ngoài, người bầu bạn vào sinh ra tử là những binh khí chiến mã này, cho nên ta… Ta nghĩ ra những cái tên hay, gắn bó không rời với chúng.”

Tình Lan hỏi: “Cho nên người con gái không có mặt đó là ai? Nàng ta tên gì? Là lương duyên giai ngẫu của chàng à?”

Bộ Khê Khách: “…Không phải, ta đang giải thích tên binh khí của ta, sao nàng lại đột nhiên nhắc tới những bức vẽ kia?”

“Cho nên nàng ta tên gì? Trăm Năm Hòa Hợp? Xứng Đôi? Kim Đồng Ngọc Nữ? Hay là Trời Sinh Một Đôi?”

Bộ Khê Khách bỗng nhiên ngứa da, ánh mắt hắn sáng ngời lên, nói: “A! Cái tên Trời Sinh Một Đôi này quả thực không tệ!”

Tình Lan: “Hừ!”

Bộ Khê Khách: “Nàng đừng đi mà, nàng còn chưa thấy dáng vẻ khi ta dùng những binh khí này…”

Tình Lan: “Chàng đi mà tìm Trời Sinh Một Đôi tới nhìn ấy, chắc chắn nàng ta mừng còn không kịp!”

Bộ Khê Khách nhìn bóng lưng bốc sát khí của nàng, vui vẻ cười lên.

“Oa, ta rất thích dáng vẻ khi nàng ghen… Khiến ta rất có cảm giác tồn tại.” Bộ Khê Khách nói, “Như vậy ta mới biết là nàng thực sự quan tâm ta.”

Kiểu Kiểu không nhịn được, treo ngược trên cành cây, lớn tiếng phê bình: “Mẫu thân, có phải huynh ấy bị bệnh không? Công chúa tỷ tỷ đã giận điên lên mà huynh ấy còn cười được.”

Bộ Khê Khách: “Muội mau lăn cho ta!”

Khóe miệng Mặc Kỳ Yên giật giật, vẫy Kiểu Kiểu, lắc đầu nói: “Đức hạnh giống y hệt phụ thân hắn, ngu ngốc.”

Bộ Khê Khách đuổi theo ra ngoài, kéo tay Tình Lan, dịu dàng nói: “Không đùa nàng nữa, nhưng… Ta thực sự không có cái gì mà Trời Sinh Một Đôi, Trăm Năm Hòa Hợp, Xứng Đôi…”

“Vậy chàng vẽ nhiều như vậy là vẽ ai!” Tình Lan nói, “Đó đều là cùng một người!”

Bộ Khê Khách kinh ngạc nói: “Không có mặt mà, công chúa của ta! Làm sao nàng biết được là cùng một người? Chính ta còn không biết…”

“Chàng còn định lừa ai!”

Đôi vợ chồng son cũng không đoái hoài có người ở ngoài.

Bộ Khê Khách nói: “Ta xin nói thật, kỳ thực ta không giỏi vẽ người, cho nên… Chỉ có thể vẽ cùng một kiểu, hơn nữa… Ta quả thực không biết vẽ mặt, bởi vì ngoài nàng, lòng ta chưa từng chứa bất cứ nữ nhân nào, cho nên mặt bọn họ… Ta đều không vẽ.”

Tình Lan: “Thật không?”

Kiểu Kiểu làm chứng: “Cha muội nói, huynh ấy đều vẽ dáng vẻ thành tinh của mấy thứ binh khí kia, nhưng huynh ấy lại không biết dáng dấp binh khí thành tinh như thế nào nên không vẽ mặt…”

Tình Lan nghe lời này, không thể nhịn được, cười thành tiếng.

Bộ Khê Khách cũng không nhịn được bật cười.

Hắn nhẹ giọng nói: “Cho nên công chúa không cần ghen nữa… Tin ta.”

Tình Lan nói: “Là thật ư?”

Bộ Khê Khách nghiêm túc nói: “Được rồi, lừa nàng đó. Thật ra thì… Những bức tranh đó đều là nàng.”

“Lại chuyện ma quỷ gì đấy!”

“Không phải chuyện ma quỷ…” Bộ Khê Khách nói, “Đó là cô nương ta thấy trong mộng, luôn cảm thấy đã gặp ở đâu đó mà lại không nhớ

nổi hình dáng nàng ấy. Nhưng ta biết người trong mộng chắc chắn là thê tử của ta. Từ sau khi mười sáu tuổi, hàng năm ta đều vẽ một bức… Cho đến ngày đó nhìn thấy nàng ở Hạc Thành."

Hắn nói: "Cuối cùng cũng biết được hình dáng của nàng."

Tình Lan cúi đầu, cười ngọt ngào.

Bộ Khê Khách lại ngứa da lần hai: "Hóa ra hình dáng của nàng khi ăn giấm là như vậy…"

Tình Lan: "Bộ Khê Khách!"

Bộ Khê Khách cao giọng cười to: "Ta đây, thê tử giấm chua nhỏ."

Mặc Kỳ Yên cười nói: "Thật là một tên ngu ngốc."

Chóp mũi Kiểu Kiểu chợt lạnh, vừa ngẩng đầu nhìn lập tức vui vẻ hô lên: "Oa… Ca ca, tuyết rơi rồi!"

Trận tuyết đầu mùa sau khi cưới đã rơi xuống nhân gian.

Tác giả có lời muốn nói: Trực nam tướng quân thích giãi bày:

Nhìn đi! Đây là kiếm của ta!

Nhìn đi! Đây là đao của ta!

Nhìn đi! Đây là roi của ta!

Nhìn đi! Đây là thương của ta!

Nương tử, soái không?! Những thứ này đã theo ta thật lâu, hôm nay giới thiệu cho nàng! Người một nhà cả!

A Lan: “Hừ, những cái tên này… Nói cách khác, trước khi có ta, bọn chúng là thê tử của chàng?”

Tiểu Bộ: …(yên lặng ngậm miệng tìm đường sống) Không phải! Chúng không có nhu cầu ham muốn với tướng quân ngu ngốc!!

Bát giấm này của Tình Lan, tự ăn với mình 233333, thật ra thì những bức tranh kia hẳn nên gọi là: Tình nhân trong mộng không thấy mặt.

Sau khi cưới: “Cuối cùng cũng có thể vẽ mặt, thật là vui.”

Chương 29: Sau khi chước say tướng quân nên làm gì

Yến Xuyên nghênh đón trận tuyết đầu mùa sau khi núi đóng băng. Quỳnh Lâm Viện vừa mở, buổi tối gần như dân chúng Yến Xuyên đều tới đây tụ tập vui mừng.

Lần náo nhiệt này, Tình Lan bị mấy tiểu tức phụ Yến Xuyên lôi kéo chơi trò chơi. Trò chơi của nữ nhân, trước giờ không hoan nghênh nam nhân gia nhập. Vì vậy Bộ Khê Khách lập tức bị các tỷ muội trong tộc đuổi đến sân bắn tên bên cạnh.

Oanh Ca và ma ma cũng tới, ma ma thấy nam nữ đi tới đi lui, người đã lập gia đình, người chưa, cụ già trẻ nhỏ cũng không ngăn cách, tự do nói chuyện chơi đùa, cái mặt già sợ hãi trắng bệch, không ngừng niệm A di đà phật, khuyên Tình Lan trở về.

Tình Lan nói: “Ma ma không cảm thấy người Yến Xuyên và Hoàng Đô khác nhau sao?”

Nàng nói: “Tấm lòng thanh khiết như tự có thước ngăn, không bao giờ để hành vi trói buộc. Những đạo lý ngăn trở, gò bó bản thân và người khác, nói là lễ nghi phép tắc, nam nữ thụ thụ bất thân, thật ra thì… Trong lòng nhất định sẽ nghĩ là bị ràng buộc. Ta nhìn những người Yến Xuyên này, trái lại đặt lễ nghi trong trái tim.”

Ma ma ngạc nhiên một lúc, đáp: “Lão nô đã biết.”

Tình Lan cười đùa nói: “Ở đây chỉ có mỗi ma ma để ý những thứ này, sợ là nơi đây không hoan nghênh những điều đó đâu, không

bằng phạt ba ly rượu."

Ma ma vội vàng niệm Phật, xua tay nói: "Công chúa bỏ qua cho lão nô đi."

"Ma ma." Tình Lan nói, "Bà là vú em của ta, sau này… thay đổi cách gọi đi. Nơi này không phải Hoàng Đô, sau khi ta gả đến Yến Xuyên, phát hiện nơi đây chỉ có quan hệ giữa người với người, làm gì có chủ tớ đâu?"

Lần này nói thế nào ma ma cũng không đồng ý, liên tục dập đầu: "Công chúa! Tôn ti có trật tự, người không thể phá bỏ quy củ, lão nô sao dám…"

Bà lải nhải không ngừng, Tình Lan cười trộm đứng lên, nhỏ giọng giao phó Oanh Ca: "Ngươi đưa bà ấy đi dạo khắp nơi đi, không cần theo ta, ta xem ở đây các nàng ấy chơi cái gì."

Gần đây Oanh Ca nhiều tâm tư, ỉu xìu dìu ma ma bị những lời kinh thiên động địa của Tình Lan hù, đi không mục đích, bị Kiểu Kiểu nhìn thấy lập tức đuổi theo.

"Các ngươi muốn ăn thịt nai không?" Kiểu Kiểu vừa ăn vừa hỏi, "Hạ đại bá chỉ nướng duy nhất một con ở trong sân thôi, chậm tay là mất, các ngươi đi mau đi!"

Ma ma hoàn hồn, cảm ơn Kiểu Kiểu, cho Oanh Ca đi vào sân nhìn xem. Kiểu Kiểu nói xong lại thèm ăn, cũng định đi theo vào chôm một miếng nữa.

Nàng ấy vừa đi vừa nói: "Sao nhìn Chim tỷ có vẻ không vui?"

Tình Lan dạy Kiểu Kiểu học chữ, bắt đầu từ tên những người xung quanh. Những cái khác Kiểu Kiểu có thể học được đa số nhưng chữ Oanh trong Oanh Ca thì lại không học được.

Tình Lan liền nói đây là một loại chim.

Kiểu Kiểu hỏi: “So với chim ưng thì con nào lợi hại hơn?”

Tình Lan ngẩn người thật lâu, nhẹ giọng nói: “Chim oanh chỉ là một loài chim rất nhỏ… Không phải chim ưng có thể bay rất cao của Yến Xuyên muội.”

“Ồ.”

Sau đó Kiểu Kiểu nhìn thấy Oanh Ca thì tiềm thức lại nhớ: Đây là một loài chim.

Ma ma nhìn Oanh Ca, dường như biết tại sao Oanh Ca lại như vậy. Bà lại không tiện phát tác, sợ người khác thấy thì mất lòng, chỉ có thể âm thầm nhắc nhở: “Ngươi kiềm chế tâm tư đó lại, nếu để ta thấy ngươi còn tiếp tục như vậy, ngươi không cần hầu hạ công chúa nữa!”

Kiểu Kiểu nghe không hiểu, đến sân, cô bé chen vào, đưa tay che mặt, đổi giọng nói: “Cho một miếng!”

Người cắt thịt nai cười to: “Thiếu tộc trưởng, người đã tới một lần rồi mà nhỉ? Người còn nhỏ, chỉ có thể ăn một miếng, ăn nhiều cẩn thận chảy máu mũi đấy.”

Kiểu Kiểu thấy kế hoạch đục nước béo cò tan tành, rũ vai, ảm đạm rời đi. Rõ ràng ngửi được mùi mà không được ăn. Kiểu Kiểu thương tâm khổ sở, túm tóc mình, khóe mắt liếc thấy bên cạnh có một đám tiểu thiếu niên tụ lại một chỗ ăn thịt nai. Con ngươi nàng xoay tròn, nhún vai, thút thít nức nở chui vào.

Chưa giả khóc được bao lâu đã có một con cá ngu ngốc mắc câu.

Giang Lâu đi tới, không nói một câu, kín đáo đưa một cái đĩa đầy thịt cho nàng.

Kiểu Kiểu: “Ta ăn cái này sẽ chảy máu mũi, mẫu thân ta không cho ăn nữa!”

“Ăn đi.” Giang Lâu nói, “Ăn cho đỡ thèm, chảy máu mũi ta che cho ngươi.”

Kiểu Kiểu khôi phục vẻ mặt vui vẻ trong nháy mắt, ôm thịt chạy: “Giang Tiểu Thất ngươi thật con mẹ nó tri kỷ!!”

Giang Lâu bĩu môi, giống tiểu đại nhân theo sát nàng đến sân bắn tên.

Kiểu Kiểu đi vòng quanh, nhét miếng thịt vào miệng hắn, nói: “Được rồi, hai ta chia nhau ăn đi.”

Giang Lâu nhướn một bên lông mày, cười.

Kiểu Kiểu khoe khoang mới học được một câu: “Ngoài cười nhưng trong không cười*.”

(*) Đang chê Giang Lâu đạo đức giả đó :v

Giang Lâu: “…”

Khi hai đứa nhỏ đến sân bắn tên, những người lớn đang chơi trò bắn hoa. Chia thành hai đội, bịt vải đỏ lên mắt rồi bắn tên, bắn trúng cái chiêng xa nhất khiến nó phát ra tiếng vang sẽ được ba đóa hoa. Bắn trúng hai đụn cỏ cách đó không xa được hai đóa hoa, bắn trúng cái bia hình con sói ở gần hơn đụn cỏ thì được một đóa hoa, bắn hụt bị phạt một ly rượu.

Lúc Kiểu Kiểu đến, Tình Lan đang lắc đầu khước từ mình không biết chơi.

Những tiểu tức phụ Yến Xuyên đẩy nàng lên, nhét cho nàng một cây cung, khích lệ: “Chơi đi, thú vị lắm. Ngươi có thể không bịt mắt cũng được.”

Một đôi nam nhân khác ồn ào: “Thử một lần thử một lần đi!”

Tình Lan cầu Bộ Khê Khách cứu trợ, Bộ Khê Khách nói: “Nàng cứ thử đi, không cần sợ, bắn hụt ta cũng không ăn nàng.”

Tình Lan trừng hắn một cái, quay đầu, giương cung bắn tên, rất nhanh lập tức buông tay, bắn ra mũi tên thứ nhất vô ích.

Các tiểu tức phụ vỗ tay đôm đốp, cũng ồn ào lên: “Bắn trượt rồi, uống rượu uống rượu!”

Tình Lan: “Ta thật sự không…”

Kiểu Kiểu nhét một miếng thịt nai vào miệng, bưng chén rượu chạy lên: “Tỷ tỷ! Uống đi! Ta mang đến cho tỷ nè… Ai da!”

Cô bé bị Bộ Khê Khách gõ đầu, Bộ Khê Khách đoạt lấy chén rượu, ngửa đầu uống cạn, cười nói: “Nàng cứ mạnh dạn chơi, rượu phạt để ta uống.”

Tình Lan: “Vậy sao được…”

Bộ Khê Khách nhẹ giọng nói: “Ta không muốn để họ thấy dáng vẻ say rượu của nàng.”

Tình Lan đỏ mặt, gia nhập đội.

Các cô gái Yến Xuyên, ai cũng biết võ, lực đạo nhỏ nhất cũng có thể bắn trúng bia chó sói, còn có thể bắn tới rìa cái chiêng cho nó nhẹ vang một tiếng.”

Mỗi lần Tình Lan chơi đều bắn tên toi công, hoặc là bắn tới gần bia chó sói. Kiểu Kiểu đứng cạnh nhìn mà sốt ruột, vò đầu bứt tai, hận không thể lên thay nàng.

Vì vậy chỉ cần một vòng tới Tình Lan, Bộ Khê Khách liền tự giác uống rượu trước.

Đến cuối cùng, đội ngũ quyết định thắng bại, những nam nhân chiến thắng đều ném hoa họ giành được cho Tình Lan, reo hò kêu Tình Lan hát cho họ.

Tình Lan lắc đầu, nói: “Ta thật sự không biết.”

“Chúng ta chưa từng nghe bài hát của Hoàng Đô.”

Tình Lan nói: “…Ta không biết.”

“Vậy thì nhảy một điệu!”

Mặt Tình Lan càng đỏ hơn, xua tay nói: “Không biết.”

“Thế thì thiếu tướng quân nhảy đi!” Các nam nhân nhanh chóng đổi mục tiêu, ồn ào kêu Bộ Khê Khách nhảy cho họ xem.

Bộ Khê Khách nói: “Đâu phải là kính Thần, ta không nhảy, ta chỉ nhảy cho Hồ Thần.”

Kiểu Kiểu mang kỹ năng đào hố huynh trưởng thượng thừa, Bộ Khê Khách vừa dứt lời, chỉ thấy Kiểu Kiểu ngồi xếp bằng dưới đất, vỗ tay cười, chậm rãi nói: “Con cháu tộc ta à, nhảy một điệu cho ta xem đi.”

Bộ Khê Khách hừ một tiếng, từ tốn nói: “Ta đếm đến ba…”

Kiểu Kiểu không cần hắn đếm, dứt khoát nhảy lên, nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài cửa. Đột nhiên nhớ tới thịt nai vẫn còn ở chỗ Giang Lâu, lại vòng trở về, lôi Giang Lâu chạy cùng.

Tình Lan cười gập cả người, Bộ Khê Khách một tay đỡ nàng, nghiêng đầu nhìn, ánh mắt dịu dàng.

Hắn nói: “Muốn đánh chiêng một lần không?”

Tình Lan gật đầu một cái.

Bộ Khê Khách nói: “Giương cung lại nào.”

Tình Lan nói: “Ta không thể, ta chưa từng học…”

Bộ Khê Khách đặt cây cung vào tay nàng, nói: “Ta có thể dạy nàng, tay nắm tay, giống như nàng dạy ta viết chữ vậy.”

Hắn cầm tay Tình Lan, nhắm vào cái chiêng, kéo căng dây cung.

Cây cung ban nãy nặng chịch, bây giờ thoải mái kéo căng, tim Tình Lan đập thình thịch. Hóa ra cảm giác kéo căng cung là như vậy, đây chính là sức lực của hắn, ấm áp lại mạnh mẽ.

Bộ Khê Khách nheo mắt lại, nhẹ giọng nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chứ?”

Tình Lan gật đầu: “Được rồi.”

Hắn từ từ buông tay: “Ngay bây giờ, buông ra!”

Mũi tên bắn thẳng ra ngoài, đánh trúng cái chiêng, sau khi vang lên một tiếng, cây cung cũng tự rơi xuống đất. Tình Lan bị dây cung cứa vào tay cũng không thấy đau, chỉ vung tay vui vẻ: “Trúng rồi!”

Bộ Khê Khách cầm tay nàng, nhẹ nhàng thổi: “Đau không?”

Tình Lan ngớ ra chốc lát, cười nói: “Trúng, trúng nên không đau.”

Bộ Khê Khách cụp mắt, nét cười trong đôi mắt sáng chói như ngôi sao, hắn nói: “Sau này ta dạy nàng bắn tên.”

Tình Lan nói: “Tướng quân còn nợ ta một chuyện.”

Bộ Khê Khách hỏi: “Chuyện gì?”

Tình Lan: “Chàng nợ ta một con ngựa, ta muốn một con ngựa xuất sắc như Lương Duyên ấy, ta muốn đặt cho nó cái tên thật hay.”

Bộ Khê Khách nhẹ giọng cười, nói: “Được, đợi xuân đến, ta cho nàng một con ngựa giống Lương Duyên, chúng ta đặt tên là Hòa Hợp (Hảo Hợp).”

Binh sĩ Yến Xuyên lại chơi trò chơi mới.

Bộ Khê Khách hỏi: “Muốn chơi không?”

Tình Lan: “Muốn, nhưng nếu ta thua…”

Bộ Khê Khách nói: “Ta uống thay nàng.”

Đêm nay, Bộ Khê Khách uống rất nhiều rượu, chân mày khóe mắt hắn đều là men say, ngay cả nụ cười cũng say lòng người hơn bình thường.

Tình Lan nhân cơ hội này hỏi thăm về những chuyện thời niên thiếu của Bộ Khê Khách. Các tiểu tức phụ vây xung quanh, hò hét ồn ào, trăm miệng gần như một lời, Tình Lan hỏi: “Cái đó… hắn có thích cô nương nào không?”

Tiểu tức phụ cười hì hì: “Thích công chúa đó!”

Tình Lan nén vui mừng, lại hỏi: “Trước đó thì sao?”

Tiểu tức phụ ầm ĩ: “Oa, công chúa ghen rồi.”

“Công chúa ghen rồi!”

“Ha ha ha, ghen rồi.”

Tình Lan chưa hỏi được đã bị các nàng nhìn thấu, trong lòng không khỏi hơi tức giận. Quyết tâm tối nay thừa dịp Bộ Khê Khách say rượu, bắt hắn phun ra những lời nói thật.

Chờ tất cả mọi người giải tán xong, Tình Lan kéo Bộ Khê Khách vào ngủ. Nàng thắp đèn để một bên, nhìn Bộ Khê Khách, nghiêm túc hỏi: “Ta hỏi gì chàng đều phải thành thật trả lời.”

Bộ Khê Khách lười biếng cười, gật đầu nói được.

Tình Lan nói: "Chàng say sao?"

"Rượu, ta ngàn ly không say, nàng, ta vừa nhìn liền say."

Tình Lan hừ nói: "Quả nhiên là say."

Nàng lấy dũng khí, hỏi: "Bộ Khê Khách, chàng... có từng thích cố nhân nào chưa? Thí dụ như kiểu cô nương… Kiểu cô nương cao hơn ta một chút, tuổi tác lớn hơn ta chút? Giống như, giống như chàng vẽ vậy."

"Cố nhân?" Bộ Khê Khách mắt say mông lung, tới gần, nhẹ giọng nói bên tai nàng, "Có..."

Hô hấp Tình Lan căng thẳng, trước mắt lập tức một mảnh mơ hồ, chóp mũi chua xót.

Bộ Khê Khách khoan thai nói: “Ta thích nàng của hôm qua, những nhẽo khiến ta mềm lòng, vừa chua vừa ngọt…”

Tình Lan sửng sốt hồi lâu, nổi xung với Bộ Khê Khách: “Chàng lại đùa bỡn ta!”

Bộ Khê Khách che ngực, mơ mơ màng màng cười lên: “"A, ta cũng thích Tình Lan hôm nay, thật dễ thương…”

Tình Lan: “Cái miệng này của chàng thật là đáng ghét!"

Bộ Khê Khách không có chút liêm sỉ nào, nói: "Nhưng nàng thích mà."

Tình Lan giận đùng đùng bịt miệng hắn, nói: "Ta còn lâu mới thích! Chàng mau ngủ!"

Bộ Khê Khách bắt được tay nàng, nhẹ hôn, mắt say nhìn nàng, trong mắt có ánh sáng dịu dàng: “Công chúa, Bộ Khê Khách đã say, sau khi bị rượu ngâm qua, ăn rất ngon, nàng có muốn nếm thử một chút hay không?”

Tình Lan: “Ta đây không cần!!”

Bộ Khê Khách xoay mình đè lên nàng, đáng thương nói: “Thật sự không muốn à? Tự hắn đã dâng tới cửa, công chúa cũng không cần? Cái đó… Vậy hắn không thể làm gì khác hơn là đi tìm Tình Lan hôm qua.”

Tình Lan nói: “Chàng giỏi thì đi đi!”

Bộ Khê Khách thở dài, bất đắc dĩ nói: “Được, ta nhận thua. Công chúa bất vi sở động*, tướng quân đã kiềm lư kỹ cùng** đêm dài giá rét dài đằng đẵng, không có vui thú, chỉ có tịch mịch bầu bạn trôi qua cùng ta…”

(*) Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục
(**) Kiềm lư kỹ cùng (黔驴技穷): Hết kế khả thi, mưu cùng kế tận. Ví một người chỉ có chút khả năng kém cỏi, nay đã dùng hết.

Tình Lan cười hỏi: “Bộ Khê Khách, rốt cuộc chàng có say không?”

Bộ Khê Khách ôm nàng, rất lâu sau, hắn trả lời: “Say chứ. Từ ngày ta thấy nàng, giống như uống mộng thiên thu, cả đời như một giấc mộng đẹp. Tốt nhất là vĩnh viễn không muốn tỉnh.”

Tình Lan tựa đầu lên vai hắn, Bộ Khê Khách nhắm mắt, thở ra một hơi thật dài, khẽ nói: “Thật là yên lòng…”

Tác giả có lời muốn nói: Tình Lan, sau này chuốc say hắn, không nói hai lời, trực tiếp ăn luôn đi, nếu không ngươi sẽ bị bỡn cợt lại đấy.

Chương 30: Con rùa trên trán

Những ngày qua Tình Lan và Bộ Khê Khách nghỉ ngơi ở Quỳnh Lâm Viện. Bộ Khê Khách không giống những quý công tử Hoàng Đô, ra vào đều có người hầu hạ. Hắn đã quen độc lai độc vãng, khâu vá lại miếng vải quần rách đều tự thân làm. Ngay cả uống trà cũng tự tay pha, chỉ cần bên cạnh có người hầu hạ, cả người hắn liền không được tự nhiên.

Ngày trôi qua lâu, Tình Lan cũng cảm thấy phiền với cuộc sống vừa mở mắt đã có một đoàn người vây quanh. Cho nên sau khi Bộ Khê Khách nói ngủ lại Quỳnh Lâm Viện, Tình Lan lập tức gật đầu đáp ứng.

Dù sao hai phu thê ríu rít với nhau trong tiểu viện càng tự tại hơn.

Sáng sớm hôm đó, Tình Lan thức dậy, bên người trống không. Hắn để lại bánh ngọt và trà trên bàn, Tình Lan sờ qua, những thứ này đều còn ấm.

Bộ Khê Khách có thói quen dậy sớm luyện tập, nàng cũng không để ý, tự mình chải tóc đơn giản, mặc y phục tử tế. Sau khi ăn chút trà bánh, nàng ra khỏi tiểu viện, định đến sân bắn tên nhìn hắn luyện binh.

Lúc này mới là giờ mão hai khắc mà đã có rất nhiều binh sĩ đứng huấn luyện. Khi Tình Lan đến sân tập bắn, những binh sĩ này đang ồn ào muốn tỷ thí công phu với nhau.

Tình Lan cẩn thận nhìn qua, hộ vệ mình mang từ Hoàng Đô tới cũng ở đây.

“Hóa ra là muốn tỷ thí với họ.” Tình Lan hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhìn khắp nơi tìm Bộ Khê Khách.

Vương đô úy thấy Tình Lan tới, đi lên vấn an. Đám binh sĩ Yến Xuyên cũng xông tới tham gia náo nhiệt: “Công chúa phu nhân làm chứng!! Ai thua, mùa đông này phải đi theo đội thắng để huấn luyện, không được phép không phục!”

Vương đô úy mắng: “Không biết lớn nhỏ, còn ra thể thống gì!”

Tình Lan cười trộm, nàng phát hiện, người nàng mang từ Hoàng Đô tới, dường như đều thích nói bốn chữ còn thể thống gì.

Nàng nói: "Được, vậy ta liền tới làm nhân chứng cho các ngươi, nhưng mà các ngươi phải nói cho ta trước, Phiêu Kỵ tướng quân đi đâu rồi? Hôm nay sao không thấy chàng tới?"

Có một tướng sĩ gầy gò cao lêu khêu, biểu tình nghiêm túc tiến lên hành lễ nói: “Tướng quân đi tuần tra trạm dịch, sẽ trở về trước buổi trưa, hôm nay mạt tướng đốc thúc bọn họ huấn luyện."

Tình Lan cảm thấy hắn quen mắt, hỏi: "Không biết vị tướng quân này, xưng hô như thế nào?"

"Không dám." Người nọ trả lời, "Tiểu đệ họ Giang, là tả kỳ phó tướng dưới quyền Phiêu Kỵ tướng quân."

Tình Lan gật đầu một cái, nói: "Vậy. . . Vậy liền bắt đầu đi."

Được cho phép, Vương đô úy nhéo nhéo ngón tay, đe dọa nói: "Giang phó tướng có lẽ nên cẩn thận, chúng ta cũng không ăn chay."

Giang phó tướng nói: "Nếu đã đại diện cho mặt mũi của công chúa, xin Vương đô úy đừng để chúng ta thất vọng."

Có một tiểu tướng Yến Xuyên ha ha nói: "Xin lỗi Vương đô úy, các ngươi đại diện mặt mũi của công chúa, chúng ta đây, đại diện mặt mũi của thiếu tướng quân phu nhân, cho nên, chúng ta cũng sẽ không nhận thua dễ dàng."

Tình Lan ngồi một bên, nhỏ giọng nói: "Không phải đều giống nhau sao?"

Nói xong liền bắt đầu, hai đội ngũ tỷ thí một lần từ đấu vật đến thương pháp, thắng bại đều có, ồn ào ầm ĩ. Sau nửa giờ tỷ thí, Tình Lan thấy Kim Thu cao lớn ra sân, hắn cầm trường thương hét lớn một tiếng: “Mai Quả Nhi! Ta nhất định thắng cho nàng xem!”

Nhóm tiểu tức phụ đang lật thảo dược bên cạnh cười ồ lên, đẩy một cô nương trẻ tuổi ra, cười mắng hắn ta, nói: “Ngươi bớt khi dễ tiểu ca trẻ tuổi không có nương tử đi, lo tỷ thí của ngươi đi.”

Hai người này ngươi một câu ta một câu, tình ý dạt dào như làn thu thủy, quả thực có lực sát thương mười phần. Tên hộ vệ tỷ thí cùng hắn hâm mộ không thôi, so khí thế đã thua hắn rồi.

Tình Lan không nhịn được cười khanh khách, vừa quay đầu lại liền thấy Kiểu Kiểu đứng cạnh nàng, họa vô đơn chí* nói: “Cưới thê tốt là chuyện trọng đại! Sau này muội cũng phải cưới!”

(*) Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí là câu tục ngữ Hán Việt ý nói Sự may mắn (phúc) thì không xảy ra đến hai lần (chỉ có một lần, ít ỏi), còn điều xui xẻo (họa, tai họa) thì đến bất ngờ, không chỉ một lần (tức là nhiều lần gặp họa), ý nói họa nhiều hơn phúc.

Tình Lan cười nói: "Muội lại nói nhăng cuội gì đó, mau im miệng, đừng để cho ca ca muội nghe được."

Giang Tiểu Thất đi theo sau Kiểu Kiểu tiến vào, liếc Kiểu Kiểu một cái, biểu tình rất là hận thiết bất thành cương*.

(*) Hận thiết bất thành cương: Hận không thể rèn sắt thành thép, ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

Tình Lan a một tiếng, hỏi: “Đệ là tiểu thiếu niên mấy ngày trước chơi cùng với Kiểu Kiểu phải không? Lớn lên thật tuấn tú!”

Lỗ tai Giang Tiểu Thất bỗng đỏ lên, hắn xoa cái mũi thẳng tắp, nheo mắt, mím chặt môi gật đầu một cái.

Da mặt Kiểu Kiểu di truyền từ ca ca, căn bản không hiểu tại sao thiếu niên được khen lại ngượng ngùng, chỉ vào hắn nói: “Đây là người hầu của muội, Giang Tiểu Thất.”

Tình Lan tỉnh ngộ, nói: “A, đệ là người nhà Giang phó tướng.”

Giang Tiểu Thất lại gật đầu một cái, vẫn không nói lời nào.

Tình Lan kỳ quái nói: " Bị… khó nói sao?"

Kiểu Kiểu lanh lợi vạch trần hắn: “Hắn thiếu răng, sợ gió lùa nên giả làm người câm.”

Cả khuôn mặt Giang Tiểu Thất đều đỏ ửng, lúng túng gãi đầu, dứt khoát ôm quyền hành lễ với Tình Lan, cúi đầu, tận lực khống chế miệng, nhỏ giọng nói: "Giang Lâu, khấu kiến công chúa điện hạ."

“Miễn lễ miễn lễ." Tình Lan che miệng cười nói, "Thật là thú vị, thẹn thùng cái gì, ai rồi cũng sẽ thay răng. Đệ mà tự nhiên được bằng nửa Kiểu Kiểu thì tốt.”

Kiểu Kiểu: “Hà hà, hắn cứ như tiểu tức phụ ấy.”

Giang Tiểu Thất giận dữ trừng Kiểu Kiểu, đáng tiếc không có nửa điểm uy hiếp với Kiểu Kiểu.

Kiểu kiểu đang đắc ý, chợt một tiếng chuông thanh thúy chậm rãi vang lên, càng ngày càng gần, nàng ngẩn ra, liền kéo Giang Tiểu Thất chạy.

Tình Lan không hiểu, nhìn ra phía ngoài, thấy một nam nhân mặc áo tím thong rong đi tới, dáng dấp bên ngoài vô cùng mỹ lệ, da trắng mắt nhỏ, cười như hồ ly.

Tình Lan sửng sốt hai lần.

Lần thứ nhất là bởi vì nàng nhận ra người này chính là Tô Đông Ly tháng trước đã gặp. Lần thứ hai là do con rùa dùng mực vẽ trên trán hắn, nguệch ngoạc xiêu vẹo, vô cùng khôi hài.

Theo lễ phép, Tình Lan nín cười, đứng lên chào hỏi.

Tô Đông Ly đến gần, thở hổn hển mấy cái, nói: "Ầy, lại để thiếu tộc trưởng trốn thoát."

Ông ta sửa sang lại y phục, tác phong nhanh nhẹn khom người, trời rất lạnh mà tay còn cầm quạt xếp, chắp tay thi lễ, nói: "Khấu kiến điện hạ, điện hạ đại an."

"Tiên sinh... Không cần đa lễ." Tình Lan hít sâu một cái, nhịn cười muốn nghẹn, hỏi, "Tiên sinh vừa đến?"

Tô Đông Ly gật đầu: "Đúng thế đúng thế."

“Đến tìm Kiểu Kiểu?”

Tô Đông Ly lại liên tục thở dài nói: “Tộc trưởng giao trách nhiệm nặng nề dạy dỗ thiếu tộc trưởng cho Tô mỗ, Tô mỗ dĩ nhiên là phải phụ trách... Mới vừa dạy không tới một ngày, lại để nàng trốn thoát. Sáng nay ngủ dậy, thấy nàng không có ở bổn tông, liền đến Quỳnh Lâm Viện bắt nàng..."

“Ừm… Vậy, sau khi bắt được sẽ mang muội ấy về đọc sách sao?”

“Ở đây cũng tốt.” Tô Đông Ly nói, “Năm trước Quỳnh Lâm Viện mở trường tư thục, trẻ nhỏ trong tộc cũng học ở nơi này. Năm nay, mấy vị tây tịch (đại biểu) đều bị tộc trưởng đưa đi Trung Nguyên học, vẫn chưa tìm được tây tịch thích hợp, trước mắt chỉ có thể để bọn nhỏ chơi đùa một thời gian.”

Tô Đông Ly biểu tình yêu nước thương dân, nhíu chặt mi, đôi mắt của con rùa trên trán cũng giãy dụa. Tình Lan không nhịn được nữa, phì cười một tiếng, lại vội vàng cắn tay áo, cúi đầu hít sâu.

Tô Đông Ly cũng cười ha ha, nói: “Lần đầu tiên ta thấy công chúa, cảm thấy công chúa thân thiết, không giống như người ngoài, ngược lại giống như người bản xứ.”

Tình Lan cười nói: “Tiên sinh cũng vậy, ta vừa thấy tiên sinh, liền muốn cười..."

Tô Đông Ly: "Ha ha ha ha, vậy hả, mọi người đều nói mặt ta cười giống như hồ ly, ha ha ha ha..."

"Tình Lan ——" Bộ Khê Khách ở xa xa gọi tên nàng.

Tình Lan nghe thấy, lập tức quăng Tô tiên sinh vừa thấy liền cười lại, xách váy chạy ra ngoài.

Bộ Khê Khách cởi nhuyễn giáp (giáp mềm), xoa xoa tay, đẩy cửa Quỳnh Lâm Viện, mở lồng ngực ra, ôm lấy Tình Lan đang chạy như bay đến: “A! Chính là cảm giác này, thật an tâm…”

Bởi vì là ban ngày, Tình Lan ôm một cái lập tức tách ra, hỏi hắn: “Nghe những binh sĩ kia nói chàng đi tuần tra hả?”

Bộ Khê Khách nói: “Không sai.”

“Trở về nhanh vậy.”

“Sau khi núi đóng băng cũng không cần nhiều người tuần tra trạm gác. Chẳng qua hôm nay ta đến trạm dịch nhìn xem có phong thư nào không.”

“Thư ư?” Tình Lan hơi sửng sốt.

Trên mặt Bộ Khê Khách treo nụ cười, giơ ngón trỏ đặt lên miệng khẽ thở dài một tiếng, thần bí nói: “Tối hôm qua, có Hồ Tiên nhi nói ở bên tai ta, hôm nay sẽ có thứ tốt đưa tới, vì vậy sáng nay ta liền đi tuần tra, nàng đoán xem, ta lấy được cái gì?"

“Mau nói!” Tình Lan nóng nảy, "Có thư của ta sao?"

Bộ Khê Khách lấy ra một phong thư từ trong ngực: “Nàng nhìn đây là cái gì ——"

Tình Lan kinh ngạc kêu thành tiếng: "Thư của ta!"

Lá thư này vẽ mẫu đơn mạ vàng, tuyệt đối là từ Hoàng Đô tới.

“Là ai? Là hoàng huynh hay là mẫu hậu viết cho ta?!” Tình Lan nhảy, “Mau đưa ta!”

Bộ Khê Khách giơ cao tay, trốn tránh nàng một vòng, cười ha ha ra tiếng: "Tiểu cô nương đừng gấp, trời lạnh như thế này, sáng sớm ta thức dậy đi lấy thư cho nàng, nàng không đau lòng ta à?"

Tình Lan giậm chân: "Ta thích chàng nhất, mau đưa đây!”

“Qua loa lấy lệ." Bộ Khê Khách giấu thư sau lưng, cúi người nói: "Hôn ta."

Tình Lan lập tức hôn trên mặt hắn một chút, đoạt được lá thư, ôm vào trong ngực chạy.

Bộ Khê Khách nói: "A... Thật đau lòng."

Tình Lan dừng chân lại, hừ một tiếng, lại quay trở về, kéo tay hắn, mềm giọng nói: "Cám ơn phò mã."

Bộ Khê Khách nghiêng đầu nhìn nàng, càng nhìn càng thấy đáng yêu, không kiềm được hôn gò má ửng đỏ của nàng.

Tô Đông Ly ho nhẹ một tiếng, đi qua.

Bộ Khê Khách vốn muốn nói chào tiên sinh, kết quả liếc mắt nhìn một cái, khóe miệng cong lên, nụ cười càng ngày càng rõ ràng.

Tô Đông Ly hỏi: "Chào thiếu tướng quân, trở lại từ dịch trạm à?"

Bộ Khê Khách hơi nhíu mày, nhịn cười nói: "Chào Tô tiên sinh, dậy sớm không rửa mặt đã tới rồi, bắt Kiểu Kiểu à?"

Tô Đông Ly: "Ha ha ha ha ha... Khụ khụ, ngươi cho ta chút mặt mũi đi."

Bộ Khê Khách nói: "Tiên sinh nhanh đi rửa mặt, thậm chí Kiểu Kiểu..."

Tô Đông Ly: "?" Hình như có điểm không đúng.

Bộ Khê Khách dồn khí đan điền, hô: “Mặc Kỳ Bạch Lộ! Mau ra nói xin lỗi Tô tiên sinh!”

Chỉ nghe trong sân tập bắn có một tiếng bịch, “khỉ nhây” nhảy cửa sổ chạy thục mạng.

Sắc mặt Tô Đông Ly đại biến, sờ trán: "Có phải con bé lại vẽ cái gì đó lên mặt ta hay không?! Ta biết ngay!! Ta đã nghĩ sao mực trong nghiên lại khô mất!”

Cuối cùng Tình Lan cũng cười thành tiếng: “Ha ha ha ha…”

Bên trong sân tập bắn truyền tới một trận hò reo.

Kim Thu kích động chạy đến kêu to: "Thiếu tướng quân!! Đội phu nhân chúng ta thắng rồi!! Sau này đám người Hoàng Đô sẽ phải đi theo chúng ta huấn luyện!”

Bộ Khê Khách hừ nói: "Mau im miệng, nói lại cho đúng!"

Ai cho ngươi kêu phu nhân chúng ta!

Một đám binh lính vội vàng lao ra thay hắn chỉnh đốn Kim Thu: "Phi phi, là tướng quân phu nhân, không phải phu nhân chúng ta, Kim Thu ngươi mau tỉnh táo lại!"

"Phu nhân ngươi đang nhìn đấy! Kim Thu, tối nay ngươi muốn đông lạnh ở bên ngoài sao?!"

Bộ Khê Khách chậm rãi sửa sang lại ống tay áo, Tình Lan hỏi: "Chàng muốn bắt đầu luyện binh bây giờ sao?"

Bộ Khê Khách chậm chạp lắc đầu, lại xách trường thương dùng trong huấn luyện lên, thử tay một chút.

"Vậy chàng làm gì?"

Bộ Khê Khách cười lạnh một tiếng, nheo lại mắt, nói: "Bắt Kiểu Kiểu."

Tô Đông Ly dùng tuyết chà con rùa trên trán, lải nhải nói: “Trước giờ không quản được… trước giờ không quản được, đây là lần thứ mấy con bé vẽ rùa lên đầu ta rồi… Không có nửa phần tôn sư trọng đạo."

Tình Lan kéo ống tay áo Bộ Khê Khách một cái, nhỏ giọng nói bên tai hắn: “Nhưng ta cảm thấy, con rùa này Kiểu Kiểu vẽ… rất là sống

động.”

Lông mày Bộ Khê Khách nhướn đến mức sắp bay lên: “Nàng là tẩu tử, không nên quá nuông chiều nó. Chẳng lẽ còn muốn khen nó vẽ rất đẹp? Coi chừng cái đuôi của nó dựng thẳng tới trời!"

Chương 31: Ta hi vọng nàng là nữ nhân hạ tộc

Kiểu Kiểu bị Bộ Khê Khách lấy trường thương xiên qua nách treo lên, đến tối mới thả cô bé đi ăn cơm ngủ nghỉ.

Mấy ngày nay, Kiểu Kiểu nghĩ hết mọi cách để chạy trốn trước khi bị xiên lên, tuy nhiên lần nào cũng bị Bộ Khê Khách bắt trở lại, treo lên.

Bộ Khê Khách thường xuyên phải đi ra ngoài thay quân, mỗi lần trước khi đi, đều phải tìm Kiểu Kiểu trước, cột cô bé lại rồi mới rời khỏi.

Kiểu Kiểu cầu xin cũng vô ích, năn nỉ cũng chẳng có tác dụng, cuối cùng cũng yên tĩnh lại, ỉu xìu giương mắt cam chịu số phận.

Sau khi Bộ Khê Khách rời đi, Tình Lan sẽ mang sách tới, ngồi bên cạnh, dạy cô bé học bài.

Kiểu Kiểu không thể cử động, cũng không chạy được, không bịt lỗ tai mình lại được, đành phải rơi nước mắt tí tách, tủi thân nói: "Đợi phụ thân trở về, ta nhất định nói với người."

Ca ca và tẩu tẩu phối hợp ăn hiếp ta!

Ngày hôm đó, Tình Lan đọc xong quyển sách 《 đại học 》 , Kiểu Kiểu cũng ngủ rồi.

Bên ngoài có tuyết rơi, suối nước nóng trong Quỳnh Lâm Viện mờ mịt hơi nước, ấm áp như mùa xuân, cảnh tuyết rơi bao phủ trong màn sương mù, cực kỳ giống tiên cảnh.

Tình Lan say mê ngắm nhìn, lại lấy thư mẫu hậu gửi ra đọc vài lần, tựa vào bên khung cửa ngẩn người.

Đến khi tuyết biến thành tinh thể cứng, nàng mới hoàn hồn, sờ chậu than, dựng ấm đồng lên pha trà cho Kiểu Kiểu uống.

Kiểu Kiểu giật giật chóp mũi, ngửi thấy hương thơm lập tức tỉnh dậy, nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ thả muội xuống dưới đi! Muội tuyệt đối sẽ không chạy, uống trà xong muội sẽ ngoan ngoãn quay lại."

Tình Lan nói: "Ta có việc hỏi muội, muội trả lời ta sẽ thả muội xuống."

Kiểu Kiểu buồn tới nỗi tóc cũng muốn rụng hết, khóc ròng nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ nhân từ đừng kiểm tra muội học được không? Bài hôm nay tỷ đọc một chữ muội cũng không nhớ nổi..."

Tình Lan cười khổ, ngồi xuống, rất lâu mới hắng giọng, hỏi cô bé: "Kiểu Kiểu, hôm qua muội nói với ta... Muội thấy ca ca muội và Oanh Ca nói chuyện với nhau... Muội có thể kể lại cho ta nghe lần nữa không? Hai người họ... đã nói gì?"

Kiểu Kiểu nói: "Muội nghe không hiểu."

Tình Lan rủ vai xuống, cô đơn lại lo lắng, tự nhủ: "Ta vô cùng khó chịu... Tại sao ngay cả nói gì cũng không kể với ta."

Kiểu Kiểu nói: "Có gì để nghe đâu, chính là ca ca muội giáo huấn, ca của muội nói chuyện với người nào khác cũng đều như vậy cả, huynh ấy là lão đại, không biết còn cho là huynh ấy đang giáo huấn muội!"

Tình Lan lấy lại tinh thần, hỏi: "Chàng giáo huấn chuyện gì?"

Kiểu Kiểu ôm đầu suy nghĩ một lúc, nói: "Huynh ấy nói các người đáng thương ấy mà."

Trong đầu Tình Lan hoảng hốt, cũng sắp muốn khóc, giọng nói run rẩy hỏi: "Cụ thể là nói như thế nào?"

Kiểu Kiểu tập tức nhại lại giọng điệu của Bộ Khê Khách, nói: "Công chúa lấy chồng xa, các ngươi vốn nên là người nhà của nàng, toàn tâm toàn ý chăm sóc nàng, nhưng bây giờ lại nảy sinh tư tâm, dần dần đã có toan tính của mình. Trong tộc ta có nói, người bình thường tồn tại tư tâm, cũng không sai, ngươi thích ai là chuyện của ngươi, nhưng nếu vì vậy mà tổn thương nàng ấy, vậy sẽ là lỗi của ngươi. Nàng là người tốt bụng, nếu biết người thân cận bên cạnh mình nhất lại có lòng riêng như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ khó chịu. Thời gian các ngươi tới Yến Xuyên cũng không ngắn, ngươi nên biết ta là hạng người gì, tộc nhân Hạ tộc ta mặc dù không hiểu quy củ ở Hoàng Đô các người, nhưng lại biết cách đối đãi với tình yêu chân thành. Nhân duyên tức là hứa hẹn, ngoài ra, tất nhiên phải tránh mập mờ... Ta biết cảm giác của ngươi hôm nay, tất cả đều là hoa trong gương, trăng dưới nước, đều không là thật. Đừng làm bản thân, làm cho điện hạ bị mắc kẹt trong loại hư tình này, trở thành người đáng thương, lúc ngươi chạy tới hỏi ta có thể dựa theo quy củ của Hoàng Đô lấy ngươi hay không, ta chỉ biết thương nàng ấy hơn... Nàng ấy lớn lên với những quy củ kỳ quái như vậy, mặc dù là hòn ngọc quý trên tay tiên đế, ta cũng đau lòng, ta hận vì sao nàng không phải là người của Hạ tộc chúng ta, nếu từ nhỏ nàng đã ở bên cạnh ta, sẽ không bị những quy củ này quấy nhiễu, sẽ không vô tri mù quáng hao tổn tinh thần vì bị người bên cạnh phản bội."

Kiểu Kiểu bắt chước tới đây thì ngừng, thêm một câu đánh giá: "Ca ca của muội lúc nào cũng muốn khuyên người khác đọc sách! Sách kia có gì hay chứ, nghe là buồn ngủ rồi!"

Đánh giá xong, Kiểu Kiểu lại nói: "Ca ca muội còn nói, sau này huynh ấy muốn mỗi ngày ở bên cạnh tỷ, cho nên khuyên Oanh tỷ rời xa xa tỷ một chút, để tránh hiềm nghi."

Tình Lan nhất thời cảm xúc trào dâng, ngay cả hô hấp cũng ngừng

lại.

Kiểu Kiểu nói: "Ôi, nói đi nói lại, ca của muội là muốn người ta xin lỗi, Oanh tỷ cũng bị huynh ấy mắng tới khóc, một bụng đạo lý đấy, hừ, huynh ấy muốn giáo huấn người khác ư, nhưng mà công chúa tỷ tỷ đừng lo lắng, đợi phụ thân trở về, nhất định sẽ mắng huynh ấy! Huynh ấy thực sự cho rằng mình là lão đại ư? Đợi phụ thân trở về, huynh ấy cũng chỉ có thể làm con trai của lão đại, bị dạy dỗ la mắng thôi!"

Tình Lan không có tâm tư nghe Kiểu Kiến tán dóc những chuyện này, chỉ tập trung khóc, Kiểu Kiểu sợ tới mức khẽ giật mình, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Công chúa tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc? Ca ca của muội nói Oanh tỷ, không phải tỷ mà..."

Tình Lan hai mắt đẫm lệ mông lung, cười nhìn Kiểu Kiểu, xúc động nói: "Kiểu Kiểu là cô nương Hạ tộc, thật tốt... Muội phải mau mau lớn lên, mới có thể biết vì sao hôm nay ta không thể kìm được nước mắt."

Kiểu Kiểu đã hơi rõ, lại mơ hồ, lắc lư từ trên trường thương trượt xuống, bò đến bên cạnh Tình Lan, nghiêng đầu cố gắng nhìn nàng, suy tính thật lâu, mới do do dự dự nói: "Tẩu tử, tỷ đang khóc vì vui hay vì không vui nên khóc?"

Tình Lan rút trường thương kẹp Kiểu Kiểu ra, ôm cổ Kiểu Kiểu, trên mặt đầy nước mắt, cười nói: "Kiểu Kiểu có trí nhớ tốt như vậy, không đọc sách rất lãng phí, nếu như ca ca nói muốn muội đọc sách, tất nhiên không phải hại muội, muội phải đọc thật tốt, nếu không sau này muội trưởng thành, sẽ bởi vì không hiểu đạo lý mà làm người thân không vui."

Kiểu Kiểu phản ứng nhanh, cô bé lăn vào trong lòng Tình Lan, đầu dựa vào bộ ngực mềm mại của nàng hỏi: "Công chúa tỷ tỷ là đang nói Oanh tỷ sao?"

Tình Lan ôm cô bé, nhìn bầu trời tuyết rơi, thấp giọng nói: "Lúc đầu ta rất giận, nhưng bây giờ, quả thật đúng như lời chàng nói, chúng ta lớn lên ở Hoàng Đô, đều không rõ ý nghĩa của chân tình, tồn tại tư tâm vô tình tổn thương người thân thiết... Nàng ấy từ nhỏ đã theo ta, bởi vì phụ hoàng yêu thương ta, người bên cạnh ta cũng đều không giỏi tâm kế, nàng ấy có gì đều thể hiện trên mặt, ta... ta nhìn ra được."

Kiểu Kiểu nói: "Chuyện gì với công chúa tỷ tỷ ạ? Mấy ngày qua, công chúa tỷ tỷ và Oanh tỷ đều có vẻ không vui."

"Kiểu Kiểu đã nhìn ra?" Tình Lan vuốt tóc Kiểu Kiểu, nói, "Bởi vì nơi tỷ tỷ sống, có một quy củ bất thành văn, con gái trong nhà gả cho người ta, các tỷ muội mang theo, cũng đều là của hôn phu nàng..."

"Sao giống với Nguyệt Ngạn tộc vậy ạ? Muội muội gì đó cũng có thể làm tẩu tử." Ngũ quan Kiểu Kiểu nhăn thành một đống, vô cùng khó chịu nói, "Đám người lỗ mãng Nguyệt Ngạn tộc kia còn không bằng cầm thú, tỷ tỷ ở Hoàng Đô giàu đến chảy mỡ, muội nghĩ ở quê tỷ mỗi ngày đều ca hát nhảy múa, không có ngang tàng như vậy."

Tình Lan vỗ ót Kiểu Kiểu, nói: "Im miệng đi, không được nói nữa!"

Tưởng tượng như vậy, quy định này thật tức cười, quả thật không khác gì đám người Nguyệt Ngạn tộc man rợ kia.

Kiểu Kiểu hỏi: "Vậy... bây giờ tỷ tỷ vui vẻ vì chuyện gì? Tỷ không muốn đi đánh lão đại nữa sao?"

Tình Lan trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Ta vui... bởi vì chàng ấy là người tốt, cũng là người có lòng. Chàng biết vì sao ta không vui, biết trong lòng ta đau ở đâu. Thật ra ta cũng không hoàn toàn khó chịu với quy củ này, mà là cảm giác hoang đường bất lực, bởi vì sợ chàng sẽ khiến người từ nhỏ bên cạnh bầu bạn với ta rời

khỏi, nỗi sợ của ta chàng đều hiểu rõ, Kiểu kiểu à... làm nữ nhân Hạ tộc, so với nữ nhân Hoàng Đô vui vẻ hơn nhiều."

Kiểu Kiểu nói: "Tỷ không thể bởi vì lão đại là người Hạ tộc mà nói Hạ tộc tốt hơn nhà tỷ đâu đấy."

"Thật sự..." Tình Lan nhỏ giọng nói, "Nếu như muội đến Hoàng Đô nhìn, muội sẽ thấy rõ... Những quy tắc vô lý ở đây giống như Nguyệt Ngạn tộc ngang tàng bạo ngược, làm cho rất nhiều nữ nhân đau lòng mà chết, mọi người cứ tập mãi thành quen, mỗi ngày đều như thế."

Kiểu Kiểu nghe không hiểu hết, nhưng vẫn run rẩy theo bản năng.

Tình Lan cười nói: "Cho nên Kiểu Kiểu còn không mau đọc nhiều sách đi? Nếu như muội không chịu đọc sách, ca ca thấy muội như thế, nhất định sẽ cột muội vào mũi tên, bắn bay ra ngoài."

Kiểu Kiểu lắc đầu: "... Muội biết lão đại là cái thùng nhuộm, đã lây bệnh cho nương tử mình rồi!"

"Tình Lan -- " Bộ Khê Khách lắc người phủi tuyết xuống, hai tay ôm chiếc túi trong ngực, bước tới.

Kiểu Kiểu nghe thấy, trong nháy mắt nhảy dựng lên, cầm quyển sách rung đùi bắt đầu đọc.

Tình Lan đứng lên, mỉm cười nghênh đón hắn.

Bộ Khê Khách đi tới, cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

Hắn nói "Đừng tới đây, có hàn khí, đợi ta làm ấm người rồi sẽ vào."

Bộ Khê Khách sợ tuyết rơi trên người, cởi ngân giáp tỏa ra hàn khí dày đặc, dậm chân, nhận lấy khăn Tình Lan chưa cho lau tóc.

"Tuyết rơi rất lớn." Hắn nói, "Cũng may nơi này ấm áp, chờ ngày mai tuyết ngừng rơi, ta đưa nàng đi tìm hoa mai."

Kiểu Kiểu: "Cái này rõ là thiên vị người trong lòng... Muội cũng muốn đi... Trên người có hoa mai rất thơm... Muội cũng muốn đi."

Bộ Khê Khách nở nụ cười, móc giấy gói trong ngực ra: "Đoán xem đây là gì?"

Tròng mắt Kiểu Kiểu sắp rớt ra ngoài.

Bộ Khê Khách vạch từng lớp giấy gói, lộ ra hai xâu kẹo hồ lô đường óng ánh trong suốt.

Kiểu Kiểu chảy nước miếng, thèm thuồng nhìn chằm chằm, như một con sói hoang, không khống chế nổi nhẹ nhàng đi qua.

Bộ Khê Khách cầm lấy một xâu, đưa cho Tình Lan: "Mau nếm thử đi, rất ngon đấy."

Kiểu Kiểu la lên: "Ca..."

Tình Lan cũng muốn cười thành tiếng, nàng nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi Bộ Khê Khách, không để ý tới ánh mắt nóng bỏng thèm thuồng của Kiểu Kiểu, nói: "Cảm ơn phò mã."

"Có gì đâu." Bộ Khê Khách nhíu mày nói, "Nàng một xâu ta một xâu, ăn xong ta đắp người tuyết cho nàng xem."

Kiểu Kiểu rưng rưng kêu lên: "Ca --"

Bộ Khê Khách cầm kẹo đường, làm bộ muốn ăn, Kiểu Kiểu rốt cuộc không nhịn nổi, gào một tiếng, ngậm hai viên kẹo đường bỏ chạy, nước miếng chảy dài.

Im lặng hồi lâu, phu thê hai người cười ồ một trận.

Bộ Khê Khách gọi Kiểu Kiểu về, đưa xâu kẹo hồ lô cho cô bé: "Cầm đi, đây là cho muội đấy."

Kiểu Kiểu rưng rưng cảm động, vừa nhai vừa nói: "Ca, công chúa tỷ tỷ nói không sai, huynh đúng là người tốt! !"

Bộ Khê Khách khẽ giật mình, cầm chặt cổ tay Tình Lan, giơ lên hỏi: "Nàng khoan hãy ăn, ta muốn hỏi nàng, hôm nay lúc nàng và Kiểu Kiểu rảnh rỗi, đột nhiên khen ta tốt ư?"

Tình Lan lắc đầu: "Khen chàng hư!"

Bộ Khê Khách cười nói: "Tiểu cô nương, có tâm sự gì hãy nói ra, nàng không thể gạt được ta, đôi mắt đỏ hoe này, rõ ràng nhìn là biết đã khóc. Là Kiểu Kiểu chọc giận nàng, hay là nàng khen ta rồi khóc?"

Tình Lan không nói, sắc mặt cũng nặng nề hơn mấy phần.

Bộ Khê Khách dường như biết rõ lý do nàng rơi lệ, khẽ cười, ôm nàng vào trong ngực, nói khẽ: "Vì vậy... ta mới đau lòng cho nàng."

Công chúa điện hạ chu đáo lại tốt bụng, ta biết rõ vì sao nàng buồn rầu không vui.

Tình Lan nói khẽ: "Đau lòng ta gả cho người tốt sao?"

Bộ Khê Khách nở nụ cười, vuốt tóc nàng, nói: "Đau lòng nàng cũng giống như xâu kẹo hồ lô, vừa chua xót lại ngọt ngào."

"Ta... có chuyện muốn nói với chàng." Tình Lan lấy dũng khí nói.

"Được, ta nghe." Bộ Khê Khách nói, "Cho dù là gì, chỉ cần nàng

quyết định, ta đều đồng ý."

Sau khi Kiểu Kiểu ăn xong xâu kẹo hồ lô trở về, nhìn chằm chằm vào xâu kẹo của Tình Lan, vô cùng xấu hổ xoa xoa tay hỏi : "Cái đó, hai người còn ăn xâu kẹo này không? Nếu không ăn, có thể... hay không?"

Ca tẩu hai người đều cười lăn ra đất.

Vì vậy Kiểu Kiểu lại bị xiên lên, Tình Lan đặt xâu kẹo trên bàn cách đó không xa để quyến rũ Kiểu Kiểu, còn Bộ Khê Khách và Tình Lan ra ngoài sân đắp người tuyết.

Nghe tiếng cười hoan hô của ca tẩu, Kiểu Kiểu gục mặt xuống, cằn nhằn nói: "Đợi phụ thân ta trở về, ta nhất định phải cột hai người đứng lên... giống như xâu kẹo hồ lô! Ta muốn phụ thân cho ta một phòng đầy kẹo, để các người nhìn ta ăn!"

Một quả cầu tuyết bay tới đập lên áo khoác bông của cô bé, Bộ Khê Khách ung dung nói: "Có thời gian rảnh rỗi nguyền rủa ta, không bằng suy nghĩ cho kỹ bài học ngày mai của muội đi, thuộc hết không sai chữ nào, ta cũng sẽ cho muội chơi tuyết."

Kiểu Kiểu: ...Hừ, đồ dã lang!"

Chương 32: Vòng ngọc có thể làm gì

Vu ma ma để Oanh Ca lại bên cạnh Tình Lan, để nàng hầu hạ may vá, sắp xếp xong, ma ma bẩm báo với Tình Lan.

"Oanh Ca hầu hạ điện hạ cũng hơn mười năm rồi." Hốc mắc Vu ma ma ửng đỏ, "Nói thật với điện hạ, trong lòng lão nô cũng không đành lòng không kém gì điện hạ..."

"Mẫu hậu từng nói nàng ấy sẽ giúp đỡ ta, bởi vì nàng ấy không có nhiều tâm kế, nếu như thật sự phản bội lừa dối chủ nhân, cũng phải xử lí..."Tình Lan thở dài nói, "Ta không thể chịu được việc nàng ấy rời đi, ta đã suy tính đến những chuyện này... Từ nhỏ ta đã nghĩ, tại sao nữ nhân phải suy nghĩ nhiều thứ như vậy, người hầu hạ lâu năm bên cạnh, cũng đều phải cẩn thận đề phòng... Sống như vậy quá mệt mỏi."

Ma ma nói: "Điện hạ tốt bụng, vẫn không bỏ rơi Oanh Ca. Nói ra thì cho dù điện hạ tức giận, trước đây lão nô đã nhận ra tâm tư của Oanh Ca, không vạch trần là vì cảm thấy không cần thiết. Của hồi môn lúc trước ngoại trừ mấy tùy tùng trong cung thì chỉ có Oanh Ca sớm tối phân ưu cùng điện hạ, nó thấy phò mã là người tốt, có chút tâm tư cũng là bình thường... Có trách thì trách nó không biết phép tắc, lão nô nói thật với điện hạ, nếu không phải lão nô chứng kiến nó lớn lên từ nhỏ đến lớn nên biết nó không có ý xấu gì nữa, chuyện này nếu đổi lại là người khác làm, lão nô đã sớm loạn côn đánh đuổi ra ngoài rồi."

Tình Lan cúi đầu không nói, trong mắt vừa bối rối vừa mệt mỏi.

Vu ma ma nói: "Điện hạ à, không chỉ có người, phò mã cũng là

người mềm lòng."

Lông mày Tình Lan hơi giãn ra, nói khẽ: "Ta biết chàng là người thế nào."

Vu ma ma niệm phật, nói: "Lúc phò mã tìm lão nô, rõ ràng đang rất tức giận, trước đó Oanh Ca đã nói gì với phò mã lúc ấy lão hô hoàn toàn không biết, còn tưởng rằng Oanh Ca làm phò mã khó chịu nên gặng hỏi phò mã, Oanh Ca đã làm sai chuyện gì, phò mã muốn đuổi nó ra ngoài sao? Phò mã nói, được rồi, nếu như đều là người theo công chúa đến, chắc hẳn cũng đã có tình cảm nhiều năm, ngươi chuyển nàng ấy đi chỗ khác, đừng để nàng ấy xuất hiện trước mặt công chúa, như vậy công chúa đang sống dễ chịu gặp nàng ấy sẽ hao tổn tinh thần."

Tình Lan nghe xong, khẽ cười trong lòng.

Vu ma ma nói: "Phò mã chu đáo, vốn dĩ lão nô chưa kịp phản ứng, là phò mã hỏi lão nô. Ngài ấy rất giận, liền hỏi, có phải Hoàng Đô chúng ta lại có quy củ chết tiệt gì phải không, trong lúc thê tử hoài thai, phò mã cần phải cưới nữ nhân bên cạnh nàng để hầu hạ ư?"

Tình Lan nghe được câu này từ miệng ma ma, không khỏi thẹn thùng, càng nghĩ càng cảm thấy bối rối, không khỏi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Đúng là một quy củ chết tiệt."

Ma ma niệm vài câu kinh Phật, tiếp tục nói: "Lúc ấy lão nô nghe xong, chỉ hận không thể đào đất chui xuống... Lúc đấy mới biết Oanh Ca đi tìm phò mã, hầy... Nha đầu kia, rốt cuộc vẫn không biết bổn phận, nảy sinh tâm tư, nhìn nó nóng vội như thế. Trách không được lúc biết công chúa không mang thai, vẻ mặt nó trông như thất hồn lạc phách, vốn tưởng là nó đau lòng vì công chúa, bây giờ lão nô cũng không sợ tạo khẩu nghiệp, nói lời khó nghe, rõ ràng là trong lòng nó lo lắng, bộ dạng thất vọng, căn bản không phải quan tâm công chúa. Bây giờ nhìn lại, lúc cho rằng công chúa có thai, bộ dạng kinh hỉ của

nó, hơn phân nửa là cho rằng công chúa hoài thai sẽ bất tiện, nó có thể được phò mã thu phòng nên mới vô cùng vui vẻ..."

Tình Lan nói: "Được rồi, không cần nhiều lời nữa. Nếu như nàng ấy đã không còn hầu hạ bên cạnh ta, những chuyện trong quá khứ, ta cũng không truy cứu nữa..."

Ma ma nói: "Điện hạ bớt buồn, những tâm tư này của nó phò mã đều thấy được, bây giờ suy nghĩ lại, công chúa đến Yến Xuyên thật đúng ý trời, trong phúc có phúc, lão nô thấy những dị tộc ở Yến Xuyên chú ý hoa khai tịnh đế, hoa sen đầu thai, không chỉ có phò mã, ngay cả Đại tướng quân cũng chỉ có một vợ, hậu viện không hề có người khác!"

Tình hình trong nhà Bộ Khê Khách, Tình Lan đã sớm biết, nàng cười giỡn nói: "Ma ma cũng hóng chuyện hay sao?"

"Mấy ngay nay ở Quỳnh Lâm Viện học theo mấy nữ nhân dị tộc làm bánh vừng, ta liền để ý hỏi, Tướng quân ngoại trừ Tướng quân phu nhân, còn có nữ nhân nào được sủng ái hay không, kết quả bọn họ đều rất kinh ngạc, hỏi ta có ý gì... Lão nô lại càng hỏi tới, mới biết những nữ nhân dị tộc này căn bản không có nhiều tâm tư như vậy, ý nói một cuộc hôn nhân chỉ một người, cản bản không nạp thê thiếp, trừ khi vợ qua đời, việc này cũng phải chú trọng, sau khi cắt đứt tình cảm với vợ trước mới tái hôn."

Ma ma cảm khái nói: "Nơi này thật sự tốt, nếu không phải lão nô là đệ tử Phật môn, nhất định phải bái lạy Hồ Thần nhân duyên của bọ, thực sự vô cùng cảm kích, đã cho công chúa nhân duyên tốt như vậy..."

"Tình Lan --" Bộ Khê Khách sải bước đi tới, người còn chưa tới, đã gọi một tiếng Tình Lan.

"Tình -- Lan --" Kiểu Kiểu đi sau đuôi hắn, cũng bắt chước Bộ Khê Khách gọi một tiếng Tình Lan.

Bộ Khê Khách quay đầu ném qua một ánh mắt sắc như dao, Kiểu Kiểu đứng yên không dám cử động, nhưng trong nháy mắt, lập tức thấy Kiểu Kiểu khôi phục dáng vẻ nghịch ngợm, nhảy dựng lên ngâm nga: "Hôm nay ca ca không có cầm thương."

Ngụ ý, ta sẽ không bị huynh hù dọa, huynh không có cầm thương xiên ta.

Bộ Khê Khách: "..."

Cứu mạng, muội muội quá phiền rồi.

Tình Lan cười xán lạn như ánh mặt trời mùa xuân, dịu dàng lại tươi đẹp.

Bộ Khê Khách đến gần, còn gật đầu với Vu ma ma, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tình Lan, giọng nói trở nên nhu hòa: "Tình Lan, hôm nay thời tiết cũng không quá lạnh, chúng ta đến Tây Viện ngắm hoa mai đi."

Kiểu Kiểu rung đùi đắc ý nói: "Tình Lan, hôm nay thời tiết cũng không quá lạnh, chúng ta đến Tây Viện ngắm hoa mai đi."

Giọng điệu giống ca ca cô bé như đúc, hai chữ Tình Lan nghe dịu dàng trìu mến, dường như có thể vắt ra nước.

Bộ Khê Khách không để ý đến cô bé, tiếp tục nói với Tình Lan: "Tây Viện có suối nước nóng nhỏ, ở đó luôn nóng, vì vậy người trong tộc ta thường xuyên đến đó, hơn nữa nơi ấy hiện giờ hoa mai đã nở một ít rồi, nếu hôm nay nàng muốn ra ngoài, chúng ta đến Tây Viện đi."

Kiểu Kiểu vẫn bắt chước nguyên xi từ thần thái đến ngữ điệu.

Cô bé chơi vui vẻ, Bộ Khê Khách dừng lại một chút, dùng ánh mắt uy hiếp lần nữa.

Kiểu Kiểu cười hì hì nghênh đón uy hiếp từ hắn, vỗ mông ngựa nói: "Đôi mắt của lão đại hôm nay trừng to quá!"

Bộ Khê Khách cười lạnh một tiếng, Kiểu Kiểu cũng cười lạnh một tiếng.

Bộ Khê Khách quay đầu phân phó ma ma: "Đi giúp công chúa chuẩn bị quần áo dày chút nữa, chúng ta đến Tây Viện."

Kiểu Kiểu cũng học ngữ khí của hắn, lặp lại một lần.

Ma ma cười đáp ứng.

Sau khi ma ma rời khỏi, Bộ Khê Khách bắt đầu tập trung tinh thần trừng trị Kiểu Kiểu. Hiện giờ hắn không cần sắm vai huynh trưởng hiền lành, muội muội hiếu thuận trước mặt Tình Lan, Bộ Khê Khách phất tay áo, nhíu mày nói: "Không phải muội thích bắt chước ta nói chuyện sao? Có bản lĩnh thì thì muội học tiếp đi."

Kiểu Kiểu cũng phất tay áo, lặp lại những lời này, chống nạnh nhìn Bộ Khê Khách.

Tình Lan cười thở không ra hơi, định nhìn xem Bộ Khê Khách dùng cách nào trừng trị con quỷ nghịch ngợm gây sự Kiểu Kiểu này.

Bộ Khê Khách nói: "Hiếu giả, sở dĩ sự quân dã; đễ giả, sở dĩ sự trưởng dã; từ giả, sở dĩ sử chúng dã..."*

(*) Dịch nghĩa: Đạo hiếu [đối với cha] cũng chính là để thờ vua, đạo đễ [đối với anh], cũng chính là để thờ bậc trưởng thượng, đạo từ [đối với con] cũng chính là để sai khiến chúng dân vậy. (Trích trong sách "Đại học")

Kiểu Kiểu bắt chước được nửa đầu, chợt phát hiện bị mắc lừa.

Đây là quyển sách nàng học thuộc lòng gần đây nhất!

Kiểu Kiểu: "Không bắt chước, không bắt chước được, thật sự nhàm chán."

Bộ Khê Khách nói: "Hửm, thật sự không bắt chước được?"

Kiểu Kiểu nói: "Huynh quả thật là hồ ly thành tinh ngàn năm, ta đây tiểu hồ ly sáu năm đương nhiên không đấu lại huynh!"

Bộ Khê Khách cười khẽ một tiếng, ung dung nói: "Đáng tiếc, vừa rồi ta còn nghĩ, nếu muội có thể đọc thuộc hết quyển 《Đại học》 không sót một chữ, lúc ta và Tình Lan đi Tây viện ngắm mai về, cũng sẽ mang muội theo, đến lúc đó bên phủ công chúa đưa trà bánh tới, chúng ta có thể cùng chia ra ăn. Hầy, quả thật đáng tiếc... Nếu như muội không thuộc, ta đành phải để muội ở lại đây đọc sách rồi."

Kiểu Kiểu: "Lão đại! ! Lão đại muội sẽ thuộc! ! Muội đã thuộc từ sớm rồi!"

Cô bé chắp hai tay sau lưng, nhảy nhót xung quanh Bộ Khê Khách, vừa nhảy vừa đọc không chậm trễ, đọc thuộc hết quyển 《Đại học》 từ đầu tới cuối.

Bộ khê Khách nói: "Ừ... Không sai."

Kiểu Kiểu: "Ha ha, nếu huynh nói sớm, nói sớm muội đã đọc cho huynh nghe lâu rồi."

Tình Lan ngạc nhiên, Bộ Khê Khách trừng mắt nhìn nàng, quay đầu lại lừa gạt Kiểu Kiểu: "Là thế này, trước khi mẫu thân rời khỏi Nhã Minh thành đã giao phó cho ta, nếu muội có thể thuộc hết sách, ta sẽ phải đưa bảo bối này cho muội."

"Bảo bối gì!" Hai mắt Kiểu Kiểu phát sáng.

Bộ Khê Khách lấy một mảnh giấy gói trong người ra, mở ra xem, trong đó gói một đôi vòng tay phỉ thúy.

"Đưa tay qua đây." Bộ Khê Khách nói.

Kiểu Kiểu đang kích động đột nhiên trầm mặc, cô bé mím chặt môi, trong mắt lóe ra sắc thái quái dị, giơ hai tay lên cao.

Sau khi Bộ Khê Khách đeo cho cô, nói: "Nghe rõ, có hai yêu cầu."

Kiểu Kiểu ra sức gật đầu: "Lão đại huynh nói đi, yêu cầu gì muội cũng ngoan ngoãn làm được."

"Thứ nhất, thuộc lòng 《 Lục quốc luận 》, thứ hai, nếu như muội có thể bảo đảm trước giờ Dậu hai cái vòng tay này không vỡ không nứt, ta và công chúa tỷ tỷ của muội sẽ lập tức đưa muội đi ngắm hoa mai đỏ buổi tối."

Kiểu Kiểu kích động nói: "Được! !"

"Vậy bây giờ muội đọc ngay đi, không thuộc đừng tới, vòng tay nứt vỡ cũng đừng tới."

Kiểu Kiểu: "Muội dùng tính mạng cam đoan, hai cái này tuyệt đối sẽ không vỡ!"

Như thường lệ, Kiểu Kiểu sẽ không đi đứng bình thường, không phải chạy thì là nhảy nhót, hôm nay, vì cam đoan vòng tay nguyên vẹn không hư tổn gì đến trước giờ Dậu, Kiểu Kiểu hiếm khi đi đứng chậm rãi, dùng cách nho nhã bước ra ngoài, ngoan ngoãn đến Thiên viện học thuộc lòng.

Sau khi Kiểu Kiểu rời khỏi, Tình Lan nói: "Thật kỳ lạ, rõ ràng mỗi lần ta dạy học Kiểu Kiểu đều ngủ, dù vậy nó cũng có thể học thuộc quyển 《 Đại học 》 không sót chữ nào."

Bộ Khê Khách nói: "Nó không ngốc, chỉ là không tập trung học mà thôi."

Tình Lan nói: "Vì sao phải bắt nó đọc sách?"

"Độ tuổi này học rất nhanh, để nó đọc sách, thứ nhất là mài dũa tính tình của nó, để nó làm chút chuyện đúng đắn, tránh gây họa khắp nơi, thứ hai, mặc dù bây giờ nó vẫn chưa hiểu rõ đạo lý trong sách, nhưng học thuộc trước đã, đợi sau này nó lớn lên chút nữa, lúc biết suy nghĩ cẩn thận, trong đầu có chút kiến thức vẫn khác chứ."

Tình Lan gật đầu nói: "Có lý."

Bộ Khê Khách đột nhiên cười nói: "Có phải nàng thấy rất mất mát không?"

Tình Lan: "Đâu có!"

"Là vì ta đưa vòng ngọc cho Kiểu Kiểu nhưng không đưa vòng ngọc cho nàng sao?"

Tình Lan: "Không phải!"

"Xem ra đúng rồi." Bộ khê Khách ngồi xuống, không biết lấy đâu ra một bọc khăn gấm, sau khi mở từng lớp, hai tay đưa cho Tình Lan, "Sao lại không chuẩn bị cho nàng chứ? Cái này là của nàng, hy vọng tiểu cô nương sẽ thích."

Trong khăn gấm là một cây trâm bạch ngọc, ở trên khắc hoa văn màu đỏ, chạm khắc giống như hoa mai.

"Trong tộc vừa đưa tới." Bộ Khê Khách nói, "Tiểu cô nương các nàng đều thích, có muốn ta cài lên cho nàng không?"

Tình Lan nắm lấy cây trâm, xấu hổ cúi đầu: "... Cảm ơn phò mã."

"Không cần khách khí với phò mã." Bộ Khê Khách cười nói, "Thành thân nhiều ngày rồi lại không nghĩ tới việc tặng chút quà mọn cho nàng, là ta sơ sót, cẩn thận suy nghĩ thì thấy mình còn không quan tâm săn sóc bằng những vị hôn phu nhà bình thường... Cũng may công chúa là cô nương tốt bụng mới không chê trách, đổi lại là cô nương khác, sớm đã càu nhàu bên tai phu quân."

Tình Lan cười cười, nói: "Vậy... sau này nếu ta có muốn cái gì, cứ như vậy nhắc nhở phò mã ư?"

Bộ Khê Khách chỉ vào lỗ tai mình nói: "Nhìn thấy chưa, hai cái này vừa nghe nói công chúa muốn sủng hạnh nó, đã lập tức hưng phấn đỏ bừng lên, đang chờ đợi bàn tay ngọc ngà thon dài của công chúa đây..."

Tình Lan khẽ mắng: "Im miệng mau."

Sau khi ma ma lấy áo choàng ra, Bộ Khê Khách mặc cho Tình Lan xong, nhét bình nước nóng vào trong tay Tình Lan, nói: "Bây giờ chúng ta lập tức xuất phát."

Tình Lan ngạc nhiên nói: "Không chờ Kiểu Kiểu à?"

Bộ Khê Khách kinh ngạc nói: "Nàng không hiểu nỗi khổ tâm của ta sao!"

Hắn nói: "Cái vòng ngọc kia, nàng cho rằng đưa cho nó đeo để làm đẹp hay sao?"

"Chẳng lẽ không phải bởi vì dụ muội ấy đọc sách cho tốt mới tặng muội ấy sao?"

"Đương nhiên không phải!" Bộ Khê Khách nói, "Cái vòng ngọc kia là khóa trói khỉ, là pháp bảo để chúng ta nhanh chóng thoát thân, đến Tây Viện thanh tịnh ngắm mai!"

Tình Lan đột nhiên khẽ giật mình, sau khi kịp phản ứng, thở dài nói: "Chàng là huynh trưởng kiểu gì..."

Bộ Khê Khách than thở nói: "Nếu nàng có một muội muội như vậy, nàng sẽ phát hiện huynh trưởng như ta đã rất nhân từ rồi. Nàng không biết đâu, hai cái vòng ngọc trên tay nó, chỉ sợ sẽ không còn nguyên vẹn qua giờ Thân... Vì vậy, chúng ta còn thừa ba canh giờ để ngắm mai, đi mau!"

Chương 33: Ta muốn chàng hôn ta

Bộ Khê Khách đốt đèn treo lên tường Tây Viện, đẩy cửa tiểu viện ra, hương thơm tinh tế của hoa mai và băng tuyết lạnh phả vào mặt.

Tình Lan hít sâu một hơi, xách đèn về phía trước, ngạc nhiên nói: "Quả thật có nở!"

"Chỉ một ít thôi." Bộ Khê Khách cười nói, "Đều mới là nụ thôi, chúng ta gọi loài mai này là tuyết tàn hồng, nói cách khác, mai nở sau trận tuyết đầu mùa, phần lớn đều có tuyết trắng bên trong, vẫn chưa hoàn toàn nở ra... Loài mai này ngắm dưới ánh đèn buổi tối rất đẹp."

Nụ hoa đỏ thẫm được bao phủ bởi một lớp băng trong suốt như pha lê, dưới ánh đèn, ánh sáng lấp lánh phản chiếu đủ loại màu sắc, rực rỡ giống như xâu kẹo hồ lô mấy ngày trước.

Tình Lan nở nụ cười: "Trách không được ca ca muốn nhốt muội muội lại, hóa ra là sợ muội ấy nhìn thấy những nụ hoa này, thèm chảy nước miếng."

Bộ Khê Khách thoáng ngừng lại, bỗng nhiên nói: "Tình Lan, nàng gọi một tiếng ca ca cho ta nghe thử xem?"

Tình Lan quay đầu lại, giai nhân cười giữa hồng mai tuyết trắng, ánh mắt cong cong, giọng nói trong trẻo: "Tướng quân thật to gan, dám để bổn cung gọi ngài là ca ca."

Bộ Khê Khách cười ha ha: "Để tiểu nương tử gọi ta một tiếng ca ca thì sao? Hoàng huynh nàng còn có thể hạ thánh chỉ tới đây mắng ta vô lễ sao?"

Nói tới đây, Bộ Khê Khách nhớ đến mấy vị quan lại xuất thân từ Hoàng Đô, nở nụ cười, nói: "Đám lão mục phải biết ta yêu nàng thế nào, hiện giờ chỉ sợ đang ở tộc ta cơm ngon rượu say..."

Tình Lan nói: "Phò mã cũng biết ư, dù vậy, mỗi đầu tháng bọn họ đều phải đến kinh thành bẩm báo cuộc sống thường ngày của ta sao?"

Bộ Khê Khách ngạc nhiên nói: "Ồ? Ta không biết, bọn họ không hỏi thăm cuộc sống hàng ngày của chúng ta thì ghi lại thế nào?"

Tình Lan suy nghĩ một chút, suy đoán nói: "Có lẽ là bịa đặt."

Bộ Khê Khách cười trong trẻo, nói: "Không biết bọn họ bịa đặt ra những thứ gì, nhưng mà ta đoán, chắc chắn sẽ không viết công chúa hung dữ với ta."

Tình Lan hừ nói: "Nói hươu nói vượn, ta hung dữ với chàng khi nào."

Bộ Khê Khách sờ cằm, nói vòng vo: "... Lúc nào cũng thế."

Tình Lan vo quả cầu tuyết, ném lên người Bộ Khê Khách, xách váy chạy.

Bộ Khê Khách cười gọi: "Công chúa đừng chạy xa, đi sâu vào rừng mai sợ là sẽ bị hồ ly ăn thịt."

Tình Lan dừng chân lại, ngọn đèn trong tay thoáng đung đưa, nàng nhấc đèn lên soi một vòng, trăng thanh gió mát, chỉ có hồng mai tuyết trắng, hồ ly ở đâu?

Tình Lan nói khẽ: "Ta không tin!"

Bộ Khê Khách đứng dưới mái hiên, gọi: "Nàng đừng đi xa, ở đây đợi ta, ta đi bảo người đổi lại nước nóng."

Tình Lan nói: "Nước của ta vẫn còn nóng, chàng đổi ở đâu, nhất định là tìm cớ muốn làm ta sợ!"

Bộ Khê Khách thở dài một tiếng, nói: "Đừng cãi lời, chờ ta."

Tình Lan cởi áo choàng, treo trên đầu cành, cầm đèn đi dạo trong vườn ngắm mai, một lúc sau, nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng giày giẫm trên tuyết, vang lên sột soạt.

Nàng xoay người lại, thấy một chiếc mặt nạ kim hồ cực lớn xuất hiện trước mặt, mặt nạ chỉ vẻn vẹn một nửa, che lấy phần mắt, lộ ra cái cằm của Bộ Khê Khách, hắn nhếch khóe môi, nở nụ cười.

Tình Lan hỏi: "Chàng lại náo cái gì?"

Bộ Khê Khách rầu rĩ cười hai tiếng, nói: “Ta thực hiện nguyện vọng của Hồ Thần, tối nay đến Yến Xuyên gặp tiểu nương tử xinh đẹp, nguyện vì nàng thực hiện ba nguyện vọng.”

Mái tóc của hắn bay tán loạn, trên người khoác một cái áo thêu đầy sao và hoa sen màu xanh, trên tay áo quấn đai đỏ, kiểu dáng y phục là phong cách cổ xưa.

Tình Lan bĩu cặp môi đỏ mọng, cười nói: “Nguyện vọng gì cũng có thể thực hiện sao?”

“Đúng.” Bộ Khê Khách nói, “Sau trận tuyết đầu mùa, Kim hồ sẽ đi dạo trong vườn, người gặp được Kim hồ sẽ được thực hiện ba nguyện vọng.”

Tình Lan nói: “Hạ tộc các người, quả nhiên là một vùng đất kỳ lạ.”

“Thế thì, tiểu nương tử có nguyện vọng gì?”

“Quốc thái dân an, có thể thực hiện chứ?”

“Đất nước có tướng tài, trung thần, quân chủ tài đức sáng suốt, mưa thuận gió hòa, tất sẽ quốc thái dân an.”

“Phu thê ân ái, có thể thực hiện?”

“Tiểu nương tử khiến ta quên đi phong tục, phu quân của tiểu nương tử là người tốt, hai người các ngươi có nhân duyên sẵn có, không chỉ ân ái, hơn nữa còn có thể ân ái đến khi bạc đầu, con cháu đầy đàn.”

Tình Lan nở nụ cười, nói: “Ta còn chưa thấy ai tự khen mình là hồ ly tốt đấy.”

Bộ Khê Khách hỏi: “Còn nguyện vọng cuối cùng, tiểu nương tử nói thử xem?”

Tình Lan trầm mặc.

Bộ Khê Khách hơi hồi hộp, lại nói: “Cho dù là nguyện vọng gì, ta cũng có thể thực hiện.”

Tình Lan đột nhiên ném đèn đi, bước nhanh về phía trước, đưa tay tháo mặt nạ của hắn, Bộ Khê Khách không ngờ nàng sẽ làm như thế, cho nên ngây ra, còn chưa lấy lại tinh thần, đã nghe Tình Lan nhẹ nhàng nói: “Ta muốn chàng hôn ta.”

Dứt lời, nàng nhắm mắt lại, hai gò má ửng đỏ, lông mi run rẩy.

Tuyết đêm thoảng qua mùi hương hoa mai, Bộ Khê Khách nhất thời thất thần, ngơ ngác nhìn nàng, quên mất phải làm gì.

Tình Lan vẫn nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói: “Ta muốn phu quân của ta hôn ta.”

“Nếu như đây là nguyện vọng của nàng.” Giọng nói của Bộ Khê

Khách khàn khàn, “Ta… thay nàng thực hiện.”

Ngón tay hắn vuốt ve khuôn mặt của nàng, dịu dàng nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng in dấu lên đôi môi mềm mại, nụ hôn từ nông đến sâu vô cùng, không khí dần nóng lên, một vườn hoa mai dường như cũng muốn nở rộ, trong run rẩy hương thơm tỏa ra mê hoặc lòng người.

Hai người tách ra một lúc, Tình Lan thở dốc hai tiếng, thấy Bộ Khê Khách rút dải dây đỏ quấn quanh tay áo, muốn quấn tốc lên.

Tình Lan chợt nhớ trước đây hắn đã từng nói Hạ tộc có tập tục, thấy nam tử Hạ tộc dùng dây quấn lỏng tóc, nếu như thê tử đồng ý thân mật, sẽ rút dây cột tóc của hắn.

Quả nhiên, Bộ Khê Khách không nói một lời sau khi quấn tóc, xoay lưng đi, thấp giọng nói: “Không biết ý phu nhân thế nào?”

Máu Tình Lan nóng lên, nàng ngẩn ngơ nói: “Tướng quân muốn ở đây sao?”

Bộ Khê Khách quay đầu, nhìn nàng cười một tiếng, dây cột tóc buông xuống đuôi tóc hơi dao động, hắn lại nói: “Có thể chứ?”

Tình Lan vừa vuốt ngực, vừa run rẩy đưa tay tới, nắm sợi dây cột tóc.

Bộ Khê Khách rũ mắt xuống, chờ nàng rút dây buộc tóc ra.

Tình Lan nói: “Nếu như thế, ta sẽ nguyện ý cùng chàng thưởng mai dưới trăng, chìm trong bể tình, ủ rượu tình…”

“Công chúa thẹn thùng ư.” Bộ Khê Khách cười nói.

Tình Lan cắn răng, đưa tay rút dây cột tóc, dải lụa bung ra khỏi mái tóc đen nhánh của hắn, Bộ Khê Khách nở nụ cười.

Bộ Khê Khách xoay người, đã thấy Tình Lan nắm hai đầu dây cột tóc của hắn, ôm cổ hắn hôn lên.

Nàng dùng dây cột tóc che mắt hắn lại, thắt nút, sau đó vừa hôn, Tình Lan nói khẽ: “Tướng quân tới tìm ta.”

Nàng uyển chuyển giãy thoát ra, vừa chạy vừa quay đầu lại.

Bộ Khê Khách vuốt dây buộc tóc che mắt, chân mày khẽ nhíu, lập tức giãn ra nói: “Đêm nay công chúa giống như tiên nữ dưới trăng, tục nhân Yến Xuyên ta nếu muốn âu yếm, phải bắt được trái tim của công chúa rồi. Cho dù bị che mất hai mắt, Bộ mỗ vẫn có thể tìm được người…”

Hắn nói xong, đuổi theo hướng Tình Lan đi.

Tình Lan cười khanh khách, vòng quanh góc mai với hắn, mấy lần tay hắn đã chạm đến góc áo tung bay của Tình Lan, tuy nhiên nàng đều chạy thoát.

Sau ba lượt thất bại, Bộ Khê Khách dừng lại.

Hắn đứng dưới một cành mai cười khẽ, chắp tay sau lưng, vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhẹ nhàng lắc đầu thở dài.

Tình Lan nặn một quả cầu tuyết, ném vào hắn, Bộ Khê Khách nghiêng qua một bên, tránh né.

Tình Lan khen: “Thật là lợi hại, chàng không nhìn thấy, vậy mà vẫn có thể tránh được.”

Bộ Khê Khách đáp: “Một quả cầu tuyết mà thôi, nam nhân Hạ tộc ta cái gì cũng có thể tránh được, chỉ có thê tử, chúng ta tránh không thoát.”

Tình Lan lại nở nụ cười, nàng nặn thêm nhiều viên tuyết, ném tới một chỗ.

Bộ Khê Khách vừa cười, vừa tránh cầu tuyết, chậm rãi đến gần nàng, tìm đúng phương hướng của nàng, thân thể khẽ động, bắt được Tình Lan.

“Tay lạnh không?” Hắn cúi đầu xuống, hai tay nâng niu tay Tình Lan, hà hơi lên.

Tình Lan lắc đầu, nói: “Ta không lạnh.”

Bộ Khê Khách đẩy dây buộc tóc lên, mắt cười nhìn nàng, trêu chọc nói: “Ở đâu không lạnh, tay lạnh như vậy rồi, ta thấy bình nước nóng kia không làm ấm được nữa, để phu quân sưởi ấm cho nàng.”

Hắn tự tay tháo trâm cài tóc của Tình Lan xuống, gỡ tóc nàng, nói: “Việc làm ấm cho công chúa, chỉ ta mới có thể làm tốt.”

Tình Lan thẹn thùng cúi đầu, thấp giọng nói: “… Ta biết rõ tại sao tướng quân không sợ lạnh.”

“Nàng nói xem vì sao?”

“Bởi vì tướng quân da mặt dày, không bị đông lạnh.” Tình Lan ngẩng đầu, da trắng tóc đen, đôi mắt sáng như sao trời, tràn ngập tình yêu nhìn Bộ Khê Khách, “Có lẽ tướng quân nói không sai, nữ tử da mặt mỏng sợ lạnh như ta, chỉ có thể để tướng quân sưởi ấm.”

Bộ Khê Khách nhất thời không kìm lòng nổi, ôm Tình Lan vào trong ngực, đè lên cây mai, cúi người hôn xuống.

Cành mai trong nội viện rung động, tuyết trắng trên đầu cành rớt xuống, tuôn rơi lất phất, rơi lên tóc hai người đang quấn vào nhau,

khi không khí ấm lên, chúng lại hóa thành hơi nước, bay mờ mịt xung quanh hai người.

Cảnh đêm đẹp, trăng mờ, sương mù mênh mông, hồng mai trong tuyết, phu thê hai người tình nùng như mật.

Kiểu Kiểu bị Bộ Khê Khách gọi về Thiên viện ở Quỳnh Lâm Viện, lúc cô bé đi vào, thấy Tình Lan còn nằm trên giường, chóp mũi ửng đỏ, lười biếng dựa trên nệm êm, hai tay ôm bình nước nóng, cười nhìn cô bé.

Mà huynh trưởng nhà mình vẻ mặt nhàn nhã, đang trông cái nồi trên lò, nấu trà gừng.

“Thật sự là kỳ lạ hiếm thấy.” Bộ Khê Khách nhíu mày nói, “Muội muội ta lại dụng công đọc sách đến giờ Dậu hai khắc, có mệt không?”

Kiểu Kiểu chắp tay sau lưng không dám tới gần, ấp úng nói: “Cái kia… Muội, muội hiểu chuyện, trưởng thành rồi, cho nên… Cho nên phải chăm chỉ đọc sách, không để phụ mẫu và ca ca thất vọng đau lòng.”

“Ờ, hiếu thuận là tốt.” Bộ Khê Khách nói, “Vòng ngọc ta đưa muội đâu? Còn đeo không?”

Kiểu Kiểu á một tiếng, điên cuồng gật đầu.

“Làm sao? Đưa ta xem xem.”

Kiểu Kiểu sau một lúc lúng túng, nói: “Đúng rồi, ca ca, hôm nay muội không chỉ đọc thuộc Luận Lục Quốc, còn thuộc Minh Kính Giám…”

Tình Lan trao đổi ánh mắt với Bộ Khê Khách, hai người đều nở nụ cười.

Quả nhiên hai cái vòng ngọc kia đã bất hạnh “bỏ mình” rồi.

Kiểu Kiểu rung đùi đắc ý, giọng không cảm xúc đọc nhấn mạnh từng chữ như dòng nước xiết, nhanh chóng đọc thuộc hết.

Tình Lan nhỏ giọng nói: “Thật là lợi hại…”

Bộ Khê Khách nghiêng người qua, kề tai nói nhỏ: “Nó chỉ không tập trung mà thôi, nhưng trí nhớ là tốt nhất, giống phụ thân ta.”

Kiểu Kiểu học thuộc lòng, trà gừng Bộ Khê Khách nấu cũng vừa xong, hắn cười lạnh, vẫy tay nói: “Tới đây, uống.”

Kiểu Kiểu không dám tiến lên chìa tay nhận trà.

Bộ Khê Khách nói: “Hai cái vòng tay đổi lại việc muội học thuộc hai quyển văn chương, vẫn là có lợi. Muội không cần phải sợ, chuyện cũ bỏ qua, hôm nay tâm trạng ta tốt, không đánh muội.”

Kiểu Kiểu trong nháy mắt sống lại, lạch bạch chạy tới, ngửa đầu uống ừng ực, lè lưỡi, nói với Tình Lan: “Cảm ơn công chúa tỷ tỷ.”

Bộ Khê Khách co rút khóe miệng, nói: “Ta đưa trà cho muội, muội cảm ơn công chúa làm gì?”

Kiểu Kiểu nói: “Lão đại, muội làm vỡ vòng tay, sở dĩ không bị đánh là bởi vì tâm trạng của huynh tốt, mà sở dĩ tâm trạng của huynh tốt, công lao đều là nhờ công chúa tỷ tỷ. Hiện giờ toàn bộ Yến Xuyên, cũng chỉ có công chúa tỷ tỷ có bản lãnh này, có thể hơn nửa đêm làm huynh đổi tính, tâm trạng tốt, làm người tốt bụng…”

Tình Lan a một tiếng, hoảng sợ nói: “Kiểu Kiểu, sau này không được nói với người khác như vậy!”

Lời này khiến người rảnh rỗi sẽ suy nghĩ sâu xa đến mức nào.

Bộ Khê Khách buông chén trà, bắt đầu kéo tay áo.

Mỗi một sợi tóc trên đầu Kiểu Kiểu đều cảnh giác cao độ, cô bé lập tức chui vào trong ngực Tình Lan, nghiêng người trên giường, ôm chặt Tình Lan, uy hiếp Bộ Khê Khách: “Lão đại! Muội khuyên huynh nên hiền lành lại!”

Bộ Khê Khách nói: “Muội muội, muội nghe cho kỹ đây, may mà có công chúa tỷ tỷ của muội, nếu không thì ca ca muội sớm muộn gì cũng bị muội chọc tức chết.”

Kiểu Kiểu nói: “Sao có thể như vậy được, lão đại huynh đề cao muội quá rồi, muội chỉ là đứa bé sáu tuổi…”

Bộ Khê Khách: “Thừa dịp tâm tình ta còn chưa bị muội làm hỏng, muội nhanh xòe tay ra. Mặc Kỳ Bạch Lộ muội nhớ kỹ đây, bây giờ tay muội chạm vào chỗ nào cũng đều là của ta, thức thời thì nhanh chóng cút đi, nếu không ta dùng vân thương treo muội lên!”

Vân thương, đúng như tên gọi, là một trường thương cao vút trong mây, là trường thương dài nhất Bộ gia.

Kiểu Kiểu lập tức xòe móng vuốt của mình ra, liếm liếm môi.

“Lão đại mời, lão đại mời…”

Tình Lan cắn góc chăn, nhịn cười đến nỗi chảy nước mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi tháng đám quan lại hao hết tâm tư báo cáo tổng kết sinh hoạt ân ái thường ngày của công chúa và phò mã, còn không bằng một phần mười ngọt ngào trong thực tế.

Nhưng mà, hoàng đế ở Hoàng Đô xa xôi lại hoài nghi đó là bịa đặt, bởi vì: Làm sao có thể ngọt như vậy! Nhất định là các ngươi viết ra lừa gạt trẫm.

Về sau, sau khi biết được độ ngọt thật sự, hoàng đế rơi vào trầm

mặc.

“…Sự thật còn khoa trương hơn so với hư cấu, hự.”

Chương 34: Cưỡi ngựa cũng rất thú vị

Sau khi phóng túng ở Tuyết Thiên Mai Viện, Tình Lan ngã bệnh.

Kỳ thật chỉ là một chút cảm lạnh, lúc nói chuyện giọng mũi rất nặng, cổ họng hơi không thoải mái mà thôi.

Vì vậy, mấy ngày nay, Tình Lan chỉ cần mở miệng nói chuyện, Bộ Khê Khách sẽ chăm chú nhìn nàng.

Tình Lan cho là hắn đang quan tâm mình, có chút cảm động, còn an ủi hắn: “Không có việc gì, không giống lần trước đâu, uống chút thuốc là khỏe thôi.”

Đến tối sau khi nằm trên giường, Bộ Khê Khách vẫn còn nói nhăng nói cuội dụ dỗ nàng mở miệng nói chuyện, Tình Lan mới phản ứng, hỏi Bộ Khê Khách: “Chàng đang cố tình để ta nói nhiều sao?”

Bộ Khê Khách nghiêm mặt nói: “Trong tộc ta có phương pháp dân gian, nếu người nào bị cảm lạnh vậy hãy để cho người đó nói nhiều, nói nhiều ấm người, đổ mồ hôi là được.”

Tình Lan bán tín bán nghi, lại nói với hắn vài lời, sau đó đi ngủ.

Tình Lan ngủ thiếp đi, Bộ Khê Khách nhàm chán.

Có trời mới biết, vừa rồi biện pháp dân gian gì kia của Hạ tộc, tất cả đều là hắn bịa ra lừa gạt nàng, liên tục hỏi lung tung đủ thứ để nàng nói chuyện, chẳng qua là muốn nghe giọng nói của nàng. Giọng nói của nàng bây giờ, nghe như tiếng trẻ con bập bẹ, khiến người ta yêu thương, hắn không nhịn được muốn nghe mãi.

Bộ Khê Khách tự kiểm điểm chính mình, giúp Tình Lan vén góc chăn, cúi đầu hôn lên trán nàng, ôm nàng ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, Bộ Khê Khách tính thời gian, hỏi Tình Lan: “Nguyệt sự của nàng lại đang dọa ta sao?”

Tình Lan nhớ ngày, đầu tiên là đỏ mặt, sau đó tái mặt, tay cũng bị dọa lạnh toát, trước tiên hỏi Bộ Khê Khách: “Hoa sen có thể nở không? Trổ hoa trước sau đó sẽ nảy mầm sao? Làm sao mới biết được chúng có nảy mầm hay không?”

Bộ Khê Khách trấn an nói: “Sao nàng lại nghĩ tới việc này? Ta thì lại đau lòng vì thân thể của nàng hơn, vừa rồi ta mới suy nghĩ một chút, thân thể nàng yếu ớt sợ lạnh, không bằng… Sau này luyện công buổi sáng, nàng cũng đi cùng ta, chọn một kiểu nàng muốn học, ta sẽ dạy nàng. Chỉ ở trong phòng uống trà ôm bình nước nóng sợ là vô dụng.”

Tình Lan tỉnh táo tinh thần: “Dạy ta cưỡi ngựa sao?”

“Cũng không phải là không được.” Bộ Khê Khách nói, “Trước khi nước sông đóng băng hoàn toàn, phụ thân sẽ trở về một chuyến, ta nhờ người chọn một con ngựa tốt, sau khi phụ thân trở về, ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa… Nàng còn muốn học cái gì?”

Tình Lan nói: “Chàng nhớ đấy, ta muốn học.”

Bộ Khê Khách cười nói: “Không có gì mà ta không biết cả, nàng muốn học hết không? Cũng tốt, ta sẽ dạy nàng, ta thấy được lắm, chúng ta một người dạy một người học, có thể cùng nhau luyện tập cả đời.”

Tình Lan không khỏi có chút ngượng ngùng, nàng nhỏ giọng nói: “Ta đây phải xứng danh Tướng quân phu nhân, giống như mẫu thân chàng.”

“Khó mà làm được.” Bộ Khê Khách cười nói, “Mẫu thân ta cũng không phải được phụ thân ta dạy dỗ, lúc trước người của Yến Xuyên thế nhưng lại xem Hạ tộc là dị nhân, trước khi Nguyệt Ngạn tộc đến, phụ thân và mẫu thân ta như nước với lửa, về sau Nguyệt Ngạn tộc xâm nhập tam tông Hạ tộc đốt lửa, giết người, cướp của, là phụ thân ta đánh lui địch, nhưng người vụng về không biết nói chuyện, giết hết đám sói Nguyệt Ngạn, vừa lau mặt, quay đầu lại đã mắng mẫu thân ta không biết dụng binh, nếu không phải người đến, mẫu thân ta sợ là cũng bị Hãn vương của Nguyệt Ngạn tộc cướp về làm thiếp…”

Tình Lan: “Sao có thể nói như vậy!"

“Đúng vậy đấy!” Bộ Khê Khách cười, “Hạ tộc mới vừa gặp kiếp nạn lớn, mẫu thân ta đang nổi nóng, phụ thân ta đến giúp bà, bà vốn định nói một tiếng cảm tạ, kết quả bởi vì phụ thân ta mở miệng, mẫu thân chẳng những không nói cảm ơn, còn ước chiến, một thương lấy mất mũ giáp của phụ thân ta.”

“…Chà.” Tình Lan sững sờ, vỗ tay, “Mẫu thân chàng thật sự lợi hại.”

“Nếu không thì cũng không thể làm tộc trưởng.” Bộ Khê Khách nói, “Phụ thân ta đã cảm thấy bà thú vị, có lẽ giống như ta có ý với nàng, chẳng những không bị mẫu thân ta hù dọa, còn cười ngây ngô.”

“Sao chàng biết rõ như thế?”

Bộ Khê Khách nói: “Chuyện năm xưa của phụ mẫu ta toàn bộ Yến Xuyên đều biết. Khi bé thường có người trêu chọc ta nói: “Liên Hoa, ngươi có biết làm sao có ngươi hay không? Phụ mẫu ngươi thế này hmm…”

Tình Lan nở nụ cười.

Bộ Khê Khách lại nói: “Phụ thân ta thích mẫu thân ta, mẫu thân kể, người muốn lấy đầu Hãn vương của Nguyệt Ngạn tộc làm sính lễ. Mẫu thân ta đã nói, ngươi không nên giành với ta, đầu của hắn là của ta, chờ ta lấy đầu của hắn, ngươi hãy mang theo ngựa lính của ngươi làm của hồi môn, ở rể Hạ tộc ta, ta lấy đầu hắn cho ngươi làm chén uống rượu, chúng ta uống máu ăn thề, kết làm phu thê.”

Lời này khiến Tình Lan sợ ngây người: “Mẫu thân chàng… Thật là lợi hại. Sau này thì sao? Là ai lấy được đầu hắn?”

Bộ Khê Khách nói: “Là ta.”

Tình Lan khẽ giật mình.

Bộ Khê Khách nói: “Một trong những sính lễ ta đưa nàng, chẳng qua không đem ra dọa nàng thôi ha ha ha ha.”

Tình Lan nhớ tới lão đại từng làm nàng kinh hồn bạt vía kia, yên lặng một lát, nàng nói: “Ta chết cũng sẽ không lấy đầu hắn làm chén rượu, cùng chàng uống máu ăn thề.”

“Ha ha ha ha, nàng không cần uống máu ăn thề với ta, đôi ta kết làm phu thê là đủ rồi.” Bộ Khê Khách kéo nàng, nói, “Đi thôi, đi luyện công buổi sáng với ta.”

Không thể không nói, luyện công buổi sáng vẫn có hiệu quả, mặc dù ma ma luôn canh cánh trong lòng chuyện phò mã mỗi ngày đều đưa công chúa theo trà trộn giữa một đám đàn ông, đao thương côn kiếm qua lại, nhưng Tình Lan dần dần đã tìm thấy niềm vui.

Bộ Khê Khách cho dù dạy nàng cái gì cũng tự mình cầm tay nàng chỉ dạy, hơn nữa không giống như dạy Kiểu Kiểu, Bộ Khê Khách đối với nàng vô cùng dịu dàng, không giận không mắng.

Tình Lan làm tốt, hắn chọc ghẹo khen ngợi nói: “Tốt! Không hổ là

công chúa điện hạ ta vừa mắt!”

Tình Lan làm không tốt, bắn chệch mũi tên, kéo không ra, hoặc là sẩy tay vung mạnh bay kiếm, hắn cũng sẽ vui vẻ nói: “Ha ha ha, tiểu cô nương mạnh khỏe rất thú vị.”

Nói cách khác, chỉ cần là Tình Lan làm, chưa bao giờ là xấu, chỉ có quá giỏi, hoàn hảo, thú vị.

Kiểu Kiểu đến xem mấy lần, sau khi phát hiện Bộ Khê Khách bị Tình Lan làm mờ hai mắt, cô bé hừ nói: “Ca, muội thấy người thú vị nhất hẳn là huynh đấy!”

Tình Lan dần hiểu được thú vị là chỉ nàng làm không tốt, vì vậy mỗi lần nghe Bộ Khê Khách khen nàng thú vị, nàng đều âm thầm nghiến răng, thề không bao giờ để từ này xuất hiện trong miệng Bộ Khê Khách nữa.

Sau khi Tình Lan cố gắng nỗ lực, Bộ Khê Khách càng yêu thích, các kiểu khen ngợi cũng đa dạng hơn, có khi còn kéo Kiểu Kiểu đến quan sát hoc tập.

“Nhìn thấy chưa? Biết vì sao ca ca cái gì cũng la mắng muội mà không la mắng công chúa tỷ tỷ của muội không?”

Tròng trắng trong mắt Kiểu Kiểu cũng muốn lật lên trời: “Huynh dám mắng? Huynh chỉ dám khi dễ đứa trẻ như muội!”

Bộ Khê Khách nói: “Bởi vì công chúa tỷ tỷ của muội biết cố gắng, cũng nghiêm túc, nhìn xem, hiện giờ mới vài ngày, độ chính xác đã có, tay cũng không còn run… Rất đáng ngưỡng mộ…”

Bộ Khê Khách còn chưa nói hết câu, Tình Lan lập tức vô cùng nể mặt, trước mặt hắn… Bắn không trúng bia.

Kiểu Kiểu nói: “Lão đại, cuối cùng muội cũng biết thế nào là mù mắt.”

Đây mà cũng gọi là chính xác?

Bộ Khê Khách nhìn Kiểu Kiểu, lông mày hơi nhíu lại.

Kiểu Kiểu câm miệng, nhích ra bên ngoài một chút, chuẩn bị co chân chạy trốn.

Bộ Khê Khách thấy "khỉ con" muốn chạy, một cước giẫm lên làn váy cô bé, cười lạnh nói: “Sai rồi muội muội, mắt mù là nói đứa trẻ không biết cố gắng đọc sách như muội, cho muội một cơ hội nữa, sau khi ta thả chân ra, nếu như muội ngoan ngoãn quay về Đông Sương đọc sách với Tô tiên sinh, ta sẽ không đánh muội muội bất tài như muội, nếu không…”

Hắn buông chân ra, Kiểu Kiểu ngoan ngoãn xoay người, ủ rũ quay về Đông Sương đọc sách.

Mấy ngày trôi qua, nàng không nghe Bộ Khê Khách nói thú vị nữa bởi vì mỗi lần đều có thể bắn trúng bia. Tình Lan rõ ràng rất tự tin, mỗi ngày đều mang vẻ mặt hưng phấn.

Những lời khen trên miệng Bộ Khê Khách dần chuyển thành hành động thực tế, đêm nay, Bộ tiểu tướng quân ra sức “khen ngợi” Tình Lan, Tình Lan có chút lâng lâng hỏi: “Khi nào Đại tướng quân trở về?”

Bộ tiểu tướng quân nói: “… Nhanh thôi, nàng không thể chờ được muốn học cưỡi ngựa hay sao?”

Tình Lan mềm nhũn ừm một tiếng, nói: “Ta muốn… Muốn học bây giờ.”

“Bây giờ? Nàng học như thế nào?” Bộ Khê Khách nói, trời đông giá rét, muốn ta ôm nàng lên ngựa chạy một vòng không?”

Tình Lan lấy hết dũng khí, cộng thêm được Bộ Khê Khách tán tương có chút ngẩn ngơ, lời nói không qua đại não đã thốt ra: “Phò mã… Cũng là ngựa.”

Bộ Khê Khách bị dọa ngừng lại: “…Hả?”

Tình Lan: “…Ừm.”

Yên lặng rất lâu, Bộ Khê Khách bỗng nhiên mỉm cười nằm sấp, lộn một vòng, vỗ xuống giường: “Nếu như công chúa yêu cầu phò mã làm ngựa, làm sao dám không tuân chỉ? Đến đây.”

Tình Lan ngượng ngùng nũng nịu một lúc, đỏ mặt dò dẫm, còn nhỏ giọng nói: “Đa tạ phò mã quan tâm…”

“Cam tâm tình nguyện, nàng phóng túng hơn, ta cũng muốn biết, rong ruổi lắc lư trên người có tư vị thế nào.”

Tình Lan khẽ nói: “…Chàng im miệng ngay, không được nói.”

Bộ Khê Khách ngạc nhiên nói: “Còn có đạo lý đó? Công chúa làm được, còn không cho phép ta nói, hầy, đúng là bá đạo.

Tình Lan chặn miệng hắn lại, chậm rãi ngồi lên.

Sau khi nàng thật sự rong ruổi, đôi mắt Bộ Khê Khách sáng ngời, cảm khái: “Ôi… Tiểu cô nương nàng thật thú vị.”

Tình Lan đang cưỡi mây đạp gió nghe thấy hai chữ thú vị này, lập tức rớt khỏi chín tầng mây, tỉnh táo vài phần giận dữ hỏi Bộ Khê Khách: “Chàng có ý gì?”

Ngươi đây là chê ta làm không tốt?

Bộ Khê Khách: “Thú vị thú vị, không phải ý kia, thật sự thú vị mà, khen nàng tốt, cảm giác nàng ngồi trên người ta rất tốt, Bộ mỗ chưa từng sướng như vậy, cảm ơn điện hạ.”

Tình Lan trừng mắt nói: “Không cho nói! Không được nói thú vị!”

Bộ Khê Khách: “Được, được, ngựa không thể nói chuyện, phò mã cũng không thể, Bộ mỗ tuân chỉ, mời điện hạ tiếp tục.”

Sau khi Bộ Cố mang ngựa trở về, Tình Lan đã không còn hào hứng như trước đó nữa.

Hiện giờ nàng mê luyến phò mã Bộ Khê Khách, cho nên lúc Bộ Cố đưa ngựa đến Quỳnh Lâm Viện, khen ngợi con ngựa trắng hiền lành khỏe mạnh, là ngựa tốt trong những con ngựa tốt, biểu cảm của Tình Lan và Bộ Khê Khách đều trở nên vi diệu.

Sông ở Bắc Cảnh của Yến Xuyên đều đã bị đóng băng hoàn toàn, sau khi xác nhận tin tức, Bộ Khê Khách đưa binh đến bố trí bên cạnh bờ sông, trước khi đi còn gửi Tình Lan cho Mặc Kỳ Yên.

Sau khi phu thê hai người lưu luyến không rời nói lời tạm biệt, Mặc Kỳ Yên bắt đầu đưa Tình Lan theo đi luyện công buổi sáng.

Sau khi Kiểu Kiểu nghe được, đặc biệt chạy tới xem náo nhiệt.

Lúc Bộ Khê Khách ở đây, cho dù Tình Lan làm gì cũng đều được khen, Kiểu Kiểu không tin, người công bằng chính trực như mẫu thân tuyệt đối sẽ không giống như Bộ Khê Khách khen ngợi mù quáng!

Vì vậy, cô bé cực kỳ hứng thú đến xem.

Không ngờ lại phát hiện, mẫu thân ruột thịt của mình đối đãi với con dâu còn dịu dàng hơn cả con gái ruột.

Sắt nương tử Mặc Kỳ Yên oai phong trên chiến trường nhiều năm, cười híp mắt gật đầu, không ngừng khen ngợi: “Tốt, rất tốt, kéo cung căng lên chút nữa sẽ tốt hơn, rất đẹp!”

“Chà, giỏi quá, quả nhiên không nhìn lầm, điện hạ hiện giờ giống như mặt trời, rực rỡ chói mắt!”

“Tốt! Một kiếm này vô cùng có khí thế, đủ để chấn kinh kẻ kịch, hoàn toàn không giống người mới học, tất nhiên, thu lại một chút sẽ tốt hơn!”

Kiểu Kiểu: “… Đây là mẫu thân của ta sao?”

Mặc Kỳ Yên quay đầu lại nhìn thấy Kiểu Kiểu, cũng cười lạnh một tiếng, bắt lấy bím tóc nhỏ của Kiểu Kiểu kéo tới, quát: “Con lại không chịu đọc sách! Thấy phụ thân con đã trở về, biết chắc hắn không giận sao? Con cho rằng phụ thân con có thể làm chỗ dựa cho con sao? !”

Phụ thân Kiểu Kiểu đang ở võ đường đốc thúc các binh sĩ tập luyện buổi sáng: “Kiểu Kiểu, không đọc sách là không được, lần này nghe ta, nghe mẫu thân con đi!”

Kiểu Kiểu: “…Hu hu hu.”

Khóc, vô cùng đau đớn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngựa: ? ? ? ? À à, đi thôi.

Kiểu Kiểu: ? ? ? ? Đừng nói nữa, mắt không cầm được nước mắt rồi.

Chương 35: Bộ Khê Khách mê tín

Ngày thứ ba Bộ Khê Khách rời khỏi Nhã Minh thành.

Tình Lan mất ngủ, nàng dựa vào bên cửa sổ ngẩn người, cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì, chỉ cảm thấy bản thân không quen với việc trên giường không có Bộ Khê Khách.

Giường rất lạnh lẽo.

Không đúng, phải nói, trước khi nàng đi ngủ, Vu ma ma sớm đã dùng bình nóng làm ấm chăn, nhưng Tình Lan vẫn cảm thấy lạnh.

Nàng tháo trâm cài tóc xuống, ngắm nghía trong tay.

Khi còn bé, những đứa trẻ lớn lên trong cung như bọn họ đều có bạn cùng giường của mình, những người bạn cùng giường đó chịu trách nhiệm làm ấm chăn trước khi đám hoàng tử công chúa bọn họ lên giường đi ngủ.

Nhưng Tình Lan thì không có, cho dù mẫu hậu cẩn thận lựa chọn ra Oanh Ca lanh lợi thơm ngát cho nàng, một cô nương thoạt nhìn dịu dàng, ngoan ngoãn, ân cần không có tính uy hiếp làm bạn giường, nàng cũng không cách nào chấp nhận. Tình Lan dường như vô cùng chán ghét có người bên cạnh, mỗi đêm đều khóc lóc nỉ non, làm phụ hoàng của nàng lo lắng không thôi, đích thân dỗ dành nàng cũng không có hiệu quả.

Tiên đế đành phải mời quốc sư đến trừ tà, quốc sư nói: “Bát tự của công chúa kỳ lạ, tà ác không thể đến gần nhưng có thể đi vào trong mộng, cho nên ngủ không yên.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiên đế hỏi, “Quốc sư có cách nào phá giải không?”

Quốc sư trả lời: “Vào tuổi ngọc bích, kết duyên cùng một người toàn thân chính khí có thể trấn quốc, là có thể giải.”

Tiên hoàng suy nghĩ một chút, đây là ám chỉ những người lính trấn thủ biên cương, lập tức bất mãn nói: “Chuyện này làm sao có thể!”

Tuy nhiên, không có gì là không thể.

Số mệnh đúng sai, đều do thiên định. Vận mệnh an bài, đều có thiên ý.

Năm Tình Lan mười sáu tuổi, hoàng huynh của nàng nói cho nàng biết, hắn đã quyết định gả nàng cho con trai của Đại tướng quân Bộ Cố trấn giữ Yến Xuyên, Bộ Khê Khách.

Con trai của Đại tướng quân trấn thủ biên cương, dị tộc lớn lên ở biên cương, mang binh nghiệp trong người, dốc lòng trung thành.

Thật sự là bảo vệ biên cương trấn quốc, một thân chính khí.

Nhưng vào lúc đó, phản ứng của Tình Lan giống hệt như phàn ứng của tiên hoàng lúc trước.

Nàng ngơ ngác nói: “Chuyện này làm sao có thể!”

Tình Lan nhớ tới những chuyện này, nằm bên cửa sổ khẽ nở nụ cười.

Khi đó, nàng thật sự cho rằng, bản thân không gả vào hang hùm thì cũng là sói, chưa từng nghĩ đến, hắn và nơi hắn sống đều tốt đẹp như vậy.

“Đồ quỷ sứ đáng ghét.” Tình Lan lẩm bẩm nói, “Rõ ràng mới đi ba ngày, đã làm ta nhớ như vậy…”

Bên cạnh ao cách đó không xa, có một bóng dáng nhỏ gầy đang lưỡng lự gần đó.

Tình Lan lấy lại tinh thần, tập trung nhìn, gọi: “Oanh Ca.”

Oanh Ca do dự một lúc, thút tha thút thít tiến lại, quỳ xuống dưới cửa sổ, gọi điện hạ.

“Có chuyện gì, tại sao khóc?” Tình Lan hỏi, “Là ai khi dễ ngươi sao?”

Oanh Ca ra sức lắc đầu, nói: “Không có, là Oanh Ca nhớ điện hạ…”

Nàng lau nước mắt nói: “Lúc phò mã còn ở đây, Oanh Ca không cách nào đến gần vấn an điện hạ… Điện hạ, người đừng ghét nô tì được hông? Nô tì sẽ không tới quấy rầy điện hạ, nhưng Oanh Ca… Nhớ điện hạ. Những ngày qua, Oanh Ca chỉ dám đứng xa xa nhìn điện hạ, không dám tới gần, sợ điện hạ và phò mã hiểu lầm…”

Tình Lan nhất thời im lặng, trong lòng không biết là tư vị gì.

Oanh Ca nói: “Từ lúc nô tì tiến cung năm đó, ma ma cũng đã nói, chúng thần đều là kiếp trước mắc nợ chủ tử, vì vậy phải dùng cả đời này đền tội hầu hạ chủ từ, Oanh Ca… Oanh ca muốn hầu hạ điện hạ cả đời, nhưng bây giờ…”

“Oanh Ca, ngươi hãy nghe cho kỹ.” Tình Lan thở hắt ra, nói, “Ngươi thích tướng quân, đó cũng không phải tội, ta không có lý do phạt ngươi, nhưng ngươi… Ngươi sai ở chỗ, ngươi không nên bởi vì không có cách nào đè nén phần tình cảm này lại, lén lút gặp mặt chàng sau lưng ta, còn… Còn muốn chàng thu phòng ngươi! Ta sẽ không tiếp tục để ngươi bên cạnh ta, Oanh Ca, ta rất ích kỷ, phò mã đã hứa với ta, tộc nhân Hạ tộc, nhân duyên sẵn có, toàn tâm toàn

ý… Nếu như chàng đã hứa hẹn với ta, ta cũng sẽ không học theo những nữ nhân Hoàng Đô, cố giả bộ rộng lượng để phu quân mình nạp thiếp."

Oanh Ca khóc thành tiếng.

Nàng biết mình sai ở đâu, tồn tại tư tâm không sao, Tình Lan tốt bụng, coi như biết rõ cũng sẽ không thật sự trách nàng, Tình Lan thường nói, tự mình nghĩ gì, người ngoài không thể xen vào, Oanh Ca rất rõ, công chúa sẽ không bởi vì nàng có tâm tư với phò mã mà giáng tội cho nàng.

Nhưng nàng đã làm sai, nàng sai ở chỗ, ngốc nghếch lại rõ ràng bày tỏ phần tư tâm cùng dã tâm này với phò mã, mong phò mã có thể thương hại nàng, hoặc là, nàng mong, mình có thể dùng những quy củ bất thành văn ở Hoàng Đô lừa gạt phò mã.

Phò mã và công chúa vừa kết hôn, nếu Tình Lan có thai, nàng sẽ có cơ hội được phò mã nạp làm thiếp, Oanh Ca vẫn luôn mong Tình Lan có thai nhanh lên, cho nên, lúc Tình Lan hoài nghi thân thể mình đã có, trong lòng Oanh Ca vui vẻ… Vì vậy, sau khi biết mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, Oanh Ca không kìm chế được, nàng vội vàng đi tìm Bộ Khê Khách, không đầu không đuôi nói về quy củ ở Hoàng Đô, sau khi nói xong, nàng mới ý thức được, có thể mình sẽ chết.

Nhớ tới sự ích kỷ của mình lúc đó, Oanh Ca không ngừng khó chịu, cúi đầu, nức nở nói: “Oanh Ca biết rõ, điện hạ và phò mã đều là… Người tốt bụng... Oanh Ca vô cùng cảm kích.”

Tình Lan kìm nén lửa giận, nói: “Oanh Ca, suy nghĩ này của ngươi, mỗi lần ta nhớ tới đều vô cùng tức giận, ngươi nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, coi như là Tiêu Tình Lan ta không thể sinh được hài tử, ta cũng sẽ không cho chàng tìm nữ nhân khác, sớm dập tắt ý muốn này của ngươi đi, đừng đặt hy vọng ở đây, ta không cho phép. Oanh Ca, ngươi hầu hạ ta đã nhiều năm, lần này để ngươi đi, trong lòng ta

mặc dù không nỡ… Nhưng tuyệt đối sẽ không tiếp tục để ngươi lại bên cạnh ta. Giống như phò mã nói, ngươi, tránh nghi ngờ đi."

Oanh Ca nước mắt nước mũi giàn giàn giụa, lập tức nói: "Điện hạ, Oanh Ca không dám nghĩ… Cảm ơn điện hạ, điện hạ không đuổi nô tì đi, Oanh Ca đã rất cảm kích… Sau này Oanh Ca, sau này sẽ cách điện hạ và phò mã thật xa, nhưng điện hạ… Nô tì vẫn sẽ hầu hạ điện hạ cả đời."

Ánh mắt Tình Lan mềm mại thêm vài phần, không đành lòng nói: "Ngươi đứng lên đi, ta cũng không trách tội gì ngươi. Cũng không ai nợ ai cái gì, sau này… Nếu có ai khi dễ ngươi, có chuyện gì khó xử, ngươi hãy nói với Vu ma ma, nói cho ta biết."

Oanh Ca đi rồi, Tình Lan nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt lăn xuống gương mặt.

Vu ma ma nghe được động tĩnh đã đứng phía sau từ lâu, vội vàng niệm vài câu kinh Phật: "Điện hạ đừng tức giận làm tổn thương thân thể."

Tình Lan cầm chặt tay ma ma, dường như mất hết sực lực trượt xuống ngồi trên mặt đất, lặng lẽ rơi lệ.

"Ta quá đáng sao?"

"Sao có thể." Ma ma nói, "Điện hạ đã rất nhân từ rồi, Oanh Ca cũng biết. Nếu là người khác thì nó đâu còn đường sống, hầy…"

Tình Lan thất thần lầm bầm: "Ta rất nhớ chàng, ta thật sự nhớ chàng…"

Giờ này khắc này, buổi đêm trên đất khách quê người, Tình Lan vô cùng nhớ Bộ Khê Khách. Cũng chính giờ khắc này, Tình Lan mới phát hiện, hóa ra mình thật sự thích chàng.

Oanh Ca và Vu ma ma đều làm bạn với nàng hơn mười lăm năm, hai tháng trước nàng tha hương dị tộc, trong lòng nghĩ cuộc sống này chỉ có thể dựa vào hai "thân nhân" theo nàng từ Hoàng Đô tới đây.

Nhưng hai tháng sau, nàng dần dần xa rời "thân nhân", trong lòng chỉ nghĩ đến nam nhân mà mình chỉ mới biết hơn hai tháng.

Nàng thích chàng, không thể nghi ngờ, thích đến mức lúc nào cũng nhớ đến chàng, thích đến không thể chịu đựng được chia ly, chàng không ở bên cạnh mình, nàng liền nghĩ ngợi miên man, mỏng giòn dễ vỡ.

Tình Lan không ngừng khóc rống lên, sau nửa đêm mơ mơ màng màng nằm ngủ, kéo tay ma ma nói: "Ngày mai gọi Kiểu Kiểu, được không?"

Ma ma đồng ý.

Tình Lan lại nói: "Lúc nào chàng trở về?"

Ma ma nắm tay Tình Lan, ai da kêu lên: "Điện hạ, ngủ đi, phò mã sẽ sớm trở về thôi."

Phía bắc của Yến Xuyên có một con sông lớn, gọi là Thương Giang, được ẩn kín sau núi, Thương Giang cũng sẽ đóng băng. Cách Thương Giang không xa, chính là khu vực Nguyệt Ngạn tộc thường xuyên hoạt động, vì để phòng ngừa Nguyệt Ngạn tộc thừa dịp Thương Giang đóng băng đi xuống phía nam càn quét, hàng năm đến thời điểm này, Yến Xuyên đều phải đóng quân ở đây trông coi dòng sông.

Mùa này, ban ngày mặt trời cũng tỏa ra hàn khí, càng không cần phải nói ban đêm, rét lạnh đến mức có thể đóng băng thiết giáp trên người các tướng sĩ.

Tối hôm đó, Giang phó tướng trong mơ nghe được tiếng ky binh trên sông băng, hoảng hốt mở mắt ra, phát hiện không phải là Nguyệt Ngạn tộc đánh lén, tiếng sắt đục băng là từ phía không xa trên sông truyền đến, sột soạt sột soạt, làm người ta khó chịu.

Giang phó tướng làm ấm tay, cầm bó đuốc vén rèm vải ra khỏi quân trướng, định dạy dỗ người nào đêm hôm khuya khoắt lén lút đục băng, kết quả đi qua nhìn, chính là Bộ Khê Khách đang làm.

Giang phó tướng bối rối: “Thiếu tướng quân làm gì vậy?”

Bộ Khê Khách đeo bao tay da hươu rất dày, cầm lấy trường thương của hắn đang đục băng, chóp mũi của hắn lộ ra ngoài đã lạnh đỏ ửng lên, lông mi cũng kết thành bông tuyết, xem ra đã ở chỗ này đục băng rất lâu,

Bộ Khê Khách thở dốc một hơi, cười nói: “Không có gì, chơi thôi, ngươi quay về đi.”

Giang phó tướng đặt ngọn đuốc ở phía trước, nhìn thấy năm chữ khắc trên băng, Bộ Khê Khách, Tiêu Tình…

Giang phó tướng không nhớ rõ tên công chúa, vẫn chưa nhận ra Bộ Khê Khách đang làm gì, mơ màng nói: “Thiếu tướng quân khắc tên làm gì?”

Bộ Khê Khách nói: “Ta không ngủ được, trong đầu lúc nào cũng có chút ý nghĩ kỳ quái, ngươi đừng quản nhiều, mau trở về ngủ đi.”

“Thiếu tướng quân cũng sớm vào trướng đi, người đã đứng ngoài này bao lâu rồi?”

Bộ Khê Khách cầm thương lên lần nữa, nói: “Ta viết xong cái này sẽ trở vào.”

Giang phó tướng khó hiểu trở lại doanh trướng, lúc nằm trên giường, bỗng nhiên đã rõ: “Công chúa? !”

Bộ Khê Khách khắc chữ Lan kia, vừa khắc, vừa lẩm bẩm: “Nhiều nét như vậy, muốn ta mệt chết hay là muốn ta lạnh chết?”

Giang phó tướng vẻ mặt vô cùng xúc động, giơ bó đuốc lại sờ soạng đi ra, đứng bên cạnh Bộ Khê Khách muốn nói lại thôi.

Bộ Khê Khách cười xùy một tiếng: “Muốn nói gì cứ nói đi.”

Giang phó tướng nói: “Đây có phải là tên công chúa?”

“Ừ, nếu không thì còn có thể là ai?” Bộ Khê Khách cười nói, “Nhất định là nàng, ngoài nàng ra, còn ai có thể khiến ta giữa trời lạnh, bởi vì một ý tưởng thiên trường địa cửu kỳ quái, chạy đến bờ sông giống như tên ngốc khắc chữ như vậy?”

“Cái này… Có truyền thuyết gì sao?”

“Khắc tên hai ta ở đây, tên của chúng ta sẽ không biến mất trong suốt mùa đông.”

“…Nhưng, đến mùa xuân sẽ tan ra!” Giang phó tướng không hiểu.

Bộ Khê Khách nở nụ cười, hà hơi, nói: “Ừ, hóa thành xuân thủy, vĩnh hằng như nước… Thật dài lâu, kéo dài triền miên, cùng chảy đến Hải Giác Thiên Nhai, nói không chừng, đến cuối đời này, chiếc thuyền chở chúng ta về nhà cũng chính là tên của ta và nàng.”

Những lời này làm Giang tướng quân choáng váng, sau nửa buổi vẫn không lên tiếng.

Cuối cùng Bộ Khê Khách cũng khắc xong, cắm thương vào bên trong sông băng, muốn nhờ ngọn đuốc, đốt mấy lá thi thảo bói thử hung cát.

Sau khi biết được kết quả, Bộ Khê Khách thỏa mãn cười cười, nói: “Tốt, tiểu cô nương này đã buộc vào một chỗ với ta.”

“Thiếu tướng quân, mau trở về đi thôi.” Giang phó tướng thật sự không thể hiểu được hành vi kỳ quái của người đang chìm trong bể tình, hắn giục Bộ Khê Khách quay về doanh trướng làm ấm người.

Bộ Khê Khách nhận chén rượu mạnh hắn đưa tới, ngửa đầu uống một ngụm, bỗng nhiên dừng tay lại, nhìn trăng trên trời, nói: “Cũng không biết nàng có nhớ ta không.”

Dứt lời, hắn lại cười cười nói: “Nhưng… Đã không thể tách rời rồi.”

Chương 36: Công chua ăn giấm

Tình Lan nhớ Kiểu Kiểu rồi, nhưng tiếc rằng, Kiểu Kiểu nhiều lần chưa xong bài vở mà đã chạy ra ngoài chơi, bị Mặc Kỳ Yên trói từ Quỳnh Lâm Viện về bổn tông Hạ tộc, mỗi giây mỗi phút đều cho người canh giữ, khiến cô bé phải đóng cửa tự ăn năn.

Tình Lan thủ thỉ với Mặc Kỳ Yên lâu lắm bà mới chịu nới lỏng, nửa tháng sau đón Kiểu Kiểu từ bổn tông, đưa đến Quỳnh Lâm Viện.

Kiểu Kiểu huýt sáo, nhào vào ôm Tình Lan như một cơn gió, cô bé thở dài khoan khoái, xúc động nói: "Công chúa tỷ tỷ, muội nhớ tỷ muốn chết, lâu ơi là lâu Kiểu Kiểu chưa được gặp tỷ, muội biết tỷ tốt nhất mà, cả Yến Xuyên chỉ có tỷ còn lo lắng cho muội, nghĩ cách cứu muội ra ngoài..."

Giang Lâu đi vào theo Kiểu Kiểu, chắp tay sau lưng, nghiêm túc đứng nhìn bên cạnh.

Tình Lan nói: "Tiểu Thất cũng đến?"

Giang Lâu sờ mũi, gật đầu.

Tình Lan nói: "Trông như tiểu đại nhân ấy, lại đây ăn chút gì nào."

Giang Lâu xua tay.

Tình Lan "hừ" một tiếng, nhét bánh ngọt cho cậu bé, nói: "Đứa nhỏ này, còn khách khí nữa."

Giang Lâu sững sờ một lát rồi nhỏ giọng nói: "Năm nay ta mười tuổi rồi."

"Ngươi và tiểu chất nhi của ta cùng tuổi, vẫn còn là trẻ con."

Giang Lâu nói với lời lẽ chính đáng: "Nam nhi Yến Xuyên chúng ta tám tuổi là có thể ra trận giết địch, thiếu tướng quân chín tuổi theo quân xuất chinh, năm nay ta đã mười tuổi, có đủ năng lực một mình đảm đương một phía từ lâu rồi!"

Tình Lan tò mò: "Bây giờ Tiểu Thất đã theo quân đánh trận được rồi sao?"

Kiểu Kiểu phá đám: "Hắn chưa được đâu, phụ thân muội nói thay hết răng mới có thể ra chiến trường, mà răng hắn còn chưa mọc ra!"

Giang Lâu không còn lời nào để nói, quay mặt đi, "... Ngươi cũng thật là."

Tình Lan nhìn hai đứa trẻ con, một tĩnh một động cãi nhau qua lại, vui vẻ bật cười.

"Kiểu Kiểu, mấy ngày nay muội và Tiểu Thất làm gì?"

"Luyện thương!" Kiểu Kiểu nói, "Còn luyện tiễn nữa!"

"Mấy ngày nay Tô tiên sinh giảng 《Lục thao》, tướng quân cho Kiểu Kiểu và ta cùng nghe."

"Hả? Sau này Kiểu Kiểu cũng phải ra chiến trường sao?"

"Kiểu Kiểu là tộc trưởng Hạ tộc tương lai, theo tình hình hiện tại, chắc sẽ không ra chiến trường, nhưng ít nhất thì lục nghệ* binh pháp tộc trưởng vẫn phải học." Giang Lâu nghiêm túc nói, "Bây giờ Kiểu Kiểu vẫn chưa hiểu chuyện, mọi người đều rất ưu sầu, không biết làm sao cho phải."

(*) lục nghệ: lễ (lễ nghĩa), nhạc (âm nhạc), xạ (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa), thư (thư pháp) và số (Toán học)

Kiểu Kiểu bất mãn nói: "Vất vả lắm mới thoát khỏi Tô tiên sinh, sao lại nói chuyện học hành ở đây nữa? Giang Tiểu Thất, sún răng thì ít lời thôi."

"Muội cũng nói ít lại đi." Tình Lan nói, "Mọi người đều sốt ruột vì muội, chỉ có muội là không hiểu nỗi khổ của chúng ta."

Giang Tiểu Thất ra sức gật đầu.

Kiểu Kiểu sửng sốt: "... Công chúa tỷ tỷ, tỷ gọi muội tới không phải để chơi?"

"Không phải." Tình Lan mang theo rất nhiều sách quý từ Hoàng Đô đến, nghĩ ngợi rồi phân nhóm sách. Nàng kéo Kiểu Kiểu, nói: "Hôm nay muội và Tiểu Thất phải học với ta."

Kiểu Kiểu: "Công chúa tỷ tỷ tha mạng, khó khăn lắm phụ mẫu mới không quản, lão đại không có ở đây, tỷ cho muội chơi một hôm thôi!"

Tình Lan: "Không được. Hôm nay muội với Tiểu Thất đều phải đọc sách... Đợi lát nữa ta sẽ đến kiểm tra bài, ai không trả lời được thì không có phần bánh bao thịt nướng."

Kiểu Kiểu vội vàng cầm sách lên, vừa đọc vừa thầm biểu lộ sự bất mãn, "Thật không hổ là thê tử của Bộ Khê Khách, công chúa tỷ tỷ tốt vậy lại bị lão đại bám vào người, lão đại đúng là âm hồn không tan..."

Tình Lan nghiêm túc dạy cô bé đọc sách cũng có chút hiệu quả, tuy Kiểu Kiểu thường hay mất tập trung, nhưng cầm sách vẫn cố đọc xong.

Đến giờ cơm trưa, Tình Lan bưng khay canh thịt kiểm tra việc học của hai đứa. Đầu tiên là đặt câu hỏi cho Kiểu Kiểu, tiểu cô nương lắc qua lắc lại, đến câu hỏi có ý gì cũng không hiểu.

Tình Lan than thở: "Bây giờ coi như ta đã hiểu nỗi khó xử của phò mã rồi."

Nàng đánh cái tay của Kiểu Kiểu đang với lấy thịt, nói: "Muội nghe Tiểu Thất trả lời ra sao đi."

Kiểu Kiểu rất sợ sau khi Tiểu Thất trả lời đúng thì mình sẽ bị Tình Lan phạt không cho ăn cơm, vì vậy liều mạng ra hiệu với Giang Lâu, mắt nháy đến nỗi sắp sưng mà sắc mặt Giang Lâu vẫn không đổi, căn bản là không thèm đáp lại cô bé.

Kiểu Kiểu khiếp sợ: "Liên thủ ức hiếp ta ư?"

Tiểu Thất định trả lời câu hỏi thì luyện võ đường ở Quỳnh Lâm Viện bỗng náo nhiệt hẳn lên, cậu bé tập trung nghe ngóng, đứng dậy, nói: "Tỷ tỷ!"

Tai Kiểu Kiểu động một cái, mắt sáng rực lên, "Giang tỷ tỷ về rồi!!"

Tình Lan ngơ ngác, "Tỷ tỷ? Tỷ tỷ của Tiểu Thất sao?"

"Đường tỷ nhà ta." Tiểu Thất ôm quyền thi lễ, nói, "Tỷ ấy vẫn luôn đóng quân ở Tây Ngạn, cách sông chính là bộ lạc tinh nhuệ nhất của Nguyệt Ngạn tộc. Lúc điện hạ kết duyên với thiếu tướng quân, tỷ ấy ở phía Tây không đến được, nhờ ca ca ta đưa món áo da sói cho điện hạ, không biết điện hạ còn nhớ không..."

Giang Lâu nói xong liền xin phép: "Ta phải đi gặp tỷ tỷ một lát."

Kiểu Kiểu: "Muội cũng đi!! Tam tỷ về muội cũng phải đi gặp!!"

Nói xong, hai đứa bé đều chạy.

Tình Lan ngẩn người, giọng mất mát: "Ngay cả cơm cũng không thèm ăn..."

Nàng cầm đũa lên, giơ giữa không trung hồi lâu rồi quyết định đi xem vị Giang tam tỷ kia một chút.

Luyện võ đường ồn ào, khi Tình Lan đến mới biết, thì ra binh sĩ Hạ tộc đi Tây Ngạn đổi phòng, tất cả binh sĩ, tướng lĩnh Yến Xuyên trước đóng ở Tây Ngạn giờ đều trở về.

Luyện võ đường bỗng trở thành chốn nhận người thân. Bộ Cố thấy Tình Lan, vội vàng xô đám người ra hai bên, đi đến cạnh Tình Lan, lớn tiếng hét lên: "Đến đây đến đây đến đây, cô nương tiểu tử gì đó đều yên lặng một chút, đây là Hòa Uyển công chúa của Đại Lương chúng ta, là thê tử của Liên Hoa, là con dâu của ta, tất cả mọi người tới làm quen đi, nhận cho quen mặt, sau này đi đường có gặp, cần chào hỏi thì chào hỏi, cần giúp thì giúp một tay nhé!"

Ông giới thiệu xong, những binh sĩ này đều xông tới, tranh nhau chào hỏi, ai cũng tò mò nhìn chằm chằm Tình Lan.

"Đây chính là công chúa..."

"Hình như không giống chúng ta... Nhìn mong manh quá."

Bộ Cố bắt đầu giới thiệu bọn họ cho Tình Lan, cuối cùng chỉ một tỷ tỷ mặc nhung trang* cao ráo, mi sắc mắt tròn, nói: "Đây là khuê nữ thứ ba của Giang gia, đến đây, Tam Muội, gặp công chúa đệ muội của ngươi một chút."

(*) nhung trang: quân phục

Tình Lan đực ra, dán mắt vào vị Giang Tam Muội trầm ổn lão thành kia, không nói được câu gì.

Nàng chợt nhớ tới nữ tử không có mặt mà Bộ Khê Khách vẽ. Nữ tử trong tranh kia không có mặt, cho nên Bộ Khê Khách nói ai thì chính là người đó. Thế nhưng, hôm nay thấy Giang Tam Muội chân dài ngực to, khí chất thành thục, Tình Lan ghen.

Bong bóng ghen tuông không ngừng sôi sục, Tình Lan như bị ướp trong bình giấm, nước mắt có chảy ra thì cũng chua lè.

Bộ Khê Khách khốn kiếp, bức họa nữ tử vô diện đó nhất định là vẽ theo Giang Tam Muội này!

Kiểu Kiểu đổ dầu vào lửa, kéo tay Giang Tam Muội, mở miệng ra là gọi "tam tỷ tỷ", Tình Lan thấy thế, trong lòng bỗng khó chịu.

Thấy nàng, ngay cả Kiểu Kiểu cũng không thân cận ta nữa!

Giang Tam Muội tiến tới, chào theo kiểu nhà binh một cái rồi nói: "Điện hạ gả đến Yến Xuyên chúng ta, tất cả đều rất vui mừng, chỉ tiếc lúc ấy ta ở Tây Ngạn bố phòng, không thể tham gia hôn lễ của ngày và Tiểu Bộ... Ngày mai Giang mỗ sẽ mang lễ đến thăm hỏi điện hạ lần nữa."

Vị Giang tỷ tỷ này nho nhã lễ độ, Tình Lan nghe vậy thì dễ chịu hơn một chút, thu lại mấy phần ghen tuông, ngượng ngùng nói: "Giang cô nương không cần đa lễ."

"Đâu có, công chúa nguyện gả thấp cho Tiểu Bộ là may mắn của Yến Xuyên chúng ta."

Nghe nàng ta nói như vậy, Tình Lan bỗng sửng sốt một lúc, nàng biết vì sao sau khi nghe Giang Tam Muội nói thì cơn ghen tiêu bớt đi mấy phần rồi.

Bởi vì khi Giang Tam Muội nhắc đến Bộ Khê Khách, xưng hô là Tiểu Bộ.

Tiểu Bộ!

Nghe như trưởng bối gọi tiểu bối, trưởng tỷ gọi ấu đệ vậy!

Tâm tình của Tình Lan lập tức tốt lên, nhìn Giang Tam Muội cũng thuận mắt hơn nhiều.

Giới thiệu xong, Giang Tam Muội và Bộ Cố nói đến chính sự.

"Bắc Địch bộ của Nguyệt Ngạn tộc phái sứ giả tới, mang theo thư tín quan trọng mà trưởng lão bộ lạc họ tự tay viết, muốn gặp tướng quân. Lần này chúng ta về Nhã Minh cũng đem theo hắn về, hiện đang an bài ở lán Tây..."

"Thư tín quan trọng?" Bộ Cố như có điều suy nghĩ, "Ngươi cảm thấy sẽ là về cái gì?"

"Lần này Nguyệt Ngạn tộc nghênh đón tân vương, tiến hành huyết tẩy các bộ lạc thân cận của tiền hãn vương, ta nghĩ, rất có thể bây giờ Bắc Địch muốn quy hàng, dâng tộc nhờ cậy chúng ta."

Bộ Cố xoa cằm, yên lặng hồi lâu rồi nói: "Trước hết để hắn đợi ở lán Tây đi, cử người trông coi nghiêm mật... Đợi sau khi chúng ta mật báo cho triều đình đã rồi quyết định. Ngoài ra, nhất định phải chú ý, có thể Nhã Minh có nhãn tuyến* của Nguyệt Ngạn tộc... Không nên cho người khác biết người đang giam ở lán Tây từ đâu đến."

(*) nhãn tuyến: cơ sở ngầm (người bí mật quan sát tình hình, khi cần thì có thể làm người dẫn đường)

"Dạ." Giang Tam Muội gật đầu đồng ý, dừng lại một chút rồi hỏi: "Công chúa thế nào?"

"Tốt bất ngờ." Bộ Cố nhỏ giọng nói, "Lúc ấy triều đình công bố lễ đan* còn có yêu cầu xây dựng phủ công chúa, đi lại, sinh hoạt

thường ngày cần dùng những vật gì, làm ta sợ hết hồn... Còn tưởng không dễ phục vụ, không ngờ..."

(*) lễ đan: danh mục quà tặng

Giang Tam Muội nhìn về phía Tình Lan, nhìn bóng lưng của nàng mà nói: "Theo ta thấy thì quả đúng là người tốt."

"Tốt thôi chưa đủ!" Bộ Cố nói, "Cực kì hiền lành, sống với Liên Hoa như tiểu phu thê* Yến Xuyên chúng ta vậy, không hề có một chút làm giá của công chúa, là một đứa trẻ ngoan!"

(*) tiểu phu thê: vợ chồng son

Bộ Cố nói xong còn lặp lại lần nữa: "Là một đứa trẻ ngoan!"

Giang Tam Muội nói: "Tiểu Bộ có hài lòng không?"

Bộ Cố vỗ đùi nói: "Nó? Nó sướng muốn lên trời luôn ấy! Lần trước ta thấy nó vẽ mặt công chúa lên cả bức họa tình nhân trong mộng không mặt mũi kia luôn!"

Sau khi trở lại chỗ, Tình Lan nghĩ đủ cách để moi tin từ Kiều Kiều, cuối cùng, bởi biểu hiện rõ ràng quá, bị Giang Lâu nhìn ra, thoài mái kể về vị tam tỷ này của mình cho Tình Lan.

"Tỷ tỷ mười ba tuổi đã đi giết Nguyệt Ngạn tặc với bá bá ta, mười chín tuổi thành hôn, tam tỷ phu là thuộc hạ dưới trướng thiếu tướng quân..."

Tình Lan ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt đỏ lên vì khó xử.

"... Đã thành hôn rồi?"

"Nhi tử cũng đã ba tuổi."

"Có con rồi?" Tình Lan lại lúng túng, vội vàng đánh lảng sang chuyện khác, "... Ta, ta chưa từng thấy nữ tử tòng quân."

"Có nhiều chứ." Giang Lâu nói, "Nam nữ Hạ tộc đều có thể chiến đấu, trước đây, bên phía Yến Xuyên chúng ta còn không cho phép, sau khi thông hôn với Hạ tộc, nếu nữ nhi nhà ai có lòng ra trận giết địch, chúng ta cũng không ngăn cản nữa. Có điều triều đình không cho phép, vì vậy, như tỷ tỷ của ta, núp dưới tên của người khác, lúc luận công ban thưởng cũng không có phần mình. Chỉ có Đại tướng quân chiếu cố đôi chút, cho tộc trưởng Hạ tộc thưởng riêng cho họ."

Tình Lan sửng sốt, "Hóa ra là người có công..."

Vốn tưởng mình đã xóa bỏ được ngờ vực rồi, không ngờ đến tối nằm trên chiếc giường trống không, Tình Lan lại mất ngủ.

Nàng nhớ đến hôm nay mình ngu ngốc, hồ đồ thế nào, quấn chăn lăn qua lăn lại trên đệm, không ngừng lẩm nhẩm: "Nhục chết mất..."

Vậy mà bản thân lại biến Giang Tam Muội thành quân địch giả.

Nhất định là Bộ Khê Khách hạ ma chú gì cho nàng rồi, nếu không sao nàng gặp ai cũng ăn giấm chứ?

Khoan đã, mặc dù nhìn qua Giang Tam Muội không có ý gì với Bộ Khê Khách, nhưng lỡ tên ngốc Bộ Khê Khách kia thích Giang Tam Muội thì sao?

Nữ tử trong tranh của hắn đều có vóc người cao gầy, nếu nhìn tranh, đúng là Giang Tam Muội cao vậy không sai.

Có phải nàng tự suy nghĩ nhiều không? Chắc là vậy...

Nhưng... lỡ người Bộ Khê Khách vẽ đúng là Giang Tam Muội thì sao?

Tình Lan như lâm vào ma chướng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng không chịu được, khoác thêm đấu bồng*, cẩn thận thắp đèn từng li từng tí, lặng lẽ đi vòng qua người ma ma.

(*) đấu bồng: áo khoác không tay

Những bức họa kia được Bộ Khê Khách cất ở tủ trong phòng, Tình Lan như đang làm kẻ gian, cắn chuôi đèn, nhẹ nhàng kéo cửa tủ, ngồi xổm xuống đất, lật tìm từng tờ một.

Ngón tay nàng vừa đụng vào tranh thì bên tai có giọng người nhẹ nhàng nói: "Tiểu cô nương, nàng đang tìm gì thế?"

Tình Lan hoảng sợ thét chói tai, đèn rơi xuống, Bộ Khê Khách nhanh tay nhanh mắt đỡ được, đặt vững vàng dưới đất: "Cẩn thận rơi vào nàng."

"Chàng... về rồi?" Tình Lan bối rối.

"Về rồi." Bộ Khê Khách nói, "Vừa về đến nhà, nhớ nàng nên còn chưa tắm đã đến gặp nàng trước. Cứ tưởng có thể thấy tiểu công chúa đang ngủ say, ai dè lại bắt được một tiểu tặc. Nàng đang lục lọi cái gì?"

Tình Lan nói: "Được, chàng về đúng lúc lắm, những bức tranh này chàng vẽ ai?"

Nàng giơ bức họa trong tay lên, đèn đuốc lờ mờ, chàng chỉ thấy nữ tử trong tranh có ngũ quan, tuy nhiên không nhìn được rõ lắm.

Bộ Khê Khách tỏ vẻ cực kì sợ hãi, nói: "A!! Sao nàng có thể lục tìm tranh ta vẽ! Nàng không biết ta đã nhìn hình người mình thương nhất mà vẽ lên, lần này, nàng biết hết rồi!"

Bộ Khê Khách nói xong lại bụm miệng, khoa trương: "Thảm rồi, sao ta có thể nói ra thế này... Không, nàng đừng xem!"

Hắn tiến lên cướp bức họa, Tình Lan ngậm nước mắt, liều mạng giữ trong tay, tránh hắn, đoạt lấy đèn rồi chiếu sát lên.

Ngay sau đó, nàng bỗng giật mình, từng tờ một được mở ra, những nữ tử kia có mắt hạnh mi cong, môi mỏng hơi nhếch, rõ ràng đó chính là nàng.

Bộ Khê Khách ôm lấy nàng từ sau lưng, vùi đầu vào tóc nàng, nhẹ nhàng nói: "Tình Lan, ta rất nhớ nàng... Rốt cuộc cũng gặp được nàng."

Trên người hắn còn mang mùi vị của bụi đất trộn cùng sương lạnh, đúng như hắn nói, hắn đổi quân xong liền vội vã về gấp, không để ý gì khác mà về gặp nàng trước.

Tình Lan xoay người, đấm ngực hắn rồi nhào vào khóc trong ngực hắn.

"Bộ Khê Khách chàng quả thực... xấu lắm!"

"Để nàng phải bận lòng, không thể an tâm là lỗi của ta." Bộ Khê Khách sờ nhẹ tóc nàng, nói, "Nhưng nàng cũng vậy, Tình Lan, khiến ta lúc nào cũng nhớ đến nàng... Tình Lan, ta không thể rời xa nàng."

Tình Lan ngẩng đầu, nhón chân lên hôn hắn.

Bộ Khê Khách ôm chặt eo nàng, vào giờ phút này, nhiệt độ trong ngực nhắc nhở hắn rằng hắn đã về rồi.

Cả thể xác lẫn tinh thần, lúc nàng hôn lên môi hắn, tất cả đều trở về vị trí cũ.

Vừa hôn xong, hai người nhìn đối phương, cười lên.

Chương 37: Chỗ tốt của việc tướng quân giả vờ ngủ lại

Trận tuyết thứ ba ở Yến Xuyên rơi nửa tháng, thẳng đến cuối năm.

Bộ Khê Khách không xuất thành trấn thủ biên cương nữa, ngay cả số lần luyện binh cũng giảm còn hai ngày một lần. Đại đa số thời gian hắn dùng để xây tổ với Tình Lan ở trong nhà, giống như hai quả cầu hồ ly lông lá vậy, cuộn lại trong lò ăn, uống, ngủ.

Hắn gọi đây là nghỉ đông.

"Có thể đợi đến đầu xuân." Bộ Khê Khách nói, "Sau khi băng trên sông tan hết lập tức sẽ đến thời kì chiến tranh. Nguyệt Ngạn tộc ẩn nấp một mùa đông, đợi đến ngày ấm áp nhất định sẽ đến cướp đoạt đồng cỏ, dê bò và cả... nữ nhân."

Tình Lan sợ hãi, nửa ngày vẫn chưa dám lên tiếng,

Bộ Khê Khách nghiêng đầu, thấy biểu cảm của nàng như là tiểu bạch thỏ, thấp giọng hỏi nàng: "Dọa nàng sao?"

Tình Lan lắc đầu, nhưng lời nói đã không lưu loát nữa rồi, "Vậy cô nương Giang gia kia... Sao các chàng có thể cho các nàng đi... Ta không có ý gì đâu, ta không nghi ngờ chàng."

Cũng may Bộ Khê Khách hiểu ý nàng, vừa vuốt nhẹ lưng nàng vừa trả lời: "Nguyệt Ngạn tộc và Hạ tộc chúng ta là kẻ thù trăm năm, mấy năm nay có Đại Lương giúp đỡ mới từ từ tiến triển. Nàng hỏi nhà Yến Xuyên kia có huyết thù với Nguyệt Ngạn không ư? Mẫu thân

Giang gia, cũng chính là mẫu thân tam tỷ là người Hạ tộc chúng ta, mười năm trước bị Nguyệt Ngạn tộc bắt đi..."

Bộ Khê Khách nói đến đây thì ngừng lại, hỏi Tiêu Tình Lan: "Nàng còn muốn nghe không? Những chuyện ta sắp nói có thể nàng chưa bao giờ được nghe, ta sợ sẽ dọa nàng."

Tiêu Tình Lan nói: "Họ giết bà ấy sao?"

"Trước kia Giang bá bá là người tài đắc lực dưới trướng phụ thân ta, bởi vậy, từ khi biết bà ấy là dâu Giang gia, bọn chúng đã xác định không bỏ qua cho bà ấy. Năm đó, trước Phong Sơn, bọn chúng ném thi thể bà ấy trở lại... Bà ấy bị bọn chúng chặt hết tay chân, mổ bụng, ngay cả đứa trẻ trong bụng cũng bị xiên trên đao..."

Đầu Tình Lan bỗng ong ong, mặt trắng bệch.

Bộ Khê Khách nói: "Bọn chúng buông lời rằng: Họ Giang, nữ nhi ngươi cũng sẽ phải chịu kết quả này."

Tình Lan run lên, nén lệ nói: "Quả là cầm thú!"

"Kể từ lúc đó, tam tỷ đã thề phải lên chiến trường, thấy một người chém một người, tỷ ấy nói muốn chém nghìn thủ cấp của bọn Nguyệt Ngạn để mẫu thân trên trời có linh thiêng cũng thấy được an ủi." Bộ Khê Khách nói, "Bà ấy là người Hạ tộc chúng ta, bị người Nguyệt Ngạn tộc vũ nhục tàn sát, Hạ tộc chúng ta đương nhiên phải báo thù cho tộc nhân mình. Nguyệt Ngạn càng uy hiếp như vậy chúng ta càng không sợ. Bắc Cảnh càng đi về Bắc càng ít đường sống, thổ địa cằn cỗi, tất cả đều là hoang mạc, cho nên đến khi thời tiết ấm lên, người Nguyệt Ngạn sẽ xuống phía Nam càn quét..."

Bộ Khê Khách thở dài: "Tình cảnh năm nay có chút khó khăn. Nguyệt Ngạn đổi tân vương, đó là người nham hiểm, làm việc hết sức cay độc. Kìm nén cả một mùa đông, nhất định chúng sẽ ồ ạt xuôi Nam. Vào đầu xuân, chúng ta muốn đánh một trận trực diện, phụ

thân đã gửi thư đến Hoàng Đô, xin binh của triều đình chuẩn bị cho cuộc chiến. Ngoài ra... năm nay còn có chuyện cực kì khó giải quyết."

Tình Lan hỏi: "Là chuyện gì?"

Bộ Khê Khách vốn tưởng Tình Lan không có hứng thú với chuyện đánh giặc, sẽ cảm thấy những thứ này rất nhàm chán, nhưng không ngờ Tình Lan không những không sợ như hắn nghĩ mà lại còn có chút hiếu kì.

Bộ Khê Khách thấp giọng nói: "Lúc tam tỷ từ Tây Ngạn về Nhã Minh có mang theo một người, đang nhốt ở lán Tây, đó là sứ giả Bắc Địch bộ của Nguyệt Ngạn tộc đến đây mật đàm chuyện quy hàng... Nửa tháng trước chúng ta đã mật báo tám trăm dặm cho triều đình, đến giờ vẫn chưa nhận được chỉ thị của ca ca nàng. Chưa được hoàng đế đồng ý, phụ thân không dám tự gặp hắn ta đàm phán, mấy ngày nay mẫu thân đang tìm cách kéo dài thời gian..."

"Vậy các chàng sẽ đồng ý cho họ quy hàng sao?"

"Khó nói lắm." Bộ Khê Khách cau mày nói, "Trước khi thủ lĩnh Bắc Địch bộ ra thành ý, chúng ta không thể tin tưởng hoàn toàn. Tuy ông ta phái sử giả có ý đầu hàng ra, nhưng đó cũng là đang thử thăm dò bên này..."

Tình Lan thở dài, nói với giọng mất mát: "Thì ra chuyện phức tạp như vậy... Lúc ở Hoàng Đô, cứ tưởng trấn thủ biên cương là chỉ chống ngoại địch, không để chúng cướp đoạt quốc thổ Đại Lương, không ngờ, đánh giặc bảo vệ biên cương lại dính líu đến nhiều chuyện như vậy. Nếu đã vậy, không biết biên cương Bắc Cảnh khi nào mới được hòa bình thịnh vượng."

"Đợi trục xuất bọn chúng khỏi sa mạc, tu phục lại cổ đạo* thì Bắc Cảnh sẽ không còn chiến tranh..."

(*) cổ đạo: đạo lí truyền thống

Tình Lan hỏi: "Vậy còn bao lâu nữa?"

"Có thể rất nhanh, mười năm, hai mươi năm, cũng có thể rất lâu, mấy đời con cháu nữa..." Bộ Khê Khách nhìn xa xăm, ôn tồn, "Cũng phải xem hoàng đế của Đại Lương ta có dám hạ quyết tâm không, có tầm nhìn xa trông rộng không..."

Tình Lan nghĩ đến tính văn nhược hay ngại của hoàng huynh, buồn rầu nói: "Sợ là không được."

Bộ Khê Khách bật cười: "Đúng là tiểu nữ to gan, nàng đang dị nghị quân chủ đấy."

Tình Lan nói khổ: "Hoàng huynh nhân từ, không có dã tâm, còn trong triều... trong triều văn thần thì nhiều mà võ tướng lại ít, thế gia đại tộc rắc rối phức tạp, ai cũng lo giữ đạo trung dung, chỉ cầu ổn định, không cầu công. Vậy, xem ra muốn đuổi man di Nguyệt Ngạn, khôi phục đường thông thương, xây dựng Bắc Cảnh yên ổn giàu có... kiếp này ta không chứng kiến được rồi."

Tình Lan nói xong, thấy mặt Bộ Khê Khách đầy vẻ khiếp sợ, ngơ ngác nhìn nàng.

Tình Lan hỏi: "Sao thế? Ta nói sai gì à?"

Bộ Khê Khách hoàn hồn, cười rực rỡ, "Không có gì, chỉ thấy công chúa sinh nhầm chỗ rồi... Cũng thấy rằng Bắc Cảnh có nàng thật vô cùng may mắn."

"Ôi, không gánh nổi." Tình Lan ngẩng mặt lên, hất mi nói, "Bắc Cảnh có ta may mắn hay không thì ta không biết, nhưng phò mã có ta đúng là vô cùng may mắn."

Bộ Khê Khách chắp tay, nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta lấy được công chúa là phúc phận tu được kiếp trước. Nếu đã thế, không biết công chúa có thể cho ta... hưởng phúc được không?"

Tình Lan còn chưa hiểu, Bộ Khê Khách đã hành động.

Tay hắn kéo đai lưng của Tình Lan, hắn cười nhìn nàng.

Lúc này Tình Lan mới phát hiện đai lưng của mình đã sớm bị hắn cởi ra rồi, "Lúc nào thế!"

Bộ Khê Khách nói: "Lúc nàng đang lo nước lo dân."

Tình Lan đưa tay cướp đai lưng, Bộ Khê Khách vừa tránh vừa nói: "Lâu rồi không kiểm tra bài vở của nàng, hôm nay vừa hay là một cơ hội. Không thì vậy đi, nàng dùng những gì ta và mẫu thân dạy cướp đai lưng trong tay ta, nếu cướp được thì ta buộc lại cho nàng, còn nếu không, công chúa... phải để ta hưởng phúc."

"Hưởng phúc cái đầu quỷ!" Tình Lan không kiêng kỵ lời nói gì nữa, mắng phò mã nàng là đầu quỷ rồi chụp đến đai lưng.

Bộ Khê Khách tránh được nhẹ nhàng, tựa như hồ ly giảo hoạt, cười híp mắt: "Ái chà, chợt nhớ ra trò chơi này quá bất công. Công chúa mới học một tháng, còn ta luyện công từ trong bụng mẫu thân rồi... Nếu không có gì xảy ra thì hôm nay công chúa không thể buộc đai lưng lên lại đâu."

Hắn nhảy lên tủ, cười nói: "Tình Lan, ta nói nàng nghe một câu."

Tình Lan chống nạnh thở hổn hển dưới tủ, ngẩng đầu trừng hắn một cái, nhỏ giọng mắng.

Bộ Khê Khách nói: "Đai lưng đã cởi thì tuyệt đối không buộc lại được nữa."

Tình Lan: "Ta cứ muốn buộc đấy!"

Bộ Khê Khách: "Đây là do nàng nói!"

Hắn nhảy xuống tủ, nâng eo Tình Lan lên, xoay một vòng rồi hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, nói: "Công chúa đã nói vậy, ta nào dám không nghe theo. Cho nên..."

Hai người ngã nhào trên giường, Bộ Khê Khách áp cổ tay Tình Lan, dùng đai lưng quấn lại, sau đó bắt lấy cổ chân nàng, cười nói: "Buộc thì buộc, không biết cách buộc này có làm công chúa hài lòng chưa?"

Tình Lan vừa giận vừa xấu hổ, gò má đỏ lên: "Chàng thật là!!"

Bộ Khê Khách không cho đó là xấu hổ, ngược lại còn lấy làm vinh quang, "Nàng thích."

Tình Lan kêu lên ô hỡi, lăn lộn trên giường.

Bộ Khê Khách sờ cằm, ngạc nhiên nói: "Ta vắng nhà có mấy ngày mà bản lĩnh lăn lội của nàng ngày càng thuần thục ấy nhỉ."

Hắn đưa tay đè eo Tình Lan lại, Tình Lan khóc lên một tiếng, rưng rưng nhìn về phía Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách cúi người, đặt một nụ hôn xuống ngực nàng, "Thơm quá."

Tình Lan nói: "Chàng làm gì thì làm đi, không được nói!"

Bộ Khê Khách khẽ cười, tuân lệnh làm việc, cởi từng món y phục của nàng.

Tình Lan bỗng nhấc chân để ở tay hắn, hỏi: "Bộ Khê Khách, trước khi chàng thành hôn với ta, những lúc ở nhà thường làm gì?"

Bộ Khê Khách nói: "Đọc sách."

"Còn gì nữa không?"

"Tự mình làm đồ ăn, pha trà, sách mở ra có thể xem cả ngày." Bộ Khê Khách nói, "Trong sách tự có nhà hoàng kim, trong sách tự có dáng ngọc, lúc chưa có nàng, ta đều làm những việc này... nhưng bây giờ phải suy xét một chút..."

Bộ Khê Khách cười: "Vẫn là thành hôn tốt, trong nhà có kiều thê, còn đọc sách gì nữa!"

Hắn nói xong liền bắt đầu thưởng thức kiều thê của mình.

Tình Lan gào khóc hu hu, miệng cắn bả vai Bộ Khê Khách, đầu tiên là sám hối cho mấy ngay nay quá an nhàn buông thả, sau là mắng Bộ Khê Khách đáng ghét.

Bộ Khê Khách dừng lại hỏi: "Đáng ghét?"

Tình Lan: "Đáng ghét!"

"Cũng phải, công chúa không thể rời bỏ ta, ngẫm lại ta quả thật đáng ghét, khiến công chúa vừa khóc vừa cười, thường rơi lệ thút thít trong ngực ra... Thật là có lỗi."

Tình Lan càng nghe càng thấy lời này khó ngửi, hung hăng đập giường: "Vậy thì chuộc lỗi đi!"

"Ta đây không chuộc lỗi đâu." Bộ Khê Khách cười, "Toàn lực ứng phó đi."

Tình Lan hóa thành một vũng xuân thủy, vừa ấm áp vừa mềm mại, quấn lấy eo Bộ Khê Khách, lại buộc chặt tâm hắn, cuối cùng quanh quẩn bên thần hồn hắn.

Bộ Khê Khách lên lên xuống xuống, tâm trí say mê, hắn cắn tai nàng, khẽ thở dốc rồi thầm thì: "Tình Lan... Ở bên ta suốt đời, ở bên cạnh ta... Ta... Ta muốn hòa làm một với nàng... không cách xa nữa."

Ánh mắt Tình Lan mơ màng, sắc nước bao trùm, môi mọng hé ra, "Được..."

Vào đông, dường như ngày nào cũng cần xua lạnh giữ ấm, thể nghiệm hai cực băng hỏa.

Đây là sự ấm áp đặc biệt của mùa đông.

Mồng chín tháng Chạp, sau mấy ngày tuyết liên tục rơi nhiều, rốt cuộc trời cũng quang đãng, ánh nắng tươi sáng như mùa xuân.

Tình Lan nôn bánh nhân thịt Bộ Khê Khách làm cho nàng, lại nôn canh trứng thịt bằm Bộ Khê Khách làm cho nàng, dựa vào ngực hắn lặng lẽ rơi lệ.

Thầy thuốc đến, Tình Lan đưa tay ra.

Thầy thuốc im lặng.

Tình Lan tự giác báo cáo chuyện ăn uống: "Mấy ngày nay ta hay ăn linh tinh, chắc ăn phải món gì..."

Mấy ngày nay, Bộ Khê Khách đích thân xuống bếp, bao thầu từ trà đến cơm.

Tuy cơm hắn làm không theo cách thức thông thường, nhưng lại ngon ngoài sức tưởng tượng, Tình Lan không để ý gì mà ăn rất nhiều.

Thầy thuốc lui về sau hai bước, dập đầu một cái rồi ngẩng đầu lên tươi cười, "Chúc mừng điện hạ, là hỉ mạch!"

Tình Lan còn lẩm nhẩm mình đã ăn những gì, thực đơn vừa đọc đến bánh thịt bê thì nghe được hai chữ "hỉ mạch", nàng trợn tròn mắt, ngồi thẳng người lên.

Bộ Khê Khách cũng sửng sốt.

"... Hả?"

Tình Lan lơ mơ.

"Hả?!"

Tối hôm đó, Tình Lan bị một đám người vây quanh, di chuyển về phủ công chúa. Bộ Khê Khách cười ngốc, vừa vào Huệ Chỉ Viện liền kéo nàng ra xem hồ sen trước.

Băng trên mặt nước kết rất dày, không thấy được gì cả.

Thế nhưng hai kẻ ngốc cầm tay nhau đứng bên ao, thần sắc ôn nhu, ánh mắt ngậm cười.

""Kết quả" rồi."

"Đúng vậy!"

Hai người liên tục gật đầu. Tình Lan nằm trong ngực Bộ Khê Khách. Bộ Khê Khách ôm nàng nói: "Xem ra chăm chỉ một chút liền có tác dụng."

Tình Lan sững người rồi "tặng" hắn một quyền, "Im miệng!"

Chương 38: Cảm tạ đại ân đại đức của hồ thần

Tình Lan viết thư cho thái hậu để kể tin tốt là nàng có mang rồi, nhưng thư mới viết được một nửa, nàng lại cầm bút ngủ.

Bộ Khê Khách ở bên cạnh nghiêng người nhìn, thấy nàng ngủ rồi liền cười một tiếng, bỏ thư qua, nhẹ nhàng rút bút trong tay nàng, để nàng tựa lên vai mình.

Tình Lan ngủ không sâu, gật đầu một cái lại tỉnh. Mê man một hồi, nàng nói: "Vai cứng lắm, ta không muốn gối."

Mí mắt nàng nặng trĩu, vừa nói xong không bao lâu đã ngủ lại.

Bộ Khê Khách nhẹ giọng nói: "Được, được, vậy chúng ta đổi chỗ khác."

Hắn ôm Tình Lan vào ngực, vỗ lưng nàng, ngâm một tiểu khúc Hạ tộc. Cứ tưởng vậy nàng sẽ hài lòng, nhưng Tình Lan lại tỉnh, nêu ý kiến: "Cứng! Không thoải mái."

Bộ Khê Khách buồn cười, "Ngay cả ở đây cũng ngại cứng, vậy nàng còn nằm được ở đâu? Trên dưới người ta chỉ có ngực mềm mại nhất. Nàng nói đi, nàng muốn nằm đâu? Nằm trên giường nhé?"

Thật lâu sau Tình Lan mới nói: "Không muốn, cứ nằm ở đây thôi."

"Được." Bộ Khê Khách cười nói, "Tiểu cô nương nàng ngày càng nhiều ý kiến..."

Tình Lan hừ một tiếng rồi ngủ tiếp.

Bộ Khê Khách ôm nàng, cầm bức thư trên bàn lên, nâng bút viết tiếp giúp Tình Lan.

Tình Lan trong thai kì thích ngủ, làm gì cũng ngủ được, có khi đang ăn cơm vẫn có thể vừa cầm đũa vừa nhắm mắt ngủ.

Bộ Khê Khách thấy lạ, hỏi ma ma: "Chuyện này giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ sắp sinh một đứa trẻ sẽ thích ngủ?"

Ma ma nói: "Giải thích gì đâu ạ, ai mang thai cũng đều vậy cả."

Bộ Khê Khách giễu cợt: "Ơ? Ta còn cho là người Hoàng Đô các ngươi chuyện gì cũng giải thích quy củ được nữa chứ."

Ma ma nghẹn lời, đợi tỉnh táo lại liền quyết định không tiếp lời Bộ Khê Khách nữa, vừa thu dọn thức ăn vừa lẩm bẩm: "A di đà phật, gần đây điện hạ thích ăn củ cải muối."

Bộ Khê Khách nói: "Là ta làm, rất hợp khẩu vị của nàng ấy."

Ma ma cầm đũa đến nếm thử một miếng, bảo những người bên cạnh ghi lại: "Là vị chua ngọt."

Bộ Khê Khách lại hỏi: "Ồ, vậy là có ý gì?"

Ma ma đáp: "Có thể đoán nam nữ ạ. Trước khi thai lộ ra, không thể xem hình dáng bụng, chỉ có thể suy đoán dựa trên sở thích ăn uống..."

Bộ Khê Khách nói: "Ta thấy hơn nửa không chuẩn rồi."

Hắn chỉ món củ cải muối mà nói: "Món này trước đây nàng ấy cũng thích ăn. Nếu ngươi muốn hỏi nam nữ thì chẳng bằng hỏi ta."

Ma ma lại nghẹn lời, thầm nghĩ: Hỏi ngài thì được gì? Ngài cũng không biết.

Bộ Khê Khách lấy đồ nghề xem bói, dọn từng món ra xong thì nói: "Hôm nay chúng ta suy một quẻ xem."

Ma ma dừng việc trong tay, khiếp sợ nhìn Bộ Khê Khách đốt cỏ thi*, điểm nước, đốt hương, dây đỏ cuốn quanh ngón tay, miệng niệm tiếng Hạ tộc mà bà ta không hiểu rồi xá lạy. Sau khi hương cháy hết, nước ở chính giữa bàn cát lộ ra hình dáng uốn lượn cong cong, hệt như long tường vu thiên**.

(*) cỏ thi: lá nhỏ dài lại có từng kẽ, hoa trắng hay đỏ phớt, hơi giống như hoa cúc, mỗi gốc đâm ra nhiều rò. Ngày xưa dùng rò nó để xem bói gọi là bói thi.
(**) long tường vu thiên: rồng bay lượn vòng trên không trung

Ma ma vội hỏi: "Sao rồi?"

Bộ Khê Khách nhìn chằm chằm vào hình đó, thật lâu sau mới nói: "Như Tô tiên sinh nói vậy."

Ma ma thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, truy hỏi lần nữa.

Bộ Khê Khách ngoảnh lại cười, nói: "Có thể là một nam hài."

Chân mày Tình Lan giật giật, tỉnh lại. Trong mơ nàng chỉ nghe loáng thoáng, cho nên thuận miệng hỏi: "Nam hài gì cơ?"

Bộ Khê Khách khoát tay, "Mặc kệ nó, tóm lại là điềm đại cát."

Đang nói, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chạy dồn dập, dọa đám chim sâu bụng vàng đang sưởi ấm đầu cành sợ bay đi mất.

Bộ Khê Khách chợt quay đầu, trước khi Kiểu Kiểu vào thì vẽ một tấm bùa rồi phóng bay đến trên người Kiểu Kiểu: "Định!"

Kiểu Kiểu bất động toàn thân, ngẩn người, cô bé như biết chuyện gì vừa xảy ra, rón rén đi tới, quy quy củ củ chào hỏi, sau đó nhỏ nhẹ nói: "Ca, muội đến thăm công chúa tỷ tỷ."

Bạn học Giang Lâu cũng đi vào theo cô bé, vết xe đổ Kiểu Kiểu còn ở đó, Giang Lâu rất có mắt nhìn, yên lặng hành lễ vấn an, sau đó kéo Kiểu Kiểu ngoan ngoãn đứng sang bên.

Kiểu Kiểu nói: "Sinh chưa sinh chưa? Còn bao lâu nữa?"

Tình Lan thở dài.

Bộ Khê Khách đau đầu, không nén được lửa giận, nói: "Còn sớm, ngày nào muội cũng đến hỏi không phiền à?!"

Kiểu Kiểu: "Ca, muội có một nghi hoặc, muốn hỏi ca ca một chút."

Trực giác mách bảo Bộ Khê Khách rằng đây không phải chuyện tốt đẹp gì, thế nhưng vẫn tiếp lời cô bé: "Muội nói đi, đây tốt nhất nên là vấn đề đứng đắn, bằng không sau này ta không để ý đến muội nữa!"

Kiểu Kiểu hỏi: "Theo muội thấy, ca ca tỷ tỷ thành hôn xong thì có em bé, vậy rốt cuộc em bé từ đâu mà có? Sau khi thành hôn Hồ Thần bí mật chia cho hai người sao? Vậy có phải từ khi chia cho hai người, một năm sau, hồ cầu trong bụng tỷ tỷ từ từ rụng đuôi, biến thành người rồi mới có thể đi ra ngoài không?"

Vấn đề của muội muội quá thâm ảo, trong chốc lát Bộ Khê Khách không trả lời được.

Tình Lan mở miệng, phát hiện ra mình cũng không giải thích được, không thể làm gì hơn là ngậm miệng không nói nữa.

Phu thê rơi vào bầu không khí yên lặng quỷ dị. Kiểu Kiểu nhìn người này một chút, người kia một chút, chẳng hiểu gì.

Lâu Tiểu Thất kéo Kiểu Kiểu một cái, nhỏ giọng: "Chưa đến một năm đâu..."

"Nhất định là một năm." Kiểu Kiểu nói, "Ngươi thấy bọn họ đều thành hôn một năm là con cái ra đời không!"

Lâu Tiểu Thất nói: "Vậy còn ngươi? Ngươi không ra đời sau một năm thành hôn mà? Ta cũng không phải, ca ta lớn hơn ta mười một tuổi."

Kiểu Kiểu sửng sốt hồi lâu mới bừng hiểu ra, "Hóa ra là như vậy! Đứa đầu ra đời sau thành hôn một năm, mấy đứa còn lại thì tùy lúc, ta đoán vậy..."

Cô bé làm như vừa phát hiện ra chân lí chí cao, hưng phấn nói: "Sau khi tân nhân thành hôn liền đến chỗ Hồ Thần, bảo là chúng ta thành hôn rồi. Sau đó Hồ Thần sẽ chọn một hồ cầu xuống núi đến tìm chỗ hai người ở để cho... Còn những đứa trẻ có sau, ví dụ như ta, nhất định vào một ngày Hồ Thần xuống núi chơi, đi ngang cửa nhà, thấy lão đại nhà ta không ngoan, không thông minh, phụ mẫu ghét bỏ bèn mở lòng từ bi, chọn hồ cầu khác cho phụ mẫu ta..."

Bộ Khê Khách uy hiếp: "Kiểu Kiểu, muội muốn bị ta vê thành quả cầu rồi ném ra hay muốn tự cút?"

Mắt Kiểu Kiểu sáng lên: "Xem ra muội nói đúng rồi!!"

Vì vậy, hồ cầu Kiểu Kiểu này bị Bộ Khê Khách ném ra ngoài, vừa hay Mặc Kỳ Yên đang đến thăm đỡ được.

Bộ Khê Khách nói: "Mẫu thân, mau trả nó lại cho Hồ Thần đi, có nó con mới biết cảm giác nhức đầu là thế nào."

Mặc Kỳ Yên: "Thứ khiến con nhức đầu còn ở sau kìa."

Bộ Khê Khách nghĩ cũng phải, đứa bé trong bụng Tình Lan nếu không có mệnh tốt, nói không chừng sẽ thành Kiểu Kiểu thứ hai.

Bộ Khê Khách không thể làm gì hơn ngoài việc gửi gắm hi vọng vào vị Hồ Thần hư ảo, "Vậy... cầu Hồ Thần từ bi, thà rằng hài tử con giống Tiểu Thất còn hơn giống Kiểu Kiểu.'

Tình Lan cười khanh khách.

Mặc Kỳ Yên cũng là một nhân tài, từ khi nghe nói Tình Lan có mang, trừ đưa hạ lễ thì không bày tỏ gì nữa. Vu ma ma rất có thành kiến, nói ra nói vào với Tình Lan vài câu, có lần bị Bộ Khê Khách nghe được, Vu ma ma sợ gần chết, cho rằng hắn phải rất tức giận, không ngờ Bộ Khê Khách lại cười nói: "Mẫu thân ta sao? Bà ấy không đến không phải bởi không quan tâm, bà ấy bây giờ đang triệu tập tất cả mẹ chồng ba tông cùng thương nghị, cố gắng học cách làm mẹ chồng. Chừng nào học chưa giỏi thì bà ấy chưa dám đến gặp nàng..."

Quả nhiên, Mặc Kỳ Yên học hết "võ nghệ" cần thiết mới có thể đứng thẳng người, tràn đầy tự tin đi đến.

Lần đầu đến là mười ngày trước, bà mặc y sức truyền thống lộng lẫy của Hạ tộc đến, trước thì đưa một đống thực tài, dược tài* cho Tình Lan bồi bổ thân thể, sau thì lấy ra mấy món y thường mới thêu hình hoa sen xiêu vẹo, miệng nói một tràng lời may mắn.

(*) thực tài, dược tài: nguyên liệu nấu ăn và dược liệu

Bộ Khê Khách cũng không chừa mặt mũi, cười nói: "Mẫu thân đừng giấu nữa, con thấy tay người có chữ kìa... Lật tay lại con xem nào."

Mặc Kỳ Yên bị vạch trần: "Con to gan lắm."

Mặc Kỳ Yên lau lời chúc phúc trên tay, nói: "Dù gì cũng phải thỉnh chút cát lợi, ta không biết phải chăm sóc thế nào, lần đầu làm tổ mẫu,

nếu có chỗ nào không chu đáo thì xin công chúa đừng trách tội."

Tình Lan vội vàng khoát tay, "Đâu có, ngày nào người cũng phải xử lí việc trong tộc, vậy mà vẫn đến thăm con, con đã đủ thấy tâm ý mẫu thân tốt đến nhường nào."

Tình Lan nói vậy, nhưng chỉ cần Mặc Kỳ Yên rảnh rỗi liền đến phủ công chúa, nếu bà bận quá sẽ sai người đưa đồ ăn bà làm sang cho Tình Lan, chẳng qua, đến giờ Bộ Khê Khách vẫn chưa cho Tình Lan ăn.

Hôm qua, Tình Lan nếm thử tay nghề của mẫu thân tộc trưởng, khéo léo nói: "Bộ Khê Khách, mẫu thân chàng... vẫn giỏi làm tộc trưởng nhất."

Bộ Khê Khách than thở: "Chứ còn gì nữa! Lần này biết nhà ta không thiếu muối rồi."

Đồ ăn mẫu thân hắn làm mặn chát.

Hình như Mặc Kỳ Yên cũng biết đồ ăn mình làm chẳng ra sao, biết ý nên mấy ngày rồi không thấy đưa đến.

Hôm nay, bà mang tay không đến.

Thêu thùa may vá không được, nấu nướng không xong, đến chăm sóc con dâu mang thai bà cũng không có kinh nghiệm. Lúc Mặc Kỳ Yên có thai còn có thể cưỡi ngựa đánh giặc, trước khi sinh Bộ Khê Khách còn chém được đầu đại tướng Nguyệt Ngạn tộc, treo trước thương, thúc ngựa chạy như điên về tộc ăn mừng.

Cho nên, con người dũng mãnh như bà ở trước mặt nàng dâu yêu kiều từ Hoàng Đô tới có chút lúng túng.

Bộ Khê Khách trêu: "Hôm nay mẫu thân đến đưa gió mát cho chúng con sao?"

Mặc Kỳ Yên nói: "Lúc đi chuẩn bị đồ tết vô tình ngang qua, cho nên vào thăm một chút."

Vẻ mặt bà rất không tự nhiên, sau khi ngồi xuống, bí lời một hồi mới miễn cưỡng tìm được chủ đề để nói: "Con có khó chịu không? Còn cần gì nữa không? Lạnh không? Nóng không? Thiếu gì nữa không?"

Tình Lan khẽ cười: "Đều rất tốt ạ, phiền người nhớ mong rồi."

Mặc Kỳ Yên hỏi xong thì lại bí lời.

Bộ Khê Khách rất hiểu mẫu thân, hỏi: "Sao ạ? Hôm nay mấy bà mẹ chồng trong tộc bảo người đến ân cần hỏi thăm sức khỏe con dâu à?"

Mặc Kỳ Yên bị vạch trần bèn dứt khoát thẳng thắn, bà thẳng người lên, "hừ" một tiếng: "Đây cũng là một vấn đề nan giải. Trong phủ công chúa đã có sẵn tú nương, dược liệu mang đến quý giá hơn ở tộc ta nhiều, phò mã bầu bạn bên cạnh, bây giờ công chúa chẳng thiếu gì, ta lại vụng tay vụng chân, cho nên không giúp được. Đến cuối cùng, chúng ta thương nghị xong, chỉ còn một việc đến dùng miệng hỏi thăm sức khỏe nữa thôi."

Tình Lan cười trộm.

Bộ Khê Khách nói: "Được rồi, mẫu thân, người cứ bận rộn với việc của mình đi, chúng con ở đây tạm thời không cần người thường xuyên đến quan tâm hỏi han đâu, chúng con đều rất ổn."

"Ngủ có ngon không? Ăn có ngon không? Ăn uống bình thường chứ?"

Tình Lan gật đầu lia lịa: "Đều tốt cả, mẫu thân yên tâm."

"Vậy thì tốt." Mặc Kỳ Yên đứng dậy, thấy bên cạnh cũng không có người ngoài thì nói với Tình Lan: "Cứ sợ rằng công chúa sẽ trách bọn người chúng ta không hiểu lễ nghĩa, nhưng mấy ngày nay sống chung, thấy công chúa cũng không khác nữ nhi bình thường ở đây là mấy, ta đã có thể yên tâm. Công chúa biết tâm ý người Hạ tộc chúng ta là được... Cũng cảm ơn điện hạ chịu làm phu thê bình thường với con ta, nhìn hai đứa ân ái là chúng ta vui lắm rồi."

Bộ Khê Khách nói: "Lời này chắc không phải soạn sẵn chứ?"

Mặc Kỳ Yên lườm hắn một cái, nói: "Lời xã giao mới khó nói, không ngờ lời nói thật lòng lại tuôn ra thuận miệng như vậy..."

Đợi Mặc Kỳ Yên đi khỏi, Tình Lan nói: "Cả nhà phò mã đều rất tốt."

Bộ Khê Khách nói: "Lấy lòng đổi lòng, phụ mẫu ta đều là người như vậy. Lễ nghi có thể thiếu sót... nhưng khi quan tâm nàng, họ đều dùng tình cảm chân thành."

"Phò mã cũng là người như vậy."

"Tình Lan, nàng cũng vậy." Bộ Khê Khách quay đầu, cười nói, "Không thấy nàng cũng rất giống người nhà chúng ta sao?"

Bức thư Tình Lan viết cho thái hậu xuất phát cùng lúc với tin vui của Yến Xuyên.

Thư này vừa được gửi đi, dịch trạm Yến Xuyên lập tức nhận được thư của triều đình, đồng ý hòa đàm với Bắc Địch, đồng thời phái sứ giả đến.

Bộ Cố còn chưa kịp vui mừng thì nhận được tin của những đứa trẻ Hạ tộc được học ở Quốc tử giám: "Trữ quân* bệnh nặng."

(*) trữ quân: người kế vị

Tháng Giêng năm sau, trữ quân bệnh thệ*.

(*) bệnh thệ: chết vì bị bệnh

Yến Xuyên dừng chuẩn bị ăn tết, nhà nhà thay màu lụa đèn lồng.

Lúc Bộ Khê Khách xúc tuyết ngoài cửa, Tô Đông Ly nói: "Sắc mặt ngươi không tốt, nghe nói ngươi ba lần xem bói hỏi thần đều ra kết quả giống nhau?"

Bộ Khê Khách "hừ" một tiếng.

Tô Đông Ly nói: "Bây giờ trữ quân băng thệ, người còn nghi ngờ quẻ của nhi tử gì nữa?"

Bộ Khê Khách thấp giọng nói: "Có gì tốt đâu."

Tô Đông Ly cười nói: "Đợi đến ngày nhi tử ngươi ra đời, ngươi cũng nên biết, mệnh người do trời định, ngươi có che giấu thế nào đi chăng nữa cũng không giấu nổi. Ta sớm nói rồi, khí vận của Hoàng Đô đã tàn từ lâu, còn Yến Xuyên các ngươi lại ngày càng đi lên, biến động lớn vậy ai không nhận ra? Trong triều cũng có người biết xem bói hỏi trời..."

Bộ Khê Khách thở dài.

Tô Đông Ly nói: "Yên tâm đi, ngươi và công chúa đều là người phúc dày mạng lớn, vậy thì còn lo gì?'

Huệ Chỉ Viện ở đằng xa truyền đến tiếng gọi của Tình Lan: "Bộ Khê Khách, nhanh đến xem này, hoa mai nở rồi!"

Bộ Khê Khách buông xẻng xuống, nói: "Ta về đây, chắc ngươi lạnh cóng rồi."

Tô Đông Ly cười ha hả, hô theo bóng lưng hắn: "Bộ Khê Khách, cảm tạ Hồ Thần đi, trừ việc cho ngươi nhân duyên tốt còn cho ân huệ đường con cái nữa."

Giọng của ông ta đặc biệt sung sướng, cười trên sự đau khổ của người khác. Ông ta biết, tên Bộ Khê Khách gà mờ này đã sớm đoán ra số mạng lớn của nhi tử.

Được gọi là... cao.

Cao đến nỗi giang sơn đổi chủ, núi sông đổi họ.

Bộ Khê Khách nghiến răng nghiến lợi: "Ta xin cảm tạ đại ân đại đức của ngài ấy!"

Tác giả có lời muốn nói:

Mệnh đế vương của A Lan dâng cho nhân duyên kiếp sau.

Nhưng mà mệnh đế vương của các con vẫn ở đó.

Cho nên...

Tiểu hồ cầu: Hô hô, chào cữu cữu, cháu sắp đến đây, ngài ngồi cho vững nhé.

Chương 39: Tiểu nữ mang thai âm tình bất định

(1) âm tình: chỉ hai mặt đối lập nhau (mặt Bắc và mặt Nam, nơi hướng sáng và nơi râm khuất, hoặc toại nguyện và không vừa ý...)

Tình Lan cẩn thận cởi y phục, cúi nhìn bụng mình.

Bộ Khê Khách trải giường xong, quay đầu lại, cười lên: "Nàng đang nhìn gì thế?"

"... Hình như có nổi lên một xíu rồi."

"Phải, tròn hơn nhiều." Bộ Khê Khách đi tới, chống cằm tự hỏi, "Không biết bây giờ con lớn chừng nào rồi?"

"Lớn chừng này." Tình Lan đưa tay ra, "Tầm một bàn tay."

"Nếu dựa theo giải thích của Kiểu Kiểu, giờ này hồ cầu mới như vậy." Bộ Khê Khách nắm quyền, khoa chân múa tay cười lớn, "Lông đuôi vẫn còn trên người, từ từ mới rụng hết."

"Thật thú vị." Tình Lan nói, "Ta đang nói Kiểu Kiểu."

"Cái đầu dưa của muội ấy đích thực rất thú vị. Tuy phụ mẫu ta phiền lo, nhưng thường ngày vẫn rất thích nghe muội ấy nói chuyện." Bộ Khê Khách nói xong liền lăn lên giường, làm ấm trước cho Tình Lan, đợi giường ấm mới lăn lại ra ngoài, vỗ vỗ, "Đến ngủ thôi."

Tình Lan khen: "Quân tựa lò sưởi."

Bộ Khê Khách bật cười, kéo tay Tình Lan, nói: "Người đốt được cái lò này cũng chỉ có nàng, không có nàng, ta chẳng ấm lên nổi."

Từ khi Tình Lan có mang thì tính bắt bẻ nổi lên, ăn ngủ thế nào cũng không vừa lòng, do vậy mà ăn không ngon, ngủ không yên. Chuyện này khiến Vu ma ma cũng âu sầu chết được. Tình Lan ăn không ngon, bà ta cũng ăn không ngon, Tình Lan ngủ không say, bà ta cũng ngủ không say.

Sau đó, Tình Lan càng muốn được Bộ Khê Khách chăm sóc. Vu ma ma thấy Bộ Khê Khách gần như bỏ hết quân vụ Yến Xuyên, cả ngày ở Huệ Chỉ Viện hết lòng coi sóc Tình Lan thì cảm động đến nỗi nước mắt giàn giụa, lau nước mắt nói cảm ơn hắn.

Bộ Khê Khách nói: "Ma ma nghĩ sao? Chẳng lẽ cho rằng ta thấy công chúa gây sự vô lí và phiền toái?"

Trong lòng Vu ma ma nghĩ: "Chẳng lẽ không phải?"

Sứ giả được triều đình phái đến hòa đàm đã đến Yến Xuyên mấy ngày trước, dẫn thủ lĩnh Bắc Địch bộ đến Yến Xuyên mật đàm. Chuyện này có giữ kín đến đâu đi chăng nữa, Vu ma ma cũng nhận thấy dạo gần đây Yến Xuyên khác xưa, cả thành đều là binh sĩ nhung trang khoác giáp. Vào thời điểm này mà Bộ Khê Khách chịu bỏ quân vụ để đáp ứng yêu cầu của Tình Lan thì thật đáng quý.

Đương nhiên, Vu ma ma cũng cho là hắn hơi chiều Tình Lan quá.

Bộ Khê Khách lại nói: "Gần đây Yến Xuyên có chút chuyện vặt, đợi xử lí xong cũng phải hết năm. Theo tập tục Yến Xuyên, năm đầu công chúa gả đến, chúng ta phải ăn mừng lớn... Tuy năm nay do quốc tang nên không mừng năm mới được, nhưng đồ mới ăn tết vẫn phải chuẩn bị. Ta có chuyện muốn nhờ ma ma đi làm."

Vu ma ma nói: "Phò mã cứ dặn dò."

"Năm nay Hạ tộc chúng ta được mùa, ta có ý muốn cho công chúa mặc đồ lễ đến Hạ tộc chúng ta mừng năm mới... Bởi thế, ta muốn ma ma dặn dò những người phụ trách châm tuyến một chút, y phục năm nay cứ may theo đồ lễ Hạ tộc."

Vu ma ma do dự nói: "Không biết công chúa có biết không ạ?"

Bộ Khê Khách lắc đầu: "Ta muốn cho công chúa một niềm vui bất ngờ. Đồ lễ tân nương Hạ tộc chúng ta rất đẹp, chắc các ngươi chưa thấy bao giờ... Ta định cho các cô nương Hạ tộc đến đo người cắt vải, nhưng công chúa thông minh như vậy, chỉ sợ thấy người tộc ta đến liền đoán được ý. Cho nên chuyện này chỉ có thể phó thác cho ma ma."

Vu ma ma nói: "Được thì được, nhưng mà những người phụ trách châm tuyến đến từ Hoàng Đô chúng ta chưa từng thấy đồ lễ Hạ tộc bao giờ, nếu phò mã có thể đưa mẫu đến, hẳn là..."

"Không cần lo lắng." Bộ Khê Khách nói, "Chuyện này ta đã thương lượng với mẫu thân rồi, các ngươi đo tính xong thì có thể đến phòng thêu bổn tông, các thẩm may vá giỏi nhất Hạ tộc đều ở đó, họ sẽ nói cho các ngươi biết phải làm gì."

Vu ma ma đồng ý, ngẩng đầu, thấy trên mặt Bộ Khê Khách mang nụ cười kì quái, dường như còn chuyện muốn nói.

Vu ma ma hỏi: "Phò mã còn gì dặn dò nữa không?"

Bộ Khê Khách cúi đầu cười một chút, hạ thấp giọng nói với Vu ma ma: "... Ta đang nghĩ lúc ăn tết, bụng công chúa... sao các ngươi ước chừng được độ lớn nhỏ?"

Vu ma ma nói: "Đến khi ổn định thì dễ thôi, lão nô có kinh nghiệm, đến cuối năm thai vẫn chưa đến năm tháng, chưa lớn lắm đâu, phò mã yên tâm."

Bộ Khê Khách vui hẳn lên.

Hắn cười một tiếng, khiến Vu ma ma cũng cười theo. Vu ma ma hỏi: "Không biết phò mã cười gì?"

Bộ Khê Khách: "Ha ha ha ha... Không có gì, ngươi lui xuống đi."

Hắn đang tưởng tượng đến bụng nàng khi đó nhất định sẽ tròn vo, vô cùng đáng yêu.

Bộ Khê Khách trở lại Huệ Chỉ Viện, thấy Tình Lan đang viết gì đó.

Bộ Khê Khách hỏi: "Lại viết thêm thư cho mẫu hậu nàng?"

Tình Lan lắc đầu.

"Vậy nàng đang viết gì?" Bộ Khê Khách lại gần, thấy trên giấy viết: "Phò mã nợ ta: Dạy ta cưỡi ngựa, pha trà mật ong cho ta, trèo Tê Sơn, ngắm mặt trời mọc..."

Bộ Khê Khách sửng sốt một lúc.

"Sao bây giờ lại nhớ đến những chuyện này?"

Tình Lan nói: "Bây giờ ta nhớ không được sao?"

Hở ra là cố tình gây sự. Bộ Khê Khách cười ha hả, lắc đầu, "Chẳng trách người ta nói không nên trêu vào nữ nhân đang mang thai. Tình tình trước đây tốt biết mấy, bây giờ vừa nói mấy câu đã giận."

Tình Lan đập bút xuống, thở hổn hển nói: "Chàng có ý gì! Chàng nói ta không tốt như trước nữa phải không?!"

Bộ Khê Khách nói: "Nào dám, ta chỉ nói là bây giờ nàng ngày càng thú vị."

Đáng tiếc Bộ Khê Khách quên rằng Tình Lan lại xem hai chữ "thú vị" là không có ý tốt.

Tình Lan lã chã nước mắt, vo tròn khăn tay, "hừ" một tiếng.

Bộ Khê Khách vội nói: "Ta hiểu mà, ta biết mà, phụ mẫu đã nói trước với ta rồi... Mẫu thân cũng vậy, ban đầu, lúc mới có thai cũng có rất nhiều yêu cầu, bản thân không khống chế được cảm xúc, cho nên ta không trách cứ gì nàng. Ta thật lòng thấy, dù nàng có nổi giận cũng đáng yêu hơn người khác nhiều."

"Không lừa ta chứ?"

"Không lừa nàng." Bộ Khê Khách nói, "Thật mà."

"Vậy chàng sẽ không thấy ta phiền chứ?"

"Sao lại thấy nàng phiền được?" Bộ Khê Khách chỉ bụng nàng nói, "Có phiền cũng chỉ là vật nhỏ này phiền, vì nó nàng mới có bộ dạng này... Ta ghi hết nợ lên đầu nó, phu nhân yên tâm đi."

Tình Lan nín khóc bật cười, sau lại nghiêm mặt nói: "Không cho chàng nói con!"

Lần này, Bộ Khê Khách hết sức kinh ngạc.

"Không cho?" Hắn ghen tị, "Nó còn chưa ra đời, nàng đã vì nó mà chê ta?"

Tình Lan nói: "Nó cũng là con của chàng, có phụ thân nào ghi thù nhi tử không!"

Nghe vậy cũng có mấy phần đạo lí.

Bộ Khê Khách không vui, "Nó khiến mẫu thân nổi giận với phụ thân nó, sao ta không thể thù dai? Đây chẳng lẽ không phải chuyện hỗn tử này làm ra?"

Tình Lan đột nhiên hỏi: "Sao chàng biết con là hỗn tử, lỡ là một cô nương thì sao?"

Trong lòng Bộ Khê Khách nghĩ "không thể nào", nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ôi, nếu là một cô nương thì ta thật cảm tạ trời đất... Thù oán giữa chúng ta lập tức xóa bỏ."

"... Chàng năm lần bảy lượt bói quẻ, lần nào chân mày cũng không thèm động, đứa trẻ này... không tốt sao? Ta thấy chàng không quá vui mừng."

Bộ Khê Khách nói: "Không tốt chỗ nào, vô cùng tốt, ta không có không vui mà..."

"Chàng lừa ta." Nước mắt Tình Lan lại tức nước vỡ bờ.

Bộ Khê Khách cuống tay cuống chân đi tiếp, nói: "Kim đậu* của công chúa không thể rơi, ta đau lòng."

(*) kim đậu: đậu vàng: ý chỉ nước mắt

Tình Lan nói: "Đã thế chàng còn lừa ta!"

Bộ Khê Khách hít sâu một hơi, trầm mặc một lúc rồi nói: "Được, nói thật với nàng cũng tốt."

Hắn nói: "Từ khi có đứa bé này, ta và Tô tiên sinh nhiều lần bói quẻ hỏi trời, công chúa thấy ta phiền lo, không hớn hở nổi không phải vì ta không thích con, cũng không phải nó không tốt... mà là con quá tốt, tốt đến mức làm ta lo lắng."

"... Vì sao?" Tình Lan mù mịt nói, "Đứa trẻ tốt, chúng ta không nên vui mừng sao?"

Bộ Khê Khách hé miệng nhưng không nói, dường như đang tìm lời giải thích phù hợp.

Tình Lan bỗng sửng sốt, nói: "Ý chàng là, con..."

Không hổ là nữ nhi hoàng thất, trong chớp mắt Tình Lan đã nghĩ đến một khả năng.

Nàng lắc đầu nói: "Không đâu, nhất định không phải như ta nghĩ."

Bộ Khê Khách cười nói: "Đúng, thuật bói toán của tộc ta vốn chỉ để cho vui, thần thần quỷ quỷ, không cần coi là thật."

Tình Lan lại hỏi: "Vậy... tướng quân có đi chiếm phía Đông* không?"

(*) phía Đông: ám chỉ Đông cung, hay nói cách khác là về ngôi kế vị

Bộ Khê Khách lắc đầu, "Thân là thần tử, không dám vượt phép. Người Yến Xuyên nào có gan đi chiếm phía Đông. Nếu bị người ta biết, ta cũng không nói trước được."

Tình Lan đau buồn nói: "Trong thư mẫu hậu nhắc rằng... năm nay có lẽ đại vận không thuận, những đứa trẻ trong cung mắc bệnh rất nhiều, không chỉ trữ quân, ngay cả tam hoàng tử cũng nhiễm đậu mùa..."

Bộ Khê Khách im lặng.

Hắn biết, trữ quân và tam hoàng tử đều do hoàng hậu sinh ra, trữ quân bệnh thệ, tam hoàng tử là người có khả năng làm chủ Đông cung nhất.

Lúc Tình Lan vô tình nói chuyện này ra, trong lòng Bộ Khê Khách cũng rất phiền loạn, hắn nói: "Được rồi, chuyện Hoàng Đô không cần chúng ta bận tâm, nàng cứ chăm sóc bản thân, cho vật nhỏ này bình an ra đời đi."

Lời nói của hắn chọc giận Tình Lan, nàng vỗ tay lên bàn, "Vật nhỏ vật nhỏ, có ai gọi như tử mình như vậy không hả!"

Bộ Khê Khách nhịn cười, nghiêm túc nói: "Vậy phu nhân đặt một cái tên đi? Phu nhân đặt tên gì, sau này ta sẽ gọi tên đó."

Tình Lan nói: "Chuyện này phải cân nhắc kĩ một phen."

Nàng nhíu mi hồi lâu, sai người đến kho lấy sách.

Một lát sau, trong nhà chất lên chồng sách cao như núi.

Tình Lan lật sách, thấy hay liền đặt bút viết lại.

"Tên này lấy từ sách đế vương..." Tình Lan nói đến đây, ngừng lại một chút, "Tên này không được, tên này không được, không phải tên này, đổi tên khác."

Bộ Khê Khách cười khổ.

Tình Lan mở một quyển sách thánh hiền khác, giở vài tờ rồi lại nói: "Nhi tử của tướng quân trấn thủ biên cương hẳn phải có tên giống một vị tướng quân, văn nhược quá cũng không được..."

Vì vậy Tình Lan mở tiếp quyển khác, bắt đầu chọn một cái tên kiêu dũng.

Kiểu Kiểu học xong, mang một bọc quà vặt, tung tăng đến thăm chất nhi như thường lệ.

"Hôm nay sinh chưa?"

Bộ Khê Khách không thèm quan tâm cô bé.

Tình Lan sờ bụng đã hơi nhô lên, cười nói: "Còn chưa đâu."

Kiểu Kiểu gật đầu nói: "Vậy thì vẫn còn là hồ cầu."

Tình Lan: "... Bộ Khê Khách."

Bộ Khê Khách ngồi dậy: "Phu nhân có gì dặn dò?"

"Cái đó... Hồ Thần ban con, gọi Hồ Cầu..."

Bộ Khê Khách cười ha hả.

Tình Lan: "Thế nào?"

Bộ Khê Khách nói: "Tên khiến vật nhỏ này thân thiết hơn một chút, tuy không văn nhã, cũng không vang dội, nhưng tên này để người nhà gọi không tồi."

Do đó, tiểu tử có mệnh cách cực cao còn chưa ra đời đã bị mang trên mình cái tên không văn nhã mà cũng chẳng vang dội —— Hồ Cầu.

Nhưng khi tên truyền đến tai Bộ Cố, không biết vị tướng quân này nghe thế nào, "a" một tiếng, lặp lại: "Gì cầu cơ? Hổ Cầu?"

Tướng quân gãi ót, thật thà cười nói: "Ha ha ha, tên này hay, hổ đầu hổ não*, tráng kiện! Được, được..."

(*) hổ đầu hổ não: (trẻ em) kháu khỉnh bụ bẫm

Tác giả có lời muốn nói: Kiếp trước A Lan mang thai, Bộ Liên Hoa phải lao tâm lao lực.

Kiếp này, Tình Lan mang thai, hắn vẫn không thoát được mệnh lao tâm lao lực.

Ngày nào cũng giãy giụa giữa đường sinh tử, may còn có chút tài ăn nói mới hết lần này đến lần khác tự giải thoát (sinh kế ngày càng cao).

Chương 40: Tiểu tác tinh sau khi mang thai

Bộ Khê Khách vơ hết việc vào mình, từ bưng trà rót nước đến mặc đồ nấu cơm.

Còn Tình Lan, ngày càng thích bới móc này nọ.

"Không ăn đâu, ngọt quá."

"Không uống đâu, chát quá."

"Không mặc đâu, chói quá."

Bộ Khê Khách: "Phò mã thì sao? Còn cần không?"

Tình Lan: "Không cần! Phiền chết được!"

Phiêu Kỵ tướng quân Bộ Khê Khách đánh đâu thắng đó thua trận rồi.

Ánh nắng hôm nay tươi sáng, tâm trạng Tình Lan rất tốt, muốn lên núi ở ngoại thành lạy Hồ Thần.

Bộ Khê Khách: "??"

Tình Lan: "Ta muốn đi."

Bộ Khê Khách: "Nếu đã thế thì chúng ta đi ngay thôi."

Lần này Vu ma ma rất có ý kiến, vừa dọn đồ vừa càu nhàu: "Phò mã, chuyện này không được, không thể nhân nhượng điện hạ như vậy."

Nói thì nói nhưng bà ta vẫn chuẩn bị đầy đủ đồ đạc áo mũ xuất hành.

Bộ Khê Khách tự tay khoác đấu bồng cho Tình Lan, cột chặt dây ở cổ, nhét túi nước nóng vào tay nàng rồi cười nói: "Muốn đi thì đi, muốn về thì về, hứng lên thì đi, hứng xuống thì về."

Vu ma ma: "Phò mã! Không thể vậy được..."

Tình Lan khoái trá lên đường.

Sau khi đến chân núi, nàng nhìn ngọn núi cao vút và con đường mòn tuyết rơi trắng xóa thì nói: "Ta không muốn đi gặp Hồ Thần nữa."

Bộ Khê Khách chẳng bất ngờ chút nào, hắn nói: "Đến quán nhỏ bên kia uống trà đi."

Tình Lan gật đầu: "Được, uống trà xong, ta muốn đắp người tuyết dưới chân núi, thay ta lạy Hồ Thần,"

Bộ Khê Khách nghĩ thầm: "Đây chính là việc của ta."

Hắn gõ cửa, không khí trong quán trà nhỏ ấm áp, bà chủ mập lùn có mặt mũi đôn hậu, "Thiếu tướng quân."

"Làm phiền." Bộ Khê Khách chào hỏi rồi xoay người, rũ nhẹ băng trên đấu bồng của Tình Lan.

Tình Lan đi tới, hỏi bà chủ: "Đại nương, ở đây còn trà nóng không?"

Bà chủ cười nói: "Chỉ cần công chúa đến, lúc nào cũng có trà ngon để chiêu đãi, tướng quân và công chúa mau ngồi xuống, ta đi đun trà ngay đây."

Mùa này, toàn bộ hàng quán ở Yến Xuyên đều đóng cửa không tiếp khách, Tình Lan biết mình tùy hứng, đỏ mặt đi theo bà chủ đến phòng trà, thấy bà chủ chuẩn bị như vậy, trong lòng rất áy náy.

Bộ Khê Khách khá tinh tế, đến nói: "A nương nghỉ ngơi đi, chúng ta không phải người ngoài, ta tự trông lửa được rồi."

Hắn hỏi Tình Lan: "Thế nào? Nàng muốn uống trà ta nấu hay a nương nấu?"

Tình Lan nói: "Phò mã nấu."

Bà chủ lấy bánh xốp trong lò ra, đặt trong giỏ đưa cho Tình Lan: "Công chúa nếm thử chút đi."

Tình Lan nhận giỏ, đừng ở cửa phòng trà, chăm chú nhìn Bộ Khê Khách.

Mấy ngày nay hắn ở nhà, mặc thường phục màu sáng nhạt, dây buộc ở đuôi tóc. Hôm nay nấu trà, hắn vừa cúi đầu, tóc liền xõa xuống, che đi một bên mặt, khói sương mịt mờ, những giọt nước li ti đọng trên mi của Bộ Khê Khách, trông hắn hoàn toàn không giống tướng quân mà là một quý công tử nhàn nhã.

Tình Lan gọi to: "Bộ Khê Khách."

Bộ Khê Khách "ừ" một tiếng, giọng kéo dài, "Lại có gì dặn dò nữa?"

Tình Lan lại gọi: "Bộ Khê Khách."

"Đây." Bộ Khê Khách ngẩng đầu lên, ánh mắt dời khỏi bếp trà, nhìn về phía Tình Lan, hàng mi cong cong, "Sao?"

"Bộ Liên Hoa."

"Ừ." Bộ Khê Khách biết, "Ồ, chẳng qua nàng chờ sốt ruột, phải gọi ta."

Tình Lan vui vẻ giống như Kiểu Kiểu vậy, ngoẹo đầu, vòng quanh Bộ Khê Khách, gọi Bộ Khê Khách một hồi rồi lại gọi Bộ Liên Hoa một hồi, sau đó đưa tay ra ôm hắn từ sau lưng, dán mặt mình lên lưng hắn.

Bộ Khê Khách định khom người thêm nước nóng cho trà, nhưng Tình Lan dính sát, hắn không dám động.

"Công chúa giống mèo nhỉ."

"Chàng mới là mèo!" Tình Lan thu tay về, giậm chân đi, vui vẻ chẳng hiểu sao đến, tức giận cũng đến chẳng hiểu sao.

Thấy nàng ngồi yên lại, Bộ Khê Khách nắm quyền, cười trộm hai tiếng.

Bà chủ đến đưa mứt hoa quả, "Tướng quân và công chúa thật tốt."

"Ngọt hơn cả mứt hoa quả." Bộ Khê Khách nói khoác mà không biết ngượng, "Đúng không?"

Bà chủ bật cười.

Lúc Bộ Khê Khách bưng trà vào nhà, bà chủ đang kể chuyện thú vị ngày xưa của Bộ Khê Khách.

"Năm đó tướng quân sinh ra rất đẹp, đẹp hơn cả phụ mẫu. Chúng ta đều nói đây là tiểu kim đồng hồ thần ban cho Yến Xuyên, ngài ấy đẹp hơn cả bé gái nữa, vào dịp ăn tết cuối năm, thiện tài đồng tử ở dưới chỗ Hồ Thần ngồi chính là thiếu tướng quân chúng ta, mặt kia không cần chùi cũng sáng, tròn trịa tựa trăng rằm, chỉ có chấm đỏ ở mi tâm, cực kì giống..."

Bà chủ vừa nói vừa cầm mấy tờ tranh tết còn chưa hơ khô mực lên, "Công chúa mau xem này, đây là tranh tết trẻ con lão đầu nhà ta vẽ theo thiếu tướng quân lúc còn bé!"

Bộ Khê Khách: "Á! Chẳng lẽ đồng tử trong tranh tết mọi người dán lên cửa hàng năm chính là ta?"

Hắn cũng tò mò đến gần nhìn.

Đứa trẻ trong tranh có mắt to môi đỏ, mặc chiếc yếm bé xinh bay lên trời, khuôn mặt bầu bĩnh cười tươi như một củ sen trắng bóc đã thành tinh.

Tình Lan cầm tranh so sánh với Bộ Khê Khách của hiện tại, nói: "Cũng có chút giống."

Bộ Khê Khách để nàng thoải mái so sánh, Tình Lan cười nói: "Nhìn vậy chứ còn có chút giống Kiểu Kiểu nữa, mắt to thế này, để ý kĩ bên trong thấy toàn ý xấu."

"Sao có thể chứ?" Bộ Khê Khách hất mi, "Ta ngoan hơn muội ấy nhiều."

Bà chủ nói: "Công chúa thích thì lấy đi."

Tình Lan: "Không cần, ta ấy à, năm nay phải để chàng ấy vẽ cho ta. Không vẽ chàng ấy lúc nhỏ thì vẽ chàng ấy hiện tại, vẽ xong dán vào phủ công chúa của ta, trấn trạch!"

Bộ Khê Khách bật cười: "Không phải ta ba hoa chứ tranh của ta nhất định thừa sức trấn trạch."

Hắn ngồi xuống, bưng trà lên, cẩn thận thổi nguội bớt giúp Tình Lan.

Bà chủ thấy vậy, ôm ngực cười hì hì rời đi, nhường phòng lại cho đôi tiểu phu thê.

Tình Lan gục xuống bàn, chán chết đi được, nàng đưa ngón tay ra, lát sau chọc vào tay Bộ Khê Khách một cái, nói: "Chàng bây giờ

chẳng đáng yêu chút nào."

"Mấy hôm nay, công chúa ngày càng chê ta ư?"

"Ừ." Tình Lan "hừ" một tiếng, "Mặc dù không được đáng yêu, nhưng ngoại hình vẫn miễn cưỡng lọt mắt bổn cung..."

"Oa, lâu lắm rồi công chúa chưa nói như vậy." Bộ Khê Khách bắt được ngón tay nàng, nói, "Ha! Ta bắt được rồi!"

Tình Lan cười khanh khách, ngước mắt nhìn hắn, nói: "So với hồi còn bé, bây giờ chàng đã có thể tự đảm đương một phía."

"Đây là lời khen quý giá nhất." Bộ Khê Khách gật đầu nói, "Xem ra chỉ có tiểu cô nương hiểu ta."

"Ta không phải tiểu cô nương!"

"Dù là lúc nào, công chúa cũng đều là tiểu cô nương ta nâng trong lòng." Bộ Khê Khách nói.

Tình Lan cười ngọt ngào: "Sao chàng không thử treo mình lên trời?"

Bộ Khê Khách nói: "Nàng xem, chỉ có tiểu cô nương mới có thể yêu cầu loại chuyện này."

Tình Lan: "Chậc."

Trà đông ngọt đậm đà, lại có mật đường và lá thơm, cho thêm nước gừng, uống một chén làm cho cả người ấm áp hẳn lên.

Trên đường về phủ đi ngang qua núi Hồ Thần, Tình Lan muốn đắp người tuyết lạy ngài.

Bộ Khê Khách sợ nàng bị lạnh, dụ dỗ nàng về nhà, vùi nàng trong chăn, sau đó ôm nàng ra cửa chính, đốt lò rồi để nàng ngồi trước

cửa nhìn mình đắp người tuyết.

"Không cần bận tâm xa gần đâu." Bộ Khê Khách nói, "Lạy ở đây Hồ Thần cũng thấy được."

Hắn cầm xẻng chất tuyết thành đống, Tình Lan ở bên này lại vừa ăn mứt quả vừa ý kiến: "Không thích tuyết bên đó đâu, dính đất bùn rồi, ta không thích, ta muốn tuyết trắng như muối kia."

Vu ma ma ôm tim, bụng ôi a niệm phật, nói: "Phò mã đừng nghe điện hạ, ngài đắp một người tuyết bình thường là được."

Tình Lan: "Sao có thể bình thường chứ!"

Bộ Khê Khách nói: "Đúng vậy, sao có thể bình thường chứ?"

Hắn đắp xong một người tuyết trắng tinh, hỏi: "Thế nào?"

Tình Lan sai ma ma đi lấy giấy bút, nói: "Bộ Khê Khách, chàng đến đây làm ấm người đi, ta phải vẽ nó."

Bộ Khê Khách rốt cuộc cũng có ý kiến.

Hắn hỏi: "Sao không vẽ ta?! Nó thì có gì đẹp mà vẽ?"

Tình Lan hất bút một cái, nói: "Cũng không phải không vẽ được chàng, nhưng có điều kiện."

"Nàng nói đi."

"Chàng treo mình được lên trời!"

Vu ma ma ôm mặt thở dài.

Miệng Bộ Khê Khách lệch qua một bên, cười nói: "Ta còn tưởng cái gì..."

Hắn nói được làm được, động tác nhanh nhẹn, thành thạo tết hết tóc mình lên, vì để tóc dựng đứng lên cho Tình Lan xem, hắn còn cố ý tìm một nhánh cây để quấn tóc vào.

"Sao nào? Ta chuẩn bị xong rồi, nàng không vẽ ta à?"

Tình Lan vỗ bụng rồi lại đấm đất, cười lớn tiếng.

Nàng rất vui vẻ, cười xong gật đầu một cái, "Phò mã đã vậy thì ta nhất định phải vẽ chứ!"

Vì vậy, Tình Lan vẽ cho Bộ Khê Khách một bức tranh giống y hệt, đuôi sam Bộ Khê Khách dựng lên thật cao, ngồi ở dưới hành lang uống trà, mặt tươi cười.

Đợi Tình Lan chơi đã, mệt rồi liền vùi vào ngủ trong ngực Bộ Khê Khách.

Lúc đầu giấc ngủ nàng không sâu, để nàng nghỉ ngơi cho tốt, Bộ Khê Khách không dám nhúc nhích, ngồi xếp bằng, một tay khẽ vỗ về đầu nàng, một tay cầm sách yên lặng đọc.

Bếp trà nhỏ sôi ùng ục, cảnh đẹp yên bình.

Lúc ma ma đến thay lò thì nhỏ giọng nói xin lỗi với Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách hỏi: "Sao ma ma phải xin lỗi ta?"

"Công chúa vốn không phải loại người tùy hứng thế này, mấy hôm nay thật sự có lỗi với phò mã, trước đây công chúa chưa bao giờ đưa ra nhiều yêu cầu đến vậy..."

Không ngờ Bộ Khê Khách từ tốn nói: "Ma ma không nhìn ra... ta cũng chơi cùng rất vui sao?"

Vu ma ma sững sờ.

Vu ma ma kinh ngạc.

Trong lòng Vu ma ma nghĩ: "Đây là người ư!"

Tướng quân ngài bao nhiêu tuổi rồi? Sao ngài cũng là người như vậy? Sao ngài lại nói lời đó?

Không phải mấy ngày qua ngài chạy tới chạy lui làm cho bằng hết tất cả yêu cầu kì quái kia sao?

Ngài không tức giận?

Ngài còn vui được?

Vu ma ma không thể hiểu nổi.

Bộ Khê Khách cười nói: "Không phải nàng ấy làm liều buông thả, chẳng lẽ ma ma không thấy nàng ấy vất vả?"

Vu ma ma kinh ngạc ngẩng đầu, Bộ Khê Khách nhíu mi, nghiêm túc nói: "Khi mang thai ngủ không ngon nàng ấy không nói với chúng ta, sinh hoạt hàng ngày bất tiện nàng ấy cũng không nói với chúng ta, người ôn nhu như nàng vì mang thai mà tính tình thất thường, ngươi cho rằng nàng ấy cố ý sao?"

Vu ma ma cảm thán: "Tướng quân quả là người tinh tế."

Bộ Khê Khách nói: "Nàng vất vả như vậy mà ta có thể làm gì? Chỉ cần nàng vui thì ta cũng hài lòng. Cho nên, nhân lúc bây giờ nàng còn tìm được thú vui đâu đó để cười thì ta nên trân trọng..."

Vu ma ma bỗng rơi lệ.

Bộ Khê Khách giật mình, nói: "Ma ma khóc cái gì?"

Vu ma ma: "Lão nô không biết, chỉ đơn giản là muốn khóc... Để phò mã chê cười rồi."

"..." Bộ Khê Khách đột nhiên cười nói, "Ma ma thật đúng là... người Hoàng Đô các ngươi."

Vu ma ma thút thít, Bộ Khê Khách tự giễu, đồng thời cũng không biết làm sao: "Thật ra thì xem xét kĩ một chút, ngươi cũng không tồi mà."

Vu ma ma không nhịn được, khóc thành tiếng, vội mượn cớ có việc bỏ chạy.

Tình Lan ngủ không sâu lắm, chỉ nghe được nửa đoạn sau, còn chưa tỉnh hẳn mà mơ màng hỏi: "Ma ma... sao thế?"

Bộ Khê Khách vỗ nhẹ nàng, "Ta khen bà ta tốt nên cảm động khóc rồi."

Tình Lan cong môi, yên tâm chìm lại vào giấc ngủ.

Hôm sau, Kiểu Kiểu đến chơi, vì Tình Lan đang ngủ, Bộ Khê Khách giống như giữ thức ăn vậy, liều mình ngăn không cho cô bé quấy rầy Tình Lan. Kiểu Kiểu không thể làm gì hơn ngoài việc tự chơi trong viện.

Kết quả là sau khi Tình Lan tỉnh dậy, thấy người tuyết lớn Bộ Khê Khách đắp bỗng biến thành một sân người tuyết nhỏ liền òa khóc.

Nàng lau nước mắt, thút thít nức nở: "Người, hức, người tuyết của ta đâu..."

Bộ Khê Khách luống cuống.

Bộ Khê Khách thật ngốc.

Bộ Khê Khách cuộn quyển sách lại, chạy đuổi theo Kiểu Kiểu khắp cả viện.

Kiểu Kiểu ôm đầu nhảy nhót lung tung: "Muội xin lỗi!!"

Tình Lan đang khóc lóc, ngẩng đầu lên thấy cảnh náo loạn phía trước thì lại vui vẻ: "Ha ha ha ha ha..."

Kiểu Kiểu: "Ca!! Huynh mau nhìn kìa!! Tẩu tẩu hết khóc rồi!! Huynh bỏ qua cho muội đi!!"

Tình Lan: "Không được đuổi theo muội ấy! Chàng dựa vào đâu mà đòi đánh? Ta không trách muội ấy! Kiểu Kiểu đến đây, đến chỗ tỷ tỷ."

Bộ Khê Khách: "..."

Bộ Khê Khách thầm nghĩ: "Tên hỗn tử đang nằm trong bụng kia, thù này phụ thân con nhớ rồi!"

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ Khê Khách: Làm đi, ta còn chịu nổi! Dù có làm sao thì cũng đáng yêu hơn Kiểu Kiểu nhiều!!

Kiểu Kiểu: ???? Ca, muội thấy huynh bị tình yêu làm đầu óc mê muội rồi, đã hỏng chưa?!

Chương 41: Thuật khóa tâm

Còn mười ngày nữa sẽ bước sang năm mới.

Kiểu Kiểu theo thông lệ đến đây ân cần thăm hỏi, chân còn chưa bước vào cửa, trên người đã bị Bộ Khê Khách dán đạo phù.

“Thiên linh linh địa linh linh.” Bộ Khê Khách nói, “Muội tránh xa một chút, không được đến gần.”

Cơ thể Tình Lan càng ngày càng nặng, Bộ Khê Khách sợ đứa trẻ cẩu thả như Kiểu Kiểu lúc chơi đùa sẽ đụng phải Tình Lan.

Kiểu Kiểu xin Tình Lan giúp đỡ: “Muội có thể đến nghe một chút không? Muội sẽ dán tai lên bụng tỷ nghe một cái, muội sẽ thật nhẹ nhàng thôi!”

“Muội nghĩ cũng đừng nghĩ!” Bộ Khê Khách lại tăng thêm một đạo hoàng phù.

Kiểu Kiểu càng giận dữ nói: “Ca à, huynh cảm thấy chỉ một đạo phù là có thể ngăn cản muội đến gần công chúa tỷ tỷ sao?”

Bộ Khê Khách: “Muội muội ngốc, ta nói cho muội biết, lá bùa này mặc dù hiện giờ chưa có tác dụng, nhưng buổi tối sẽ có.”

Kiểu Kiểu: “Nghe huynh gạt người!”
Bộ Khê Khách cười nói: “Cái này gọi là Dạ Lang phù, ban ngày sẽ không thấy, nhưng nếu gặp được tiểu hài nhi không nghe lời, đến buổi tối, lá bùa này sẽ hóa thành dạ lang, chạy vào trong mộng của muội!”

Kiểu Kiểu: “…Ai mà sợ!”

Kiểu Kiểu sợ muốn chết, không dám nhấc chân lên.

Tình Lan đánh Bộ Khê Khách một cái: “Sao chàng lại hù dọa muội ấy!”

Bộ Khê Khách: “Nàng cũng không thể thiên vị. Hai ta là huynh muội, nàng gả cho người nào? Phò mã không phải Kiểu Kiểu, mà là ta.”

Ngụ ý, nàng chỉ được ở cùng ta thôi!

Tình Lan sờ sờ bụng, nói: “Nhưng Kiểu Kiểu đáng yêu hơn chàng, ngay cả tiểu Hồ Cầu cũng thích muội ấy."

Kiểu Kiểu xé phù, một cước bước vào phòng, cười hì hì, ngồi xuống ôm cánh tay Tình Lan, nháy mắt với Bộ Khê Khách.

“Không còn cách nào.” Kiểu Kiểu cười đắc ý nói, “Công chúa tỷ tỷ cho muội vào.”

Bộ Khê Khách: “Vậy muội nghe lời một chút, đừng lộn xộn."

Vừa dứt lời, Kiểu Kiểu đã dán lỗ tai lên bụng Tình Lan, thấy trái tim Bộ Khê Khách muốn vọt lên cổ họng.

“Muội nhẹ chút!”

Tình Lan giận hắn: “Không sao mà!”

Kiểu Kiểu cố ý khoe khoang nói: “Ôi! Hình như đang đạp!”

Bộ Khê Khách chán nản.

Sứ giả đàm phán của triều đình đã đến, sau khi thảo luận sơ bộ với sứ giả của bộ lạc Bắc Định, Bộ Cố xuất phát, đến Bắc Địch đón người.

Bộ lạc sơn dã Hà Đông Bắc Địch do Yến Xuyên quản lý, từ khi Mặc Kỳ Yên phái binh đóng quân, bộ lạc thân thiết của Hãn Vương bởi vì được Bộ Cố tiếp nhận, ở tạm Nhã Minh thành.

Sau khi mọi việc lắng xuống, Yến Xuyên nghênh đón một năm mới.

Mặc dù có quốc tang, nhưng bởi vì Bắc Địch quy hàng, ở Nhã Minh thành vẫn còn Quỳnh Lâm Viện vô cùng náo nhiệt mở tiệc ăn mừng năm mới.

Bộ Khê Khách mang quần áo Hạ tộc đưa tới cho Tình Lan, Tình Lan vui vẻ suýt chút nữa nhảy dựng lên.

“Làm cho ta sao? Khi nào thế?”

Vu ma ma cười nói: “Sáng sớm phò mã đã ra lệnh, nói muốn đưa cho công chúa bộ lễ phục lộng lẫy của Hạ tộc…”

“Ta thích!” Tình Lan ôm bộ y phục kia, nói, “Năm nay ta muốn mặc y phục này cùng phò mã đón năm mới.”

Bộ Khê Khách cười vô cùng xán lạn, nói khẽ: “Mặc vào cho ta xem xem.”

Phục sức của Hạ tộc rất đặc biệt, áo lót màu đen, bên trên thêu tinh hà, bên ngoài vạt áo là cổ tròn màu đỏ, thêu bức đồ đằng của Hạ tộc, hai tay áo thêu hình hồ ly, nửa nằm nửa ngồi, áo ngoài màu sắc phong phú, thêu sông núi biển hồ, nhật nguyệt hoa cỏ, màu xanh màu đỏ, làn váy thêu lửa, sáng rực cực kỳ.

Tình Lan dạo một vòng, ngọn lửa trên váy giống như có sức sống, cháy lên bập bùng.

Bộ Khê Khách căng thẳng dang hai tay ra, sợ nàng ngã.

Tình Lan vỗ vỗ bụng, ngẩng đầu cười nói: “Núi phồng lên.”

Trên bụng thêu Tê Sơn của Yến Xuyên.

Bộ Khê Khách cười nói: “Đó là đương nhiên, công chúa đã hoài thai liên tử của Tê Sơn.”

Ma ma lại lấy đồ trang sức vàng bạc ra, Tình Lan ngạc nhiên nói: “Kim quan thật đẹp!”

Không chỉ có kim quan, còn có vòng đeo cổ, trâm cài tóc, cùng khuyên tai lấp lánh.

Tình Lan cầm trong tay, đôi mắt lóe sáng long lanh: “Hóa ra đồ trang sức của Hạ tộc các chàng là thế này… Ta chưa thấy kiểu dáng này bao giờ đấy, thật đặc biệt!”

“Nàng thích là tốt rồi.” Bộ Khê Khách thở phào nhẹ nhõm, “Vốn tưởng những thứ trang sức này công chúa đã thấy nhiều, ta còn sợ nàng không đeo… Bây giờ công chúa thích, ta rất vui.”

“Chàng thì sao?” Tình Lan nói, “Hạ tộc của chàng còn có lễ phục lộng lẫy nào nữa?”

“Tất nhiên là có, chỉ là…” Bộ Khê Khách hơi do dự.

“Ta muốn xem!”

Bộ Khê Khách hết cách, đành phải vào buồng thay y phục.

Vu ma ma dựa theo cách chải đầu học được ở bổn tông Hạ tộc, đeo kim quan lên cho Tình Lan.

Rất nhanh, Bộ Khê Khách đi ra, các loại ngân sức* trên người va vào nhau, âm thanh trong trẻo như tiếng suối chảy.

(*) trang sức bạc

Tình Lan quay đầu lại, ngây người nhìn.

Dáng người Bộ Khê Khách thon dài, cứng cáp, vòng bạc ở cổ đè lên áo xanh đậm, trên cổ thêu đầy những ngôi sao, áo trong màu đỏ tô thêm một phần tươi sáng, lúc bước đi giống như tinh hà chuyển động, ngân quang lấp lánh.

Bộ Khê Khách đeo trang sức trên trán, phản chiếu ánh nắng, hắn không thể không nheo mắt lại, đưa tay che đi tia sáng.

Hắn ngồi xuống, duỗi ngón tay, chọc chọc khuôn mặt đang ngẩn ra của Tình Lan.

Tình Lan từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, cả người đều vui vẻ: “Hóa ra chàng mặc y phục của Hạ tộc lại đẹp như vậy!”

Bộ Khê Khách nói: “Nàng đã quên, ta vẫn luôn là Thiện Tài Đồng Tử của Hạ tộc chúng ta, mọi nhà đều muốn đứa trẻ của mình có hình dáng giống ta.”

Tình Lan cười ha ha.

Ma ma đeo kim quan cho Tình Lan xong, Bộ Khê Khách nhướn mày, hỏi nàng: “Nặng không?”

Tình Lan khẽ gật đầu: “Hơi nặng một chút.”

“Không sao đâu.” Bộ Khê Khách nói, “Hai ta ở nhà nhìn nhau, đợi buổi tối dự tiệc, không cần mang những thứ này nữa, không ai có thể làm nàng mệt mỏi, quần áo cũng vậy…”

Ma ma cả kinh nói: “Chuyện này sao có thể được? Điện hạ là đại diện của hoàng thất, ngàn lần không thể để mất lễ nghi ở đây!”

Bộ Khê Khách nói: “Ở đây? Nơi đây không phải cũng là người nhà sao? Thoải mái là được.”

Tình Lan cười hì hì, trong đầu vừa cảm khái phò mã thật tốt, vừa soi gương, thấy khuôn mặt tròn trịa của mình, bỗng dưng lại khóc lên.

“Lại, lại tròn nữa rồi!”

Nàng khóc thút tha thút thít, Bộ Khê Khách vội vàng đến dỗ dành, các loại trang sức va vào nhau, reo lên linh động.

Tình Lan thừa dịp hắn tới gần, bắt lấy cằm của hắn, hôn lên môi hắn một cái, bẹp một tiếng, còn vang hơn tiếng ngân sức.

Bộ Khê Khách ngừng lại.

Ma ma che mặt vội vàng lui ra.

Tình Lan cười lên ha hả.

Sửng sốt hồi lâu, Bộ Khê Khách đưa tay sờ lên môi, thích thú nói: “Vẫn chưa thỏa mãn.”

Tình Lan: “Vậy làm lại một lần nữa.”

Bộ Khê Khách nâng cổ nàng, tặng nàng một nụ hôn sâu.

“Lần cuối cùng của năm nay.” Bộ Khê Khách nói, “Sang năm, chính là công chúa điện hạ của năm mới.”

“Bộ Khê Khách, chàng thật đẹp.”

“Đó là bởi vì đôi mắt của công chúa đẹp hơn người thường, vì vậy ta mới đẹp như vậy.” Bộ Khê Khách nói, “Ta rất may mắn, có thể sống trong đôi mắt đẹp của nàng, có thể nghe được lời khen từ miệng công chúa.”

Tinh Lan nghe những lời này đã quen, cười hỏi: “Tộc nhân của Hạ tộc chàng đều dẻo miệng như vậy sao?”

“Tộc nhân Hạ tộc ta được mặt trời chăm sóc, đã là người được ban tặng lương duyên, trước mặt thê tử của mình, ai cũng có thể nói ra những lời như vậy.” Bộ Khê Khách nói, “Nói thật so với những lời nói dối êm tai, lời yêu thương thật lòng càng dễ nghe hơn… Bởi vì nó mang theo nhiệt độ của mùa xuân, có thể gieo vào trong lòng người đang yêu lời hứa hẹn không thay lòng.”

Tình Lan không đỡ nổi, cúi đầu đỏ mặt.

Bộ Khê Khách lại nói: “Ta đang gieo một gốc cây nhỏ trong lòng nàng, mỗi ngày cần phải được ta dùng lời tâm tình chăm tưới, một đời một thế, cho dù nóng lạnh, nó sẽ trưởng thành trong lòng nàng vĩnh viễn, nàng sẽ không quên ta.”

“Ta sẽ không quên chàng.” Tình Lan ngước mắt nói, “Ta sẽ yêu chàng, Bộ Khê Khách, ta yêu chàng nhất.”

Bộ Khê Khách bỗng nhiên nở nụ cười: “Yêu ta nhất? Lúc trước còn nói, nàng cảm thấy Kiểu Kiểu tốt, còn ta là người phiền phức đáng ghét nhất trên đời.”

Tình Lan khẽ giật mình, hừ một tiếng: “Quân không thể được một tấc lại muốn tiến một thước, mỗi ngày chàng ghen tuông với một đứa trẻ sáu tuổi, còn không thấy xấu hổ.”

Bộ Khê Khách chỉ mặt mình nói: “Không phải công chúa không biết, da mặt của ta dày như tuyết trên Tê Sơn, ta không cảm thấy xấu hổ. Ngược lại là công chúa, nếm qua dấm chua của bức họa, dấm chua

của tam tỷ, lúc trước không tin ta, còn âm thầm ăn dấm chua của tiểu tỳ nữ kia."

Tình Lan không chịu thừa nhận: "Hừ, ở đâu có chuyện đó, chàng đáng ghét nhất."

"Được." Bộ Khê Khách cười tủm tỉm nói, "Quả nhiên nói đi nói lại, cuối cùng người nàng ghét nhất chính là ta, thật không công bằng."

Tình Lan vươn tay, ôm Bộ Khê Khách, mặc dù vẫn còn nói hắn đáng ghét, nhưng vẻ mặt tươi cười, nhào vào trong ngực hắn.

Bộ Khê Khách nói: "Công chúa như vậy… Ta có thể hiểu ghét nhất là thích nhất chứ?"

Tình Lan buồn bực ở trong ngực hắn cười hì hì.

"Thật đúng là tiểu cô nương khẩu thị tâm phi." Bộ Khê Khách vuốt tóc nàng, nói, "Nhưng ta lại yêu tiểu cô nương khẩu thị tâm phi này, ăn cực kỳ ngon."

Tình Lan lại lấy nắm đấm ân cần thăm hỏi hắn, cuối cùng, nàng bóp tay nói: "Những thứ ngân sức này mát thật."

Bộ Khê Khách đã tháo ngân sức trên người, đeo vòng cổ lên cho Tình Lan: "Cái này gọi là khóa tâm."

Tình Lan ngẩng đầu lên, tặng lại hắn một nụ hôn, nói: "Đây mới gọi là khóa tâm, khóa ở chỗ này này."

Bộ Khê Khách cười ha hả: "Nàng nói rất đúng, ta bị thuyết phục rồi! Quả thật, đây mới là khóa tâm, ta bị công chúa khóa cứng rồi."

Năm sau, tin tức về việc Bắc Địch quy hàng Đại Lương truyền tới tai Nguyệt Ngạn tộc, sau khi Hãn Vương của Nguyệt Ngạn tộc nghe

được, bóp nát chén rượu trong tay, rống to tên của thủ lĩnh Bắc Địch: “Tên phản đồ Mã Mã Cát!”

“Vương, Bắc Địch đã bị quân Lương chiếm lĩnh, Mã Mã Cát làm nô bộc cho Đại Lương, làm khách quý ở Nhã Minh Thành.”

Hãn Vương giơ tay lên, nói: “Chiến binh của Nguyệt Ngạn sao có thể bị chút chuyện này làm sợ hãi? Chẳng qua là tên hồ ly hèn hạ thừa dịp mùa đông tuyết rơi, dùng lời nói mê hoặc thuộc hạ của ta, lừa gạt đất đai vốn thuộc về ta… Nói với muội muội của ta, hiện giờ huynh trưởng gọi muội ấy về nhà, hy vọng có thể làm thức tỉnh huyết mạch cao quý trong cơ thể muội ấy, để muội ấy nhớ lại nhà của mình là ở đâu. Vứt bỏ tên họ Dương nhu nhược xảo trá ở Bắc Địch kia đi, cắt đứt yết hầu của hắn, dù là đất đai Bắc Địch cũng vẫn thuộc về chúng ta, Yến Địa Bảo Châu Nhã Minh, đều phải thuộc về người Nguyệt Ngạn kiêu ngạo chúng ta!”

Bên trong Huệ Chỉ Viện, Tình Lan vùi đầu trong ngực Bộ Khê Khách, hai người đang chơi dây.

Bộ Khê Khách chống cằm trên đầu Tình Lan, vừa suy nghĩ giải như thế nào, vừa nói: “Thủ lĩnh Bắc Địch và phu nhân của hắn muốn gặp nàng, phụ thân bảo ta hỏi ý nàng trước.”

“Đương nhiên phải gặp.” Tình Lan nói, “Ta là công chúa của Đại Lương, hiện giờ bọn họ tìm Đại Lương làm chỗ dựa, về lý, ta phải gặp bọn họ một lần, trấn an bọn họ.”

“Ta sẽ báo lại với phụ thân, ngày mai ta và nàng cùng đến gặp bọn họ.”

“Bọn họ có hài tử không?”

“Có rất nhiều.” Bộ Khê Khách nói, “Phụ thân lấy khu nhà cũ ở thành Đông cho bọn họ, chờ sau khi hoàng huynh của nàng đến Yến Xuyên phong hầu cho hắn, sẽ phải ban chỗ ở và đất đai cho họ.”

“Hiện giờ tộc nhân của họ thì sao?”

“Hầu hết vẫn còn ở bên kia bờ sông,” Bộ Khê Khách nói, “Một số nhỏ thì theo thủ lĩnh tạm trú ở Nhã Minh.”

“Hoàng huynh muốn ban đất đai cho họ sao?”

“Phải cho bọn họ một phần đất đai của Yến Xuyên, bọn họ chỉ có đồng cỏ nhỏ, tộc nhân lại nhiều, không đủ sức chống lại Nguyệt Ngạn tộc, có được càng nhiều đất càng tốt, vì vậy để sinh sống thịnh vượng, đành phải xin chúng ta giúp đỡ, muốn nhận được một mảnh đất có thể an cư sinh sống.”

“Thì ra là thế.” Tình Lan đã rõ, “Tộc nhân của bọn họ có bao nhiêu?”

“Báo lên có hơn một nghìn người.” Bộ Khê Khách nói, “Có điều Bắc Địch là một nhánh của Nguyệt Ngạn tộc, dân Bắc Địch có rất nhiều người là đời sau của Nguyệt Ngạn tộc… Vì vậy, chúng ta lo lắng bọn họ dao động không ổn định, hôm nay không tìm thấy đường sống ở Nguyệt Ngạn liền tìm chúng ta nương tựa, sau này có được lãnh thổ, lớn mạnh lên, lại muốn trở về Nguyệt Ngạn thì phiền phức…”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Hiện tại là hiện tại, tương lai là tương lai.” Bộ Khê Khách nói, “Có thể thế nào? Tất nhiên không sợ chiến sự, mong được trời cao phù hộ, hy vọng những người Bắc Địch kia không phải là những con thú hai mặt.”

Tình Lan suy nghĩ hồi lâu, nói: “Làm tướng quân thật mệt mỏi.”

“Làm cái gì không mệt đây?” Bộ Khê Khách nói, “Làm người mệt mỏi, nhưng mà… đã có nhà, sẽ không mệt mỏi nữa.”

“Hy vọng tiểu Hồ Cầu sau này, sẽ không phải đánh trận, cũng không phải mệt mỏi.”

Bộ Khê Khách thở dài, cười nói: “Hy vọng là vậy.”

Chương 42: Gió dục mây vần nhã minh thần

Sau khi thủ lĩnh Bắc Địch và phu nhân rời đi, Mặc Kỳ Yên nói: “Phu nhân của hắn mang khẩu âm Nguyệt Ngạn, ta hỏi người hầu tên họ của nàng ta, nàng ta họ Không Tàng.”

Bộ Khê Khách ngừng lại, nói: “Thế lại là họ hàng của Không Tàng Hạo?”

“Tám chin phần mười rồi.” Mặc Kỳ Yên nói, “Có thể, giả như nàng thuộc họ Không Tàng, coi như nể mặt người thân, Không Tàng Hạo không cho Bắc Địch đường sống sao?”

“Hiện giờ Không Tàng Hạo nắm được quyền hành ở Nguyệt Ngạn, trở thành Hãn Vương, bộ lạc khắp nơi nếu không nghe theo sự sắp xếp để nhường lại thảo nguyên, làm nô lệ của hắn, sẽ bị hắn diệt tộc, hành động điên cuồng bất nhân bất nghĩa này, sao có thể quan tâm họ hàng của mình?” Bộ Khê Khách nói, “Thủ lĩnh Bắc Địch thoạt nhìn có chút dã tâm, sẽ không tình nguyện cúi đầu xưng thần, làm con dân của hắn, trở thành nô bộc của bọn Không Tàng…”

“Còn có một khả năng, chúng ta phải đề phòng.” Mặc Kỳ Yên nói, “Nếu như thủ lĩnh phu nhân của Bắc Địch là người họ Không Tàng, vậy cũng có khả năng, hiện giờ bọn họ đang cùng diễn trò quy hàng, nội ứng ngoại hợp, có ý định chờ chúng ta buông lỏng cảnh giác, xâm chiếm lãnh thổ của chúng ta.”

Bộ Khê Khách trầm mặc hồi lâu, nói: “Con đã biết, mẫu thân yên tâm, mẫu thân chỉ cần chuẩn bị cho việc di chuyển xuống phía Nam, bố trí phòng ngự ở Nhã Minh Thành để con sắp xếp.”

“Con chú ý những lá thư gửi tới gần đây.” Mặc Kỳ Yên nói, “Ngoài ra, nếu không yên lòng, nhanh chóng gửi công chúa và Kiểu Kiểu đến Hạc Thành.”

Bộ Khê Khách gật đầu nói: “Con sẽ cân nhắc.”

Những ngày này, Tình Lan liên tục may y phục lễ hội cho Bộ Khê Khách. Ma ma nói cho nàng biết, y phục của nam nhân Hạ tộc đa số đều là nữ nhân trong nhà tự tay may, bởi vì trong nhà Tướng quân không có nữ nhân khéo léo may vá, vì vậy y phục của hai cha con tất cả đều là Giang gia làm.
“Lúc ấy Oanh Ca ở trong phòng thêu thùa may vá, nghe nói người Nhã Minh thành đều biết, nhà Tướng quân và Giang gia cách vách muốn kết thông gia.”

Vu ma ma vừa nói vậy, Tình Lan sợ run nửa ngày, sau khi lấy lại tinh thần, lại mất tự nhiên chuyển câu chuyện: “Oanh Ca thế nào? Ở phòng thêu tốt không? Có ai bắt nạt nàng ấy không?"

Vu ma ma nói: “Điện hạ quá lo lắng rồi, nó ở phòng thêu rất tốt, những ngày qua đều cùng tộc nhân Hạ tộc may đồ mới cho điện hạ.”

Tình Lan nói: “Vậy thì tốt.”

Vu ma ma muốn nói lại thôi, Tình Lan nói: “Buồn ngủ rồi, thiếu tướng quân đâu?”

Vu ma ma: “Điện hạ à…”

Tình Lan nở nụ cười: “Ta cũng không muốn ghen nữa, để hài tử chứng kiến thì không tốt, còn tưởng rằng mẫu thân ta đây lòng dạ hẹp hòi.”

Mặc dù nói vậy, nhưng sau khi Bộ Khê Khách trở về, Tình Lan vẫn hỏi.

“Chuyện kia… Ta vừa mới biết được, Hạ tộc của chàng có một câu nói, y phục nam nhân trong nhà mặc phải do nữ nhân làm…”

Bộ Khê Khách không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Cũng không hẳn như vậy, nhưng mà, y phục của chúng ta không phải đều là do nữ nhân làm sao? Đám đại nương trong tộc ta đều là người khéo tay, sau khi tiễn chồng con ra chiến trường, họ đều ở hậu phương bảo vệ lương thảo, chuẩn bị quần áo, đánh thắng trận cũng có công lao của họ. Sao đột nhiên nàng lại nhắc đến chuyện này?”

“Ta… ta muốn biết, quần áo chàng mặc trong lễ mừng năm mới…” Tình Lan đỏ mặt nói, “Là ai may cho chàng?”

Bộ Khê Khách nói: “Giang nhị nương đấy, chinh là mẫu thân của Tiểu Thất.”

Tình Lan đột nhiên trở nên vui vẻ, không còn thấp thỏm, mặt mày hớn hở nói: “May rất đẹp.”

“Đương nhiên.” Bộ Khê Khách nói, “Mẫu thân ta hoàn toàn không biết những chuyện khéo tay này, quần áo của cả nhà ta đều là Giang thẩm làm, may cho con mình kiểu gì cũng may cho ta giống vậy.”

Tình Lan thoải mái chưa được một khắc, chợt nhớ tới câu nói nhà Tướng quân và Giang gia là thông gia, trái tim lại bị treo lên, hỏi: “Liên Hoa, ta hỏi chàng một chuyện, chàng phải trả lời thành thật, nếu nói dối, ta sẽ để Hồ Thần lấy đi tất cả mộng đẹp của chàng sau này.”

Bộ Khê Khách cả kinh nói: “Nàng thật ác độc!”

Chiêu này hắn đã từng dọa Kiểu Kiểu, nhưng kỳ hạn cũng chỉ có một ngày mà thôi, không ngờ Tình Lan lại học được, vừa mở miệng đã đòi lấy tất cả mộng đẹp sau này của hắn.

Bộ Khê Khách nói: “Xem ra ta phải nghiêm túc trả lời vấn đề này.”

Tình Lan hỏi: “Ta muốn hỏi chàng, khi chàng còn bé, có cùng ai ước định hôn nhân từ bé, hoặc là… hoặc là cùng thanh mai trúc mã, chấp nhận hôn sự nào không?”

Bộ Khê Khách trợn tròn mắt: “Ai?”

Tình Lan: “Ta hỏi chàng!”

Bộ Khê Khách không hiểu nói: “…Sao đột nhiên lại muốn hỏi đến chuyện này?”

Tình Lan hừ một tiếng, nói: “Ta cũng chỉ vô tình nghe được, bọn họ đều nói chàng từ nhỏ đã có hôn ước với tỷ muội Giang gia, mọi người ở Nhã Minh Thành đều biết các người là thông gia.”

“Có đấy.” Bộ Khê Khách nói, “Cữu mẫu ta là người Giang gia, ngũ cô nương của Giang gia, cô cô của Tiểu Thất. Cũng là mãnh tướng của Giang gia trên chiến trường, cuối cùng, đã chết trên sa trường cùng với cữu cữu ta, hài tử cũng không còn.”

Tình Lan không hỏi nổi nữa, nàng không mở mắt, nhỏ giọng nói: “Ta biết ngay mà, là ta suy nghĩ lung tung.”

Nàng nói rất khẽ: “Thật xin lỗi.”

Bộ Khê Khách nghiêng đầu nhìn nét mặt của nàng, hỏi nàng: “Nàng nghĩ gì, nghĩ gì về ta?”

Lúc này Tình Lan mới thừa nhận: “Bởi vì… Bởi vì nữ quỷ chàng vẽ, chiều cao cũng không khác Giang gia tỷ tỷ lắm.”

Bộ Khê Khách hoàn toàn bối rối: “À! Xin lỗi… Cái đó thật sự không liên quan gì đến Giang tỷ tỷ. Hơn nữa… Hơn nữa tỷ ấy đã có hôn phối, còn trước cả khi ta hiểu chuyện, trong mắt tỷ ấy, ta không kém

Kiểu Kiểu bao nhiêu đâu… Nàng lại vào Giang gia ăn giấm chua phải không?”

Tình Lan càng xấu hổ, lấy tay áo che kín mặt.

Bộ Khê Khách bắt lấy tay nàng, cười ha ha nói: “Nàng không cần phải che, không có tác dụng đâu, che mặt, không che được bụng, hài tử cũng có thể thấy bộ dạng ghen tuông ăn giấm chua của nàng ha ha ha ha…”

Tình Lan nhào về phía trước đánh hắn, Bộ Khê Khách tránh thoát, nắm lấy cổ tay nàng, hôn một cái, mặt mày hớn hở nói: “Nhưng mà, nói đến thông gia, sau này quả thật sẽ cùng Giang gia kết thông gia.”

Tình Lan hơi sửng sốt, nhớ tới Kiểu Kiểu, nở nụ cười: “Là Kiểu Kiểu và Tiểu Thất sao?”

“Cũng chỉ có thể là nó.” Bộ Khê Khách sửa lại ống tay áo thay nàng, cuộn lại cẩn thận, nói, “Các thanh niên còn lại ở Yến Xuyên còn ai dám kết hôn với thiếu tộc trưởng của Hạ tộc? Ta thấy chỉ có Tiểu Thất không sợ, vẫn nói chuyện với Kiểu Kiểu.”

Tình Lan suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Chuyện này còn lâu, lúc Kiểu Kiểu lập gia đình, chỉ sợ Hồ Cầu đã cao hơn con bé bây giờ.”

“Đương nhiên, tưởng tượng như vậy, ta còn phải bị nó làm phiền ít nhất mười năm nữa.” Bộ Khê Khách ghét bỏ nói, “Cũng không biết sao phụ mẫu lại sinh ra đóa hoa méo mó như nó, có lẽ là ăn nhầm hạt sen rồi, hạt sen cuối cùng của Tê Sơn, rốt cuộc phát triển thành diện mạo này."

Đang nói, Kiểu Kiểu đã tới.

Còn chưa thấy người đã nghe tiếng trước: “Sinh... chưa?”

Bộ Khê Khách tức giận hít một hơi thật sâu, buồn bực nói: “Nàng nói nó không phải cố ý ư? !”

Tình Lan vuốt bụng tròn vo, nở nụ cười khanh khách.

Bộ Khê Khách nắm chắc thời gian dạy bảo, chỉ vào bụng Tình Lan nói: “Hồ Cầu con xem kỹ đây, nhớ kỹ cái tình tình đáng ghét của cô cô con, nếu con dám học theo cái tính đó, ta nhất định sẽ vo tròn con ném trở về Tê Sơn!”

Tình Lan: “Không được!”

Bộ Khê Khách: “Từ mẫu nghiêm phụ, ta đây là làm cho nó biết suy nghĩ, nếu không thực sự sinh ra đứa trẻ như Kiểu Kiểu, sợ là sẽ tức chết ta.”

Kiểu Kiểu chỉ nghe được nửa phần sau, vòng quanh Bộ Khê Khách vừa đi vừa hỏi: “Ai làm ca ca tức chết? Người nào làm ca ca tức chết vậy?”

Bộ Khê Khách xoa bóp huyệt thái dương, ngửa mặt lên trời thở dài: “Thôi được, cả đời ta thuận buồm xuôi gió, có vợ đẹp hiền lành, quá hoàn mỹ dễ bị trời ghét, có một muội muội như vậy, là vì muốn bảo vệ ta một mạng, ta hiểu.”

Kiểu Kiểu: “Chuyện đó, công lao của muội lớn nhất đấy!”

Tình Lan cười đau bụng, vuốt bụng nói: “Chàng xem, lại thêm một Kiểu Kiểu, chính là công đức càng lớn đây! Chàng nhất định có thể sống lâu trăm tuổi, cả đời không lo.”

Bộ Khê Khách: “Ta còn có thể làm gì? Cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.”

Buổi tối, Bộ Khê Khách đang sưởi ấm giường, kể với Tình Lan hôm nay hắn đã làm gì.

“Thê tử của thủ lĩnh, nàng gặp chưa?”

“Rồi.” Tình Lan nói, “Bộ dạng rất hung dữ, Bộ Khê Khách, trước kia… Là trước khi tới Yến Xuyên, ta nghĩ mẫu thân chàng cũng có bộ dáng lớn như vậy, cái đầu to như vậy, cao như vậy, có vẻ như… giống như một con sói biến thành người.”

“Sợ không?”

“Không sợ.” Tình Lan nhỏ giọng nói, “Cho dù có… có hơi kỳ quái, bà ấy cao như vậy, trượng phu của bà ấy lại vừa nhỏ vừa tròn, còn mặc áo khoác da hồ ly màu trắng, từ xa xa đi tới, giống như thấy một con sói đi bằng hai chân, cầm một quả cầu tuyết với cái mũi và đôi mắt.”

Bộ Khê Khách cười, nghiêm mặt nói: “Thật ra, bà ấy là người Nguyệt Ngạn.”

Tình Lan nấc một tiếng, ngạc nhiên: “…Thật sao?”

“Ừ.” Bộ Khê Khách cười tủm tỉm nói, “Ta muốn nói là, hiện giờ mặc dù triều đình đã đáp ứng cho bọn họ quy hàng, cho bọn họ hợp nhất lãnh thổ, cho phép bộ lạc Bắc Địch bọn họ sinh sống ở Yến Xuyên chúng ta, nhưng bởi vì thủ lĩnh phu nhân là người Nguyệt Ngạn, hơn nữa hiện giờ cùng họ với Hãn Vương của Nguyệt Ngạn tộc, vì vậy, quy hàng cũng có khả năng chỉ là biểu hiện giả dối…”

“Chàng nói là, có thể bọn họ lừa dối, gạt đất đai của Đại Lương ta?”

“Không thể không nói, công chúa không hổ là công chúa.” Bộ Khê Khách khoa trương xong, nói: “Vốn muốn để nàng tới Hạc Thành ở trước mấy ngày, đợi ta đưa bọn họ rời khỏi Nhã Minh, thu xếp ổn thỏa xong sẽ đón nàng trở về, nhưng đúng lúc thấy nàng ngồi cũng không thoải mái, cơ thể nặng, sợ nàng không chịu nổi lắc lư…”

“Không có chuyện gì đâu.” Tình Lan nói, “Không phải chàng nói, bây giờ ở Nhã Minh thành cũng chỉ có quý tộc Bắc Địch và người nhà của bọn họ sao? Cũng không phải binh sĩ, sợ cái gì.”

Bộ Khê Khách nói: “Nói cũng đúng, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút. Mấy ngày nay ta sẽ phải thường xuyên ra ngoài điều động binh lính trong thành, nhưng sẽ không đi xa, nói với nàng một tiếng, nàng không phải lo lắng.”

“Ta biết rồi.”

“Được rồi.” Bộ Khê Khách làm ấm giường xong, lăn ra bên ngoài, mở cánh tay để Tình Lan bước vào.

Tình Lan cẩn thận nằm xuống, vỗ vỗ bụng, nói: “Hồ Cầu, phụ thân con làm ấm ổ rồi, ấm áp không?”

Bộ Khê Khách nở nụ cười, hắn sửa giọng, diễn trò: “Ấm ạ, nếu mẫu thân ở trong ngực phụ thân, con sẽ ấm áp hơn.”

“Không biết xấu hổ!”

Cánh tay dài của Bộ Khê Khách duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực, tiếp tục diễn: “Nếu mẫu thân hôn phụ thân một cái, lại càng ấm nữa.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Không có nói quàng.” Bộ Khê Khách nghiêm túc nói, “Nàng hôn ta một cái, ta vui hơn, trong lòng nóng lên, toàn thân lại càng nóng, đến lúc đó, nàng và Hồ Cầu đều sẽ ấm áp.”

Tình Lan: “… Nhưng cũng có lý.”

“Ta đã gạt nàng bao giờ?” Bộ Khê Khách nháy mắt nói, “Vì vậy, tới hôn một cái?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hồ Cầu chưa ra đời: Phụ thân, con tranh thủ không để người buồn rầu!

Hồ Cầu sau khi ra đời: Phụ thân, không phải con, là tiểu cô làm!

Hồ Cầu trưởng thành: Phụ thân, người ngồi yên, con có chuyện muốn nói với người, con muốn ngồi vào long ỷ.

Bộ Khê Khách: … Lo lắng chết ta.

Chương 43: Ta là biên cương bảo vệ hắn

Triều đình hạ chỉ, chia đất đai phía bắc của Yến Xuyên cho người Bắc Địch quy hàng, mảnh đất này có nguồn nước và đồng cỏ tươi tốt, thổ nhưỡng phì nhiêu, nằm ở phía đông Nhã Minh Thành, phía bắc Hạc Thành, được hoàng đế đặt tên là Triêu Tân.

Lấy mảnh đất này chia cho Bắc Địch, cho dù là Hạ tộc hay là tướng sĩ Yến Xuyên, mặc dù trong lòng khó chịu, tuy nhiên cũng hiểu ý chỉ của hoàng đế, cho nên đành phải nén bực dọc trong lòng, không dám nói ra.

Hoàng đế đưa ra mảnh đất tốt nhất, thể hiện rõ phong độ của một nước lớn, để thu hút càng nhiều bộ lạc và bổn tông đã cắt đứt quan hệ với Nguyệt Ngạn quy hàng Đại Lương, còn về nguy cơ sau đó, dường như hoàng đế cũng chưa cân nhắc đến, ném hết áp lực cho người Yến Xuyên.

Bộ Khê Khách đã trầm mặc mấy ngày, cũng không thể không làm theo ý chỉ, tặng mảnh đất kia cho Bắc Địch.

Tình Lan đang ở Yến Xuyên, sau khi nghe được những lời oán trách của người dân Yến Xuyên trong những ngày qua, đã hiểu sâu sắc sự bất mãn và áp lực của người dân Yến Xuyên lúc này, Tình Lan suy nghĩ một chút, nói muốn viết thư cho hoàng huynh, lại bị Bộ Khê Khách ngăn cản: “Nàng không cần quan tâm đến việc này, chăm sóc thân thể cho tốt... Hoàng thượng là vua của dân, ta không tin Hoàng Đô có nhiều người tài như vậy, không ai nói cho người biết rủi ro đằng sau. Nếu như hoàng thượng đã lựa chọn tin tưởng, chỉ thị lần này có thể giải quyết hòa bình chiến loạn ở biên giới trăm năm qua, ta đây thân là thần thử, cũng chỉ có thể lựa chọn đánh cuộc một lần.”

Tình Lan lo lắng không thôi, Bộ Khê Khách lại cười cười, nói: “Không có việc gì, binh sĩ của Đại Lương chúng ta có thể đánh trận đều ở đây rồi, chúng ta thì sợ nguy hiểm gì? Không sao.”

Đầu tháng hai, Bộ Khê Khách bận rộn nhiều việc.

Ngày hôm đó, hắn quay về Huệ Chỉ Viện, hai tay giấu sau lưng, nói muốn Tình Lan đoán xem là thứ gì.

Tình Lan hiếu kỳ: “Chàng lại muốn tặng ta cái gì?”

Bộ Khê Khách ngồi xuống, hạ giọng nói: “Ta ấy à, bắt được hai tiểu yêu quái, muốn diễn trò cho nàng xem.”

Tình Lan bị những lời nói của hắn làm kinh sợ, thậm chí còn hơi tin là thật, mở to hai mắt muốn nhìn hai tiểu yêu quái hắn bắt được.

Bộ Khê Khách nói: “Tiểu cô nương mau ngồi xuống, không được nháy mắt, trò hay sắp mở màn rồi…!”

Hắn lấy bao tay quấn thành người nhỏ, thêu thêm mắt và miệng, một đỏ, một trắng, lỗ tai hồ ly dựng thẳng, còn kéo lấy hai cái đuôi.

Một con cầm gậy gỗ làm thương, một con, phình bụng lên.

Tình Lan: “Ôi!”

Là hai tiểu hồ ly chưa biến đổi hoàn toàn.

“Thật đáng yêu!”

Bộ Khê Khách giật giật ngón tay, hồ ly lông trắng cầm thương lớn tiếng nói: “Công việc bề bộn, ta phải ra ngoài mấy ngày, nhìn nguồn nước, gấp rút cày bừa vụ xuân, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng nữa.”

Bộ Khê Khách lại giật giật bên tiểu hồ ly lông đỏ, tiểu hồ ly kia cúi đầu không nói, hai cánh tay vuốt ve cái bụng tròn vo của mình.

Tình Lan nở nụ cười, cùng diễn trò với hắn, nhẹ giọng hỏi: “Chàng phải đi bao lâu?”

“Hai ba ngày.” Bộ Khê Khách vung tay hồ ly lông trắng, nói: “Ngủ lại ở quân trướng, buổi tối không thể trở về làm ấm giường cho nàng, đêm tối trời lạnh, nàng và Hồ Cầu nhất định không được để bị nhiễm lạnh.

Tiểu hồ ly lông trắng khẽ lắc lư lắc lư tiến lên, hai cánh tay bắt được ngón tay Tình Lan, lắc lắc: “Không được nhớ đến ta rồi lén khóc thút thít đấy.”

Tình Lan cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không khóc.”

Bộ Khê Khách ngẩng đầu nhìn nàng: “Thật chứ?”

Tình Lan tránh ánh mắt của hắn, cúi đầu nói: “Đồ quỷ sứ đáng ghét, đi thì đi, tưởng ta sẽ khóc lóc sao?”

Bộ Khê Khách: “Sẽ không nhớ ta?”

Tình Lan nói: “Chỉ hai ba ngày mà thôi, chàng còn muốn ta nhớ mong chàng?”

Hồ ly trắng trong tay Bộ Khê Khách ủ rũ, thở dài: “Ài, nếu nàng nói vậy, ta cũng muốn khóc.”

“Da mặt quân dày như vậy, cũng sẽ khóc sao?”

Hồ ly lông trắng hét lên trả lời: “Đao đâm không khóc, kiếm đâm không khóc, duy chỉ có người trong lòng không nhớ ta, ta muốn khóc.”

“Thật sự là không có cách nào làm khó dễ chàng.” Tình Lan nói, “Được rồi, vì để chàng không khóc, ta sẽ cố mà nhớ chàng trong tim.”

Bộ Khê Khách nở nụ cười.

Tình Lan hỏi: “Diễn xong chưa? Diễn xong, có thể cho ta nhìn hai tiểu yêu quái này không?”

Bộ Khê Khách lấy hai tiểu hồ ly trên ngón tay xuống, nói: “Hai tiểu yêu quái này tặng cho nàng.”

Tình Lan yêu thích không rời, thấy đường may thô ráp, tò mò hỏi hắn: “Ai làm đó?”

Bộ Khê Khách vỗ ngực, nhếch miệng cười cười: “Tự ta.”

“Lúc nào?”

“Hôm qua đến Giang phủ đón Kiểu Kiểu, nó đang cầm vải vụn của nhị nương chơi gói tướng quân với Tiểu Thất, ta liền mượn may hai cái, tặng cho nàng giải sầu.” Bộ Khê Khách chỉ vào hồ ly lông đỏ nói, “Trong bụng của nàng thật sự có một tiểu hồ ly.”

“Thật sao?!” Tình Lan mở túi vải ra, quả nhiên thấy bên trong quần áo có một viên cầu bông, trên thân vẽ cái đuôi, cái đầu, giống như một con tiểu hồ ly đang cuộn tròn ngủ.

“Rất thú vị!”

“Nếu ta không ở đây, buổi tối nàng ngủ đừng nắm trâm cài tóc nữa, để nó ngủ cùng nàng là được rồi.” Bộ Khê Khách cầm hồ ly tướng quân lông trắng, ôm một bông hoa, nói, “Cái tay này có thương, để nó bên cạnh nàng, yêu ma tai họa gì đều không thể đến gần nàng.”

Tình Lan ôm hai con hồ ly trong ngực, vui vẻ tới gần, hôn Bộ Khê Khách một cái.

Bộ Khê Khách nhếch miệng, ánh sáng trong mắt chuyển động, nhẹ giọng cảm khái: “Mùa xuân đến rồi.”

Tình Lan nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tới rồi sao?”

Bộ Khê Khách ôm ngực, nói: “Đến rồi, trong tim ta, bởi vì nàng vừa hôn ta, trăm hoa đã nở, muôn tía nghìn hồng.”

Tình Lan: “Coi như ta đã rõ, bãn lĩnh nói lời ngon ngọt của tướng quân còn cao hơn đánh giặc rất nhiều.”

“Đây là vinh hạnh đặc biệt nàng ban thưởng cho ta.” Bộ Khê Khách cười nói, “Công lao này là của điện hạ đấy.”

Quả nhiên sau đó, Bộ Khê Khách thật sự bận đến nỗi tối cũng không rảnh để trở về.

Bởi vì phụ mẫu không có ở đây, những chuyện lớn nhỏ ở Nhã Minh Thành cộng với việc các quý tộc Bắc Địch đang ở tạm Nhã Minh Thành đều do Bộ Khê Khách phụ trách.

Đầu tháng hai, bộ lạc Bắc Địch giao nộp binh khí, theo quân đội Yến Xuyên qua sông, di chuyển đến Triêu Tân, đêm đó, trong nội bộ nhóm người Bắc Địch nổi lên xung đột, hơn nữa còn đánh chết mấy người.

Nội bộ Bắc Địch vô cùng phức tạp, giữa các quý tộc vốn dĩ không ngừng xung đột, tin tức truyền đến Nhã Minh, hai gia tộc này cùng tranh chấp, đúng sai để tướng quân Yến Xuyên đến phân xử.

Đang ầm ĩ, hôm qua hai nhóm người Bắc Địch và quân đội lại xảy ra mâu thuẫn.

Tin tức báo về cho Bộ Khê Khách, Bộ Khê Khách xoa bóp huyệt thái dương, thở dài một hơi.

Hai nhóm người Bắc Địch kia càng muốn đến Nhã Minh Thành tìm thủ lĩnh bộ lạc của họ phân xử, ý đồ cưỡng chế phá cửa quân lính, từ trong đi ra. Quân lính khẳng định không đồng ý, lại không thể ra tay đánh người, lập tức không ngăn cản nổi nữa.

Lúc này, hai nhóm người đã đến ngoại ô.

Bộ Khê Khách bất đắc dĩ, xách theo thủ lĩnh Bắc Địch, mang theo một đội nhân mã rời khỏi thành.

Thủ lĩnh Bắc Địch co lại trên ngựa, không giống như đang cưỡi ngựa, mà như đang ngồi trên bàn ủi, vẻ mặt vô cùng lo lắng bất an.

Bộ Khê Khách nói: “Nói với bọn họ mau ngoan ngoãn trở về, nếu không thì, lấy tội danh chống lại thánh chỉ, tự ý chạy ra khỏi lãnh thổ, trừng phạt bọn họ.”

Khẩu âm của thủ lĩnh Bắc Địch rất nặng, cố gắng nghe rõ Bộ Khê Khách nói, gật đầu: “Nhất định, nhất định…”

Bộ Khê Khách đi rồi, mỗi giờ mỗi khắc Tình Lan đều chơi đùa với hai con rối hồ ly kia.

Vu ma ma thấy nàng thích, đề nghị cũng nên chuẩn bị đồ chơi cho hài tử trong bụng.

Tình Lan suy nghĩ một chút, bảo ma ma gọi Oanh Ca tới.

Oanh Ca vô cùng cảm động, chạy thẳng tới, chưa nói một câu đã rơi nước mắt.

Tình Lan hỏi nàng: “Có khỏe không?”

Oanh Ca cuống cuồng gật đầu, thút tha thút thít đáp mọi chuyện đều tốt.

Tình Lan và Vu ma ma nhìn nhau cười.

“Nghe ma ma nói, ngươi đang ở phòng thêu làm việc rất tốt, chỉ là, vài ngày trước, có người ném một nửa đầu sói vào phòng ngươi… Có phải là có người bắt nạt người?”

Oanh Ca đỏ mặt, điên cuồng lắc đầu.

Vu ma ma nói: “Người xem, nha đầu kia còn không chịu nói.”

Oanh Ca nhỏ giọng đáp: “Em rất khỏe, các tỷ tỷ ở đó đều rất tốt với em, em còn ở Đại Trạch Hạ Tộc theo họ học cách thêu thùa, sau này điện hạ phải mặc xiêm y Hạ tộc, Oanh Ca làm cho người…”

Vu ma ma cười nói: “Điện hạ, người thấy sao? Nha đầu kia người phải bắt nó nói, không thì nó chẳng dám nói đâu.”

Oanh Ca cẩn thận ngẩng đầu nhìn Tình Lan, thấy nàng và ma ma đều cười, mặt lại đỏ lên.

Tình Lan nói: “Nghe nói, nam tử Hạ tộc nếu vừa ý nữ tử nhà ai, sẽ đi bắt sói, mang đến cho nàng…”

Oanh Ca đỏ bừng mặt. lắc đầu, nói: “Em… em chưa đồng ý hắn! Em, em còn phải hầu hạ điện hạ cả đời…”

Tình Lan khẽ nói: “Ta sẽ không để ngươi hầu hạ ta, xem chừng, đợi mùa xuân đến, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài.”

Nước mắt Oanh Ca tí tách rơi xuống, khóc hỏi Tình Lan: “Điện hạ… Điện hạ nói thật sao?”

Tình Lan hỏi: “Nước mắt của ngươi đây là vì hạnh phúc hay vì buồn?”

Oanh Ca lúc thì lắc đầu lúc thì gật đầu, ôm tay Tình Lan, khóc nấc trên đất.

Vu ma ma nói: “Nha đầu này, nhất định là hạnh phúc.”

Oanh Ca vừa khóc vừa nói: “Em cũng buồn!”

Tình Lan cười thành tiếng.

“Tốt rồi, mau đứng lên đi.” Tình Lan nói khẽ, “Ta có việc muốn giao cho ngươi, ngươi, làm một tiểu hồ ly cho ta đi.”

Oanh Ca ngước hai mắt đẫm lệ, hỏi: “Là cho tiểu chủ tử ạ?”

Tình Lan gật đầu cười.

Oanh Ca vừa lau nước mắt, vừa khóc: “Em nhất định làm, làm hồ ly tốt nhất thiên hạ cho tiểu chủ tử!”

Kiểu Kiểu nhai kẹo hồ lô cà lơ phất phơ đã đến, vừa vào cửa, thấy bụng Tình Lan còn phình to lên, tự trả lời vấn đề của mình: “Hừm, vẫn chưa sinh.”

Cô bé vừa mới nghe được một ít, đến gần, hỏi: “Làm tiểu hù* ly?”

(*) Kiểu Kiểu đang thay răng nên bị ngọng chữ 狐 [hú] : hồ, thành chữ chữ 福 [fú] : phúc ^^ mình sẽ để là hù ly cho mọi người dễ hình dung nhé.

Mùa đông năm nay, bốn cái răng cửa của cô bé đã mất hết, nói chuyện gió vào rất nhiều.

Tình Lan nói: “Kiểu Kiểu, muội lặp lại một lần nữa.”

Kiểu Kiểu: “Muội biết rõ tỷ muốn nghe cái gì, được rồi, muội nói cho tỷ nghe lần nữa. Muội nói, các người làm gì cho tiểu hù ly?”

Tình Lan cười ha ha: “Tên này rất được, Oanh Ca, tiểu hù ly giao cho ngươi.”

Nàng nói xong, ôm chầm lấy Kiểu Kiểu, nói: “Nãy giờ chơi ở bên ngoài rất lâu rồi ư? Cả người đều lạnh này.”

Kiểu Kiểu nghe xong, toàn thân ngừng lại, vùng vẫy tránh khỏi vòng tay Tình Lan, lui về sau ba bước, đứng cách xa.

Tình Lan khó hiểu: “Làm sao vậy?”

Kiểu Kiểu nói: “Ca ca của muội nói, mới vào cửa có hàn khí, lát sau ấm mới được làm nũng trong lòng tỷ, nếu không sẽ đông lạnh tỷ, huynh ấy về sẽ đánh muội.”

Tình Lan khẽ giật mình, chợt nhớ tới, mỗi lần Bộ Khê Khách từ ngoài cửa tiến vào cũng sẽ đứng xa xa nói chuyện với nàng trong chốc lát.

Hóa ra… là vì vậy.

Trong lòng Tình Lan nóng lên, che ngực.

Giờ khắc này, nàng dường như cũng biết cảm giác xuân đến trong lòng, trăm hoa đua nở muôn tía nghìn hồng.

Giữ ấm cho tốt, nàng đã giúp hắn dốc lòng thủ hộ biên cương.

Ngón tay Tình Lan chỉ vào con hồ ly tướng quân lông trắng, nhẹ giọng cười nói: “Quả nhiên là tướng quân trấn thủ biên cương.”

Nhớ tới hắn, liền vô cùng an tâm.

Kiểu Kiểu thấy được hai con rối hồ ly đỏ trắng, ngạc nhiên nói: “Oi!! Ở đây có hai con hù ly a!”

Tình Lan phất tay áo: “Sai rồi, là ba con.”

Nàng chỉ vào bụng phình to của hồ ly lông đỏ, nói: “Bên trong có tiểu hồ ly.”

Kiểu Kiểu sững sờ một chút, nói: “A, cái này… tỷ và ca ca muội, còn muội đâu?”

Cô bé vòng quanh Tình Lan, tìm kiếm con hồ ly thứ tư.

Tình Lan vui vẻ nói: “Đúng lúc, ta sẽ làm tiếp một hồ ly Kiểu Kiểu.”

Sau nửa canh giờ, Tình Lan làm ra một tiểu hồ ly nhiều màu xấu xí, vốn tưởng rằng Kiểu Kiểu sẽ ghét bỏ, không ngờ Kiểu Kiểu sửng sốt một chút, giơ lên cao: “Oa! Muội nè!”

Tình Lan nhẹ nhàng thở ra, "Kiểu Kiểu thích là tốt rồi, quả nhiên trẻ con là đáng yêu nhất.”

“Ta mới là hù ly lợi hại nhất! !" Kiểu Kiểu nói xong, chen lấn tới chỗ hồ ly tướng quân, áp vào bên cạnh hồ ly lông đỏ, “Bảo vệ tỷ tỷ, lão đại tránh ra một bên đi! Ầm ầm! Ta muốn đánh bại huynh, giao chức tướng quân lại cho ta! Đến chiến!”

Cô bé điều khiển hồ ly nhiều màu đánh nhau với hồ ly tướng quân lông trắng.

Đương nhiên, hồ ly tướng quân lông trắng trên tay cô bé chỉ có thể bại trận.

“Ha ha! Ta thắng rồi!” Kiểu Kiểu nói, “Cho huynh dám đánh ta! Ta phải cho huynh biết, ai mới là hù ly lợi hại nhất Yến Xuyên!”

Tình Lan: “..”

Thu hồi lại những lời vừa nãy, Kiểu Kiểu vẫn là một hài tử, quá nghịch ngợm rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha, Bộ Khê Khách, ngươi còn không biết, ngươi đã bị muội muội của ngươi đánh bại rồi!

Bộ Khê Khách: ? ? ? ? ? ?

Chương 44: Phủ công chúa bị tập kích

Sắc trời tối dần, Oanh Ca chạy nhanh tới.

“Điện hạ, nhìn xem!” Trong tay nàng ta cầm con hồ ly uy phong lẫm liệt vừa may xong, giọng nói vui mừng, “Cái này được không?”

Tình Lan không ngờ nàng ta có thể may thành hình dáng đó nhanh như vậy, hơn cả ngạc nhiên, còn có chút cảm động.

Nàng sớm đã nghe mẫu hậu nói qua, cái cô nương Oanh Ca này, thành thật, dễ bị bắt chẹt, ngươi nghiêm nghị trách cứ nàng, nàng sẽ không ghi hận, nhẹ nhàng hạ giọng nâng đỡ nàng thì nàng sẽ quyết một lòng, vừa đấm vừa xoa*.

(*) Câu gốc: 要打个巴掌给个甜枣 : Vừa cho bạt tai vừa cho một quả táo ngọt.

Đây là thuật chỉ huy mẫu hậu tự mình tổng kết truyền cho Tình Lan. Nhưng Tình Lan không thích cách làm như vậy, một mực không để trong lòng, nên chung sống thế nào thì sống chung như vậy. Mãi đến khi lòng ái mộ của Oanh Ca đối với Bộ Khê Khách bị phát hiện, Tình Lan cũng không trách phạt mà lựa chọn chuyển nàng ta đi, không thấy không phiền.

Oanh Ca cũng hiểu rõ Tình Lan thiện tâm, vì vậy nàng ta luôn luôn biết ơn mà làm việc. Trong lòng có mong ước nhỏ Tình Lan có thể kêu nàng ta quay về, giống như trước kia, để nàng ta hầu hạ bên cạnh.

Oanh Ca muốn nói rất nhiều lời với Tình Lan, không chỉ nói cho Tình Lan rằng nàng ta sẽ không mê luyến Bộ Khê Khách nữa, còn muốn nói cho công chúa, mấy ngày nay nàng ta không ở bên người công chúa đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, cũng thấy rất nhiều người. Nàng ta đã biết, cái gì mới gọi là thích.

Khác với tìm cách được phò mã thu vào phòng, thật tâm thật ý thích, không phải loại tình cảm khiến nàng ta đứng ngồi không yên, không dám ngẩng đầu đối mặt Tình Lan. Mà là không khống chế được, muốn nói cho người thân thiết nhất, ta rất vui vẻ cũng rất an tâm rung động.

May mắn là, dường như Tình Lan đã cho nàng ta cơ hội này.

Vì vậy, Oanh Ca liều mạng, lập tức làm xong, mang qua cho Tình Lan nhìn.

Tình Lan nói: "Cứ theo hình dáng này mà làm, tay nghề may vá của ngươi đúng là tốt hơn nhiều so với trước đó. Sau này, đồ của tên tiểu tử này cũng để cho ngươi bao trọn đi."

Oanh Ca vui vẻ không thôi, Vu ma ma thấy vậy, cũng cười nói: "Nhìn nha đầu này cao hứng chưa kìa, chớ nói chuyện phiếm, tới giúp đốt đèn đi."

Oanh Ca đáp lại, thắp sáng đèn lồng, chọn cái móc phía trên thật dài, treo lên một ngọn đèn.

Vu ma ma nhìn lại khung cảnh Huệ Chỉ Viện, phân phó Oanh Ca: “Bên này để ta, ngươi qua hành lang bên kia đi.”

Oanh Ca giòn giã đáp ứng, cầm cái móc dài và cái đánh lửa ra mái hiên đốt đèn.

Lúc này, có người truyền báo: “Triều Tân Hầu phu nhân cầu kiến công chúa điện hạ."

Tình Lan mất chút thời gian mới nhớ ra đó là ai.

“Phu nhân thủ lĩnh Bắc Địch…” Tình Lan đỡ eo đứng lên, Kiểu Kiểu thấy, vội vàng chạy tới đỡ nàng, thuận miệng nói: "Là con sói dữ Nguyệt Ngạn đó!"

Tình Lan đi ra ngoài Huệ Chỉ Viện, đứng ở sân ngoài hỏi: "Nàng ta có chuyện gì?"

"Nàng nói Triều Tân Hầu và thiếu tướng quân đến thuộc địa Triều Tân đã lâu chưa về, muốn đến hỏi công chúa có biết tình hình không.”

“Ta làm sao mà biết được?” Tình Lan nói, “Đã trễ thế này, mời nàng ta về đi.”

Vừa dứt lời, thân ảnh cao lớn của vị Nguyệt Ngạn phu nhân đã xuất hiện trên hành lang, sau lưng còn có mấy tỳ nữ to cao không kém nàng ta là bao đi theo.

Nàng ta dùng tiếng quan thoại sứt sẹo lớn giọng nói: “Ta tới thăm công chúa một chút, sao còn không được vào cửa?”

Bọn họ khoác áo choàng vừa dày vừa nặng, khí thế hung hăng, đèn lồng vừa treo lên chiếu vào người họ giống như mấy ngọn núi vạm vỡ, cái bóng trùng trùng điệp điệp như đám quạ đang bay tới.

Binh sĩ đến bẩm báo thấy tình hình này, đặt tay lên chuôi kiếm bên hông, mắng: “Vô lễ, điện hạ còn chưa chấp thuận các ngươi bước vào phủ công chúa, mau rời khỏi!”

Tiếng càu nhàu liến thoắng của những nữ tử Nguyệt Ngạn như thanh âm ẩu đả của đám sói dữ, cộng thêm ánh mắt không có ý tốt của họ, binh sĩ cảm thấy không đúng, hét lớn: “Thị vệ đâu?! Các ngươi thật to gan, dám xông vào phủ công chúa!”

Vị phu nhân thủ lĩnh Nguyệt Ngạn tộc kia cười lạnh một tiếng, dùng giọng kỳ quái hỏi: “Chúng ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì, trước khi đi Triều Tân, chúng ta muốn tới hỏi thăm công chúa Đại Lương một chút.”

Nàng ta dứt lời, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, một chiếc phi tiêu trực tiếp cắm vào mi tâm binh sĩ, cung nhân đầy tớ hầu hạ trong sân kinh hãi, hét ầm lên.

Tức khắc, trong sân loạn thành một đoàn.

Mà mấy nữ nhân to như núi sau khi lẩm bẩm liến thoắng, bèn xông thẳng về hướng Tình Lan.

Kiểu Kiểu phun miếng kẹo hồ lô ra, kéo Tình Lan đang ngây người kinh ngạc lui về phía sau, nói: “Tỷ mau vào đi, bọn chúng muốn bắt tỷ làm con tin, chiếm đoạt Nhã Minh!”

Kiểu Kiểu nghe hiểu tiếng Nguyệt Ngạn, công chúa có thai, bắt nàng làm con tin có thể chiếm phủ công chúa trước, sau đó có thể chiếm Nhã Minh Thành, nội ứng ngoại hợp với quân Bắc Địch, xâm chiếm bắc biên cương Yến Xuyên.

Tình Lan càng kinh ngạc ngây người, thấy Kiểu Kiểu muốn xông ra ngoài, lập tức kéo cô bé lại, nói: “Muội cũng đi vào!”

Nhưng Kiểu Kiểu giãy ra, cãi một tiếng, cầm cốt phiến* bên cạnh lên, nói: “Đừng sợ, muội còn lợi hại hơn ca ca!”

(*) Cốt phiến là loại vũ khí quạt, các thanh quạt sắc nhọn mà nguy hiểm

Nếu không phải trong tình cảnh này, Tình Lan nhất định sẽ bật cười.

Mặt ma ma tái như giấy, tay không ngừng run nhưng vẫn gắt gao tóm lấy Kiểu Kiểu, nói: “Nghe lời điện hạ đừng đi!”

Tình Lan cắn chặt răng, ép mình tỉnh táo lại, hít sâu một tiếng, hô: “Đi báo cho Vương đô úy, người Bắc Địch phản bội Hoàng ân, tự tiện xông vào phủ công chúa, tội đáng muôn chết!”

Bên trong viện dường như đang chém giết, Tình Lan nghe được âm thanh đánh nhau giáp lá cà.

Lại thêm mấy chiếc phi tiêu bay vào, đâm xuống cạnh chân Tình Lan.

Ma ma hoảng hốt, xụi lơ trên đất, dang hai cánh tay bảo vệ Tình Lan đằng sau lưng, run giọng nói: “Điện hạ chớ hoảng sợ, Vương đô úy tuần tra đêm ngay ngoại viện, sẽ lập tức tới! Thị vệ trong sân còn có thể ngăn chặn, bọn chúng chỉ có mấy người, không sao đâu!”

Thế nhưng Kiểu Kiểu lại kéo Tình Lan nói: “Tỷ đi mau, nhảy ra từ cửa sổ. Bọn chúng bây giờ cần bắt tỷ làm con tin, chỉ cần tỷ không bị bắt, người của chúng ta có thể mặc sức giết chúng!”

Kiểu Kiểu đẩy Tình Lan vào gian phòng trong, cô bé chạy qua một gian lại đóng cửa gian đó.

Khi đi qua gian phòng giữa, Tình Lan vội vàng quay lại, cầm cung tên lên, khiển trách Kiểu Kiểu, “Nơi này ta có kiếm, muội cần gì phải phá hỏng chiết phiến của ca muội!”

Kiểu Kiểu: “Đến lúc này tỷ còn nhớ loại chuyện đó?!”

Ma ma sợ cứng đờ cả người, hai chân như đi mượn, không ngừng phát run, đi sau Kiểu Kiểu và Tình Lan không nói gì.

Đến gian phòng hậu viện, tim Kiểu Kiểu đập mạnh, liên tục lùi về sau.

"Có mùi máu." Kiểu Kiểu nói, “Chẳng lẽ bọn chúng chiếm lĩnh cả hậu viện? Đánh gọng kìm sao?"

Trong đầu Tình Lan loạn thành một đoàn, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Bọn chúng muốn tuyên chiến phải không? Bộ Khê Khách đâu? Bọn họ đâu?”

Hậu viện yên tĩnh có chút đáng sợ.

"Vương đô úy người đâu?!" Ma ma kinh hãi, bà không hiểu những thứ này, trong lúc nhất thời hoảng hồn, đi về phía trước theo thói quen.

Kiểu Kiểu lanh tay lẹ mắt, bổ nhào cả người qua, ôm lấy chân bà, đụng ngã bà.

Một nam nhân mắt ưng ngậm đao bỗng nhiên nhảy lên bệ cửa sổ, nếu ma ma đi thêm một bước, bây giờ đã sớm đầu lìa khỏi xác.

Nửa người nam nhân kia toàn là máu, tấm da lông hồ ly cũng có máu chảy xuống. Đao hắn nắm trong tay bỗng nhiên động, một binh sĩ mang vũ khí và giáp Đại Lương bổ nhào trên đất.

Tình Lan hít một hơi khí lạnh, nắm chặt cung trong tay.

Nam nhân nheo mắt, nhìn vào bụng Tình Lan, chậm rãi nói: “Đây chính là công chúa Đại Lương…”

Ma ma bị sợ ngất đi.

Tình Lan đã không nói ra lời, nàng nâng cung, giương lên mũi tên run rẩy.

Nam nhân kia dường như không coi hành động này của nàng ra gì, ha ha cười lớn: “Công chúa Đại Lương, hóa ra chỉ là một con cừu sừng dài.”

Tình Lan kéo căng dây cung, nhắm thẳng hắn, tay càng run mạnh hơn.

Nàng thầm nói đừng run, nhưng tay cũng không nghe lời, toàn bộ dây cung đang rung lên.

Nam nhân không né tránh mà ném tới cây đao đầy máu.

“Làm đi, tiểu công chúa.” Hắn nói, “Ta biết ngươi bắn không trúng, cho ngươi thêm cây đao, nếu như… Ngươi dám nhặt nó lên thì hãy nhìn ta nói chuyện.”

Cửa phía sau bị đập mạnh liên tục, ngọn lửa ngất trời, nữ nhân Nguyệt Ngạn xông vào, thấy người nam nhân trước cửa sổ, sững sờ một chút, lại hung ác nói: “Nguyên Tháp, ngươi đang làm gì?! Mau bắt nàng ta, tên hồ ly kia đã xách đầu phụ thân ngươi tới phản kích lại!”

Tình Lan nới lỏng tay.

Mũi tên bay ra ngoài, bắn trúng da hồ ly trên cổ nam nhân, nhẹ rơi trên mặt đất.

Nam nhân ngửa đầu, ha ha cười to: “Con cừu Đại Lương…”

“Nguyên Tháp cẩn thận!” Ánh mắt nữ nhân trợn tròn.

Cây đao hắn đã ném xuống đất đang xuyên qua yết hầu hắn, Kiểu Kiểu nói: “Người tộc ta đã giết sói Nguyệt Ngạn từ khi còn trong bụng mẹ!”

Thi thể nam nhân đổ xuống, Kiểu Kiểu không rút đao, không buông tay, cả người cũng bị bay ra ngoài.

“Nguyên Tháp!” Nữ nhân nổi điên, vọt vào, lại hung hăng quay đầu, túm tóc Tình Lan đi, chưa được hai bước bỗng hét lên một tiếng, buông tay.

Trong hoảng hốt, Tình Lan thấy một cây chủy thủ đâm vào cơ thể Oanh Ca.

Giằng co qua lại, Oanh Ca vẫn cắn chặt tay nữ nhân, một mực không nhả.

Tình Lan biết đây không phải lúc để khóc, nhưng nước mắt lại không nghe lời, rơi xuống.

Kiểu Kiểu từ cửa sổ bước nhanh vào, bổ thẳng một đao vào lưng nữ nhân Nguyệt Ngạn.

Nữ nhân rút tay ra, xoay người tấn công yết hầu Kiểu Kiểu.

“Kiểu Kiểu!” Tình Lan đau thương kêu lên, trong mắt biến thành màu đen.

Thời gian dường như ngưng lại, nữ nhân bị một cây thương xuyên qua, phẫn nộ trợn tròn mắt, từ từ ngã xuống.

Kiểu Kiểu ngơ ngác vuốt yết hầu nguyên vẹn của mình, lẩm bẩm nói: “Má ôi, ta còn sống…”

Trong ánh lửa, Bộ Khê Khách sải bước đi tới, gió nóng thổi tóc hắn, trên bạch y là máu đã đông lại.

Tình Lan cố gắng đứng lên, đi hai bước, nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt hắn, im lặng khóc.

Bộ Khê Khách ôm nàng, một lần lại một lần thấp giọng an ủi: "Ta đã trở lại, không sao đâu."

Kiểu Kiểu ngồi dưới đất thở hổn hển, ngây ngốc nhìn thi thể Oanh Ca cách đó không xa, lại nhìn Bộ Khê Khách một chút, nước mắt lập tức chảy ra.

Cô bé khóc hu hu đi tới, Bộ Khê Khách đưa một tay ra xoa đầu cô.

“Mặc Kỳ Bạch Lộ, muội muội ngoan của ta.” Hắn nhẹ giọng nói.

Kiểu Kiểu oa một tiếng, lớn giọng khóc.

"Ca ——" Kiểu Kiểu khóc lóc chảy nước mắt nước mũi, " Ca, ca..."

Tình Lan nhỏ giọng nức nở, lệ rơi làm ướt chiến bào của Bộ Khê Khách, Bộ Khê Khách đau lòng không thôi, cũng không biết nên an ủi nàng thế nào.

Nếu như mình tới trễ một chút... Hắn không thể tưởng tượng nổi, nếu như hắn trễ một bước, Tình Lan và Kiểu Kiểu, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi các nàng.

“Cảm ơn nàng… Cảm ơn nàng vẫn ở đây.” Bộ Khê Khách hôn Tình Lan, ôm chặt nàng.

Tình Lan ở lại trong phủ tướng quân.

Nàng ở phòng của Bộ Khê Khách, mọi thứ nơi này đều có hơi thở của hắn.

Hơi thở làm người ta an tâm.

Sau khi ma ma tỉnh, lại ngất đi nhiều lần.

Tuổi bà đã lớn, lần này đột nhiên bị kinh sợ, lại thấy Oanh Ca và một số cung nhân bị chém chết, sợ đến phát bệnh.

Tình Lan không để ý sự phản đối của bà, cho phép bà ở bên mình dưỡng bệnh, ma ma khóc lóc thất thanh, áy náy không dứt.

Mấy ngày nay, buổi tối Bộ Khê Khách đều tới đây, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn rất bình thường.

Hắn tới hỏi một chút tình trạng thân thể của nàng, nhìn nàng dùng bữa tối, đợi sau khi nàng ngủ mới đứng dậy rời đi.

Tình Lan không hỏi hắn đang bận rộn gì, nàng cũng biết đại khái.

Nữ nhân họ Không Tàng kia là muội muội ruột của Không Tàng Hạo, thừa dịp người Bắc Địch tiến về hướng nam, người Nguyệt Ngạn trà trộn vào đội ngũ, truyền tin cho nàng ta thi hành kế chiếm Nhã Minh.

Thủ lĩnh Bắc Địch bị ép tham dự vào, đầu tiên là mượn cớ nội bộ quân Bắc Định mâu thuẫn, mai phục ở ngoại ô. Sau khi đoạt binh khí, lừa gạt Bộ Khê Khách ra khỏi thành hòa giải, nhân cơ hội này đánh lén, định tấn công Bộ Khê Khách.

Tiếp đó, những nữ nhân quý tộc Không Tàng ở lại thành, che giấu mưu kế, xông vào phủ công chúa, định bắt công chúa làm con tin, chiếm lĩnh Nhã Minh. Ra lệnh Nguyệt Ngạn dấy binh ở phương nam, đóng binh trong thành, chính thức tuyên chiến với Yến Xuyên.
“Không thể không nói, mưu đồ này không tệ.” Tô Đông Ly nhấp một ngụm trà, nói với Bộ Khê Khách, “Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, các bước phối hợp làm việc rối rắm, nếu đổi lại là chúng ta, đã sớm thành công.”

Bộ Khê Khách không nói gì, hắn lau máu trên cây thương, nghiến răng nghiến lợi nói: “Vốn muốn tích chút âm đức vì nhi tử, cùng Hoàng thượng đánh cược một lần, kết quả bọn chúng hết lần này tới lần khác ép ta tạo sát nghiệt…”

“Đúng vậy, bố trí ổn thỏa bộ lạc ngàn người, giải quyết trở ngại biên cương mà đao không dính máu vốn là công trạng lớn biết bao.” Tô

Đông Ly sâu xa nói, “Bây giờ ngược lại tốt rồi, ta thấy nước sông còn nhuộm đỏ.”

Bộ Khê Khách lau thương lau kiếm, Tô Đông Ly lại nhấp ngụm trà, hỏi: “Công chúa khỏe chứ?”

“Ừm.” Bộ Khê Khách đáp, “Bị chút kinh hãi, mấy ngày nay đều không thấy nàng cười.”

“Ý ta là, thân thể công chúa có ổn không? Mang thai lớn có sợ động thai không?”

“…Đứa trẻ sao?” Bộ Khê Khách thở dài, “Mỗi ngày đều mời thầy thuốc chăm sóc, nhưng ta muốn thằng nhóc đó không gây thêm chuyện lúc này, nếu không ta phải cho nó biết cái gì gọi là phụ thân nghiêm khắc nhất Yến Xuyên!”

Tô Đông Ly lắc đầu một cái: “Ài, ngươi không phải là phụ thân nghiêm khắc nhất Yến Xuyên, ngươi là Yến Xuyên đệ nhất thiên vị phụ*.”

(*) Lo cho mẹ mà không lo con :v

Bộ Khê Khách: “Không nói với ông nữa, ta muốn về thăm nàng một chút.”

“Bên đại tướng quân có tin gì chưa?”

"Hôm qua Bắc Dã thắng một trận nhỏ." Bộ Khê Khách nói, “…Chiến sự năm nay đến quá sớm, tiết trời còn chưa ấm đã phải đi giết sói!”

Hắn nhỏ giọng giận dữ, nhanh tay nhanh chân thu thập binh khí, gói một đống đồ chơi nhỏ màu sắc sặc sỡ, cất vào trong áo.

Tô Đông Ly duỗi người, hỏi chuyện khác: “Triều đình có tin tức chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

“Ài…” Tô Đông Ly nói, “Những người kia ở phía nam không biết việc chiến sự, sợ là lại mượn cơ hội làm thêm bài văn rồi.”

Bộ Khê Khách quay về phủ tướng quân, đầu tiên đi tới chỗ Kiểu Kiểu xem cô bé luyện công, thuận tay ném cho cô một ít đồ chơi nhỏ trong đống quà tặng Tình Lan, hỏi: “Đi thăm công chúa tỷ tỷ của muội chưa?”

Kiểu Kiểu lảo đảo đứng trung bình tấn, lắc đầu một cái: “Hôm nay còn chưa đi."

“Ừ, ăn tối sẽ gọi muội.” Bộ Khê Khách nói xong, đi quanh Kiểu Kiểu một vòng chỉnh động tác, lại hỏi, “Trên người ta còn mùi máu không?”

“Không.” Kiểu Kiểu giật giật chóp mũi, “Thơm ngào ngạt… Ca, huynh ăn vụng cái gì à? Giống như mùi thịt trong bánh bao xì dầu ấy?”

“Muội mới ăn vụng!” Quả nhiên không thể dịu dàng với Kiểu Kiểu được lâu, Bộ Khê Khách cả giận, “Ta muốn ăn gì cũng ăn quang minh chính đại, chỉ có muội mới ăn vụng!”

Bộ Khê Khách nói xong rời đi, chân bước tới ngưỡng cửa lại hơi ngừng, sửa sang lại y phục mới đẩy cửa đi vào.

“Tình Lan…” Bộ Khê Khách khẽ gọi, “Hôm nay thế nào? Nếu không vui thì gọi Kiểu Kiểu tới. Ta mang tới cho nàng chút đồ chơi của Yến Xuyên bọn ta, đây là con khỉ bông, đây là chó bông…”

Tình Lan vùi đầu trong ngực hắn, trầm mặc thật lâu: “Lúc nào chàng mới hết bận rộn?”

“Sắp rồi.” Bộ Khê Khách đáp, “Rất nhanh nữa sẽ có thể ở cùng nàng.”

“… Chàng gạt ta.” Tay Tình Lan đang run rẩy, nàng nắm vạt áo Bộ Khê Khách, thấp giọng nói, “Chàng muốn đi đánh giặc phải không? Ta biết rồi.”

“…Không sao.” Bộ Khê Khách cười nói, “Trước khi xuất phát ta nhất định sẽ nói với nàng, nhanh lắm, không mất mấy ngày sẽ trở về.”

“Bộ Khê Khách…”

“Ta thề với công chúa…” Bộ Khê Khách nói, “Không lừa dối nàng. Kế hoạch của Nguyệt Ngạn tan tành, hiện tại sĩ khí của bọn chúng đang xuống dốc, lần này bọn ta đi xử lý chúng, sẽ về rất nhanh.”

Tình Lan ngẩng đầu lên: “Khi nào chàng đi?”

Bộ Khê Khách trầm mặc thật lâu, nói: “Nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh dậy ta sẽ về.”

Chạng vạng tối, lúc Bộ Khê Khách xuất phát, nghe thấy Vu ma ma ở bên ngoài đang ho khan.

“Vào trong ngủ đi.” Bộ Khê Khách nói.

Vu ma ma: “Lão nô sao dám để tướng quân bận tâm, không dám, không dám.”

“Bên trong rất ấm.” Bộ Khê Khách nói, “Bệnh ma ma khỏe lên thì công chúa cũng có thể vui mừng sớm hơn. Bà cho rằng ta vì ai? Còn từ chối lời ta.”

Vu ma ma nói: “Cả người lão nô là bệnh, không dám liên lụy tướng quân và công chúa.”

“Ơ chỗ của ta, đương nhiên ta phải bận tâm.” Bộ Khê Khách nói, “Mau vào đi, nơi này gió lớn.”

Ma ma dụi mắt, dập đầu.

“Phò mã…”

“Chuyện phủ công chúa bị tập kích,” Bộ Khê Khách nói, “Là ta nhất thời sơ sót, ta quá yên tâm với Vương đô úy, lỗi của ta… Hôm qua, bọn họ đều đã được nhập liệm an táng, ma ma, bên người công chúa bây giờ chỉ còn lại bà. Mau đi đi, sớm khỏe lại, nàng cũng an tâm.”

Ma ma khóc, bà nói: “Phò mã, phò mã bình yên vô sự, công chúa mới có thể an tâm.”

Bộ Khê Khách nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Nói với nàng ấy, đợi ta trở về.”

Cửa bỗng nhiên mở ra.

Bộ Khê Khách kinh ngạc quay đầu, thấy Tình Lan đứng ở cửa, dường như có lời muốn nói.

“Sao nàng lại dậy?”

“Chàng muốn… lên đường bây giờ sao?”

“Ừ.”

“Bộ Khê Khách.” Tình Lan nói, “Bộ Khê Khách, thật xin lỗi.”

“Công chúa… Sao lại nói như vậy?”

“Phò mã của ta là tướng quân Đại Lương.” Tình Lan rưng rưng nói, “Vốn ta nên dũng cảm hơn nữa, nói những lời này với đám người

Bắc Địch kia… Nhưng ta… Nhưng ta không bảo vệ được mình, cũng không che chở được người bên cạnh. Bộ Khê Khách, thật xin lỗi…”

“Phò mã của nàng là tướng quân Đại Lương." Bộ Khê Khách nói, “Chiến vô bất thắng*, bất khả chiến bại. Cho nên, hắn cần phải ngăn cản kẻ địch, cần phải diệt trừ những nguy hiểm này, cần phải để nữ nhân của hắn vĩnh viễn không phải đối mặt với những kẻ địch này mới đúng… Tình Lan, dù thế nào cũng là lỗi của ta.”

(*) Chiến vô bất thắng, công vô bất thủ (战无不胜, 攻无不取): không có tiến công nào không được, không có trận chiến nào không thắng | bách chiến bách thắng; hễ đánh là thắng; đánh đâu thắng đó

Bộ Khê Khách đi tới, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của nàng.

Hắn quỳ một chân xuống, cầm tay Tình Lan, nói: “Tình Lan, ta xuất chinh vì nàng. Ta sẽ không để nàng bị chuyện kinh động này sỉ nhục, ta sẽ cho nàng một Yến Xuyên yên ổn, không lừa gạt, một Yến Xuyên vĩnh viễn thái bình không còn kẻ địch!”

Tác giả có lời muốn nói: Sẽ không có! Phất cờ a!

Nhất định! Sẽ thắng trận! Bình yên trở về! Không có chuyện gì!

Chương 45: Tình lan nàng thích hoa không?

Bộ Khê Khách xuất chinh, Mặc Kỳ Yên đổi phòng thủ Nhã Minh.

Tướng sĩ Hạ tộc và Yến Xuyên canh phòng nghiêm ngặt Nhã Minh Thành, mà tướng quân phủ nơi trọng binh đóng quân là nơi an toàn nhất Nhã Minh Thành. Tình Lan ở chỗ này dưỡng thai, ngoại trừ tâm tình buồn bực ra, toàn bộ những thứ khác đều tốt.

Dường như Bộ Khê Khách biết tâm tình Tình Lan không tốt, sau khi xuất chinh còn gửi hoa cho nàng ba ngày liên tục.

Ngày thứ ba, thậm chí còn viết một bức thư nhỏ đóng kín: "Chiến sĩ Yến Xuyên chiến đấu vì những nụ hoa xinh đẹp trên đất quê hương. Tình Lan, nàng thích không?"

Mặc Kỳ Yên thấy, hừ cười một tiếng. Tình Lan cho là bà sẽ giễu cợt nàng khiến Bộ Khê Khách trở nên nữ nhi tình trường*, đang muốn giải thích, liền nghe thấy bà nói: "Tiểu tử này, còn kém xa ta."

(*) Nguyên câu gốc "Nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản", nghĩa là khi người con trai đã vướng vào lưới tình thì không còn chí khí như trước nữa

Tình Lan: "…A?"

Hóa ra, người Hạ tộc luôn như vậy bởi vì lí do vị trí địa lý, thường xuyên bị các tộc xung quanh gây rối. Cho nên người Hạ tộc chỉ có thể chiến đấu, nhưng cuộc sống há có thể chỉ có chiến tranh?

Vì vậy, người Hạ tộc trên đường xuất chinh thường có thói quen mua các loại đồ vật xinh đẹp gửi về quê nhà, bày tỏ tình cảm, đồng thời cũng bày tỏ trận chiến này sẽ tất thắng, quyết tâm bảo vệ quê hương.

Mặc Kỳ Yên nói: “Lần đầu đặt tâm tư gửi hoa cho hắn, ta sợ hắn sẽ không hiểu, vứt bỏ tấm lòng của ta. Thật không ngờ, hắn lại mang theo hai nghìn binh mã tới, chúng ta kề vai chiến đấu, đánh lui Nguyệt Ngạn tộc, sau đó hắn móc trong ngực ra bông hoa, nói ta tự mình đến tặng hoa cho nàng… Hừ.”

Tình Lan hâm mộ không thôi, vuốt ve đóa hoa nhỏ Bộ Khê Khách gửi về, hốc mắt nóng lên.

Mặc Kỳ Yên không hiểu vì sao Tình Lan khóc, hỏi: “Thân thể lại không thoải mái sao?”

Tình Lan lắc đầu, tủi thân nói: “Con không biết đánh trận, nếu con biết cưỡi ngựa đánh trận thì tốt rồi…”

Như vậy, nàng nhận được hoa, cũng có thể giống như đại tướng quân, mang theo ngàn vạn binh mã vì người yêu đánh lui quân địch, tặng lại hoa.

Mặc Kỳ Yên: “Bây giờ con đang có thai, chậm rãi cũng tốt, mọi việc không thể gấp, từ từ sẽ đến, cơ hội luôn luôn có.”

Tình Lan khóc càng đau đớn hơn, Mặc Kỳ Yên không ngăn được, bối rối nói: “Rốt cuộc công chúa khóc vì chuyện gì?”

Tình Lan vừa lắc đầu vừa khóc: “Con không sao.”

Con rõ ràng có chuyện! Mặc Kỳ Yên nghĩ thầm, khóc thương tâm như vậy, làm sao có thể không có chuyện gì? Rốt cuộc là vì cái gì đây? Được rồi, ta nghĩ không ra, nhưng nhất định là có liên quan đến tiểu hỗn tử kia, đợi Bộ Khê Khách trở về, đánh nó một trận là được.

Tình Lan nói: “Con đã nghĩ, nghĩ rằng, con rất muốn học cưỡi ngựa, nhưng cho tới bây giờ cũng không có ai dạy con cưỡi ngựa… Cho nên, cho nên nhận được tâm ý của chàng, ngay cả bản lãnh lên ngựa đi tìm chàng cũng không có…”

Mặc Kỳ Yên đấm một chưởng, nhướn mày nói: “Quả nhiên đã đoán đúng!”

Đây là lỗi của tiểu tử ngốc kia!

Bộ Khê Khách trên đường hành quân đáng thương hắt xì một cái, không biết mình đã bị mẫu thân cho lên danh sách phải xử lý tháng sau rồi.

Bộ Khê Khách xuất chinh nhiều ngày, Tình Lan vốn dĩ cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà mỗi ngày, Bộ Cố trở về, Tình Lan đứng ngoài cửa phòng nhìn thấy, trở về phòng tưởng tượng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng.

Lúc Bộ Cố vào cửa vẻ mặt vội vàng, sau khi thấy nàng thì sửng sốt một chút, sau đó mất tự nhiên gật gật đầu, bối rối hỏi một câu, giống như tránh nàng.

Trong lòng Tình Lan bất ổn, thấp thỏm không yên, chợt nhớ tới trước khi Bộ Khê Khách xuất chinh có nói với nàng, hắn đi hai ba ngày sẽ trở về.

Tình Lan đập lên mặt đất, tức giận nói: “Đâu ra hai ba ngày! Bây giờ đã bao nhiêu ngày rồi!”

Nói xong, nàng không khống chế nổi nước mắt rơi xuống mặt đất, còn vang lên tiếng tí tách.

Ma ma ho khan, không dám đến gần dỗ dành nàng, đứng xa xa nói: “Điện hạ, chú ý thân thể, đừng suy nghĩ quá nhiều…”

Tình Lan đột nhiên khóc òa lên, nức nở vô cùng đáng thương.

Kiểu Kiểu mới đặt nửa chân vào cửa, đã thấy nàng khóc rồi, lập tức xoay người đi báo cáo với phụ mẫu.

Chỉ chốc lát sau, Bộ Cố và Mặc Kỳ Yên đã đến.

Tình Lan thấy hai người bọn họ, nhất thời trong lòng không khống chế được, gọi phụ mẫu, nắm lấy vạt áo Mặc Kỳ Yên, vừa khóc vừa hỏi bà: "Sao chàng còn chưa trở về? Có phải… Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, các người không cho con biết?"

Bộ Cố không hiểu ra sao.

Mặc Kỳ Yên luống cuống không biết gì.

Hai người liếc nhau, Mặc Kỳ Yên: "Đi! Đi hỏi tiểu tử kia đi đâu rồi?! Chiến sự thế nào!"

Tình Lan: "Con thấy, con thấy Đại tướng quân… Đại tướng quân vẻ mặt bối rối… Các người có chuyện gì giấu con ư?"

Kiểu Kiểu cắn ngón tay, nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ mang thai một túi lệ à? Sao mấy ngày nay nói gì tỷ cũng khóc thế?"

Tình Lan muốn nhịn xuống, nhưng không nhịn nổi, phát ra một tiếng khóc vang: "Hic, hu hu hu hu."

Bộ Cố: "Không sao chứ? Tiểu tử Liên Hoa kia bây giờ không có chuyện gì cả, nó còn chưa bại trận. Huống chi lần này không phải để nó đi giao chiến chính diện với Nguyệt Ngạn, mà là tới Triều Tân… Không thể chết, tuyệt đối không thể chết được."

Tình Lan vừa khóc vừa nghe, ngẩng đầu lên nói: "Thật ư?!"

Mặc Kỳ Yên: “Ha ha ha ha… Công chúa điện hạ dễ khóc cũng dễ dỗ. Đương nhiên là thật, người mà con gả cho, ở bắc biên cảnh bị bọn họ gọi là Giảo Hồ*, chiến pháp** xảo quyệt, cho nên lên chiến trường tốn thời gian hơn chúng ta. Những ngày nay rất dài, nhưng nó nhất định không sao.”

*Giảo Hồ: hồ ly giảo hoạt/quỷ quyệt
**Chiến pháp: sách lược và phương pháp tác chiến

Tình Lan bỗng nhiên tỉnh táo hơn nhiều, hồi tưởng lại vừa rồi mình đoán mò nghĩ bậy thì xấu hổ: “…Xin lỗi.”

Bộ Cố cất tiếng cười to: “Con gái Hoàng Đô nuôi quả nhiên đặc sắc hơn con gái nơi này chúng ta nuôi, rất thú vị!”

Mặc Kỳ Yên húc cùi chỏ qua, Bộ Cố nín thinh.

Kiểu Kiểu từ trước tới giờ không nhìn sắc mặt phụ mẫu, khăng khăng truy hỏi: “Phụ thân, người có ý gì? Người nói chuyện con không mè nheo có liên quan thủy thổ (đất đai) với chuyện công chúa tỷ tỷ thích khóc hả?”

Tình Lan: “…”

Càng muốn khóc! Bị Đại tướng quân chê!

Bộ Cố: "Ta nào có?!"

Mặc Kỳ Yên: "Tất cả câm miệng!"

Một tiếng gầm của tộc trưởng Hạ tộc, mọi người đều yên lặng lại.

Thấy toàn bộ đã yên tĩnh, Mặc Kỳ Yên lại đổi một khuôn mặt từ mẫu, thanh âm ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ, nói với Tình Lan: “Liên Hoa không có chuyện gì, con có chuyện vui thì cứ nói, có chuyện buồn thì cứ tìm tới chúng ta khóc, đừng ngại.”

Hai bọn họ an ủi xong, dắt Kiểu Kiểu đi. Bọn họ vừa bước chân ra, nước mắt Tình Lan lại không nhịn được.

Ở trước mặt trượng phụ trượng mẫu không hiểu sao lại nghĩ là Bộ Khê Khách gặp nguy, còn rơi nước mắt, thật là quá mất mặt!

Tình Lan suy nghĩ một chút, chóp mũi lại đỏ.

Ma ma ở phía xa thở dài, nói: “A di đà phật, cũng không trách công chúa, nữ tử sau khi có mang đều như vậy…”

Những lời này vốn là an ủi, nhưng lại khiến Tình Lan nhớ tới câu nói vừa rồi của Bộ Cố, không khỏi che mặt lúng túng nói: "Bọn họ nhất định cảm thấy ta yếu ớt! Hu hu... Ta làm mất hết thể diện nữ tử Hoàng Đô..."

Ma ma: “…Ôi chao, công chúa của ta.”

Phò mã mau quay về đi, còn chưa trở lại, ai biết công chúa sẽ còn khóc vì cái gì nữa đây?

Ngày thứ mười lăm, một trận mưa đổ xuống Yến Xuyên.

Mưa rơi không lớn, nước mưa nhỏ giọt tí tách, khí lạnh mang sắc xuân.

Tình Lan đang chép quyển kinh, giọt mưa rơi xuống mái ngói văng tứ tung, phát ra thanh âm thanh thúy.

Tình Lan chợt có một cảm giác kỳ diệu dâng lên trong tim, nàng nóng lòng, ném bút xuống, đẩy cửa phòng ra.

Bộ Khê Khách gấp ô, tựa vào dưới hiên, cởi vớ, ngẩng đầu một cái, khuôn mặt tươi cười.

“Oa, nàng thật là lợi hại, bây giờ còn có thể nghe cả tiếng bước chân của ta đấy.”

Lỗ mũi Tình Lan cay cay, cười nhào qua.

Bộ Khê Khách vững vàng đỡ lấy nàng, lại nói: "Chậm một chút chậm một chút, cẩn thận ngã."

Hai người ôm nhau rất lâu, cho đến khi Tình Lan ngừng run rẩy, hai người mới tách ra.

Tình Lan lau nước mắt, vui vẻ nói: “Sao chàng không mặc chiến giáp tới gặp ta?”

Bộ Khê Khách mặc xiêm y màu tím nhạt đầy xuân sắc, vẻ mặt an nhàn như như một tài phú rảnh rỗi, không giống vừa thắng trận về, càng giống vừa đi đâu du xuân uống chén trà rồi về hơn.

“Sao ta phải mặc chiến giáp về gặp nàng?” Bộ Khê Khách cười nói, “Để nàng cởi giáp cho ta ư? Nặng lắm, nàng sẽ bị mệt…”

“Chàng ở bên ngoài cực khổ đã lâu, ta cũng muốn vì chàng làm chút gì đó.”

"Không cần không cần." Bộ Khê Khách nói, “Nàng đó, chỉ cần khỏe mạnh ở đây chờ ta trở lại đã là lễ vật về nhà tốt nhất rồi.”

Tình Lan nhìn chằm chằm hắn thật lâu, nở nụ cười.

Vẻ mặt Bộ Khê Khách có chút mất tự nhiên, sờ mũi một cái, nói: “Nàng nhìn gì?”

Tình Lan nói thật nhỏ: “Chàng đã về, thật tốt…”

“Ừ, quay về thấy nàng cũng mạnh khỏe, ta rất vui. Vào đi thôi, trời mưa coi chừng lạnh.”

Tình Lan đỡ eo vào cửa, Bộ Khê Khách thấy vậy, kêu một tiếng: "Dừng lại."

"Làm sao vậy?"

Tình Lan còn chưa quay đầu, đã bị Bộ Khê Khách chặn ngang ôm lấy: “Ha ha ha… Đã lâu rồi không ôm nàng, lần này thử một chút, xem mấy ngày nay ta đi, nàng có ăn nhiều cơm không.”

Tình Lan dựa đầu vào vai hắn, cười ngọt ngào.

Bộ Khê Khách nói: “Hừm, nặng hơn chút. Nhưng mà ta thấy mặt nàng còn gầy hơn mấy ngày trước… Chẳng lẽ mấy ngày nay nàng ăn không ngon miệng?”

Tình Lan chậm rãi lắc đầu một cái: “Ăn ngon lắm.”

“Phụ mẫu ta làm phiền nàng hả?”

“Nào có chuyện đó.” Tình Lan nói, “Không nên nói vậy, bị người nào nghe lại gây chuyện lời ong tiếng ve*.”

(*) Lời ong tiếng ve: Những lời bàn tán chê bai, thường không có căn cứ hoặc quá đáng, gây khó chịu

“Thế nào?” Động tác Bộ Khê Khách nhẹ nhàng, đặt nàng lên giường, cùng nhau ngồi xuống, nói, “Ta gửi hoa cho nàng, nàng thích không?”

Tình Lan gật đầu một cái.

“Người đi đánh giặc mà còn rảnh rỗi gửi mấy bông hoa về…”

“Đương nhiên rồi.” Bộ Khê Khách nói, “Chỉ cần có lúc rảnh rỗi, ta đều nhớ nàng.”

“Tướng quân đánh trận không chuyên tâm, phạm tội gì?”

Bộ Khê Khách nghe lời: “Tội lớn, lập tức phạt hắn hôn công chúa một cái đi.”

Hắn dứt lời, cúi người hôn lên môi Tình Lan.

“… Quả nhiên quê nhà vẫn như trước, có thể khiến người ta an tâm.” Ngừng hôn, Bộ Khê Khách vuốt ve môi mình, cảm nhận dư vị, chớp mắt nhìn nàng, “Ta vẫn còn hoa muốn tặng nàng.”

Tình Lan đang tròn mắt, chuyên chú nhìn hắn chằm chằm.

Bộ Khê Khách nói: “Nhưng mà, hoa này có chút đặc biệt, là… Ở trên người ta.”

"Trên người?" Tình Lan tò mò.

Bộ Khê Khách cười một tiếng, hai tay cởi ngoại sam của mình, kéo vạt áo ra.

Trên ngực hắn có một vết thương tụ máu, màu đỏ tím, nhìn hết sức đáng sợ.

Hắn bị thương!

Tình Lan sợ run một hồi lâu: “Đây là cái gì?! Đây mà là hoa à!”

“Sao lại không phải hoa?” Bộ Khê Khách trấn an nói, “Nàng nhìn hình dáng đường nét này, còn không phải là một đóa hoa… Nó vẫn có màu đỏ, lộ ra màu tím bên trong, đẹp biết bao nhiêu, ha ha ha ha ha.”

Trong mắt Tình Lan nhòa lệ, con ngươi đong đầy hơi nước, hung ác trợn mắt nhìn Bộ Khê Khách một cái, cong môi cẩn thận thổi thổi.

“Thổi sẽ không hết đau.” Bộ Khê Khách nhẹ giọng nói, “Phải để chính miệng tiểu cô nương hôn mới không đau…”

Bờ mi Tình Lan đẫm nước mắt, sáp lại gần, nhẹ nhàng hôn lên vết thương của hắn.

Bộ Khê Khách chau mày, nhưng lại cười nói: “A… Đỡ hơn nhiều, quả nhiên không đau.”

Tình Lan ngửa mặt, hung hăng nói: “Có còn vết thương nào không? Mau để ta nhìn xem!”

Vừa nói vừa cởi y phục của hắn.

Bộ Khê Khách vừa tránh vừa cười nói: “Không còn không còn, ban ngày ban mặt, tiểu cô nương không nên làm chuyện khiếm nhã.”

“Bớt luyên thuyên, để ta nhìn xem!”

Bộ Khê Khách xoa ngực, nói: “Thực sự hết rồi, chỉ có một. Ta sợ không nói thì buổi tối ta làm ấm giường cho nàng bị nàng phát hiện sẽ ghét bỏ ta.”

Tình Lan dẫm xuống đất: “Trước đó quân hứa với ta, hoàn hảo trở về, sao lại nuốt lời?!”

Bộ Khê Khách rầu rĩ than thở: “Đao kiếm không có mắt, ta nhất thời không cẩn thận thôi…”

Tình Lan nói: “Thật sự chỉ có vết thương này sao?”

“Ta thề với trời!” Bộ Khê Khách biểu tình chân thành.

Không ngờ lúc này, Kiểu Kiểu kéo chiến giáp của Bộ Khê Khách tới: “Ca! Mẫu thân kêu ta hỏi huynh, vết thương ở hông của huynh có cần điều trị không?”

Tình Lan: “A!!!”

Bộ Khê Khách: “Nàng đừng có tin!!”

Kiểu Kiểu ôm chiến giáp hoàn toàn bị phá hủy, lại nói: “Được rồi, mẫu thân không nói vậy… Dù sao thì, lão đại, khôi giáp của huynh bị hỏng nhiều chỗ quá, muội có thể… Phá đi, để thím hai sửa thành nhỏ chút, làm khôi giáp cho muội được không?”

Tình Lan nhìn qua, trước mắt tối sầm, sau đó dậm chân giận dữ: “Bộ Khê Khách!”

Bộ Khê Khách: “Công chúa bớt giận!!”

Kiểu Kiểu, muội muội của ta, khi nào muội mới hiểu phải nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện đây!

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn chư vị đã bỏ vốn đầu tư sửa chữa khôi giáp hư hại.

Bảo vệ hòa bình gia đình, chăm sóc nữ nhân có thai ưu tư là trách nhiệm của mọi người.

Kiểu Kiểu: Há há, cuối cùng ta cũng có chiến giáp riêng rồi!!

Chương 46: Hồ tiên đại nhân có làm gì được không?

Đầu xuân năm sau, Bắc Cảnh lại trải qua mấy trận chiến.

Mỗi lần thắng trận trở về, tiểu Bộ tướng quân phong quang vô hạn, đều bị công chúa kéo vào buồng trong, cởi sạch đồ kiểm tra.
Bộ Khê Khách dở khóc dở cười: “Thật sự không có!”

Tình Lan vỗ cái bụng nhô cao, tức giận: “Lần trước cũng nói không có, kết quả thì sao? Vết thương kết thành hoa mà còn nói không có, lời nói bậy của chàng đều treo bên miệng, phí hết tâm tư để lừa gạt ta!”

Bộ Khê Khách có ý đồ dùng nụ cười của mình để làm Tình Lan nguôi giận. Nhưng mà Tình Lan: “Còn có! Không cho phép mắng Kiểu Kiểu! Ta biết trong lòng chàng đang suy nghĩ muốn trừng phạt Kiểu Kiểu! Kiểu Kiểu là đứa trẻ tốt biết bao, chàng làm ca ca thế mà lại muốn dạy dỗ muội ấy!”

Bộ Khê Khách oan uổng: “Ta thật sự không nghĩ thế đâu!”

Tình Lan: “Chàng nghĩ hay không ta liếc một cái là biết!”

Bộ Khê Khách ủy khuất ghi nợ lên người con trai hắn, từ khi Tình Lan có hài tử cảm xúc bắt đầu không ổn định, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cuối cùng người gánh chịu vẫn là hắn.

Vì vậy mấy ngày nay Kiểu Kiểu cảm thấy lão đại nhà mình giống như đổi tính, đối xử với cô bé tốt vô cùng, thường xuyên cười nói chuyện

với cô bé, còn chủ động hỏi cô bé có muốn ăn đường cao* không.

(*) Đường cao là một món ăn nhẹ truyền thống của TQ làm từ bột mì, đường và đường nâu.

Kiểu Kiểu trượng nghĩa: "Lão đại, huynh nói đi, có phải lại làm chuyện xấu rồi không, muốn muội giữ bí mật thay huynh?"

Bộ Khê Khách ăn nói nhỏ nhẹ, ôn nhu cười: "Làm gì có… Huynh chỉ muốn quan tâm muội một chút, nếu không công chúa lại nghĩ quan hệ giữa hai huynh muội chúng ta như nước với lửa."

Kiểu Kiểu chỉ nghe được nửa đoạn sau, dùng đầu óc nhi đồng sáu tuổi phân tích xong, quyết định nói: "Vậy muội là nước! Huynh là lửa! Muội nhất định sẽ thật lợi hại, dập tắt huynh!"

Bộ Khê Khách mỉm cười, gật đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Coi muội là dầu đi!"

Công phu đổ thêm dầu vào lửa của muội muội luyện thật tốt.

Đêm nay, Bộ Khê Khách đang ngủ bỗng nhiên bị Tình Lan lay tỉnh, thần sắc nàng hốt hoảng, nắm tay đấm vào hắn, kêu lên: "Còn có chỗ nào bị thương, cho ta xem!"

Bộ Khê Khách đang ngủ ngon bị đập dậy: "Nằm mơ ư?"

Hắn đứng dậy châm đèn, thấy vẻ mặt Tình Lan ngây ngốc. Nàng sững sờ một hồi, giống như phát điên xông tới, lột áo trong của hắn ra xem, thấy phò mã trắng nõn sạch sẽ, ngực cũng không có lỗ thủng, chậm rãi thở hắt ra, tặng Bộ Khê Khách một quyền: "Ghét chết được! Ngủ cũng không buông tha ta!"

Bộ Khê Khách: "…"

Là ai không buông tha ai?

Nhưng mà tiểu cô nương đêm nằm mơ ác mộng quả thật làm cho người ta đau lòng. Bộ Khê Khách ôm Tình Lan vào trong ngực ấm, nhẹ nhàng vỗ về nàng nói: “Không sao, ta vẫn khỏe, nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, trong thời gian ngắn sẽ không có chiến sự…”

Lời của Bộ Khê Khách cũng không phải nói dối.

Không Tàng Hạo ba lần đánh sâu vào Tiểu Lâu Lan, đều bị phụ tử Bộ gia đánh lui lại, tổn thương nguyên khí. Không Tàng Hạo lại cố chấp, chưa ngồi vững trên ngai vàng đã rao riết xâm chiếm bộ lạc của huynh đệ, khiến tranh đấu nội bộ nổi lên không ngừng. Đầu mùa xuân năm nay, Không Tàng Hạo lấy cớ báo thù cho muội muội ruột bị Bộ Khê Khách giết chết, muốn dời đi mâu thuẫn, đem chiến hỏa dẫn đến phía nam nhưng không thành công, dẫn tới nội bộ Nguyệt Ngạn tộc bất mãn, nghi ngờ nổi lên khắp nơi, không cho phép dẫn thủ binh rời khỏi đại bản doanh Nguyệt Ngạn tộc, chuẩn bị làm việc khác.

Tình Lan: “Ta vừa nhắm mắt sẽ nằm mơ thấy chàng chết trên chiến trường.”

“Không thể nào.” Bộ Khê Khách nói, “Đời này có chết ta cũng phải chết trong ôn nhu hương của nàng, sao có thể chết trên chiến trường.”

Hậu quả là lại bị Tình Lan tặng một quyền.

Bộ Khê Khách xoa ngực cười nói: “Xem ra hài tử trong bụng phu nhân là một đứa trẻ bá đạo, mình mơ ác mộng lại muốn đánh ta.”

Tình Lan dừng lại, thấy đúng là mình bá đạo vô lý, lập tức mềm nhũn mấy phần, ngã vào ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Không cho phép chàng bị thương, trong mộng cũng không được.”

“Được, ta sẽ tận lực!” Bộ Khê Khách xoa đầu Tình Lan, cười nói, “Nhưng mà, ta vẫn rất vui, trong mộng của công chúa có ta.”

Tình Lan ngáp một cái, bẹp bẹp miệng, nói: “Không mơ thấy chàng, còn mơ thấy ai?”

Sau khi thời tiết ấm áp hơn, Tình Lan phát hiện, Bộ Khê Khách giống như một vị công tử lười biếng, nhàn rỗi ở nhà, ngày ngày nghĩ biện pháp chơi với nàng.

Có lần, Tình Lan không nhịn được hỏi: “Nguyệt Ngạn tộc sẽ không quay lại ư?”

Rõ ràng tháng trước mới kết thúc một đợt chiến sự, nàng cho rằng Không Tàng Hạo mỗi tháng sẽ tiến đánh một lần, không ngờ tháng này lại gió êm sóng lặng, hơn nữa Bộ Khê Khách cũng không hề thay quân luyện binh.

“Ừ… Ta nói rồi, trước sau khi Hồ Cầu ra đời, hắn sẽ không tới. Nói cách khác, năm nay, người Nguyệt Ngạn sẽ không quay lại.”

Tình Lan không tin, nghẹn thật lâu, nói với hắn: “Bộ Khê Khách, có phải chàng làm sai chuyện gì, bị Đại tướng quân cách chức không?”

Bộ Khê Khách cười ha ha.

Tình Lan tiếp tục hỏi: “Vậy rốt cuộc tại sao lại không đánh?”

“Không đánh, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

“Là chuyện tốt… Nhưng mà tháng trước còn quần thảo túi bụi, ta thấy binh lính trở về rất nhiều người bị thương, một đám người, giống như đều muốn cùng Nguyệt Ngạn quyết tử đánh một trận… Nhưng phảng phất trong một đêm, tất cả mọi người đều trở nên nhàn rỗi.”

Bộ Khê Khách rốt cuộc cũng nói thật: “Có rất nhiều nguyên nhân, đầu tiên… Hoàng thượng hạ ý chỉ, bởi vì chuyện cuối năm gài giết quý tộc Bắc Địch khiến triều đình thất tín, không cách nào lập tin với những tộc man di khác, mất phong độ đại quốc, vì vậy ta tạm thời đình chiến.”

Tình Lan hơi sửng sốt.

Bộ Khê Khách chớp mắt nói: “Dĩ nhiên, trước khi ý chỉ trong triều được đưa đến Yến Xuyên, ta đã nắm chắc cơ hội xử lý mối họa Bắc Địch lưu lại.”

Tình Lan nói: “Là ý tứ của hoàng huynh?”

“Vốn phò mã không nên quá mức… nổi bật.” Bộ Khê Khách nói, “Không sao, hoàng thượng vẫn biết Bắc Cảnh khổ cực, hắn chỉ muốn mình ta dừng chiến, cũng không động đến quân vụ Yến Xuyên, chẳng qua là làm bộ một chút thôi.”

Tình Lan thở dài nói: “Ta ở Yến Xuyên mà giống như kẻ ngốc vậy, không biết trong thiên hạ đã xảy ra những chuyện gì.”

“Ta nói cho nàng nghe là được.” Bộ Khê Khách nói, “Ngoài ra… nếu có chiến sự, ta nhất định sẽ không nhịn được mà ra chiến trường. Cho nên, ta đình chiến, Nguyệt Ngạn tộc nhất định cũng phải đình chiến.”

“Quân* lại làm càn, chàng đình chiến, Nguyệt Ngạn tộc vui mừng còn không kịp, làm sao có thể đình chiến theo chàng được?”

(*) chỉ hoàng đế

“Nàng biết phương bắc trừ Nguyệt Ngạn còn có bao nhiêu nước nhỏ không?”

“… Không biết.”

“Hơn hai mươi nước nhỏ, đều nằm ở phía bắc Yến Sơn, bên kia sa mạc.” Bộ Khê Khách lấy giấy bút, vẽ xuống, “Nơi nhỏ bé như vậy, một ốc đảo sống, tụ tập hai mươi bảy nước nhỏ.”

Tình Lan giống như học sinh, nghiêm túc nói: “Hóa ra có nhiều nước nhỏ như vậy. Bá tánh ở đây nhất định rất vất vả…”

“Nguyệt Ngạn là bộ tộc du mục.” Bộ Khê Khách nói, “Tộc chúng ta luôn luôn sinh sống ở Yến Xuyên. Trên thực tế, bọn họ tới từ phía tây, trong những nước nhỏ này có một tộc vì muốn mở rộng thổ địa của mình, xuyên qua sa mạc, tìm được Yến Xuyên của chúng ta, thấy nơi này đất đai phì nhiêu, liền muốn chiếm làm của riêng.”

“Hiểu rồi.” Tình Lan đè bản đồ lại, ngẩng đầu hỏi Bộ Khê Khách, “Cho nên, chàng dùng cách gì khiến cho bọn họ đình chiến?”

“Cũng không cần ta phải làm gì.” Bộ Khê Khách nói, “Cố hương của bọn họ ở ốc đảo trên sa mạc kia, bọn họ dốc toàn lực nhiều năm qua chiếm cứ ở Yến Xuyên, sào huyệt của mình chắc chắn bị những người khác chiếm mất. Sau đầu mùa xuân, bọn họ xâm chiếm Tiểu Lâu Lan nhiều lần chưa thành công, bị chúng ta đuổi đến cùng đường, muốn trở về nhà nghỉ ngơi lấy sức. Nhưng nhà của bọn họ đã sớm đổi chủ, làm sao có thể cam tâm để bọn họ trở về nữa? Cho nên, ta liền đưa chút tiếng gió Nguyệt Ngạn tộc sắp trở về, hơn hai mươi nước liền liên hợp lại, ra tay trước, công kích phía sau Nguyệt Ngạn.”

Tình Lan: “Ta hiểu rồi! Cho nên hiện tại Nguyệt Ngạn đang đánh nhau với những người này?”

“Không sai.” Bộ Khê Khách nói, “Phía sau đại bản doanh của bọn họ bị các nước liên thủ tập kích, bây giờ không rảnh để ý đến Yến Xuyên, đương nhiên chúng ta bên này không có chiến sự.”

Tình Lan trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên kéo tay áo Bộ Khê Khách, muốn hắn tiến tới gần chút, giống kẻ gian nhỏ giọng nói: “Ta có ý tưởng này, chàng… không cho chàng nói ta xảo trá.”

“Nàng nói đi.”

“Hãy… thừa dịp bọn họ đánh giặc, chúng ta, chúng ta nhân cơ hội ở bên này đánh cho bọn họ một kích thật mạnh!”

Bộ Khê Khách nghe xong, ngẩng đầu lên, ngồi đàng hoàng.

Tình Lan: “Ấy, ta biết cách này quả thật có chút độc ác, chàng đừng cười nhạo ta.”

Bộ Khê Khách nói: “Điều công chúa nghĩ chính là kế hoạch của chúng ta.”

Tình Lan: “Ách?! Ta đoán trúng rồi?!”

Bộ Khê Khách cười nói: “Chỉ là chưa đến lúc, chờ thời tiết nóng hơn một chút, lúc đó bọn họ cũng mệt mỏi cạn lực, ta ra tay sẽ có thể làm Nguyệt Ngạn thương tổn nặng.”

Tình Lan hưng phấn nói: “Ta cũng hiểu binh pháp!”

Bộ Khê Khách gật đầu nói: “Vâng, công chúa thanh khiết thông minh, có cái gì mà không hiểu chứ?”

Tình Lan bỗng nhiên thu lại nụ cười: “Vừa nghe giọng chàng, ta liền biết chàng qua loa lấy lệ với ta, chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy!”

“Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều có thể nghĩ đến việc này, nhưng muốn làm thì chắc chắn không đơn giản như vậy.” Bộ Khê Khách cười rộ lên, “Giao cho ta, công chúa không nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần biết năm nay ta sẽ một mực ở cùng với nàng là tốt rồi.”

Tình Lan hừ một tiếng: “Ai cần!”

Dĩ nhiên, Tình Lan vẫn cần.

Loại người như Bộ Khê Khách, quả thực không gì không làm được.

Sau khi Oanh Ca qua đời, Tình Lan không để cho người hầu động vào búp bê hồ ly vải nữa, nhưng búp bê cho hài tử chơi đùa lại không thể không làm, vì thế Tình Lan tự cầm kim chỉ may búp bê. Kết quả bởi vì đau lòng, chậm chạp mãi chưa làm xong.

Bộ Khê Khách thật sự không nhìn nổi nàng khổ sở, chờ khi nàng ngủ, len lén đứng dậy, suốt đêm khâu xong một con búp bê hồ ly oai phong, đặt bên gối của nàng.

Ngày thứ hai, Tình Lan mở mắt ra thấy được, hỏi hắn đồ từ đâu ra, Bộ Khê Khách nói: “Có thể là Hồ Tiên làm trong lúc nàng ngủ.”

“Hồ Tiên?”

“Ừ, chắc là Oanh Ca đã chỉ cho Hồ Tiên làm.” Bộ Khê Khách nói như không có chuyện gì, “Ở Yến Xuyên này, chuyện như vậy rất bình thường. Hồ Tiên sẽ giúp làm các loại việc, gặp nhiều đã thành quen.”

Tình Lan ôm lấy con búp bê hồ ly bải, vui vẻ khóc.

Sau đó nàng phát hiện, “Hồ Tiên” giúp mình quá nhiều việc.

Tỷ như, ban ngày nàng nói muốn sửa vườn hoa một chút, trồng mẫu đơn, chờ khi tỉnh ngủ tới xem, vườn hoa đã được làm đất tốt, hạt giống cũng đã được gieo, bên cạnh còn cắm một tấm bảng gỗ, xiêu xiêu vẹo vẹo viết mấy chữ tròn vo: “Không cần cảm ơn —— Hồ Tiên.”

Lại tỷ như, nàng có suy nghĩ viển vông, muốn ăn một loại trái cây đông lạnh chua chua ngọt ngọt trên Vô Danh Sơn, ngày thứ hai thức dậy, bên gối đã thấy mấy quả mọng trong veo như nước.

Tuy nói mang thai ngốc ba năm, nhưng trong chuyện này Tình Lan căn bản không ngốc, ma ma đã trộm nói với nàng từ trước, "Hồ Tiên" này chính là Bộ Khê Khách. Nhưng mà mỗi lần nàng hỏi tới, Bộ Khê Khách lại làm bộ không biết, thề thốt phủ nhận.

Hắn phủ nhận nhiều lần, Tình Lan chợt nổi tính muốn trêu đùa.

Có lần, ngay trước mặt Bộ Khê Khách, nàng hướng về phía núi Tê Sơn bái lạy, chắp hai tay, nói: "Bổn cung còn có một nguyện vọng, muốn Hồ Tiên thay ta thực hiện."

Bộ Khê Khách dựng lỗ tai lên.

Chỉ nghe Tình Lan nói: "Nghe nói lúc sinh đẻ rất đau đớn, ta rất sợ, cho nên muốn Hồ Tiên đại nhân pháp lực vô biên thi triển tiên pháp, thay ta sinh Hồ Cầu ra."

Bộ Khê Khách choáng váng.

Tác giả có lời muốn nói: Bộ Khê Khách: Nguyện vọng này, làm thế nào thực hiện được! Nàng muốn hồ tiên hói đầu sao.

Chương 47: Hồ cầu lóa mắt

Hồ Tiên dĩ nhiên sẽ không đáp ứng loại nguyện vọng kỳ lạ của Tình Lan, nhưng Hồ Tiên để lại một phong thư.

Vẫn là kiểu chữ mập mạp tròn vo, giải thích nỗi khó xử của Hồ Tiên.

Hồ Tiên là giống đực, không có cách nào thực hiện nguyện vọng của công chúa, vì để bồi thường, những nguyện vọng khác của công chúa hắn sẽ ra sức thực hiện vì nàng.

Lúc Tình Lan đọc thư, Bộ Khê Khách còn làm bộ làm tịch đánh giá vài câu: "Đúng là Hồ Tiên thiên vị, chỉ thực hiện nguyện vọng của công chúa."

Tình Lan: "Phò mã, chàng không cần giả bộ không biết."

Bộ Khê Khách: "Hửm? Công chúa đang nói gì? Tại sao ta lại không nghe rõ?"

Tình Lan nói: "Vất vả thật đấy, những tâm nguyện nhỏ kia của ta, ban ngày chàng không thể làm, phải chờ ta ngủ mới lén lén lút lút đứng dậy làm..."

Trong lòng Bộ Khê Khách ấm áp, hắn cười nói: "Thật ra thì cũng không vất vả lắm, trước kia ta cũng đứng dậy luyện binh vào giờ Dần, cái này chưa thấm vào đâu."

Tình Lan: "Quả nhiên là chàng!"

Bộ Khê Khách lúng túng cười khan, nhanh chóng chạy mất.

Cuối hè, Hoàng đô gửi thư tới, Thái hậu vấn an. Bộ Khê Khách đến trạm dịch lấy thư, bỗng nhiên nghĩ tới việc Tình Lan đã gả tới đây được gần một năm, không khỏi cảm khái thời gian trôi thật nhanh.

Nhớ lại tiểu cô nương thẹn thùng khi mới đến, Bộ Khê Khách quẹo chân một cái, lại nhảy lên tường.

Một năm trước, hắn chưa được cho phép, không thể tự do ra vào phủ công chúa, mỗi ngày muốn thấy Tình Lan đều giống như ăn trộm, rõ ràng có đường nhưng chỉ có thể nhảy cửa sổ.

Bộ Khê Khách trèo từ cửa sổ vào, Tình Lan đang xoay lưng về phía cửa sổ, cúi thấp đầu, không biết là nhìn cái gì.

Bộ Khê Khách lặng lẽ đến gần nàng, mới thấy hai tay Tình Lan đang nắm vạt áo, vạch y phục của mình ra, cúi đầu nhìn ngực.

Bộ Khê Khách không nhịn được hỏi: “Xem chúng nó làm gì?”

Tình Lan hoảng sợ kêu to, quay đầu lại thấy là Bộ Khê Khách, vừa tức vừa thẹn, vớ lấy đồ gì có thể ném đều ném vào hắn.

“Chàng làm gì thế? Vào bằng cách nào?”

Bộ Khê Khách cười ha ha: “Dọa nàng rồi, thật xin lỗi.”

Hắn xoa đầu Tình Lan, ngồi xuống, đưa thư cho nàng: “Chẳng qua ta muốn ôn lại chút dư vị nhảy cửa sổ tới gặp công chúa thôi.”

Tình Lan mặt đỏ bừng, vội vàng buộc lại đai lưng, hai tay vỗ mặt một cái, mở thư ra.

Bộ Khê Khách từ phía sau ôm lấy nàng, cằm đặt ở đỉnh đầu nàng, cùng nhau đọc thư.

Nội dung thư chỉ là Thái hậu theo thường lệ vấn an, cũng không nói chuyện trọng yếu gì. Tình Lan đọc xong, còn chưa phân phó, Bộ Khê Khách đã đặt giấy và bút bên tay nàng.

Tình Lan đề bút viết hồi âm, vừa viết đến câu tất cả đều ổn, Bộ Khê Khách mở miệng hỏi: “Cho nên nàng mới nhìn cái gì vậy?”

Tay Tình Lan run lên, chữ ổn chệch đi.

Lông mày nàng run lên, tiếp tục viết.

Bộ Khê Khách: “Đang nhìn hai đỉnh núi tuyết sao?”

Tình Lan: “Im miệng đi!”

Bộ Khê Khách ôm lấy nàng, nở nụ cười trên đỉnh đầu nàng: “Nàng đang so sánh, đồng ruộng và núi tuyết cái nào cao hơn hả?”

Tình Lan ném bút, che mặt, ưm một tiếng.

Bộ Khê Khách nói không sai, nàng đúng thật đang so sánh ngực và bụng cái nào cao hơn, nàng luôn có ảo giác, ngực mình so với trước đây có hơi… bành trướng hơn.

Tình Lan nói những lời này với Bộ Khê Khách, Bộ Khê Khách đáp: “Chính nàng nhìn không ra nên mới hỏi ta hử.”

Hắn vuốt ve bụng Tình Lan, lại sờ ngực nàng, cười nói: “Rất rõ ràng, trải qua một mùa đông tuyết rơi, núi tuyết quả nhiên lớn hơn trước một vòng.”

Tình Lan cả người sắp chín, lỗ tai đỏ rực nóng bừng.

Cuối tháng, Hồ Cầu có ý muốn được sinh ra, cả ngày hành hạ Tình Lan. Vu ma ma vào thu mới bị ốm một trận, còn chưa hồi phục nhanh nhẹn, tinh thần cũng không tốt như trước, nhưng giao cho người

khác bà lại không yên tâm, cho nên ngày ngày kéo thân bệnh đi chăm sóc Tình Lan.

Bộ Khê Khách an ủi: “Ma ma yên tâm, mẫu thân ta đã tìm bà đỡ có kinh nghiệm nhất Yến Xuyên tới, huống hồ còn có thầy thuốc Thái hậu đưa đến, sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

Ma ma khoát khoát tay: “Phò mã không cần khuyên lão nô, trừ những việc này ra còn mấy thứ lặt vặt khác, ta không gắt gao quan sát các nàng làm việc lòng liền không yên được.”

Đầu tháng, lúc rạng sáng, Hồ Cầu rốt cuộc chịu nhúc nhích.

Trải qua một đêm đau đớn, Tình Lan đã sớm không còn sức lực, Bộ Khê Khách lo âu không dứt, nói gì cũng không muốn rời phòng sinh.

Hai mắt Tình Lan đẫm lệ mông lung, thở hổn hển nói: “… Chàng đi, chàng mau đi ra… Ta, tự ta sinh…”

Bộ Khê Khách lắc đầu: “Ta không yên lòng, gì cũng được, đừng đuổi ta đi, để ta ở cạnh nàng.”

Tình Lan lắc đầu: “Đừng nhìn… Ta không muốn để cho chàng… Để cho chàng thấy…”

“Được.” Bộ Khê Khách động tác nhanh chóng, tháo dây cột tóc bịt mắt, ôm lấy Tình Lan, “Nếu đã vậy thì ta sẽ không nhìn.”

Tình Lan dựa vào ngực hắn, cầm tay hắn, tựa hồ có thêm sức mạnh, vừa khóc vừa mắng: “Hỗn Cầu… Con muốn tra tấn chết bổn cung sao?!”

Vu ma ma lo lắng vạn phần nhưng chỉ có thể phân thân dặn dò một câu: “Điện hạ, không được nói mấy từ thô tục như vậy…”

Người Hoàng đô có kiêng kỵ trong lời nói, trong một số ngày quan trọng, không được nói ra những từ thô bỉ như vậy, để tránh xui xẻo.

Gian ngoài, Bộ Cố và Mặc Kỳ Yên hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại đứng, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Kiểu Kiểu bị trói ở phủ tướng quân cũng hết sức lo lắng, hỏi từ tối đến rạng sáng, công chúa tỷ tỷ vẫn chưa sinh.

Kiểu Kiểu: "Để cho ta đi! Để cho ta đi! Ta là phúc tinh Hồ Tiên bổ nhiệm, nếu ta đi, quả cầu kia sẽ lập tức phải cút ra ngoài!"

Đáng tiếc không ai dám thả nàng, cuối cùng vẫn là Giang Tiểu Thất lén nới dây thừng. Kiểu Kiểu phủi mông một cái, nhanh chân chạy đến phủ công chúa.

Kiểu Kiểu chạy chạy, bỗng nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn mặt trời đang từ từ nhô lên ở phía trước, oa một tiếng.

Trong nháy mắt, ánh bình minh hé lộ, chỉ thấy những đám mây tím trên bầu trời chậm rãi sà xuống mặt đất, cùng lúc đó, một ngôi sao mai phía đông bỗng lóe sáng rực rỡ, kéo thành vệt dài giống như mưa rơi vào phủ công chúa.

Kiểu Kiểu: "… Sao giáng thế!"

Chỉ một thoáng sau, trời sáng, ánh mặt trời chói mắt, bên trong phủ công chúa truyền ra tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sinh.

Kiểu Kiểu sửng sốt, chạy nhanh hơn: "Oa! Đây là sinh rồi ư?!"

Bên trong phòng sinh, Tình Lan nằm liệt trong ngực Bộ Khê Khách, vuốt ve dây cột tóc đang bịt mắt hắn.

"Ta làm được rồi… sinh ra rồi. Bộ Khê Khách, chúng ta đã có hài tử…"

Màu sắc của dây cột tóc chợt thẫm lại, Tình Lan vừa hít mũi, vừa cười nói: “Phiêu Kỵ tướng quân, chàng khóc…”

Kiểu Kiểu bị cung nhân ở cửa chặn bên ngoài, nghe tiếng nói trong phòng, căng họng, nghiêng đầu hô to: “Phụ thân… Mẫu thân… Lão đại cao hứng khóc!!!”

Ngàn năm hiếm gặp, ngàn năm hiếm gặp nha!

Bộ Khê Khách nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Tình Lan, thấp giọng hỏi: “Tình Lan, ta có thể tháo dây cột tóc xuống trước không?”

Tình Lan nói: “Chàng sợ gì chứ? Kiểu Kiểu hô một tiếng vừa rồi, sợ rằng người dân khắp thành đã biết, Bộ tiểu tướng quân đã làm phụ thân, vui mừng đến phát khóc…”

“Ta không… Không phải là vì có hài tử nên mới khóc.” Bộ Khê Khách nói, “Ta… không biết nói với công chúa thế nào, ta…”

Nàng vất vả như vậy, ta đau lòng.

“Ngay cả nhi tử cũng không muốn nhìn một cái sao?”

“Công chúa thấy rồi sao?”

“Mơ hồ thấy.” Tình Lan nói, “Nhão nhão dính dính… Nhìn thoáng qua, không có sức lực ngẩng đầu. Bộ Khê Khách, để cho ta ngủ trong ngực chàng một lát…”

“Ừ.”

Hồ Cầu ra đời, Bộ Cố và Mặc Kỳ Yên vui mừng không thôi, náo nhiệt chúc mừng một phen. Kiểu Kiểu bởi vì thấp bé, không thấy được Hồ Cầu trông như thế nào, gấp đến nỗi kêu loạn lên, đang muốn mượn bả vai Bộ Cố, liền thấy Giang Tiểu Thất thả bên chân cô bé cái ghế,

ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt, lại như chưa có chuyện gì xảy ra rời đi.

“Tiểu Thất, đủ nghĩa khí!” Kiểu Kiểu bước lên ghế, bám vào tay phụ thân, rốt cuộc thấy được tướng mạo Hồ Cầu.

Tiểu cô* nói một câu kinh người: “Tại sao lại không phải Hồ Cầu?”

(*) Cô em chồng

Bộ Cố: “Đi đi đi! Tại sao không phải là Hồ Cầu!”

Tiểu cô: “Làm thế nào mà lại là một con cáo lông đỏ?”

Hồ Cầu vừa mới ra đời, làn da đỏ lên, tiểu cô nghĩ thầm, lông đều rụng xuống trong bụng rồi, hồ ly của Hạ tộc chúng ta đều là tuyết hồ, theo lý phải có da trắng, làm sao mà tiểu chất tử này lại màu đỏ?”

Hồ Tiên tặng sai rồi?

Tiểu cô không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nữa, lắc lắc tay Mặc Kỳ Yên, hưng phấn nói: “Mẫu thân, nó là ngôi sao đấy!”

Cô bé xiên xiên xẹo xẹo kể lại kỳ cảnh sáng sớm nay.

Mặc Kỳ Yên nói: “Ta thấy con đói phát ngốc rồi, đi ăn cơm đi, loại chuyện mê sảng này nói ra sẽ khiến người ta chê cười.”

Chờ Kiểu Kiểu rời đi, Mặc Kỳ Yên và Bộ Cố nhìn nhau không nói gì.

Bộ Cố: “… Ấy… điện hạ đâu?”

Mặc Kỳ Yên nói: “Hai đứa còn đang ngủ, mệt muốn chết rồi.”

Bộ Cố: “Điện hạ mệt mỏi ta còn hiểu, Liên Hoa ngủ cái gì mà ngủ? Cũng chẳng phải hắn sinh con, đi đi đi, đánh thức hắn, gọi hắn lăn

đến nghị sự!”

Không lâu sau, Bộ Khê Khách một bên đi giày một bên cột tóc, vọt ra.

“Nhi tử con đâu?”

Bộ Cố ôm Hồ Cầu, đáp: “Ta ăn rồi!”

Bộ Khê Khách: “Ha ha ha ha… Phụ thân, sao người có thể làm thế.”

Bộ Cố: “Mù hả? Không thấy ta ôm còn hỏi?”

Bộ Khê Khách đưa tay nhận lấy Hồ Cầu, nhìn kỹ, nghiêng đầu cười nói: “Càng nhìn càng giống công chúa.”

“Nói với con việc này.” Mặc Kỳ Yên nói, “Việc sinh nhi tử này động tĩnh hơi lớn, bên triều đình…”

“Làm sao?” Bộ Khê Khách hỏi, “Trời có dị tượng hay là tiếng khóc truyền tới hoàng đô, dọa cữu cữu của hắn?”

“Đang nói chuyện tử tế với con đấy!” Bộ Cố không nhịn được, “Tô tiên sinh nói, dân chúng Nhã Minh hầu như đều thấy sao mai mang theo sắc trời bay vào phủ… Hiện tượng này khâm thiên giám chưa hẳn không biết. Bên phía chúng ra, định báo về triều đình như thế nào… Con phải cân nhắc thật kỹ.”

Bộ Khê Khách ôm Hồ Cầu không đáp.

Mặc Kỳ Yên nói: “Nhi tử của con, con quyết định.”

“Không thể báo sai giờ.” Bộ Khê Khách nói, “Giờ nào chính là giờ đó, Tô tiên sinh đã từng nói, ở Hoàng đô có quốc sư, nếu báo sai, đến lúc bị quốc sư tính ra giờ sinh, chúng ta mới là đuối lý.”

Hắn đưa Hồ Cầu cho mẫu thân, bốc một quẻ, nói: “Mệnh do trời định, thằng bé có mệnh này, còn sợ cái gì nữa?”

Mặc Kỳ Yên rũ mắt nhìn, quẻ vi trung cát.

“Vậy thì báo đúng sự thật đi.”

Lúc Tình Lan mở mắt ra, Bộ Khê Khách đang ngủ bên người nàng.

Vẻ mặt Tình Lan hoảng hốt, đánh thức Bộ Khê Khách, hỏi: “Có phải ta đã sinh hay không? Hay là ta đang nằm mơ? Hài tử đâu rồi?”

Bộ Khê Khách mở một con mắt, cười nói: “Ta không hiểu công chúa đang nói gì, công chúa vừa mới gả đến Yến Xuyên chưa đầy một tháng, hài tử ở đâu ra?”

Tình Lan: “… Thật không?”

Bộ Khê Khách bật cười, giải thích với Tình Lan: “Nàng quay đầu sang bên kia nhìn xem là cái gì.”

Tình Lan xoay người, thấy bên mép giường có cái nôi.

Nàng ngồi dậy, vén tã lót ra, một em bé da còn đỏ, chưa có lông mày, đang ngủ say.

Tình Lan ngạc nhiên mở to mắt, hạ giọng, hưng phấn gọi: “Bộ Khê Khách, mau nhìn, đây là hài tử của ta!”

“Ừ, chính là do nàng sinh. Lần này, Hồ Tiên không giúp đỡ.”

Tình Lan bám vào nôi, thưởng thức tác phẩm của chính mình, sau một lúc lâu, nàng hơi ngạc nhiên quay đầu hỏi: “Đây là nhi tử hay nữ nhi?”

Bộ Khê Khách: “…”

Bộ Khê Khách cũng xông tới, nhìn kỹ, chép một tiếng: “Tiểu tử này… quả thật xinh đẹp.”

Tác giả có lời muốn nói: Tình Lan ngực: Ta bành trướng. jpg

Tình Lan bụng: Tiểu lão đệ, ngươi có thể a. jpg

Tình Lan Hồ Cầu: Ta muốn bấm thời gian, lóe sáng ra sân!

Chương 48: Phu nhân châu tròn ngọc sáng của ta

Tình Lan vốn tưởng rằng sinh con đau đớn một lần là xong chuyện, ai ngờ khi trẻ bú sữa lại càng đau.

Hạ tộc không có thói quen tìm bà vú, phần lớn đều là tự thân làm lấy. Trước khi sinh ma ma nói muốn tìm bà vú, bị Tình Lan cự tuyệt.

“Yến Xuyên không phải Hoàng Đô, mặc kệ là có chức quan hay không, đều trải qua cuộc sống bình thường…” Tình Lan cười nói, “Ta rất thích cách sống này, chỉ là bú sữa mà thôi, ta có thể làm được, ngươi cũng không cần khiến cho tộc trưởng bận tâm về việc này.”

Lúc đó Tình Lan ăn nói hùng hồn, chẳng qua bởi vì nàng chưa hề biết cho con bú khó khăn như thế nào.

Chờ lúc Tình Lan khóc kêu đau, Bộ Khê Khách cũng có nhận thức mới về chuyện này.

“Đành chịu đau vậy… Ta sẽ bảo mẫu thân nghĩ ít biện pháp.” Bộ Khê Khách nói, “Phu nhân nhà Sầm Bách phu trưởng cũng vừa mới sinh, để ta nói với mẫu thân qua hỏi một chút…”

Tình Lan tủi thân, vừa lau nước mắt vừa nói: “Chàng thì biết cái gì! Nếu không đút cho con ăn, ta vẫn bị đau!”

Bộ Khê Khách lục tung tìm cái chén, Tình Lan chợt cảm thấy không ổn: “Chàng làm gì đấy?”

Bộ Khê Khách nói: “Ta giúp nàng, đau như vậy… nhìn khó chịu.”

“Nhi tử đâu?”

“Không đút.” Bộ Khê Khách nói, “Nó tự đi mà tìm cách ăn no.”

Hắn nói xong lại muốn kéo vạt áo Tình Lan ra, Tình Lan che ngực đứng dậy chạy: “Ma ma! Ma ma ngươi mau tới! Kéo chàng ra ngoài đi!”

Vu ma ma từ khi tận mắt chứng kiến cửa ải gió tanh mưa máu cuối năm kia liền bị kinh sợ, thân thể không bằng như trước, cũng chẳng còn sức lực khiển trách Bộ Khê Khách, nhưng gần đây bà ta tìm được biện pháp tốt hơn để ngăn cản phò mã, đó chính là cậy già lên mặt.

Bà ta phát hiện, tuy phò mã là người miệng độc tay ác, nhưng lòng dạ lại mềm. Vì vậy, Vu ma ma chắn giữa hai người, nói với Bộ Khê Khách: “Phò mã đừng náo loạn, lão nô thật sự không có sức kéo phò mã đâu, ngài cũng đừng trêu đùa điện hạ nữa, điện hạ sẽ tưởng là thật…”

Bộ Khê Khách cười nói: “Ma ma, bà ngăn ở chỗ này cũng vô dụng, ta sẽ đi vòng qua.”

Hắn thay đổi bước chân, thân hình bén nhạy, nhẹ nhàng đi vòng qua, bắt được Tình Lan, hai người chơi đùa.

“Không cho chạm vào ta, đau!” Tình Lan nhanh nhảu vỗ vào tay Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách đứng tim: “Ta còn chưa chạm vào nàng đâu! Nàng lại làm ta sợ!”

Tình Lan nhấc chân chạy: “Ha ha… Cứ dọa chàng đấy.”

“… Sao nàng lại giống với Kiểu Kiểu…” Bộ Khê Khách cảm thấy thật mệt tâm, “Cũng tốt, hiện tại chơi đùa, nàng cũng không rảnh lo chuyện có đau hay không.”

Được hắn nhắc nhở, Tình Lan lại cảm giác được ngực nghẹn đau, nàng ngẩn ra, mềm nhũn kêu một tiếng đau.

Bộ Khê Khách: “Không lừa nàng, thật ra ta là nhất đẳng lương y của Yến Xuyên, chuyên trị những thứ bệnh vặt khó nói của tiểu cô nương…”

Tình Lan: “Thầy lang nhà chàng thật là không biết xấu hổ, nói mau, vậy chàng đã chữa bệnh vặt khó nói cho bao nhiêu tiểu cô nương rồi!”

Bộ Khê Khách cười nói: “Nói thật thì… Hôm nay là ngày đầu khai trương, điện hạ là bệnh nhân thứ nhất của ta, nhưng mà ta có lòng tin chữa dứt bệnh.”

Hắn chớp chớp mắt.

Tình Lan cười khanh khách, lại né tránh hắn, hai người chạy vòng quanh giường.

Vu ma ma vốn muốn lui ra, kết quả vừa đi tới phòng ngoài, chợt cảm thấy sau lưng co rút đau đớn, bà ta vuốt ngực, kêu lên: “Ai ôi… Ai ôi… Lão nô không thở được…”

Nói xong, bà ngồi liệt xuống đất, đỡ trán nói: “Đầu thật choáng váng…”

Bộ Khê Khách và Tình Lan vội vàng tiến lên, sắc mặt ma ma trắng bệch, thở hổn hển.

Thấy tình hình này, Bộ Khê Khách xông ra tìm thầy thuốc, Tình Lan muốn đỡ bà, nhưng cả người ma ma mềm nhũn.

Tình Lan sốt ruột đổ mồ hôi, hỏi ma ma: “Ma ma, bà thế nào rồi?”

Ma ma cầm tay Tình Lan, niệm A di đà phật, hơi thở mong manh nói: “Lão nô bây giờ không nhìn rõ điện hạ… Cố gắng chống đỡ… tinh thần, mí mắt… rất nặng, sợ là không được.”

“Sao có thể!” Tình Lan sắp rơi nước mắt.

Ma ma lại nói: “Điện hạ, điện hạ ơi… Lão nô bị bệnh gần một năm… Thân thể của mình, trong lòng mình hiểu rõ… Đây là phật gọi ta về… Cái chuỗi, chuỗi phật châu này…”

Ma ma run rẩy giơ lên phật châu trong tay, đeo vào cổ tay Tình Lan: “Liền, để lại cho điện hạ…”

Bộ Khê Khách mang nước trở lại, đỡ Vu ma ma dậy, đút bà uống nước. Ma ma lại nghiêng mặt đi, nói: “Phò mã không cần… Phò mã… Nếu lão nô không, không qua khỏi, điện hạ liền… giao phó cho phò mã.”

Bộ Khê Khách không nói gì, tay hắn ấn vào mạch môn của ma ma, nhíu mày không nói.

Tình Lan lau nước mắt, hỏi hắn: “Sao rồi?”

Bộ Khê Khách nhẹ giọng nói: “Mạch quá nhanh… Ma ma, bà kiên trì một lúc nữa, thầy thuốc lập tức tới ngay.”

Vu ma ma lắc đầu một cái, âm thanh như muỗi kêu, nhìn Bộ Khê Khách chậm rãi nói: “Là lão thân nhỏ mọn, bởi vì chưa từng thấy qua tình yêu sâu đậm thật sự, mới không hiểu tâm ý của tướng quân với điện hạ. Lão thân đi rồi, chỉ mong tướng quân có thể yêu nàng lâu hơn một chút…”

Tình Lan ngây người, nước mắt tựa như đọng trong hốc mắt, ngơ ngác nhìn Vu ma ma.

Lời này của ma ma khiến lòng Bộ Khê Khách dao động, hắn yên lặng hồi lâu, thấp giọng nói: “Ma ma yên tâm, từ khi thấy nàng ở Hạc Thành, hai người chúng ta đã định sẵn là cả đời. Công chúa tự tay trồng xuống cây tình trong máu thịt ta, từ đây không còn sợ thế tục phàm trần dãi gió dầm mưa…”

Hắn nói thật chậm, vẻ mặt nghiêm túc, Tình Lan chấn động trong lòng, ôm cánh tay Bộ Khê Khách không ngừng rơi lệ.

Vu ma ma dường như đã yên tâm, đầu ngật ra, ngã về sau, nhắm mắt.

Tình Lan: “Ma ma! !”

Bộ Khê Khách nói: “Lão nhân gia tuổi cao, từ đầu năm tới nay vẫn bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, hôm nay tuy đột ngột, nhưng…”

Hắn vốn muốn nói mấy câu an ủi Tình Lan, nhưng lỗ tai động đậy, lại nghe thấy tiếng hít thở.

Bộ Khê Khách hơi sửng sốt, bưng kín miệng mũi Tình Lan: “Suỵt… Nàng nghe đi.”

Lông mi Tình Lan vẫn vương nước mắt, nàng ngưng thở lắng nghe, tức khắc mở to mắt.

“… Hả?”

Bộ Khê Khách đưa tay đặt lên cổ Vu ma ma, yên lặng một lát, sau đó hắn rụt tay về, mặt đầy vẻ kỳ quái nói: “Ừ… Có lẽ là… còn sống?”

Tình Lan hơi không tin, nhưng mà Vu ma ma đúng là đang hít thở, lão nhân gia ngửa mặt há miệng, còn ngáy nữa.

Tình Lan bò qua, kêu bên tai ma ma: “Ma ma?”

Tiếng ngáy của Vu ma ma không hề ngừng lại.

Thầy thuốc rốt cuộc cũng tới.

Tình Lan và Bộ Khê Khách mặt mày mờ mịt, đồng loạt lui ra, nhường vị trí cho thầy thuốc.

Thầy thuốc hết sờ lại nắn, đẩy mí mắt ma ma lên nhìn, tròng mắt ma ma chuyển động nhanh như chớp, vẫn còn sống.

Thầy thuốc rút tay về, nói: “Ma ma đã lớn tuổi rồi, mấy ngày nay bận bịu chăm sóc điện hạ, chỉ sợ ngủ không ngon, đây là đang ngủ say.”

Bộ Khê Khách ngây ngô nói: “… Những cái khác không có vấn đề gì chứ?”

“Không hề.” Thầy thuốc nói, “Người hơi nóng một chút, ta viết ít thuốc bổ là sẽ ổn thôi.”

Tiễn thầy thuốc rời đi xong, Bộ Khê Khách và Tình Lan đứng trước cửa, hai mắt nhìn nhau thật lâu không nói gì.

Bộ Khê Khách cong ngón tay, quẹt nước mắt trên mi Tình Lan.

Sau lưng, tiếng ngáy của ma ma càng ngày càng to, ầm ầm như sấm mùa xuân.

Tình Lan và Bộ Khê Khách: “Phụt… Ha ha ha ha, làm ta sợ muốn chết.”

Hai người cất tiếng cười to, Tình Lan vừa cười vừa chắp hai tay, cầm chuỗi phật châu của ma ma, niệm một tiếng: “Trời cao phù hộ.”

Bộ Khê Khách nói: “Ta nói chứ, Yến Xuyên chúng ta là đất lành ở gần Tê Sơn, lại có Hồ Thần phù hộ, sao mà có thể khiến cho lão nhân gia chia tay nàng sớm như vậy?”

Tình Lan: “Thật sự sắp hù chết ta rồi, ta cho là từ nay về sau, người tha hương sẽ chỉ còn mình ta…”

Nghe lời này, Bộ Khê Khách bỗng nhiên hơi sửng sốt.

Tình Lan cũng hậu tri hậu giác kịp phản ứng, áy náy nói: “Xin lỗi… Không phải là ta coi nơi này như xứ lạ, tuy không phải Hoàng Đô, nhưng đây là quê hương thứ hai của ta. Ta nghĩ sau này ta sẽ chôn ở đây… Phò mã, đừng suy nghĩ nhiều.”

Bộ Khê Khách lắc đầu: “Nói thật, mới vừa rồi công chúa nói hai chữ ‘tha hương’, ta lo lắng vì ta chưa chăm sóc kỹ cho nàng, khiến nàng không thể coi nơi này như quê nhà…”

Tình Lan cúi đầu, chậm rãi thở dài nói: “Có lúc, ta quả thật nhớ Hoàng Đô, nhưng đó chỉ là một thoáng suy nghĩ, không thể nắm bắt, hư vô mờ mịt… Đợi ta cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc ta hoài niệm cái gì ở Hoàng Đô? Có lẽ… có lẽ là hoàng huynh, là mẫu hậu.”

“Năm trước không thể cùng nàng đón sinh thần.” Bộ Khê Khách nói, “Năm nay, ta có quà muốn tặng nàng, nữ tử Hạ tộc khi được mười bảy tuổi, phụ huynh trong nhà sẽ tặng nàng ngọc trâm vấn tóc… Ta biết công chúa không thiếu mấy thứ này, nhưng năm nay, ta muốn đền bù cho nàng.”

Tình Lan mỉm cười nói: “Vậy ta để chàng vấn tóc cho ta nhé.”

“Được.”

Sinh thần Tình Lan vào giữa tháng, Thái Hậu và hoàng đế đã đưa quà tặng trước rồi.

Nhưng chờ lễ tới mới biết, những thứ đó là cho Hồ Cầu, không phải quà sinh nhật của Tình Lan.

Rõ ràng Tình Lan hụt hẫng rất lớn, người đưa tin lại chúc mừng nói: "Điện hạ chớ thở dài, lễ tốt còn ở phía sau đấy, Hoàng thượng chưa quên ngài."

Đúng như dự đoán, sáng sớm hôm sinh thần, Hoàng Đô không chỉ đưa tới ba xe lễ, còn phái lễ quan mang thánh chỉ đến.

Hoàng huynh ban tên cho Hồ Cầu là Triêu Diệu, phong làm Vi Hòa quận vương.

Bộ Khê Khách tiếp chỉ, cười một tiếng, không nói thêm gì.

Lễ quan đến đưa đại lễ là danh phong quận vương cho Hồ Cầu, nhưng ngày hôm đó lại là sinh thần của công chúa.

"Xem phân lượng của công chúa Đại Lương, phong cho đứa bé làm Vi Hòa quận vương."

Bộ Khê Khách nghe ra ý này.

Tình Lan có chút hụt hẫng, trở lại Huệ Chỉ Viện, nàng nhỏ giọng nói với Bộ Khê Khách: "Vốn nên như vậy."

Sau khi Hồ Cầu sinh ra, vốn nên là quận vương.

Nàng dứt lời, suy nghĩ một lát, lại nói: "Nhưng mà cái này cũng tốt."

Bộ Khê Khách biết nàng lo lắng việc gì, xoa xoa sợi tóc của nàng, rũ mắt nói: "Ừ, như vậy tốt rồi."

Lần này lễ quan tới còn mang theo một vị họa sư trong cung, nói là ý chỉ của Thái hậu, lệnh cho họa sư vẽ một bức họa của công chúa và tiểu quận vương mang về.

“Đây là mẫu hậu nhớ ta.” Tình Lan nói, “Vậy thì, liền vẽ đi.”

Nàng chọn một hôm trời sáng sủa, ngồi ở cạnh hồ sen, ôm Hồ Cầu, sai họa sư vẽ tranh.

Sau khi họa sư hoàn thành, Tình Lan cầm bức vẽ nhìn một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Họa sư thấp thỏm nói: “Điện hạ không hài lòng ạ?”

Tình Lan há mồm muốn nói, nhưng rồi lại xua tay: “Thôi, cầm đi.”

Nhưng chờ họa sư rời đi, nàng lại buồn bực không vui, ôm Hồ Cầu trộm rơi nước mắt.

Bộ Khê Khách thấy, hỏi: “Nàng sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Tình Lan chỉ vào tim, nói: “Nơi này không thoải mái.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tình Lan kéo Bộ Khê Khách qua, để cho hắn nhìn vào hình ảnh ngược của nàng trong hồ sen, chỉ mặt mình, hai mắt ngấn lệ hỏi: “Ta đã… tròn như vậy sao?!”

Bộ Khê Khách trầm mặc một lát, bật cười ha hả.

Tình Lan đuổi đánh hắn, Bộ Khê Khách giơ Hồ Cầu lên, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước trên trán Tình Lan, nói: “Không, nàng chỉ là... châu tròn ngọc sáng.”

“Hứ!” Tình Lan khóc nói, “Ta không muốn! Chàng trả hình dáng trước kia cho ta! Đều tại chàng!”

Bộ Khê Khách vội nói: “Do họa sư đó kỹ năng kém thôi, ta vẽ cho nàng! Ta vẽ cho nàng!”

Vì vậy, đêm sinh thần Tình Lan, Bộ Khê Khách múa bút vẩy mực, vẽ cho nàng một bức chân dung.

Tình Lan cầm trong tay nhìn một cái, người trong bức họa vẫn có khuôn mặt tròn như trăng rằm, khóe mắt rưng rưng, thất thần nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong hồ sen, Tình Lan nổi giận nói: “Quân vẽ ai đây? ! Ta không biết người này!”

Bộ Khê Khách mắt cười cong như trăng non, đáp rằng: “Phu nhân châu tròn ngọc sáng yêu kiều của ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Tướng quân ơi, người phải có mong muốn mưu sinh chứ!

Đem mập nói thành châu tròn ngọc sáng cũng không hữu dụng đâu!

Chương 49: Một phong thư một chiếc kiệu

Mùa đông dài đằng đẵng ở Yến Xuyên, thích hợp nhất là để phu thê giao lưu bồi dưỡng tình cảm.

Nhất là năm nay, Nguyệt Ngạn tộc bận bịu tranh quyền trong nội bộ, trừ bỏ đôi khi sẽ có thuộc hạ bộ lạc lén vượt ranh giới lướt qua bên ngoài, Yến Xuyên không có chiến sự lớn, các tướng sĩ đều buông lỏng, ở nhà làm mèo ngủ đông.

Mỗi tháng một lần sau khi kết thúc thay quân, Bộ Khê Khách trở về Quỳnh Lâm Viện, vốn muốn cởi chiến giáp, nhưng nghĩ tới việc lần trước Tình Lan nói muốn tháo giáp cho hắn, vì vậy lại mặc chiến giáp vào, lớn tiếng gọi Tình Lan.

“Ta trở lại.” Bộ Khê Khách phủi tuyết, đứng trước mặt Tình Lan, toét miệng cười với nàng.

Hồ Cầu ở trong phòng đang ngồi trên thảm lông dê chơi cầu, nghe được tiếng động, cong mi cười, vui vẻ vỗ tay muốn được ôm.

Trên đầu cậu bé đội mũ đầu hổ, mặc áo bông thật dày, còn kéo một cái đuôi hổ, bò tới chỗ Bộ Khê Khách.

Cậu bé xoay xoay, nước miếng cũng vui vẻ chảy ra ngoài.

Mặc dù bây giờ Hồ Cầu không biết nói chuyện, chỉ biết hừ hừ, nhưng Bộ Khê Khách vẫn nhìn ra ý của cậu bé.

“Phụ thân, ôm!”

Tình Lan cởi ngân giáp trên người Bộ Khê Khách, phủi đi bông tuyết dính trên người hắn, mất mát nói: “Mỗi lần nghe được tiếng của chàng, nó đều vui vẻ như vậy, xem ra nó thích chàng nhất, ta cũng phải ghen tỵ.”

Bộ Khê Khách cười một tiếng, ôm lấy Tình Lan, nói với Hồ Cầu: “Mẫu thân con ghen tỵ, ta cũng không ôm con nữa, ôm cái vại giấm chua nhỏ này.”

Bộ Khê Khách chặn ngang bế Tình Lan lên, xoay một vòng, vượt qua Hồ Cầu đi vào phòng trong, Hồ Cầu nhào hụt, nụ cười biến mất.

Thật vất vả mới leo được tới chân phụ thân, phụ thân lại ôm mẫu thân đi.

Hồ Cầu ngao một tiếng, thở hổn hển chậm rì rì quay lại, dùng cả tay chân, nhanh chóng bò đến chỗ Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách ôm Tình Lan, né Hồ Cầu.

Chỉ cần Hồ Cầu bò tới chân hắn, hắn sẽ nhanh chóng vọt sang bên kia, huýt sáo, để cho Hồ Cầu tiếp tục bò.

Tình Lan cười xong, đập Bộ Khê Khách: “Chàng để nhi tử làm cái gì vậy! Không được cười nó.”

Bộ Khê Khách nói: “Nàng vui xong rồi, lại bắt đầu nói chuyện thay nó hả? Nàng cảm thấy ta sẽ không ăn giấm ư?”

Tình Lan xem thường, sẵng giọng: “Làm gì có chuyện phụ thân ghen với con, hoang đường.”

Bộ Khê Khách cười: “Ta cứ hoang đường đấy, nàng làm gì được? Nàng mới nãy còn nói ghen tỵ vì con hôn ta, ta là giấm hoang đường, nàng là hoang đường giấm.”

Hồ Cầu nhào tới lần nữa, lần này thì túm được cổ chân Bộ Khê Khách.

Bộ Khê Khách kêu một tiếng, cúi đầu nhìn Hồ Cầu mặt mày vô hại vui vẻ, cười nói: “Tiểu tử thối, cấu thật đau.”

Vợ chồng son sau khi có đứa nhỏ, mỗi đêm ngủ đều đặt hài tử ở chiếc nôi bên cạnh. Hồ Cầu lớn hơn một chút, không bỏ được nôi, Bộ Khê Khách liền lục lọi được chiếc giường gỗ hắn ngủ lúc nhỏ để nhốt Hồ Cầu.

Đáng tiếc Hồ Cầu dồi dào tinh lực hơn hắn, thường xuyên nhảy khỏi giường gỗ, bò đến giữa hai người, ôm cánh tay Tình Lan cắn tóc Bộ Khê Khách ngủ.

Sau khi bị phát hiện, bởi Tình Lan không nỡ ôm Hồ Cầu đi, Bộ Khê Khách không thể làm gì khác hơn là mỗi đêm canh chừng, không để tóc mình thành cỏ đút cho Hồ Cầu.

Lăn lộn như vậy đến khi Hồ Cầu hơn 1 tuổi, chờ sau khi cậu bé có thể đi, Bộ Khê Khách mang con ruột ném cho Kiểu Kiểu.

Kiểu Kiểu cảm thấy hết sức hứng thú với nhóc hồ ly cao hai thước này, nhóc hồ ly đến giờ vẫn chưa nói được nhiều, chỉ biết hàm hồ gọi phụ mẫu và Kiểu Kiểu, nhưng cậu bé đi rất nhanh.

Không nói thì đi, Hồ Cầu ngắn ngủn một mẩu mặc áo dày, thoạt nhìn kháu khỉnh vô cùng. Mỗi lần nhìn Kiểu Kiểu đi theo sau Hồ Cầu, Bộ Khê Khách đều không nhịn được cười.

Nhưng mà, Hồ Cầu đi theo Kiểu Kiểu chơi đùa sung sướng không được bao lâu, khi Hồ Cầu được hai tuổi, Kiểu Kiểu bị Mặc Kỳ Yên đưa đến ba trấn Yến Nam, học tập cùng nhóm thế hệ trước của Hạ tộc, đồng hành với cô bé còn có Giang Tiểu Thất.

Dường như mọi người đã lén lút ước định gì đó, Giang Tiểu Thất vốn đến tuổi có thể lên ngựa đánh trận, nhưng Giang gia lại cho Giang Tiểu Thất đi theo Kiểu Kiểu đến Yến Nam, để hắn trông chừng Kiểu Kiểu, đốc thúc cô bé học tập.

Tình Lan và Bộ Khê Khách đưa bọn họ ra khỏi thành, trước khi đi, Giang Tiểu Thất và Bộ Khê Khách thấp giọng nói chuyện gì đó, Tình Lan cảm giác bầu không khí không đúng lắm, nhưng không biết cụ thể là không đúng chỗ nào.

Kiểu Kiểu khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, ở trong ngực Tình Lan nũng nịu một lúc lâu, lại ôm Hồ Cầu khóc to, lau nước mũi lên mặt Hồ Cầu.

Hồ Cầu mặt đầy ghét bỏ, hai tay nhỏ đẩy Kiểu Kiểu, nhưng vẫn không ngăn được số mệnh bị nước mũi cọ mặt.

Chờ Kiểu Kiểu và Giang Tiểu Thất xuất phát xong, Tình Lan lặng lẽ hỏi Bộ Khê Khách: “Chàng mới nói gì với Tiểu Thất vậy?”

“Giao phó hắn trông nom Kiểu Kiểu thật kỹ.” Bộ Khê Khách bất đắc dĩ thở dài, “Cũng đến lúc để nó hồi tâm rồi, bằng không tương lai làm sao nó chịu được gánh nặng của Hạ tộc.”

Tình Lan vô tình nói: “Các chàng thoạt nhìn thật nghiêm túc.”

Bộ Khê Khách yên lặng hồi lâu, nói: “Ước hẹn từ trước đến giờ đã như vậy…”

Tình Lan thở dài nói: “Còn nhỏ tuổi đã có thể một mình đảm đương một phía, làm đúng ước hẹn.”

Bộ Khê Khách lại thở dài một tiếng, nhìn Hồ Cầu đang muốn được ôm, bất mãn nói: “Đúng vậy, nhi tử nhà người ta mười ba tuổi có thể bảo hộ bình an người khác, nhi tử nhà ta hai tuổi còn không thích nói.”

Hồ cầu chậm chạp cười, nhưng vẫn không nói.

Không đến nỗi thành người câm, tiểu tử này gọi phụ mẫu rất trôi chảy, kể cho cậu bé nghe chuyện xưa cậu bé cũng có thể phản ứng, chỉ là không nói lời nào, ước chừng là lười nói.

Đêm nay, Tình Lan tỉnh lại từ trong mơ, cảm giác mặt ngứa, mở mắt ra liền thấy Hồ Cầu ngồi bên người nàng, đang nghịch tóc nàng.

Tình Lan xoay người, cười nói: “Chơi chán tóc của phụ thân rồi, bắt đầu chơi tóc mẫu thân hả?”

Hồ Cầu chỉ chỉ giường đệm trống rỗng phía sau, lại chỉ chỉ gian ngoài.

Ý của cậu bé là, Bộ Khê Khách không ở đây, hắn đang ở bên ngoài.

Tình Lan đã hoàn toàn tỉnh, đẩy tay Hồ Cầu ra, túm lại tóc mình, nàng phủ thêm áo rồi rón rén đi ra phòng ngoài.

Bộ Khê Khách giống như đang viết cái gì, nghe được động tĩnh, hắn xếp lại đặt vào phong thư, quay đầu cười nói: “Sao lại tỉnh rồi?”

“Chàng đang viết gì?”

“Không có gì, chuyện ở phía bắc.” Bộ Khê Khách kéo tay nàng, nói, “Viết xong rồi, quay lại ngủ đi.”

Hồ Cầu đã tự bò về giường gỗ nhỏ, ngoan ngoãn đắp chăn lại.

Bộ Khê Khách đã được kinh qua, nói: “Thật là một con hồ ly, còn giả vờ ngủ.”

Hồ Cầu có lẽ nghe không hiểu, trở mình, rất nhanh sau đó đã ngủ say.

Bộ Khê Khách than thở: “Tiểu tử này, thật khiến người ta đau đầu.”

Tình Lan nằm xuống, lăn lộn qua lại không ngủ được, lòng luôn bất an, cuối cùng không nhịn được hỏi Bộ Khê Khách: “Thật sự không có việc gì? Cảm giác gần đây… toàn bộ bầu không khí ở Nhã Minh Thành đều căng thẳng hơn.”

“Không sao.” Bộ Khê Khách nói, “Các nước phía bắc nhiều chuyện vặt, trong chốc lát bọn họ sẽ không để ý tới chúng ta, chẳng qua ta viết thư hỏi chút tình huống gần đây của Tiểu Lâu Lan… Nàng không ngủ được sao?”

Tình Lan lắc đầu: “Không ngủ được.”

Bộ Khê Khách ngồi dậy: “Thế thì dọn Hồ Cầu ra ngoài, ta ru nàng.”

Sau khi sinh Hồ Cầu, hai người ăn ý với nhau, thân mật sẽ không gọi là thân mật, kêu ru ngủ, còn muốn dọn giường của nhi tử ra gian ngoài, để ma ma và mấy cung nhân trông coi.

Tình Lan kéo cao chăn che kín mặt, gật đầu một cái.

Hai tháng sau, thời tiết ấm dần lên.

Ngày hôm đó, Hồ Cầu đầu đội mũ hồ ly đang chạy chơi trong sân, Hoàng Đô có thư.

Vu ma ma cầm thư, sắc mặt ngưng trọng đưa cho Tình Lan. Trong lòng Tình Lan căng thẳng, mở giấy ra đọc ba hàng chữ.

“Mẫu hậu…” Hốc mắt nàng ươn ướt.

Thư là do thái hậu viết, đại ý nói mình vô cùng nhớ Tình Lan, hi vọng Tình Lan có thể mang theo Triêu Diệu hồi kinh, để cho lão nhân gia không còn sống được bao lâu nữa là bà có thể gặp mặt cháu ngoại.

Vu ma ma nói: “Hoàng thượng còn đưa tùy tùng và xe tới, để cho điện hạ sau khi đọc thư thì nhanh lên đường trở về kinh.”

Tình Lan vội hỏi: “Gần đây có lẽ có tin đồn gì chăng? Có liên quan tới thái hậu?”

Vu ma ma lắc đầu: “Không có gì cả. Điện hạ yên tâm, đừng nên suy nghĩ nhiều. Thái hậu phúc lớn, bất kể là chuyện gì nhất định cũng sẽ bình an vô sự.”

Tình Lan cầm thư lắc đầu: “Không phải thế, trong thư dù mẫu hậu không nói tới thân thể mình, nhưng lại tha thiết mong đợi ta mang Hồ Cầu trở về Hoàng Đô để ngài nhìn, còn có hoàng huynh… Xe đi cùng với thư, còn nói muốn ta đọc xong liền quay về, không cho chậm trễ dù chỉ một khắc… Ma ma, ta nghĩ có lẽ mẫu hậu bị ốm.”

Buổi tối, sau khi Bộ Khê Khách trở về, Tình Lan nói với Bộ Khê Khách phỏng đoán của nàng. Bộ Khê Khách cũng không kinh ngạc, hắn trầm mặc thật lâu, gật đầu nói: “Nếu như thế, công chúa hãy cùng Hồ Cầu trở về Hoàng Đô đi. Gần đây phía bắc có chút động tĩnh, sợ là ta không thể rời khỏi, cứ như vậy đi, ngày mai ta điều một ít người thay ta đưa công chúa ra khỏi thành, thuận buồm xuôi gió.”

Trong lòng Tình Lan không nỡ, nhưng lại nhớ thương Thái Hậu không thể không trở về, nói: “Nếu mẫu hậu bị ốm, ta sẽ lưu lại kinh một thời gian, có thể sẽ là rất lâu… Phò mã nhớ thường xuyên viết thư.”

Bộ Khê Khách nhe răng cười nói: “Nhất định rồi, ta ấy à, muốn ngày ngày gửi thư cho điện hạ, gửi đến nỗi Hoàng thượng cũng phát phiền, để cho nàng sớm trở lại đoàn tụ với ta.”

Sáng sớm hôm sau, Tình Lan ôm Hồ Cầu ngồi lên xe, vẫy tay từ biệt Bộ Khê Khách. Bộ Khê Khách đứng trên đầu tường, vẫy cờ xí thật cao, xe đi xa rồi mà vẫn có thể thấy.

Chờ đến khi không nhìn được cờ xí nữa, Tình Lan quay đầu ôm Hồ Cầu khóc.

Vu ma ma lau nước mắt cho nàng, khuyên nhủ: “Điện hạ khóc cái gì, Thái Hậu sẽ không sao…”

Tình Lan khóc nói: “Nữ nhi bất hiếu, mẫu hậu bị bệnh nặng như vậy, tuy ta cũng khổ sở, nhưng bây giờ trong lòng ta khổ sở nhất lại vì phải cách xa Bộ Khê Khách…”

Vu ma ma hơi sửng sốt, thở dài nói: “Điện hạ và tướng quân tình cảm rất tốt, tự nhiên sẽ khó chia xa, Thái Hậu là người từng trải, sẽ không trách tội công chúa.”

Tình Lan liên tục quay đầu nhìn lại, khịt mũi một cái, thương tâm nói: “Không biết sau khi ta đi, chàng có thể ngủ ngon hay không… Vạn nhất đám Nguyệt Ngạn chó sói phía bắc kia lại đến đánh, nếu chàng bị thương, nên làm sao bây giờ?”

Vu ma ma nói: “Sẽ không đâu, điện hạ đừng nên nghĩ bậy bạ, Phò mã cát nhân thiên tướng, làm sao có thể có chuyện?”

Xe đi một ngày, đến Hạc Thành.

Tình Lan ôm Hồ Cầu xuống kiệu, thấy địa phương quen thuộc, hơi mỉm cười nói: “Thật hoài niệm, đã nhiều năm trôi qua như vậy.”

Hồ Cầu quay đầu, nhìn về phía thành trì trước mặt.

Tình Lan nói: “Phụ thân con đón ta chính ở chỗ này.”

Vu ma ma cũng cười: “Cũng không hẳn như vậy, Phò mã ngay lập tức kéo khăn tân nương của điện hạ xuống, làm chúng ta bị dọa sợ, lão nô sợ phát ngất, khi phục hồi lại tinh thần, Phò mã đã cùng điện hạ cưỡi ngựa rời đi, bỏ lại chúng ta loạn thành một đống. Lão nô bị

phò mã dọa đứng tim, còn mắng phò mã là người xấu, rất sợ phò mã sẽ làm công chúa bị thương…”

Tình Lan nở nụ cười.

Nàng nói: “Cả đời này của ta, chỉ có một lần như thế đã đủ rồi.”

Vu ma ma nói: “Sao có thể đủ chứ!”

Tình Lan trở nên vui vẻ trong chớp mắt: “Ma ma nói đúng, không thể đủ được, ta ấy à… Là một công chúa không biết đủ, muốn lấy càng nhiều thứ tốt của chàng hơn.”

Hồ Cầu hô hô hai tiếng, mềm mại hôn Tình Lan một cái.

Tình Lan xoa đầu Hồ Cầu, nói: “Con phải giống như phụ thân, lớn lên thật tốt.”

Hồ Cầu gật đầu.

“Điện hạ, chuẩn bị xong rồi, có thể nghỉ ngơi.”

Chỗ nghỉ chân là Bộ Khê Khách an bài, trước khi ra khỏi Yến Xuyên, đi ngang qua thành trì lớn nhỏ nào cũng đều có người chăm sóc. Sau đó, chỉ có hộ vệ hoàng huynh phái đến và nhân mã có thể xuất quan tiếp tục đi, binh sĩ Yến Xuyên phải ở lại Yến Xuyên, không có công văn không được rời khỏi.

Tình Lan để ma ma tắt đèn, ôm Hồ Cầu ngủ.

Trong viện yên tĩnh, thường thường truyền đến mấy tiếng chim hót nho nhỏ.

Không lâu sau, Hồ Cầu dựng lỗ tai, ngồi dậy, dụi mắt.

Bên mép giường, một người đang đứng thẳng.

Hồ Cầu hưng phấn, dang hai tay: “Ôm!”

Tác giả có lời muốn nói: Bộ Khê Khách: Buổi chiều đầu tiên sau khi công chúa rời đi, ta đã muốn nàng.

Vì vậy...

Như vậy...

Ừ.

Hồ Cầu cái gì, liền kính nhờ ma ma chăm sóc.

Vu ma ma: ? ? ? (lão nhân gia mới ngủ được một giấc yên ổn mà?)

Chương 50: Sau khi hồ cầu hồi kinh

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 51: Bộ Khê Khách là đại hỗn đản

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 52: Mùa thu năm bính ngọ

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 53: Tiểu biệt thắng tân hôn

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 54: Chuyện cưỡi ngựa ấy à, không gấp được

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 55: Muội muội trưởng thành, huynh trưởng lang vương

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 56: Thiếu nữ bưu hãn Kiểu kiểu

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 57: Hồ Câu rời xa quê hương

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 58: Bảo địa Yến xuyên

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 59: Tuyết tê sơn

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.

Chương 60: Ngoại truyện

Nội dung chương này đã bị khóa bạn cần **Đăng Nhập** để mở khóa chương.